

От авторката на •КУРИЕРЪТ ТРЯБВА ДА УМРЕ•

ТАМИ ХОУГ

НАДПРЕВАРА С ПОХИТИТЕЛ

Тя преследва убиец, който никога не губи!

ТАМИ ХОУГ НАДПРЕВАРА С ПОХИТИТЕЛ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Бивше ченге, изчезнало момиче и убиец в скоростна надпревара, в която победителят е само един, а губещите срещат смъртта си.

Заради една фатална грешка животът на Елена Естес е разбит — неин колега от наркоотдела е убит и тя губи работата си като полицай. Елена се затваря в себе си, самообвинявайки се заради случилото се. Един ден обаче 12-годишната Моли Сийбрайт се обръща към нея с молба да открие изчезналата ѝ сестра. Елитната конна база в Палм Бийч, от която е отвлечена Ерин Сийбрайт, се оказва опасно място. На Елена ще са ѝ нужни всички умения от улицата, за да оцелее в сенчестата страна на това бляскаво място, докато преследва неуловимия престъпник.

В ЗНАК НА БЛАГОДАРНОСТ

Както обикновено има неколцина, на които бих искала да благодаря за споделения професионален опит, докато пишех настоящата книга. Благодаря на лейтенант Ед Серафин от отдел „Кражби и убийства“ в шерифската служба на окръг Палм Бийч. Благодаря и на Робърт Крейс, на Ейлийн Драйър, Джеси Стайнър, Мери Фелпс. Но най-много съм задължена на Бетси Стайнър, моя вярна приятелка и партньорка в разплитането на въображаеми международни интриги.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Добре дошли в другия ми свят!

Когато не съм на бюрото, съм ездач. Яздя много, преди да започна да пиша. През годините конете бяха моята радост, моето убежище, терапия, спасение и успокоение. Тренирала съм почти всяка конна дисциплина, от класическите надбягвания, до състезанията с препятствия. Когато бях на тринадесет и приятелките ми ходеха да гледат деца, за да си изкарат допълнително пари, баща ми водеше у нас млади коне за обзядване или оседлаване.

Преди няколко години споменах, че обездката е моя страст. Обездката включва задължителен контрол и точност, умение да овладееш коня и да установиш неуловима с просто око връзка с него. Резултатът е нещо като конен балет, който изглежда елегантен и сякаш не изисква никакво усилие, ала човек трябва да вложи същото физическо и умствено усилие, както при йогата.

През 1999 година започнах да участвам в състезания по обездка. Каквато съм си, не го направих стъпка по стъпка, а се впуснах стремглаво напред. Купих си прекрасен кон — нищо че беше с доста труден нрав — наречен Д'Артанян от ездача в олимпийския отбор Гюнтер Зайдъл, и само след година се включих в първото си състезание, организирано от Американската федерация по обездка. В края на първия сезон, моята треньорка, наставница и голяма приятелка, Бетси Стайнър (първокласна ездачка), ме покани да доведе Д'Артанян и други коне в конюшната ѝ във Флорида за зимния сезон.

Всяка година най-добрите ездачи от Източното крайбрежие, Средния запад, Канада и Европа се прехвърлят в Уелингтън, Палм Бийч, за да посветят три месеца на интензивни тренировки и да участват в най-престижните представяния и състезания по обездка и прескачане на препятствия в Щатите. Хиляди коне и стотици ездачи се смесват в един удивителен свят, тласкани от страстта за победа, от мъката при загуба, от парите. В този свят има и много богати, и много бедни, и видни личности, и кралски особи, и обикновени хора, които

пестят по цяла година, за да дойдат за сезона; има и филантропи, и безделници, и професионалисти, и аматьори, и престъпници. Има хора, които обичат конете, и хора, готови да използват онези, които обичат конете. Това е свят, на пръв поглед благороден и изискан, ала безмилостен. Ин и ян. Свят на доброто и злото.

В края на първия си сезон във Флорида, вече бях натрупала идеи за книга, която да съчетае моите два свята. Получи се „Надпревара с похитител“, класически криминален роман, който се разгръща в света на конния спорт. Надявам се да ви бъде забавно, когато надзърнете в тъмната страна на другия ми свят.

Ако след като прочетете романа, прецените, че светът на конния спорт е катраненочерен, тогава съм готова да ви уверя, че не е така. Някои от най-милите, най-чудесните и най-искрени хора, които познавам, са в бизнеса с коне. Ала от другата страна на монетата са най-злобните, завистливи и противни хора, с които съм се сблъсквала изобщо. Това е свят на крайности и приключения. Имало е и упоени коне, и откраднати коне. Случи се така, че останах без помощ и закрила в чужда страна с търговец на коне социопат, който ми попречи да се прибера вкъщи. Престорих се на коняр и успях да си уредя полет до дома на товарен самолет, пълен с коне, които явно бяха решени да ме стъпчат по време на полета. Само че подобни приключения не се случват често. Всеки ден ходя в конюшната и откривам там приятелство, обич и спокойствие.

Собствените ми коне се появяват в тази книга, в конюшната на Шон Авадън. И нека да отговоря на неизбежния въпрос. Аз не съм Елена (ако животът ми беше така наситен със събития, нямаше да ми остане време да пиша книги). Въпреки това съм съгласна с нея, когато казва, че единствено на гърба на коня „се чувства истинска, завършена, свързана с онова закътано местенце в сърцето... Ездата бе единственият начин да овладее бушуващия в душата ѝ хаос“.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

ПЪРВА СЦЕНА

ПЪРВИ КАДЪР НА ФОКУС

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО: КОННА БАЗА „СЪНСЕТ“, ПАЛМ БИЙЧ

На запад се е ширнало поле, обрасло с бурени и шубраци. Непавиран път криволичи на север през конната база, а на юг към малки конеферми, които се мержелеят в далечината. Наоколо не се мярка жива душа. Полето е голо. Няма нито хора, нито коне. Неделя вечер е. Всички са се прибрали.

Ерин е застанала на задната врата. Чака някого. Нервна е. Решила е, че е тук заради някаква тайна. Решила е, че тази вечер животът ѝ ще се промени.

Така и ще стане.

Поглежда часовника си. Става нетърпелива. Страхува се, че той няма да дойде. Дори няма представа, че е монтирана камера, която я снима. Мисли си, че е съвсем сама.

Опасява се, че той няма да дойде, че е сбъркала с него.

Очукан ван се приближава от юг. Тя го проследява с поглед. Личи ѝ, че е нервна. Никой не използва този черен път по това време. Вратата към конната база отдавна е заключена и вързана с верига.

Ванът спира. От него изскача маскиран нападател.

Ерин:

— О, не!

Хуква към заключената порта. Той я сграбчва за ръката и я завърта рязко. Тя го ритва. Той ѝ удря шамар с опакото на ръката си и тя залита. Изтръгва се от хватката му и се опитва да избяга, ала не успява да запази равновесие. Нападателят я рита отзад, хвърля се върху нея и притиска гърба ѝ с коляно. Вади спринцовка от джоба на якето си и я забива в ръката ѝ. Тя изохква от болка и заплаква.

Той я дърпа да стане и я блъска във вана. Трясва вратата, качва се, обръща и поема по пътя, по който е дошъл.

Животът се променя в един-единствен миг.

ЕКРАНЪТ УГАСВА.

1.

Животът може да се промени в един-единствен миг.

Винаги съм го знаела. Изпитала съм го буквално в деня, в който съм родена. Понякога предвиждам тези моменти, усещам ги, очаквам ги, сякаш са обгърнати от някаква аура, която предвещава настъпването им. Знам, че поредният предстои. Адреналинът бумти в кръвта ми като ракетно гориво. Сърцето ми блъска като автомобилно бутало. Готова съм да действам.

Наредено ми беше да не мърдам от мястото си, но ми е пределно ясно, че това е грешка. Ако нахлуя веднага, ще спипам братята на местопрестъплението. Те си въобразяват, че ме познават. В момента не са нащрек. Посветих три месеца на този случай. Знам какво правя. Знам, че съм права. Знам, че братята Голъм вече нервничат. Знам, че искам да ги арестувам и заслужавам успех. Знам, че лейтенант Сайкс се е довял да види какво става, а после, щом новинарските екипи довтасат, ще се бута да обере лаврите и да накара хората да гласуват за него при следващите избори за шериф.

Накара ме да се лепна отстрани на караваната и да чакам. Тъпак! Дори не обърна внимание, когато му казах, че братята използват най-често задната врата. Докато Сайкс и Рамирес дебнат отпред, братята тъпчат парите в платнени торби и се канят да се измъкнат отзад. Джипът на Били Голъм е паркиран на три метра от караваната, целият оплескан с кал. Ако побегнат, ще вземат него, а не корветата, паркирана отпред. С джипа могат да минат по неасфалтирани пътища.

Сайкс губи безценно време. В караваната при братята Голъм има две момичета. Лесно могат да ги вземат за заложнички. Ако вляза сега, докато не са заподозрели нещо... Те си въобразяват, че ме познават.

Майната му на Сайкс! Ще вляза преди гадовете да се паникьосат.

Случаят си е мой. Много добре знам какво правя.

Включвам радиостанцията.

— Тъпо е да чакаме. Те ще се доберат до джипа. Влизам!

— Мама му стара, Естес... — започва Сайкс.

Запокитвам радиостанцията сред бурените, избуяли отстрани на караваната. Случаят си е мой. И арестът ще бъде мой. Знам какво правя.

Вадя пистолет и го скривам зад гърба си. Заставам пред страничната врата и чукам, както правят всички клиенти на братята Голъм. Две почуквания, едно почукване, две почуквания.

— Здравсти, Били. Аз съм, Ел. Дай малко стока.

Били Голъм отваря рязко вратата, ококорен, надрусан стабилно с кристал мет^[1]. Диша тежко. Стиска пистолет.

Мама му стара!

Предната врата отскача с трясък навътре.

Едно от момичета започва да пищи.

Бъди Голъм се разкрещява:

— Ченгета!

Били Голъм навира пистолета в лицето ми. Поемам си дъх за последен път.

Отварям очи и усещам, че ми се гади, щом разбирам, че съм все още жива.

По този начин посрещам всеки нов ден през последните две години. Преживяла съм спомена толкова пъти, че ми се струва, че гледам отново и отново една и съща сцена от някой филм. Нищичко не се е променило, нито една дума, нито един образ. Не мога да допусна да се промени.

Отпуснала съм се на леглото и обмислям как да си прережа вените. Не говоря празни приказки. Мисля го съвсем сериозно. Поглеждам към китките си на меката светлина на нощната лампа — нежни и фини като криле на птица, обгърнати от кожа, тънка като коприна, прорязана от сини вени — и започвам да обмислям възможността. Погледнах сините жили и те ми заприличаха на демаркационна линия. Мястото бе белязано. Срежи тук.

Представих си острия връх на транжор. Светлината щеше да се отрази в острието. Кръвта щеше да избликне изпод кожата, щом

острието се плъзнеше по вената. Червено. Любимият ми цвят.

Картината не ме плаши. Най-много се стряскам от истината.

Погледнах часовника. Беше 4:38. Както обикновено бях спала неспокойно цял час и половина. Да се опитвам отново да се унеса, щеше да е напълно безполезно.

Както бях разтреперана, се насилих да спусна крака от леглото, дръпнах синия плюшен халат и се наметнах. Материята бе мека, луксозна и топла. Обръщам специално внимание на усещането. Човек винаги се чувства по-жив и жизнен, след като е погледнал смъртта в лицето.

Зачудих се дали Хектор Рамирес е осъзнал този факт в секундата, преди да умре.

Задавах си този въпрос всеки ден.

Оставих халата и влязох в банята.

— Добро утро, Елена. Изглеждаш ужасно.

Прекалено слаба. Косата ми приличаше на тъмно гнездо. Очите ми се вираха напред, прекалено големи, прекалено тъмни, сякаш блясъкът отвътре не можеше да пробие навън. Тъкмо в това бе проблемът — липсваше смисълът, който да ме тласне напред. В лицето ми имаше — все още я има — някаква липса на симетрия, също както при счупена порцеланова ваза, която е била възстановена с много усилия. Вазата си е същата, каквато е била преди, ала не съвсем. Лицето ми си бе същото, като преди, макар и не съвсем същото. Беше леко изкривено на една страна и необичайно безизразно.

Преди бях красива.

Посегнах към гребена, оставен до мивката, съборих го на пода и вместо него грабнах четката. Започнах от краищата и чак след това се опитах да разреша нагоре. Беше все едно че реша опашката на кон. Първо трябваше постепенно и внимателно да се справя с оплетените места. Само че ми бе омръзнало да се гледам. Гняв и презрение напиреха в гърдите ми, затова пхнах четката в косата си и благополучно заплетох и нея.

Опитвах поне четиридесет и пет секунди да я измъкна, дърпах, и теглих, късах косата над мястото, където бе попаднала, и дори не забелязах, че изтръгвам цели кичури. Изругах на висок глас, замахнах към отражението си в огледалото и в пристъп на заслепяващ гняв

пометох чашата и сапунерката от мивката. Те се пръснаха на парчета в плочките. Отворих рязко чекмеджето на тоалетката и извадих ножица.

Вбесена, разтреперана и задъхана, отрязвах четката. Тя падна на пода, омотана в дълъг кичур черна коса. Напрежението в гърдите ми започна да намалява. Също като невидим плащ ме обгърна безразличие. Почувствах се спокойна.

Без да изпитвам каквито и да било чувства, продължих да режа безсистемно черната грива и след десет минути тя бе къса като на момче. Остана щръкнала, непокорна, сякаш просто бях прокарала пръсти през нея. По кориците на „Вог“ бях виждала много по-тежки случаи.

Изметох сътворения от мен хаос — и отрязаната коса, и счупената чаша, и сапунерката — и изхвърлих всичко в боклука, след което излязох от стаята.

Никога досега не си бях рязала косата.

Утрото бе хладно, всичко бе обгърнато в гъста млечна мъгла, а из въздуха се носеше обичайният за южната част на Флорида мирис на зеленина и влага от черния канал зад имението, на оборски тор и коне. Застанах на просторната тераса на къщата за гости, в която живеех, и си поех дълбоко въздух.

Бях дошла в тази ферма като бегълка. Нямах работа, нямах дом, бях презрян парий в професията, която някога си бях избрала. Никой не желаше да ме погледне, за обич и дума не можеше да става, старите колеги ми бяха обърнали гръб. И всичко това бе напълно заслужено. Не работех от две години. Повечето време прекарах по болници, докато лекарите се опитваха да се справят с пораженията, причинени ми, след като попаднах под караваната на братята Голъм. Гипсираха счупени кости, кърпеха разкъсана плът, съшиваха лявата страна на лицето ми, все едно че беше триизмерен пъзел. Не постигнах обаче никакъв успех с душата ми.

Тъй като трябваше да се занимавам с нещо, докато вземех решение дали да посегна към транжора, аз се обадох по обявата за коняр, която прочетох в „Сайдлайнс“ — местно списание, посветено на конната индустрия, което излизаше два пъти в месеца.

Странно нещо е животът. Не ми се иска да вярвам, че всичко е предопределено. Ако повярвате в това, значи трябва да приемете безропотно съществуването на някаква висша сила, за да си обясните

причините за насилието над деца, поведението на изнасилвачите, появата на СПИН и защо свестни хора загиват застреляни, докато си вършат работата. Затова пък ежедневните капризи на съдбата винаги са ме изумявали.

Телефонният номер в обявата се оказа на Шон Авадън. Едно време, още докато яздех, двамата с Шон бяхме близки. Тогава бях разглезена, нацупена тийнейджърка от Палм Бийч, а той — лигав, непоносим младеж на двадесет и няколко, готов да пропилее попечителския си фонд за коне и шантави свалки с красиви млади шведи и германци. Навремето бяхме приятели и Шон не преставаше да ми повтаря, че имам нужда от него, за да ме научи какво значи чувство за хумор и мода.

Семействата ни живееха през две къщи на тесния остров от страната на езерото Уърт. Бащата на Шон бе магнат в света на недвижимите имоти, а моят — адвокат на най-богатите мошеници в Южна Флорида. И шарлатанинът, и изнудвачът се бяха сдобили с неблагодарни отрочета. Двамата с Шон се сближихме покрай пренебрежителното си отношение към родителите си и слабостта към конете. Бяхме големи диваци.

Всичко това ми се стори толкова отдавна, сякаш бе избледнял сън. А и оттогава се случиха много неща. Аз напуснах Палм Бийч, обърнах гръб на този познат до болка свят. Метафорично казано, бях живяла друг живот, който отдавна вече *го нямаше*. *И тогава се обадох на обявата, в която търсеха коняр.*

Така и не получих работата. Бях в плачевна форма и когато се срещнахме в „Плейърс“ да пийнем по едно, забелязах нескритото съжаление в очите му. Бях бледа сянка на момичето, което Шон бе познавал преди почти двадесет години, изглеждах толкова жалка, че дори не си направих труда да се преструвам. Май бях стигнала дъното. Щеше да се получи най-добре, ако същата вечер се бях върнала в малкия си апартамент под наем и бях открила ножа.

Шон ме прибра като улично коте — изглежда, писано ми е все така да става. Настани ме в къщата за гости и ме помоли да се занимавам с два от конете му, за да ги подготвя за зимния сезон. Настояваше, че има нужда от помощ. Бившият му треньор и бивш любовник, го зарязал, за да замине за Холандия, и го оставил да се

справя сам. Така представи нещата, сякаш ме назначаваше на работа. Истината бе, че ми осигуряваше топло местенце преди екзекуцията.

Оттогава минаха три месеца. Все още си представях как извършвам самоубийство и всяка вечер вадох викодина^[2] от нощното шкафче, изсипвах хапчетата, разглеждах ги, броях ги и си повтарях, че едно-единствено ще облекчи физическата болка, която така и не ме оставяше на мира след „инцидента“, както се изразяваше адвокатът ми. (Колко чистичко и безпроблемно звучеше. Просто една незначителна неприятна случка, която лесно можеше да бъде изтръгната и изолирана от тъканта на живота. Нещо, което бе невъзможно да се случи със спомените ми.) Едно хапче щеше да облекчи болката. Тридесет щяха да я спрат завинаги. Бях събрала триста и шестдесет хапчета.

Всяка вечер ги вадох, за да ги разгледам, а след това ги връщах отново на мястото им. Не бях изпила нито едно. Това си оставаше вечерният ми ритуал.

Дневният ми ритуал през последните три месеца бе времето, което прекарвах в конюшните на Шон и работата с конете му. И двата ритуала ме успокояваха, ала причините бяха различни. Хапчетата представляваха връзката ми със смъртта и всяка вечер, в която устоявах да не ги изпия, бе истинска победа. Конете пък бяха връзката ми с живота и всеки час, прекаран с тях, бе равносилен на помилване.

Бях още малка, когато стигнах до заключението, че душевното ми състояние е единствено и само мое, че когато поискам, мога да се докосна до него в онова закътано местенце в сърцето ми. Някои хора откриват това съкровено място с медитация, йога или молитва. Моята дзен-религия бе обездката.

Обездката е дисциплина, родила се по бойните полета на древността. Бойните коне били дресирани да изпълняват точни движения, за да помагат на господарите си в боя. Те трябвало не просто да избягват врага, а и да нападат. През вековете обучението им се прехвърлило от бойното поле на манежа и обездката се бе превърнала в нещо като конен балет.

За неопитното око този танц изглежда елегантен, без следа от усилие. Опитният ездач е спокоен, неподвижен и почти незабележим. Истината е, че този спорт изтощава и физически, и умствено както коня, така и ездача. Той е уморителен и напрегнат. Ездачът трябва да

следи всяка стъпка на коня и да пази равновесие в зависимост от движенията на животното. Дори най-незначителното изместване на тежестта на ездача, привидно незабележимите движения на ръката му или най-малкото напрежение в мускула на прасеца мога да окажат влияние върху прецизността на изпълнението. Необходимо е пълно съсредоточаване. Всичко останало е без значение.

Ездата бе убежището ми като тийнейджърка, когато усещах, че не съм в състояние да контролирам живота си. С нейна помощ се освобождавах от стреса, докато работех. Сега, когато нямах нищо, се бе превърнала в спасение. Чувствах се истинска, завършена, свързана с онова закътано местенце в сърцето ми, което упорито се опитваше да се затвори. Ездата бе единственият начин да овладее бушуващия в душата ми хаос. Двамата с Д'Артанян се движехме по посипания с пясък манеж сред последните валма бяла като мляко утринна мъгла. Мускулите на коня се издуваха и потръпваха, копитата биеха земята с отмерени, ритмични удари, също като метроном. Стиснах лявата юзда, наместих се на гърба му и стегнах прасци. Енергията се пренесе към задницата му, той изви лебедова шия и влезе в изчистен, бавен ритмичен ход. Сякаш се носеше безплатно под мен и подскачаше като огромна мека топка. Имах чувството, че ще полети, ако знаех тайната дума, която да му нашепна.

Спрях в центъра на манежа на мястото отбелязано с Х. В този момент ме завладя радост и спокойствие.

Отпуснах юздите на гърба му и го погалих. Той наведе глава и пое напред, но след миг спря и наостри уши.

На бялата дъсчена ограда край пътя се бе опряло момиченце. Не откъсваше нетърпеливи очи от мен. Въпреки че не бях я забелязала досега, ми стана ясно, че чака някого. Предположих, че е на около дванадесет. Имаше дълга кестенява коса, съвсем права, прихваната от двете страни с шноли. Носеше очила с черни рамки, които ѝ придаваха сериозен вид. Подкарах коня към нея, обзета от някакво предчувствие, което така и не разбрах откъде идва.

— Мога ли да ти помогна? — попитах я аз.

Д'Ар изпръхтя към нея, готов да хукне, за да ни спаси и двамата от натрапницата. Трябваше да го оставя.

— Тук съм, за да се срещна с госпожица Естес — отвърна любезно тя, сякаш бе дошла на официално посещение.

— Елена Естес ли?

— Да.

— А ти коя си?

— Моли Сийбрайт.

— Виж, Моли Сийбрайт, госпожица Естес я няма в момента.

— Вие сте госпожица Естес — заяви тя. — Познах ви по коня. Казва се Д'Артанян, също както в „Тримата мускетари“. — Тя присви очи. — И си си отрязала косата.

Това май прозвуча неодобрително.

— Познаваме ли се?

— Не.

— А ти откъде ме познаваш? — попитах аз и в гърдите ми също като жлъчен сок се надигна горчиво предчувствие.

Да не би да е роднина на Хектор Рамирес, дошла, за да ми каже колко ме мрази? Може да е изпратена за заблуда от някой по-възрастен роднина, който ще изникне изневиделица, за да ме застреля, да ми се разкреши или да ми плисне киселина в лицето.

— От „Сайдлайнс“ — отвърна тя.

Имах чувството, че съм попаднала по средата на пиеса. Моли Сийбрайт се смили над мен и бавно и внимателно се отлепи от оградата. Беше слабо дете, облечено спретнато в прави черни панталони и тясна синя фланелка с деколте, обточено с маргаритки. Застана до Д'Артанян и предпазливо ми подаде списанието, отворено по средата.

Снимката беше цветна. Аз бях яхнала Д'Ар и препусках, както обикновено през валма утринна мъгла. Косъмът на коня лъщеше под изненадващо пробил слънчев лъч. Косата ми бе прибрана в стегната опашка.

Нямах спомен да са ме снимали. Интервю, разбира се, не бях давала, въпреки че журналистът знаеше за мен неща, които самата аз не знаех. „Частният детектив Елена Естес се наслаждава на ранна утринта езда с Д'Артанян в имението Авадонис“ на Шон Авадън в Палм Спрингс Пойнт.

— Дойдох да ви наема — продължи Моли Сийбрайт.

Обърнах се към конюшнята и повиках Ирина — ефектната рускиня, която се опитваше да ми измъкне под носа работата на коняр. Тя пристигна, начумерена и мрачна. Слязох от Д'Артанян и я помолих

да го прибере. Тя пое юздите, въздъхна, нацупи се и бавно пое обратно, също като недоволна от журито манекенка.

Още не бях свалила ръкавиците, но въпреки това прокарах ръка по косата си и с огромна изненада установих, че вече не е дълга. Стомахът ми се присви от напрежение.

— Сестра ми изчезна — обясни Моли Сийбрайт. — Дойдох да ви наема, за да я откриете.

— Съжалявам. Не съм частен детектив. Станала е някаква грешка.

— Защо тогава пишат, че сте? — попита малката.

Говореше сериозно и неодобрително. Нямахше ми доверие. Веднъж вече я бях излъгала.

— Не знам.

— Имам пари — заяви отбранително тя. — Това че съм на дванадесет, не означава, че не мога да ви наема.

— Не можеш да ме наемеш, защото не съм частен детектив.

— А каква сте? — попита тя.

Скапана, нещастна и жалка развалина, която едно време беше детектив. Бях зарязала средата, в която бях отгледана и възпитана, а след това се бях оказала отритната от живота, който сама си бях избрала. Каква всъщност бях?

— Никаква — отвърнах аз и ѝ подадох списанието.

Тя не го взе.

Отдалечих се към пейките отстрани на арената и отпих дълга глътка вода от бутилката, която бях оставила тук преди малко.

— Нося сто долара. — Момичето не се отказваше. — За депозит са. Сигурно си имате дневна тарифа и ежедневни разходи. Все ще измислим нещо.

Шон се появи откъм конюшната, загледан в далечината с присвити очи, обърнал профил към нас. Беше отпуснал единия си крак, докато си слагаше ръкавиците от еленска кожа, затъкнати допреди малко на колана на кафявите му бричове. Беше красив и стегнат. Съвършеният избор за реклама на „Ралф Лорен“.

Минах през арената и усетих как в стомаха ми кипва гняв. Гняв, съпроводен от паника.

— Какво, по дяволите, означава това? — разкрещях се аз и го ударих със списанието през гърдите.

Той отстъпи назад и ме погледна обидено.

— Според мен е „Сайдлайнс“, но тъй като не мога да чета със зърната на гърдите си, не съм напълно сигурен. Боже господи, Ел. Какво си направила с косата си?

Ударих го отново, този път по-силно, защото изпитвах огромно желание да го нараня. Той дръпна списанието от ръката ми, след това отстъпи още една крачка назад и отгърна на корицата.

— Жребецът на Бетси Стайнър, Скокливия Джото. Ти виждала ли си го? Истинска мечта.

— Казал си на журналиста, че съм частен детектив.

— Попитаха ме коя си. Все нещо трябваше да кажа.

— Защо пък да е трябвало? Не е трябвало нищо да им казваш.

— Това е „Сайдлайнс“, за бога.

— Това списание го четат хиляди хора и вътре е споменато името ми. Хиляди хора ще знаят къде могат да ме открият. Защо просто не маркира една червена точка на гърдите ми вместо мишена.

Той се намръщи.

— Само треньорите по обездка четат тези статии, и то единствено за да проверят дали не са споменати имената им, ако има някаква класация.

— Хиляди хора ще решат, че съм частен детектив.

— А какво трябваше да им кажа? Истината ли? — Каза го така, сякаш това бе най-неприемливата възможност.

В този момент разбрах, че това наистина не бе желателно.

— Да беше казал „без коментар“.

— Едва ли някой щеше да се интересува.

Посочих Моли Сийбрайт.

— Това момиченце е дошло, за да ме наеме. Решила е, че мога да ѝ помогна да открие сестра си.

— Може и да можеш.

Нямах желание да изтъквам очевидното. Та аз не можех да помогна дори на себе си!

Шон сви рамо с лениво безразличие и ми върна списанието.

— И без това нямаш друга работа.

Ирина излезе от конюшнята, повела Оливър — висок, елегантен красавец. Шон щеше да бъде същият, ако беше кон. Обърна ми гръб и приближи степенката от тиково дърво.

Моли Сийбрайт остана да седи на пейката, стиснала ръце в скута си. Обърнах се и тръгнах към конюшната с надеждата тя да се откаже и да си тръгне. Юздата на Д'Артанян висеше от куката, забита близо до старинния махагонов шкаф, пълен с препарати и пособия за почистване на кожа. Посегнах към малка влажна гъба, оставена на масата, натрих я с глицеринов сапун и започнах да трия юздата. Опитах се да се съсредоточа в познатите движения и да си свърша работата.

— Много си груба.

Виждах я с периферното си зрение. Беше застанала, изпънала гръб — едва ли бе повече от метър и петдесет, — свила недоволно устни.

— Такава съм. Нямам нищо против да съм такава. Всъщност пет пари не давам.

— Значи няма да ми помогнеш.

— Не мога. Не съм тази, от която имаш нужда. Ако сестра ти е изчезнала, родителите ти трябва да съобщят в полицията.

— Вече ходих там. И те не искат да ми помогнат.

— Сама ли си ходила! Ами родителите ти? Те не се ли интересуват, че сестра ти е изчезнала?

Моли Сийбрайт за пръв път се поколеба.

— При нас е сложно.

— Какво му е сложното? Тя или е изчезнала, или не е.

— Ерин не живее с нас.

— На колко години е?

— На осемнадесет. Само че не се разбира с нашите.

— Нищо ново под слънцето.

— Не че е лоша. Няма такава неща — опита се да я защити Моли. — Нито се друса, нито нищо. Просто си има свое мнение, това е. А нейното мнение не е като на Брус...

— Кой е Брус?

— Пастроктът ни. Мама винаги застава на негова страна, колкото и тъпо да се държи. Ерин се ядосваше, затова се изнесе.

— Значи Ерин е голямо момиче, живее сама и може да върши каквото пожелае — обобщих аз. — Има ли си гадже?

Моли поклати глава, но не посмя да ме погледне в очите. Не беше сигурна в отговора или може би реши, че ѝ е по-изгодно да

излъже.

— Защо реши, че е изчезнала?

— Бяхме се разбрали да ме вземе в понеделник сутринта. Това ѝ е почивният ден. Работи като коняр за Дон Джейд, в конната база. Той тренира състезателни коне. Тогава и аз не бях на училище. Бяхме говорили да отидем на плажа, ама нито дойде, нито ми се обади. Звънях ѝ, оставих ѝ съобщение на гласовата поща, но така и не ми отговори.

— Може да е заета — опитах се да я успокоя аз и прокарах гъбата по дължината на юздата. — Конярите винаги имат много работа.

В момента, в който го казах, забелязах Ирина, седнала на степенната и обърнала лице към слънцето, да изпуска облак цигарен дим към небето. Е, повечето коняри.

— Тя щеше да ми се обади — настоя Моли. — На следващия ден — това беше вчера — отидох до конната база. Един човек от конюшната на Дон Джейд ми каза, че Ерин не работи вече при тях.

Някои коняри напускат. Други ги уволняват. Трети решават, че е настъпил денят, в който трябва да станат цветари, а пък на следващия ден интересът им се насочва към възможностите, които дава мозъчната хирургия. От друга страна има тренъори, за които упорито се говори, че са като робовладелци — изхвърлят конярите също като самобръсначки едnodневки. Познавам тренъори, които настояват конярят да спи всяка нощ в конюшната, за да е близо до някой истеричен кон, защото за тях животното е значително по-ценно и важно от човека. Познавам и тренъори, които са уволнявали по петима коняри за една седмица.

От казаното досега бе ясно, че Ерин Сийбрайт е упорита, държи на мнението си и умее да върти очи, когато е сред момчета. Беше на осемнадесет и за пръв път се бе докоснала до независимостта... Защо се възмутих от тази мисъл? Просто навик. След като веднъж си бил ченге... Не бях ченге от две години и нямаше да бъда никога вече.

— На мен ми се струва, че Ерин си има свой живот. Може би в момента няма време да обръща внимание на по-малката си сестра.

Лицето на Моли Сийбрайт помръкна.

— Казах ти, че Ерин не е такава. Няма да напусне просто така.

— Напуснала е дома ви.

— Но не ме е изоставила. Не би го направила.

Ето че най-сетне заговори като дете, а не като петдесетгодишен счетоводител сухар. Заприлича на несигурно уплашено момиченце, което разчиташе на моята помощ.

— Хората се променят, порастват — отвърнах грубо аз и свалих юздата от куката. — Сега е твой ред.

Думите ми я поразиха като куршум. Зад очилата, съвсем като на Хари Потър, бликнаха сълзи. Не можех да си позволя да изпитам вина или съжаление. Не ми трябваше нито работа, нито клиент. Не исках хората с техните очаквания да нахлуят в живота ми.

— Мислех, че ще бъдеш различна — въздъхна тя.

— И защо реши така?

Тя погледна към списанието, подхвърлено на шкафа при препаратите. Двамата с Д'Артанян се носехме на страницата като мечтано видение. Тя не отговори. Дори да имаше някакво основание за надеждите си, прецени, че е най-добре да не го споделя с мен.

— Аз не се правя на герой, Моли. Съжалявам, че си останала с погрешно впечатление. Сигурна съм, че след като нито родителите ти, нито ченгетата се притесняват за сестра ти, няма защо и ти да се тревожиш. Нямах нужда от мен и можеш да ми вярваш, че в противен случай щеше да съжаляваш.

Тя дори не ме погледна. За момент остана неподвижна, овладя се, след това извади малък червен портфейл от чантичката си, закопчана на кръста. Извади десетдоларова банкнота и я остави върху списанието.

— Благодаря ти, че ми отдели от времето си — каза любезно тя, след това се обърна и си тръгна.

Не я последвах. Не се опитах да ѝ върна десетте долара. Наблюдавах я как се отдалечава и си помислих, че прилича много повече на възрастен човек от мен.

Появи се Ирина и се облегна така тежко на арката, сякаш не ѝ бяха останали сили да стои права.

— Искаш ли да оседлая Фелики?

Сигурно Ерин Сийбрайт бе напуснала работа и в момента се намираще някъде по островите около Флорида, наслаждаваше се на новопридобитата си свобода заедно с някой готин лентяй. Моли не искаше да повярва в това, защото ако бе истина, щеше да промени

напълно отношенията с по-голямата ѝ сестра, която очевидно обожаваше. Животът е пълен с разочарования. Моли бе научила урока по същия начин, както и всички останали, като бе разочарована от човек, на когото държеше, когото обичаше, на когото имаше доверие.

Ирина въздъхна театрално.

— Да — отвърнах ѝ аз. — Оседлай Фелики.

Тя тръгна към бокса, а аз ѝ зададох въпрос, на който щеше да е много по-добре, ако не ми бе отговаряла.

— Ирина, ти знаеш ли нещо за треньор на коне, наречен Дон Джейд?

— Да — отвърна небрежно тя, без дори да се обърне, за да ме погледне. — Той е убиец.

[1] Кристал мет — суперамфетамин шест пъти по-евтин от кокаина, но с десет пъти по-мощен ефект. — Б.пр. ↑

[2] Викодин — болкоуспокояващ медикамент, от който се развива физическа и психическа зависимост. — Б.пр. ↑

2.

В света на конете има два вида хора — онези, които обичат конете, и онези, които използват и конете, и хората, които ги обичат. Ин и ян. На всяко добро нещо на този свят е противопоставено нещо лошо, за да има равновесие. Според мен злото е доста повече от доброто, ала знам, че има достатъчно добро, което ни държи на повърхността и не ни позволява да се удавим в морето на отчаянието. Това си е само мое мнение.

Някои от изключителните хора, които съм познавала, бяха свързани с бизнеса с коне. Все грижовни, готови да се жертват за животните, които разчитат на тях. На думата им можеше да се разчита. Говоря за честни и почтени хора. Покрай тях, в същия бизнес, се бях сблъсквала и с най-противните, недостойни и извратени типове. Те лъжеха, мамеха, крадяха и бяха готови да продадат собствената си майка, ако по този начин щяха да се издигнат. Това бяха хора, които ти се усмихваха, потупваха те по гърба с едната ръка, а с другата замахваха, за да ти забият ножа.

От онова, което ми разказа Ирина, прецених, че Дон Джейд попада във втората категория.

В неделя сутринта, деня преди Ерин Сийбрайт да не отиде при малката си сестра, за да я заведе на плаж, състезателен кон по паркур^[1], трениран от Дон Джейд, бил открит мъртъв в бокса си, загинал, както се твърдеше, от случаен токов удар. Носеше се мълва, че при Дон Джейд и дума не може да става за случайности.

Влязох в интернет, за да проверя какво има за Дон от статиите, публикувани в *horsdaily.com* и още няколко сайта, посветени на конния спорт. Искях да си изясня нещата, без да се влияя от чуждо мнение и знаех на кого мога да се обадя.

Ако Дон Джейд попадеше във втората категория от хората в бизнеса с коне, доктор Дийн Сорън определено бе в първата. Познавах

го открай време. Нямах нещo, което да се случи в света на конния спорт и Дийн Сорън да не разбере. Беше започнал като ветеринарен лекар на състезателния терен, а по-късно се бе прехвърлил на ездитните коне. Всички в бизнеса познаваха доктор Дийн и го уважаваха.

Преди няколко години се оттегли и престана да практикува и сега се срещаше с всеки, който искаше да си поговори с него в кафенето на огромната си конюшня край Пиърсън. Когато звъннах, се обади жената, която обслужваше кафенето. Казах ѝ коя съм и я помолих да извика доктор Дийн.

Чух го как изкрещя.

— Какво, по дяволите, иска?

— Каж ми, че искам да ми задам някой и друг въпрос.

Жената предаде молбата ми.

— Тогава да се довлече тук и да ми ги зададе лично — извика в отговор той. — Толкова ли голяма работа е станала, че не може да мине да види стареца?

Такъв си беше доктор Дийн. Не знаеше какво означава „чаровен“ и „мил“, ала бе сред най-добрите хора, които познавах. Успяваше да компенсира качествата, които му липсваха с честност и почтеност.

Не исках да ходя при него. Дон Джейд ме интересуваше единствено заради онова, което ми каза Ирина. Бях любопитна, нищо повече. А любопитството не е достатъчно, за да ме накара да се срещам с хората. Нямах никакво желание да напусна убежището си, особено след статията в „Сайдлайн“.

Крачех нервно из къщата и се опитвах да откъсна кожичка от изядения ми до кръв нокът на палеца.

С Дийн Сорън се бяхме срещали неведнъж. През зимния сезон, докато бях на дванадесет, той ми позволяваше да яздя с него, когато обикаляше на ежеседмични визитации и ме представяше за своя помощничка. Докато траеше сезонът, двете с майка ми се бяхме преместили в една къща в Поло Клъб, за да мога всеки ден да яздя с личния си тренър и така да не се налага да губя тренировки заради училище. Всеки понеделник — почивният ден на ездачите — аз успявах да подкупя тренъра, за да се измъкна с доктор Дийн, да държа подноса с инструментите и да пера вече използваните превръзки, когато се налагаше. Собственият ми баща никога не бе

прекарвал толкова време с мен. Никога досега не се бях чувствала толкова значима.

Спомените за тази зима ме разчувстваха повече от обикновено. Не си спомнях кога за последен път се бях чувствала полезна. Дори не си спомнях кога за последен път ми се бе искало да се почувствам по този начин. Затова пък си спомнях съвсем ясно как яздех до доктор Дийн в огромния линкълн, който минаваше за линейка.

Може би тъкмо това ме накара да грабна ключовете и да тръгна.

В имението на доктор Дийн се бяха събрали ловци и състезатели по паркур, настанени в помещенията над едната огромна конюшня, докато специалистите по обездка бяха над другата. Кабинетите, личната конюшня на доктор Дийн, личният му кабинет и кафенето бяха разположени в постройка между двете конюшни.

Кафенето представляваше семпъл открит бар. Доктор Дийн се бе настанил на маса в центъра, отпуснат на тежък резбован стол, също като стар крал, разположил се на трона си, докато пиеше нещо, в което бе боднато пъстро чадърче.

Усетих как ми се замайва главата, докато вървах към него. От една страна се страхувах да се видим — по-точно казано, страхувах се как ще реагира, когато ме види, — от друга се притеснявах, че ще се съберат разни хора, за да ме зяпат и да ме разпитват дали съм наистина частен детектив. Кафенето, слава богу, беше празно и нямаше никой друг, освен жената зад барплота и доктор Дийн. От конюшните не надничаха любопитни.

Доктор Дийн стана и пронизващите му очи се впиха в мен като два лазера. Беше висок мъж с гордо изправен гръб, гъста бяла коса и издължено лице, прорязано от бръчки. Макар и вече на осемдесет, той все още будеше страх у хората и изглеждаше силен.

— Какво, по дяволите, е станало с теб? — попита ме вместо поздрав. — Да ни бе да си се подложила на химиотерапия? Къде ти е косата?

— И аз се радвам да те видя, доктор Дийн — отвърнах и му стиснах ръката.

Той се обърна към жената зад бара.

— Марион! Я направи на момичето един чийзбургер, че хич не изглежда добре.

Марион се зае с поръчката, без да трепне.

— Кажи сега какво яздиш — поинтересува се доктор Дийн.

Седнах на евтин сгъваем стол, който ми се стори много нисък, сякаш правен за дете. Май Дийн Сорън ме караше наистина да се чувствам така.

— Два от конете на Шон.

— Не ми приличаш на човек, който е в състояние да се задържи дори на гърба на пони.

— Нищо ми няма.

— Има ти, и още как — отсече той. — Кой ветеринар използва сега Шон?

— Пол Гелър.

— Пълен идиот.

— Не може да се мери с теб, доктор Дийн — отвърнах дипломатично аз.

— Казал на Марго Уитакър, че кобилата ѝ имала нужда от „звукова терапия“. И тя нахлузва слушалки на горкото добиче за по два часа всеки ден и му пуска звуци от природата.

— Така поне Марго има какво да прави.

— Този кон няма нужда Марго да му виси над главата. Не му е необходимо нищо — изръмжа той. Надигна напитката с чадърчето и ме погледна. — Не съм те виждал много отдавна, Елена — отбеляза той. — Радвам се, че си се върнала. Отразява ти се добре, когато си около конете. Правят те по-земна. Човек винаги е наясно с конете. А и животът става по-смислен.

— Да — отвърнах аз, притеснена от тежкия му поглед и уплашена, че ще ме попита за работата ми и ще любопитства за случилото се.

Само че той не каза и дума. Вместо това се поинтересува за Шон и си спомнихме за някои от конете, които двамата с него яздехме преди години. Марион донесе чийзбургера и аз започнах да ям, за да не го обидя.

Когато приключих, той отново заговори.

— По телефона каза, че си искала да ме питаш нещо.

— Ти знаеш ли нещо за Дон Джейд? — попитах направо.

Той присви очи.

— Ти пък защо питаш за него?

— Приятелка на една приятелка се е забъркала с него. Стори ми се, че тази работа не е много читава.

Гъстите му бели вежди отскочиха към средата на челото. Погледна към конюшната на състезателите по паркур. Двама ездачи тъкмо връщаха конете си към шарените препятствия. От разстояние изглеждаха грациозни и леки като елени, поели стремглаво през полето. Подвижността при животните е нещо съвсем неподправено и напълно очевидно. Усложняват го човешките емоции, желания и алчност, защото няма нищо чисто и неподправено в спорта, в който включваме животните.

— Виж — започна той. — Дон е просто една фасада с доста остри ръбове.

— Какво искаш да кажеш?

— Дай да се поразходим — предложи той.

Предположих, че не иска някой да се появи и да чуе разговора. Последвах го към задната част на кафенето и тесните боксове покрай манежа, в три от които бяха вкарани коне.

— Говоря от собствен опит — обясни доктор Дийн. — На два пъти се случва коне да окуцаят, необяснимо как, а един се оказа с язва, в доста лошо състояние.

Той се облегна на оградата и погледна животните, вероятно все коне, които бе успял да спаси от закупчиците на остарели и негодни животни. Сигурно бе приютил поне още пет-шест някъде из имението.

— Те ти дават всичко от себе си — продължи той. — Дават ти всичко, на което са способни, за да изпълнят онова, което човек ги кара да вършат. В замяна искат единствено качествени грижи и внимание. Представяш ли си, ако хората бяха същите?

— Да бе, представяш ли си — повторих аз, ала така и не успях да си го представя. Бях ченге дванадесет години. Естеството на работата, хората и всичко, с което се бях сблъсквала, успешно погребяха и последните остатъци от идеализъм. Нещата, които Дийн Сорън ми разказа за Дон Джейд доказаха, че имам основателна причина да вярвам в човешката низост.

През последните две десетилетия името на Дон на два пъти е било свързвано с опити за застрахователни измами. Идеята била да бъде убит някой скъп ездичен кон, който все още не е доказал потенциала си, след това собственикът си получава застраховката,

обикновено шестцифрена сума като доказва, че конят е починал от естествена смърт.

Това бе стар номер, раздухан от всички национални медии през осемдесетте, когато хванаха в измама доста видни личности, свързани с конния спорт. Неколцина бяха вкарани в затвора по за някоя и друга година, сред тях треньор с международна слава и собственик на кон, наследник на многомилионна компания за мобилни телефони. Богатството в никакъв случай не стопираше алчността.

Джейд бе останал в сянка по време на скандала. По онова време бил помощник-треньор в една от конюшните, загубили коне по необясними причини. Никога не бе уличаван в престъпление, никой не бе успял да го свърже пряко с насилствено причинена смърт. След като скандалът се разразил, Джейд напуснал собственика и прекарал няколко години във Франция като треньор и състезател на европейската сцена.

Когато най-сетне фурорът около убийствата на коне отзвучал, Дон Джейд се завърнал в Щатите и си намерил богати клиенти, които били чудесна фасада за собствения му бизнес.

Отстрани може и да изглежда необяснимо как така човек с репутацията на Джейд продължава да се занимава с тази дейност, ала в този бизнес винаги се появяват нови собственици, които не са запознати с историята на треньора, а има и други, които няма да повярват на онова, на което не искат да повярват. Остават третите — хората, на които просто не им пука. Това са онези, готови да извърнат глава, стига това да е начинът да се докопат до пари или слава. След време конюшната на Дон Джейд започнала да привлича клиенти, повечето от които му плащали луди пари, за да обучава конете им във Флорида и да ги представя на зимния конен фестивал.

В края на деветдесетте, му бе поверен конят Титан.

Титан се оказал талантлив кон, за нещастие с доста непостоянен характер. Струвал луди пари на собственика и винаги успявал да саботира собствените си усилия да оправдае разходите. Извоювал си славата на щур вироглавец. Въпреки способностите му, пазарната му цена падала. Приблизително по това време, собственикът на Титан, Уорън Калвин, брокер на Уолстрийт, загубил цяло състояние на борсата. И ето че един ден, най-неочаквано, Титан бил открит мъртъв и Калвин подал иск за 250 000 долара към застрахователната компания.

Официалната версия на Джейд и главния коняр била, че по някое време през нощта, Титан се уплашил от нещо, развилнял се в бокса и счупил преден крак, след което издъхнал от шок и загуба на кръв. Станало така, че бивш служител при Джейд разказал нещо съвсем различно и настоял, че смъртта на Титан не била случайност и че Джейд помогнал на животното да умре, конят е счупил крак, когато изпаднал в паника, причинена от опитите на треньора да го задуши.

Долна работа. Застрахователната компания наредила незабавно да се извърши аутопсия и Уорън Калвин бил предаден на следовател от Ню Йорк за изясняване на случая. Калвин оттеглил иска си и разследването било прекратено. Нямамо измама, нямамо и престъпление. Така и не била извършена аутопсия. За Уорън Калвин повече не се чуло.

Дон Джейд преживял слуховете и догадките и продължил да си върши работата. Освен това имал непохватимо алиби за нощта на престъплението. Някакво момиче, Алисън, което работело за него, твърдяло, че по време на смъртта на Титан, била с Дон в леглото. Джейд признал, че има връзка и това причинило рухването на брака му. Някои от старите клиенти повярвали в невинността му, други го напуснали, а на тяхно място се появили нови наивници.

Бях научила подробностите от прочетеното в интернет и от клюките, които ми разказа Ирина. Вече знаех, че рускинята си е съставила мнение от разказите на останалите коняри, но това бяха все приказки, за които не можеше да се каже, че се основават на факти, да не говорим, че бяха добре поукрасени. Бизнесът с коне е разюздана работа. При отделните дисциплини (паркур или прескачане на препятствия, обездка и какво ли още не) всички се познават и едната половина са изучакали другата, и буквално и преносно. Всеки има зъб на някого, а злобните клюки избуяват на воля.

Бях сигурна, че всичко, което казва Дийн Сорън е истина.

— Наистина жалко, че този тип е още в бизнеса — признах аз.

Доктор Дийн наклони глава на една страна и сви рамене.

— Хората вярват в каквото искат. Дон е чаровник и умее да подчертае най-добрите качества на коня, когато е на терена. Можеш да се опиташ да го очерниш и да омаловажиш славата му, Елена, но нищо няма да се получи. Не и в този бизнес.

— Конярят на Шон ми каза, че през уикенда е имало ново нещастие с кон на Дон — споделих аз.

— Ярка звезда — кимна доктор Дийн. Пациентката му с язвата се бе приближила и протегна закачливо нос към спасителя си, за да си изпроси почесване по муцуната. — Твърди се, че прегризал кабела за вентилатора в бокса си и се изпържил.

Кобилата пристъпи още напред и подпря глава на оградата. Почесах я разсеяно по врата, защото внимавах във всяка дума, казана от Дийн Сорън.

— А ти какво мислиш?

Той погали кобилата със съсухрената си старческа ръка. Ласката бе нежна, все едно че докосваше дете.

— Според мен Ярка звезда имаше повече дух, отколкото талант.

— Мислиш ли, че Джейд я е убил?

— Няма значение какво мисля аз — отвърна той. — Важното е какво може да се докаже. — Погледна ме и аз осъзнах, че тези очи виждат и прозират много повече, отколкото показват. — А приятелката на приятелката ти какво общо има с цялата тази работа?

— Нищо — отвърнах аз и усетих как стомахът ми се свива. — Изглежда е изчезнала.

В понеделник сутринта, конярят на Дон Джейд, Ерин Сийбрайт, трябвало да вземе малката си сестра, за да отидат заедно на плаж. Така и не се обадила и оттогава никой от семейството не е разговарял с нея.

Обикалях стаите в къщата за гости, ухапала изгрзания до кръв палец. В полицията не бяха обърнали внимание на дванадесетгодишното момиче. Едва ли знаеха нещо за Дон Джейд и нямаше голяма вероятност да се заинтересуват. Родителите на Ерин Сийбрайт със сигурност не знаеха нищо за Дон Джейд, иначе Моли нямаше да бъде единствената, която иска помощ.

Бях оставила десетте долара, която ми подхвърли детето на бюрото до лаптопа. В сгънатата на две банкнота Моли бе поставила малка импровизирана визитна картичка с името и адреса си, украсена с котка на райета върху пощенска кутия. Най-отдолу бе написала с четлив почерк телефонния си номер.

Преди пет години, по време на смъртта на Титан, Дон Джейд е имал извънбрачна връзка с едно от момичета на работа при него. Зачудих се дали не му е станало навик да се чука с конярите. Нямах да е първият тренинг с подобно хоби. След това си спомних как Моли извърна очи, когато ми каза, че сестра ѝ нямала гадже.

Дръпнах се от бюрото, обзета от някакво безпокойство и тревога. Искаше ми се да не бях ходила при доктор Дийн. Искаше ми се да не бях научавала нищо за Дон Джейд. Животът ми и без това беше съсипан, така че нямах нужда сама да си прося неприятности и да се занимавам с проблемите на Моли Сийбрайт и семейството ѝ. Не трябваше ли да се погрижа за себе си, да отговоря на въпросите, които напираха у мен, да открия себе си или поне да приема, че не е останало какво да откривам.

След като не успях да открия себе си, как можех да открия някой друг? Нима исках да пропадна в нечия заешка дупка? Сегашната ми работа с конете бе единственото спасение. Не исках да се забърквам с хора като Дон Джейд, които без колебание бяха готови да умъртвят един кон с ток, както бе направил с Ярка звезда, или като натъпчат топчета за пинг-понг в ноздрите му, за да не може конят да диша, както бе станало с Титан на Уорън Калвин.

Това е начинът да бъде задушен един кон: като пъхнеш топчета за пинг-понг в ноздрите му. Усетих как сърцето ми се свива, когато си представих как животното изпада в паника, как се хвърля към стените на бокса в отчаян опит да намери път за бягство. Представих си го как върти очи, обзет от неистов ужас, чух пръхтенето му, когато се блъсна в задната стена. Чух го да се подхлъзва, а след това хрущенето, когато предният му крак се счупи. Кошмарът ми се стори толкова истински, звуците сякаш бяха запечатани в главата ми. Догади ми се, обхвана ме слабост. Гърлото ми се стегна. Задушавях се.

Излязох на малката тераса, цялата потна и разтреперана. Имах желание да повърна. Запитах се как е възможно през всичкото време, докато бях детектив, нито веднъж да не ми стане лошо, след като непрекъснато виждах какво си причиняват един на друг хората, а мисълта за жестокостта, проявена към едно животно, ме съсипваше.

Вечерният въздух беше хладен и свеж и бавно прогони ужасяващите сцени от съзнанието ми.

Шон имаше гости. Бяха насядали в трапезарията, приказваха и се смееха. Полюлеят хвърляше отблясъци през високите прозорци и те се отразяваха в тъмната вода на басейна. И аз бях поканена на вечерята, ала отказах, защото все още му бях бясна заради фиаското в „Сайдлайн“. Може би в момента разказваше на приятелите си за частния детектив, който живееше в къщата за гости, и при това беше жена. Как е възможно да е такъв повърхностен тип и да ме използва, за да забавлява приятелите си от Палм Бийч. Дори не се бе замислил, че си играе с живота ми.

Няма значение, нали той ме спаси.

Нямах нужда от напомняне. Да не говорим, че нямах желание и да мисля за Моли Сийбрайт и сестра ѝ. Това място тук трябваше да бъде убежището ми, а имах чувството, че десетки невидими ръце се протягат към мен, дърпат ме и се впиват в мен. Опитах се да избягам от тях и тръгнах по влажната морава към конюшната.

Конюшната на Шон е по проект на същия архитект, който е правил и голямата къща, и къщата за гости. Отстрани арки в мавритански стил образуваха сводести галерии. Покривът бе със зелени керемиди, а таваните от тиково дърво. Аплиците и лампите, висящи над централната пътека бяха взети от хотел в Маями, строен в стил арт деко. Домовете на повечето хора не струваха колкото бе глътнала конюшната на Шон.

Но пък бе прекрасно място и аз често идвах тук нощем, за да намеря спокойствие. Малко неща ми носят покой като конете, привели глави над сеното. Животът им е съвсем простичък. Знаят, че са на сигурно място. Денят им е приключил и са уверени, че на следващия ден слънцето отново ще изгрее.

Имат пълно доверие на господарите си и това ги прави уязвими.

Оливър изостави сеното, приближи до вратата и опря глава на оградата, за да потрие с нос бузата ми. Захапа старата ми дънкова риза и на мен ми се стори, че се усмихва, доволен от закачката. Прегърнах едрата му глава и вдъхнах миризмата. Отстъпих назад и си дръпнах яката, а той ме погледна с невинни искрени очи, също като на дете.

Щях да заплача, ако можех, ала за съжаление бях загубила тази способност.

Върнах се в къщата за гости, погледнах отново към гостите на Шон. Стори ми се, че всички се забавляват и се смеят, облени в

златиста светлина. Зачудих се какво ли ще видя, ако мина покрай къщата на Моли Сийбрайт. Сигурно майка ѝ и пастрокът ѝ си говорят, заети с проблемите на еднообразното си ежедневиe. Моли, седи изолирано от тях, замислена за много по-значими неща, потисната от тревоги за сестра си, объркана и несигурна към кого да се обърне за помощ.

Когато влязох в къщата, забелязах, че лампичката на телефонния секретар мига. Натиснах копчето и се стегнах в очакване да чуя гласа на Моли, но ме бодна разочарование, защото адвокатът ми ме молеше да му се обадя поне до края на столетието. Тъпанар. Водим битка за инвалидна пенсия, откакто напуснах шерифската служба. (Нямах нужда от пари, ала държах да получа тези, защото бях ранена по време на дежурство. Какво от това, че вината бе изцяло моя или че нараняванията ми бяха едно нищо в сравнение с онова, което се случи с Хектор Рамирес?) Какво още не знае, след като мина толкова време? Защо съм му?

Едва ли някой има нужда от мен.

Влязох в спалнята, седнах на леглото и отворих чекмеджето на нощното шкафче. Извадих кафявото пластмасово шишенце викодин и изсипах хапчетата отгоре. Останах загледана в тях, преброих ги едно по едно, като докосвах всяко. Колко съм жалка, след като този ритуал ме успокоява, по-точно мисълта да се надрусам до безсъзнание със свръхдоза или още по-точно мисълта, че няма да го сторя тази вечер.

Мили боже, едва ли някой нормален човек би имал нужда от мен.

Отвратена от себе си, прибрах хапчетата в шишенцето и го върнах в чекмеджето. Мразех се, защото не бях силна, както си мислех. Истината е, че много отдавна се бях подвела, като си въобразявах, че капризите ми означават сила, че предизвикателното ми поведение е проява на независимост, а безразсъдството — смелост.

Животът е гадна работа, когато се осъзнаеш някъде към средата на тридесетте и най-сетне разбереш, че всички онези качества, за които си била убедена, че са безценни и достойни за уважение, не са нищо повече от една лъжа, с която сама си се заблуждавала.

Бях се завряла в един ъгъл, от който нямаше излизане. Нямах представа дали ще успея отново да се изправя на крака. Струва ми се, че не ми бяха останали нито сили, нито желание, за да се заема със

себе си. Затова пък да се крия в собственото си адско чистилище, не изискваше никакви усилия.

Едва сега осъзнавах колко съм жалка. През последните две години се питах нощ след нощ дали не е по-добре да съм мъртва. Засега отговорът си оставаше не. Като си жива поне имаш възможност да оправиш нещата.

Дали и Ерин Сийбрайт мислеше по този начин, питах се аз. Дали вече не бе прекалено късно? Да не би да е разбрала, че има обстоятелства, при които смъртта е за предпочитане?

Прекалено дълго бях работила като ченге. Бях започнала кариерата си като патрулиращ полицай в Уест Палм Бийч. Обикалях кварталите, където престъпленията са най-честият избор на подрастващите, а да си купиш наркотик на улицата посред бял ден, не е никакъв проблем. Бях работила под прикритие за отдел „Борба с порока“ и имах възможност да наблюдавам проституцията и порнографската индустрия съвсем отблизо. След това прекарах няколко години в шерифската служба в отдел „Наркотици“.

Знаех отлично какви могат да бъдат трагичните последици за едно младо момиче, попаднало на неподходящото място в неподходящ момент. В Южна Флорида имаше предостатъчно места, където убиецът можеше да се отърве от тялото и да потули пъкленото си дело. Уелингтън бе мечтаният оазис на цивилизацията, ала отвъд оградата около това баровско място земята си оставаше недокосната, забравена от Бога и повечето хора. Там бе царството на блатата и горите, на непавираните пътища, на човешката измет, на импровизирани лаборатории за наркотици, заврени в каравани, които е трябвало да бъдат отстъпени на плъховете още преди двадесет години. Отточните тръби бълваха в каналите мръсна черна вода, където алигаторите с радост се нахвърляха върху всяко парче месо, което им попадне.

Дали Ерин Сийбрайт не бе някъде там и не тръпнеше в очакване някой да я спаси? Дали не чакаше мен? Господ да ѝ е на помощ. Нямах никакво желание да се захващам.

Влязох в банята, измих си ръцете и наплисках лицето си с вода. Опитах се да отмия напирещото чувство, че съм длъжна да го направя. Усещах водата единствено от дясната страна на лицето си. Нервите от лявата бяха напълно безчувствени, затова не можех да движа тази половина и не усещах почти нищо. Пластичните хирурзи ми бяха

направили доста прилично неутрално изражение, така че човек не би заподозрял нищо нередно и единствено би си казал, че съм безчувствена.

От огледалото в мен се вираше спокойно лице. Още едно напомняне, че нищо в мен не бе нито цяло, нито нормално. Аз ли бях човекът, който трябваше да спаси Ерин Сийбрайт?

Ударих огледалото с основата на дланта. Отначало веднъж, а след това замахнах отново и отново, обзета от желание образът ми да се пръсне на парчета пред очите ми, точно както бе станало преди две години. Освен това ми се искаше да усетя острата болка при порязването, да зърна кръвта като символ на пречистването. Искях да видя кръвта, за да знам, че съществувам. Искях да изчезна, за да избягам от болката. Противоречивите сили напиреха в мен, събираха се в дробовете ми и ме задушаваша.

Влязох в кухнята и останах загледана в поставката за ножове на плота и ключовете за колата, подхвърлени до нея.

Животът се променя за секунди в един неуловим миг. Прави го без нашето съгласие. Вече ми беше ясно, че това е истина. Дълбоко в сърцето си знаех, че е така и в този момент. Посегнах към ключовете и излязох от къщата, за да се спася от мъчението, което си налагах сама. Така поне можех да се отдам на собствения си егоизъм.

Истината бе, че тази нощ направих избор, който съвсем не бе безопасен. Тази нощ реших да продължа напред. Бях подмамила сама себе си да изоставя адското чистилице и отново да посегна към живота.

Страхувах се, че преди всичко да свърши, можеха да ме изпълнят съжаления или пък да умра в опитите да постигна нещо.

[1] Конно състезание с прескачане на определен брой и вид препятствия. — Б.ред. ↑

3.

Конната база в Палм Бийч е нещо като малка суверенна нация с кралските особи, охраната и високите порти. Говоря за парадния вход. Задната врата е отворена през деня и от имението на Шон се стига за не повече от пет минути с кола. Когато има състезания, съседите наоколо редовно влизат тайно, за да си спестят таксата за конюшня — деветдесет долара за целия уикенд за импровизиран бокс в кръгла палатка, където са събрани поне още деветдесет и девет коня. Дежурният нощен пазач заключва задната врата късно вечер. Тази вечер обаче все още не бе тръгнал на обичайната си обиколка.

Вкарах колата и оставих на таблото жълтия пропуск, който за всеки случай взех от мерцедеса на Шон. Паркирах до други коли, спрели до оградата край последната от четиридесетте палатки с боксове.

Карах морскозелено беемве кабриолет 318 инжекцион. Купих си го на търг, организиран от службата на шерифа. Когато плиснеше дъжд, понякога покривът течеше, ала бе снабдено с една екстра, която едва ли е била предвидена от баварските производители: малка метална кутия, уплътнена със силиконова пяна зад панела на вратата от страната на шофьора, достатъчно голяма, за да побере един натъпкан пакет кокаин или пистолет. Деветмилиметровият глок беше затъкнат отзад в колана на джинсите ми, скрит под пуснатата отгоре риза.

Когато има състезания, тук цари същата лудница като в Калкута. Колички за голф и малки мотоциклети бръмчат напред-назад между конюшните и манежите, наоколо са плъпвали кучета, камиони и каравани, пръснати са тежки амуниции за конете, провират се ягуари и поршета, разхождат се ездачи и деца с понита, подтичват коняри, готови да се заемат със сплитането на грива или опашка по желание на клиента, облечени в непромокаеми мушамы по за двеста долара с емблемата или цвета на съответната конюшня. Палатките с боксовете приличат на бежански лагери, отпред са инсталирани химически

тоалетни, разни хора пълнят ведра с вода от помпите отстрани на непавириания път, а незаконно пребиваващи в страната чужденци, цанили се за общи работници, изхвърлят кофи с оборски тор на купчини, за която по два пъти на ден идва специален камион. Хората тренират конете си във всяко свободно ъгълче, тренъорите крещат инструкции, насърчават учениците си или бълват обиди. От високоговорителите на всеки няколко минути се разнасят съобщения.

Вечер е съвсем различно. Настъпва тишина. Не се мярка жива душа. Алеите са пусти. Охраната обикаля непрекъснато около конюшните. Някой коняр или тренъор може случайно да се отбие за обичайната си вечерна проверка или за да нагледа болно животно. Някои конюшни са си осигурили собствена охрана, настанена в луксозните приемни. Накратко казано, бавачки за коне на стойност милиони долари.

Кофти работи могат да се случат под плаща на нощта. Съперниците се превръщат във врагове. Завистта прераства в отмъщение. Едно време познавах жена, която изпращаше частен детектив да придружава конете ѝ, след като един от най-обещаващите ѝ жокеи бе надрусан в нощта преди състезание с награда петдесет хиляди долара за победителя.

Бях направила два много яки ареста в конната база, докато работех към отдел „Наркотици“. Можете да си осигурите каквато пожелаете дрога — както за хора, така и за животни, както за възстановяване, така и за укрепване — стига да знаете от кого да поискате. Тъй като едно време бях част от този свят, нямаше проблем да се слея с обстановката и да остана незабелязана. Не се бях мяркала достатъчно време и никой не ме познаваше. Знаех къде да надникна и какво да кажа. Надявах се само нескопосаната шегичка на Шон в „Сайдлайнс“ да не ме провали.

Заобиколих отзад, през така наречената „Ливада“ — палатковото гето, където управата винаги завираше конете за обездка, изпратени за някое и друго състезание през сезона. От тези палатки, разположени най-отзад, се вървеше двадесет минути, за да се добере човек до центъра на базата. Отстрани бяха зарязани изкопни машини, паркирани край изсечени шубраци. Май отново се канеха да разширяват терена.

В палатките светеха лампи. Мелодичен женски смях се разнесе някъде наблизко, последван от сподавен мъжки кикот. Забелязах двойката в края на десета пътека, край деветнадесета палатка. Виждаше се сложна емблема в единия ъгъл на палатката, а под нея блестеше надпис в златно с една-единствена дума на масленозелено поле: „ДЖЕЙД“.

Заобиколих ги. Бях открила конюшната на Джейд, а нямах представа какво да правя. Дори не се бях замисляла. Завих към осемнадесета палатка, направих кръг и се появих откъм деветнадесета по посока на гласовете.

— Чу ли?

Гласът беше на мъж. Имаше акцент. Може би холандец или фламандец.

Застинах на място и дори не посмях да си поема дъх.

— Стомахът ѝ къркори — отвърна жената. — Нищо ѝ няма, въпреки че мисля пак да повикаме лекаря. Не можем да рискуваме да ни обвинят в небрежност след Ярка звезда.

Мъжът изсумтя.

— Хората вече са си съставили мнение. Вярват в каквото решат.

— И естествено в най-лошото — отвърна жената. — Джейн Ленъкс звъня днес. Замисля се дали да не прехвърли Парк Лейн при друг треньор. Убедих я да остане при нас.

— Сигурен съм, че си се справила. Много си убедителна, Парис.

— Така е в Америка. Невинен си до доказване на противното.

— Винаги си оставащ невинна, ако си богата, красива или имаш достатъчно чар.

— Дон е хем красив, хем очарователен, а всички го смятат за виновен.

— И О'Джей Симпсън беше виновен, нали? А той просто обичаше да играе голф и да чука бели жени.

— Как можеш да го кажеш!

— Истина е. А пък Джейд има конюшня, пълна с коне. Тези американци...

В последното прозвуча нескрито презрение.

— Аз съм американка, Ви. — В женския глас се появи остра нотка. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че съм глупава.

— Парис... — Мазно разкаяние.

— Тъпите американци купуват конете ти и ти пълнят джобовете. Прояви малко уважение. Или тъкмо това е доказателството колко сме глупави?

— Парис... — Гласът зазвуча още по-мазно и разкаяно. — Не ми се сърди. Не искам да ми се сърдиш.

— Не е вярно.

Отнякъде изникна териер и започна да души около ъгъла, вирна крак към бала сено и ме зяпна, докато обмисляше дали да ме изпорти. Отпусна крак и квикна като аларма на кола. Останах неподвижна.

Жената се провикна:

— Майлоу! Майлоу, ела тук.

Майлоу не трепна. Подскачаше като играчка на пружина при всяко излайване.

Жената се показа зад ъгъла и остана изненадана, когато ме забеляза. Беше руса красавица с тъмни бричове и зелена блуза с три копчета на деколтето, под която се показваха няколко златни верижки. Усмихна ми се лъчезарно, сякаш позираше за реклама на паста за зъби, но беше очевидно, че това не е нищо повече от упражнение на лицевите ѝ мускули.

— Извинете. Въобразява си, че е ротвайлер — обясни тя и пое на ръце териерчето. — Мога ли да ви помогна?

— Не знам. Търся едно момиче. Казаха ми, че работи за Дон Джейд. Казва се Ерин Сийбрайт.

— Ерин ли? Защо ви трябва?

— Чувствам се неловко — започнах аз. — Чух, че си търсела нова работа. Имам един приятел... Търси си коняр. Нали знаете как е през сезона?

— И още как! — въздъхна тя дълбоко и театрално изви нагоре огромните си кафяви очи. Истинска актриса. — И ние си търсим коняр. С искрено съжаление трябва да ви кажа, че Ерин напусна.

— Не може да бъде! Кога?

— В неделя. Заряза ни без много да му мисли. Била си намерила нещо в Окала. Дон се опита да я разубеди, а после каза, че тя твърдо била решила да замине. Много ми стана мъчно. Харесвах Ерин, но нали знаете какви празноглавки са тези момичета.

— Я! Много ме изненадахте. Доколкото разбрах, искала да остане в района на Уелингтън. Случайно да ви е оставила адрес...

Къде ще ѝ изпратите чека със заплатата?

— Дон ѝ плати, преди да замине. Между другото, аз съм помощник-треньорът на Дон. Парис Монтгомъри. — Без да пуска кучето, тя протегна ръка и стисна моята. Ръкостискането ѝ беше здраво. — А вие коя сте?

— Ел Стивънс. — Бях използвала това име, когато работех под прикритие в миналия си живот. Опомних се бързо. — Значи си е тръгнала в неделя. Преди или след историята с Ярка звезда?

Усмивката на жената угасна.

— Ами... недоволна служителка напуска и най-неочаквано с един от конете се случва нещастие...

— Ярка звезда е прегризал електрически кабел. Било е нещастен случай.

Свих рамене.

— Че аз откъде да знам. Просто чувам приказки оттук-оттам.

— Хем не знаят нищо, хем приказват.

— Някакъв проблем ли има?

Появи се и мъжът. Беше към средата на петдесетте, висок, елегантен, с гъста черна коса, подчертана от посребрени слепоочия. Държеше се с аристократична надменност. Беше с грижливо изгладени бежови панталони, розова фланелка „Лакост“ и черно копринено шалче на врата.

— Абсолютно никакъв — отвърнах аз. — Просто търсех едно момиче.

— Ерин — обърна се към него Парис Монтгомъри.

— Ерин ли?

— Да, Ерин. Конярчето. Онази, която напусна.

Той веднага се намръщи.

— А, онова момиче. За нищо не ставаше. Защо ви е?

— Няма значение — отвърнах аз. — Вече не е тук.

— Как се казва приятелят ви? — любопитства Парис. — Може да чуя нещо.

— Шон Авадън. Имението „Авадонис“.

Студените сини очи на мъжа заискриха.

— Той има много хубави коне.

— Така е.

— За него ли работите? — продължи да ме разпитва.

Сигурно приличах на работничка с късо подстриганата си коса, старите джинси и работните ботуши.

— Стар приятел ми е. Ползвам под наем негов кон, докато открия каквото ми трябва.

Той се усмихна доволно като котарак, приклешил мишката в ъгъла. Зъбите му бяха искрящо бели.

— Мога да ви помогна.

Търговец на коне. Третата най-стара професия на този свят. Та нали тъкмо тези хора са предшественици на съвременните дилъри на коли по цял свят.

Парис Монтгомъри изви очи. Край палатката спря пикап.

— Това е доктор Ритър. Трябва да вървя.

Отново ми отпрати сияйната си усмивка и ми стисна ръката.

— Беше ми приятно, Ел — заговори тя така, сякаш не я бях поставила в неловко положение само преди миг, като споменах смъртта на Ярка звезда. — Успех в търсенето.

— Благодаря.

Пусна териера на земята и последва джафкащото зверче към ъгъла, където я чакаше ветеринарят.

Мъжът протегна ръка.

— Томас ван Занд.

— Ел Стивънс.

— Приятно ми е.

Задържа ръката ми малко по-дълго, отколкото трябваше.

— И аз трябва да вървя — заявих аз и отстъпих крачка назад. — Май са ме пратили за зелен хайвер.

— Ще ви изпратя до колата — предложи той. — Красивите жени не бива да обикалят сами в тъмното. Не се знае какви хора се въртят наоколо.

— Имам доста добра представа, но ви благодаря за загрижеността. Жените не бива да се возят и с мъже, с които току-що са се запознали — пошегувах се аз.

Той се разсмя и постави длан върху сърцето си.

— Аз съм джентълмен, Ел. Напълно безобиден. Не си падам по игрите. От теб не искам нищо друго, освен една усмивка.

— Ще ми продадеш някой кон. А това ще ми струва доста.

— Но ще ти предложи най-добрият — обеща той. — Ще открия точно какво ти трябва и ще бъде твой на много изгодна цена. Приятелят ти Авадън обича хубавите коне. Защо не ни запознаеш?

Това са те търговците на коне. Извих очи и му се усмихнах криво.

— Май ще приема да ме закараш до колата.

Той охотно ме поведе към черен мерцедес и отвори вратата.

— Сигурно клиентите ти са доволни, щом си наел такава кола за сезона — отбелязах аз.

Ван Занд се усмихна като котарак пред канарче, гарнирано със сметана.

— Клиентите ми са толкова доволни, че един дори ми преотстъпи тази кола за зимния сезон.

— Мили боже! Ако бившият ме оставяше толкова доволна, сигурно все още щях да говоря за него в сегашно време.

Ван Занд се разсмя.

— Къде си паркирала, госпожице Ел?

— На задния вход.

Поехме към Ливадите.

— Ти познаваш това момиче, нали? За Ерин говоря. Не се ли справяше добре с работата?

Той стисна устни така, сякаш бе помирил нещо развалено.

— Кофти отношение. Флиртуваше с клиентите. От американските момичета не стават добри коняри. Всичките са разглезени и мързеливи.

— И аз съм американско момиче.

Той не обърна никакво внимание на думите ми.

— Намери си някое полякинче. Силни са и не се налага да им плащаш много.

— Жалко, че не ги продавах в евтините магазини. В момента използвам една рускиня. Има се за царица.

— Рускините са арогантни.

— Ами холандците какви са?

Той спря мерцедеса, когато му посочих беемвето си.

— Белгиец съм — уточни. — Белгийците са чаровни и знаят как трябва да се държат с жените.

— По-точно казано, зализани негодници — поправих го аз.

— Дамите трябва да са нащрек.

Ван Занд се изкиска.

— Голяма работа си, Ел Стивънс.

— Не можеш да ми завъртиш главата с единия акцент и усмивката. Ще те накарам доста да се поизпоттиш.

— Предизвикателство значи! — възкликна той, очарован от възможността.

Слязох от колата, без да го изчакам да дойде да ми отвори, и измъкнах ключовете от джоба на бедрото си. Пръстите ми се отриха в дръжката на пистолета, затъкнат на колана.

— Благодаря ти, че ме докара.

— Аз ти благодаря, Ел Стивънс. Ти разнообрази скучната ми вечер.

— Внимавай да не те чуе госпожица Монтгомъри.

— Тя сега е тъжна, защото ѝ се налага да говори за мъртвия жребец.

— И аз ще се натъжа, ако изгубя кон за толкова пари.

— Парите не са нейни.

— Може да е харесвала коня.

Той сви рамене.

— Ако не е едно, ще е друго.

— Затова пък съм сигурна, че ти с огромна радост ще предложиш на опечаления собственик нов кон.

— Разбира се. Защо не? Това ми е работата — както моята, така и нейната.

— Какъв сантиментален глупчо си ти.

Охраната запали лампите и аз забелязах как мускулите на челюстта на Ван Занд се стягат.

— Занимавам се с този бизнес вече тридесет години, Ел Стивънс — обясни той и в гласа му се прокрадва раздражение. — Не съм безсърдечен, но професионалните коне идват и заминават. Жалко е, че жребецът вече го няма, но когато става дума за професионализъм, сантименталният глупак не е нищо повече от глупак. Хората трябва да продължават напред. Също и собствениците. Застраховката ще покрие сумата за мъртвия кон и собственикът ще си купи нов.

— А ти с радост ще предложиш нов.

— Разбира се. Вече имам предвид един кон в Белгия — чисти рентгенови снимки и два пъти по-добър на препятствия.

— И за не повече от един милион и осемстотин хиляди ще стане собственост на някой щастлив американец, а Дон Джейд II ще може да го язди.

— Хубавите са скъпи, а добрите побеждават.

— А останалите могат да прегризват електрическите кабели посред нощ и да се изпържат, така ли? — попитах аз. — Внимавай пред кого говориш, Ван Занд. Някой застрахователен следовател може да те чуе и да си направи погрешен извод.

Този път той не сви рамене. Усетих го как се напрегна.

— Не съм казал, че конят е бил убит — отвърна той приглушено и дрезгаво.

Беше ядосан. Не очакваше да имам акъл. Трябваше да съм просто една богата американка, която не знае какво е това здрав разум, готова да се остави да бъде очарована и завлечена в Европа, за да напазарува от него.

— Не си, но на Джейд му се носи славата, нали така?

Ван Занд пристъпи по-близо. Гърбът ми бе притиснат до тавана на колата. Трябваше да вдигна поглед към него. Наоколо нямаше жива душа. Зад вратата се бе ширнало голото поле. Плъзнах ръка назад и напипах пистолета.

— Ти да не би да си от някоя застрахователна компания, Ел? — попита той.

— Аз ли? — Изсмях се. — Господи, не. Аз не работя. — Казах го с презрението, с което би го изрекла майка ми. — Просто обичам пикантериите, нищо повече. А Дон Джейд е потаен мъж. Нали ни знаеш какви сме в Палм Бийч. Не можем да устоим на един хубав скандал. В момента най-голямата ми грижа е откъде да си намеря хубав кон. Какво правят треньорите и състезателите за мен не е нищо повече от добра клюка.

Той се отпусна, защото реши, че се интересувам главно от себе си. Подаде ми визитката си и отново пусна в действие чара си. Разчитай на алчността на мъжа.

— Да ми се обадиш, Ел Стивънс. Ще ти намеря кон.

Опитах се да се усмихна, въпреки че знаех, че само едната половина на устата ми ще се извие.

— Може и да се възползвам, господин Ван Занд.

— Наричай ме Ви — предложи той и гласът му стана твърде интимен. — „Ви“ като вихрени коне, „ви“ като висококачествен.

„Ви“ като виновен.

— Сега вече сме приятели — заяви той. Наведе се и ме целуна по дясната буза, след това по лявата и отново по дясната. Устните му бяха сухи и студени.

— Три пъти — напомни ми господин Изтънченост. — Също като холандците.

— Ще запомня. Още веднъж ти благодаря, че ме докара.

Качих се в колата и изкарах на заден. Портата вече бе заключена. Обърнах и подкарах през базата към палатка деветнадесет. Ван Занд ме последва до входа за камиони. Четирите постоянни конюшни отдясно бяха ярко осветени. В малка кабинка край портата бе седнал човек от охраната, надул радиото, поставено пред него. Махнах му. Той ми даде знак да мина, без да задава въпроси, насочил вниманието си към огромния превозвач на коне. Дори да бях натъпкала крадени седла в багажника, или да бях скрила труп, никой нямаше да разбере. Можех да съм коя ли не, можех да съм извършила какво ли не. Доста притеснителна мисъл, която щеше да ме трови, докато се прибирах.

При Пиърсън завих надясно. Ван Занд също зави надясно. Наблюдавах го в огледалото за обратно виждане и се чудех дали ми е повярвал, когато му казах, че не съм следовател от застрахователна компания. Зачудих се как ли би реагирал, ако зърне снимката ми в „Сайдлайнс“ и събере две и две.

Хората са странни понякога. По-лесно е да ги излъжеш, отколкото му е приятно на средностатистическия човек. Изобщо не приличах на жената на снимката. Косата ми бе къса. Не бях се представила с името от снимката. Единствената връзка можеше да бъде Шон. А щом се каже „частен детектив“, веднага звънват предупредителни звънчета. Дано Шон да се окаже прав, че единствено треньорите по обездка четат тези страници.

При Саут Шор завих надясно. Ван Занд зави наляво.

Угасих фаровете, направих обратен завой и го последвах на разстояние покрай стадиона за поло. Той отби при клуб „Плейърс“. Сигурно щеше да похапне. Това е част от работата на търговеца на коне. Новият му най-добър приятел, с когото се е запознал в бара,

може да се окаже, че има дълбоки джобове и не може да се въздържи, когато пожелае нещо.

Ван Занд бе тук, за да изкара печалба, като продаде белгийския кон на собственика на Ярка звезда, който щеше да прибере застраховката за животно, което нямаше бъдеще. Дон Джейд, треньор на Ярка звезда, щеше да продължи да тренира и представя новия кон. Той бе посредникът между двамата и щеше да измъкне пари и от двете страни. Онези вечер може да са се били събрали и тримата в „Плейърс“, за да отпразнуват умно замислената измама.

Никой не бе чувал и дума за Ерин Сийбрайт от нощта, в която бе загинал Ярка звезда.

Прецених, че не е разумно да ходя в клуба. Не бях подготвена. Дадох газ, обърнах и отпраших към къщи.

Май щях да се превърна в частен детектив.

4.

Чудя се защо съм все още жива.

Били Голъм бе насочил пистолета право в лицето ми. През безкрайните кошмари съм гледала дулото на този пистолет и отново и отново съм си поемала последен дъх. Били Голъм се бе обърнал и бе стрелял в друга посока.

Нима животът бе моето наказание, адът, измислен специално за мен? Или може би трябваше сама да сложа край, за да платя за безразсъдството си? Да не би просто да бях извадила късмет и да не можех да повярвам.

Четири и половина сутринта.

Бях се отпуснала на леглото и се вирах към перките на вентилатора на тавана. Къщата за гости бе обзаведена от дизайнер от Палм Бийч, дал размах на шантавата си заблуда, че се намира в карибска плантация. За мен това бе тъпо, но и никой не ми бе платил, за да избирам рисувани грънци и бродирани възглавници.

В четири станах и отидох да нахраня конете. Докато стане пет, се изкъпах. Беше минало толкова време, откакто за последен път се бях показвала пред хора и се бях питала какво ще си помислят за мен, че дори не можех да си спомня какво трябва да направя. Не можех да се отърва от мисълта, че още щом ме видят, ще ми обърнат гръб, може да не е веднага щом ме видят, а щом разберат коя съм.

Каква необичайна заблуда, да вярвам, че всички на този свят са чували за мен, за онова, което съм направила, и за причините сложили край на кариерата ми. В продължение на няколко дни бях водещата новина във вечерните емисии. Добро попадение, нещо, с което да запълнят времето, преди да се сетят, че има и прогноза за времето. Истината бе, че никой, който не бе свързан със случилото се, нито един човек извън света на ченгетата, не би обърнал внимание на историята. Хората рядко се интересуват от катаклизмите в живота на другите. Единствено благодарят, че не им се е случило на тях.

Стоях по бельо пред огледалото. Сложих си пяна на косата и се опитах да ѝ придам вид като за модно списание. Зачудих се дали да не си сложа и малко грим. Не бях си слагала след пластичната операция. Хирургът ми бе дал визитката на специалистка по следоперативен грим. Била дистрибуторка на „Ейвън“. Аз, разбира се, изхвърлих визитката.

Облякох се, след като отхвърлих няколко дрехи и най-сетне се спрях на копринена блуза без ръкави с цвета на прясно излят цимент и кафяв панталон, който все още ми беше много широк в талията. Наложих се да сложа безопасна игла, за да не ми падне.

Едно време се обличах по последен писък на модата.

Порових малко из интернет, гризах нокти и си водех бележки.

Не открих абсолютно нищо интересно за Томас Ван Занд. Името му не се споменаваше дори в собствения му уебсайт: *world-horsesales.com*. На сайта, вписан на визитката му, бяха публикувани снимки на коне, които бе продал. Бяха записани и телефонни номера извън офиса му в Брюксел, продажби, осъществени в Европа, както и американските му представители, единият от които се оказа Дон Джейд.

Открих няколко статии за Парис Монтгомъри в „Кроникъл ъв дъ Хорс Енд“ и „Хорсес Дейли“, посветени на победите ѝ в състезания. Тя разказваше за трудностите в началото, как е яздила неоседлани понита някъде около Ню Джърси. Твърдеше се, че е започнала като коняр по време на следването си и така и не спряла да работи в бранша, след което станала помощник-треньор. Но какъв чар имаше само тази жена! Освен това имала възможност да стане манекенка.

Вече от три години бе помощник-треньор при Дон Джейд и бе невероятно благодарна, че има възможността да се докаже. Дрън, дрън, дрън. Малцина разбирали, че той е изключителен човек. За съжаление му се налагало да работи с хора, които не знаели какво е това етика, затова не бивало колегите от бранша и разни тям подобни да го заклеят. Цитираха и Джейд с твърдението му, че Парис Монтгомъри я очаквало бляскаво бъдеще, че притежавала и амбицията, и таланта да постигне желаното.

На едната снимка в списанието Монтгомъри прескачаше ограда с кон на име Парк Лейн, а другата бе в близък план, отправила към читателите ослепителна усмивка.

Усмивката ѝ ме дразнеше. Беше прекалено широка и я раздаваше, без дори да се замисли. В чара ѝ нямаше никаква искреност. Но пък бях разговаряла с нея не повече от десет минути. Може би не я харесах, защото не мога да се усмихвам и не съм чаровна.

Затворих лаптопа и излязох навън. Зората се надигаше бледа и неуверена на изток, когато влязох в къщата на Шон през френските прозорци направо в трапезарията. Той бе сам в леглото и звучно хъркаше. Седнах до него и го погалих по бузата. Той отвори бавно зачервените си очи. След това потри лицето си с длан.

— Надявах се да е Том Круз — изръмжа той с продран глас.

— Съжалявам, че те разочаровах. Ако един търговец на коне Ван Занд мине насам, да знаеш, че името ми е Ел Стивънс, а ти си търсиш коняр.

— Какво? — Той се надигна на лакът и тръсна глава, за да я прочисти. — Ван Занд ли? За Томас Ван Занд ли ми говориш?

— Ти познаваш ли го?

— Чувал съм за него. Той е на второ място по мошеничества в Европа. Защо ще идва?

— Защото си мисли, че може да си купиш кон от него.

— Откъде е останал с такова впечатление?

— Аз му намекнах.

— А!

— Не се прави на обиден — срязах го аз. — Това изражение само подчертава бръчките около устата ти.

— Мръсница.

Той остана нацупен за момент, след което отново потри лице нагоре и надолу. Това бе десетсекундният му масаж за разкрасяване.

— Вече знаеш, че си имам човек в Европа, от когото пазарувам. Няясно си, че работя единствено с Тони.

— Знам. Последният честен търговец на коне.

— Единственият в цялата история на света, доколкото ми е известно.

— Остави тогава Ван Занд да те ухажва и да си мисли, че ще те открадне от Тони. Ще го докараш до оргазъм. Ако мине, престори се, че се интересува. Длъжник си ми.

— Не ти дължа чак толкова много.

— Нима? — надигнах глас аз. — Благодарение на теб сега си имам клиент и работа, с която нямах никакво желание да се захващам.

— По-късно ще ми благодариш.

— С отмъщението ще се заема след това. — Наведох се и отново го погалих по бодливата буза. — Приятно прекарване с търговеца на коне.

Той изпъшка.

— Между другото, още нещо — сетих се аз и спрях до вратата. — Мисли си, че съм богата кукла от Палм Спрингс и че ползвам Д'Артанян под наем.

— Значи трябва да запомня цялата тази информация, така ли?

Свих рамене.

— Че ти и без това нямаш какво друго да правиш.

Канех се да затворя вратата, когато той ме повика:

— Ел...

Обърнах се, подпряла едната си ръка на рамката на вратата. Той ме погледна, неестествено сериозен и някак разнежен. Разбрах, че иска да ми каже нещо мило. Прииска ми се да се престори, че този ден не е с нищо по-различен от другите. Ето че и двамата знаехме за какво мисли другият. Притаих дъх. Той ми отправи крива усмивка.

— Хубав тоалет — отбеляза.

Махнах му с ръка и излязох.

Моли Сийбрайт живееше в двуетажна къща с груба мазилка в самия край на квартал, наречен Бинкс Форст. Доста приятна къща. Отзад имаше просторна градина. На алеята пред къщата бе паркиран бял лексус. В къщата светеше. Трудолюбивите представители на средната класа се подготвяха за новия работен ден. Паркирах малко по-надолу от дома им и зачаках.

Към седем и половина децата от квартала започнаха да излизат от домовете си и да минават покрай мен, отправили се към спирката на училищния автобус. Моли излезе от дома на семейство Сийбрайт. Теглеше чанта на колелца след себе си и ми заприлича на недорасъл изпълнителен директор, упътил се към летището, за да хване поредния полет. Слязох от колата, кръстосах ръце и се облегнах. Беше на десетина метра от мен, когато ме забеляза.

— Размислих — заявих аз, когато тя спря пред мен. — Ще ти помогна да откриеш сестра си.

Тя не се усмихна. Дори не заскача от радост. Зяпна ме и попита:

— Но защо?

— Защото не ми харесват хората, с които се е забъркала сестра ти.

— Мислиш ли, че ѝ се е случило нещо?

— Ясно е, че ѝ се е случило нещо — отвърнах аз. — Била е там, а сега вече я няма. Още е рано да се каже дали е лошо или не.

Моли кимна при тези думи, очевидно доволна, че не се опитвам да я подведа. Повечето възрастни разговарят с децата така, сякаш са глупави, защото не са живели дълго като тях. Моли Сийбрайт не беше глупава. Стори ми се умно дете, а също и смело. Нямах намерение да говоря пренебрежително с нея. Решила бях да не я лъжа, стига да е възможно.

— След като не си частен детектив, каква полза има от теб — попита тя.

Свих рамене.

— Едва ли е много трудно. Задаваш въпроси тук-там, звъниш по телефона. Не е като мозъчната хирургия.

Тя се замисли над отговора ми. Може би обмисляше дали да изрече думите, които напираха в главата ѝ:

— Едно време си била следовател.

Едва ли щях да бъда толкова изумена, ако беше стоварила чук върху главата ми. Аз ли бях тази, която каза, че нямало да се отнасям пренебрежително към детето? Дори не ми бе минало през ума, че Моли Сийбрайт ще се прибере у тях и сама ще си поиграе на детектив в интернет. В този момент се почувствах гола, а преди време все си казвах, че това не може да ми се случи. Бях разкрита от едно дванадесетгодишно дете.

Извърнах поглед.

— Това твоят автобус ли е?

Рейсът спря до тротоара и събралите се деца се втурнаха към него.

— Аз ходя пеша — отвърна тя. — Открих нещо за теб в компютърните архиви на „Поуст“.

— Само едно ли? Чувствам се обидена.

— Не беше само едно.

— Добре, значи мръсната ми тайна е разкрита. Бях следовател в окръг Палм Бийч. Вече не съм.

Тя усети, че не бива да пита повече. Беше по-умна от повечето хора, които са два пъти по възрастни от нея.

— Трябва да поговорим за хонорара ти — обади се отново госпожица Помисли-за-всичко.

— Ще взема стотачката, която ми предложи, и ще видим какво ще излезе.

— Много ти благодаря, че не се държиш снизходително и пренебрежително с мен.

— Току-що казах, че ще взема сто долара от едно дете. Според мен това е долна работа.

— Не е — отвърна тя и неестествено сериозните за възрастта й очи ме погледнаха през очила, като тези на Хари Потър. — Не е така. — Протегна ръка. — Благодаря ти, че се съгласи да се заемеш с моя случай.

— Господи! Караш ме да се чувствам така, сякаш подписвам договор — въздъхнах аз, докато й стисках ръката.

— Би трябвало да подпишем договор, но аз ти имам доверие.

— Откъде си сигурна, че можеш да ми имаш доверие?

Имах чувството, че тя е готова с отговора, но е преценила, че той ще ми дойде прекалено много, затова предпочете да премълчи. Започвах да се чудя дали това дете е от същата планета като мен.

— Просто така — отвърна тя.

Това бе типичният детски отговор, винаги готов да бъде поднесен на хора, които не знаят да обръщат внимание. Преглътнах го.

— Ще ми трябва информация. Снимка на Ерин, адреса й, номера и модела на колата, нали знаеш, всичко, което можеш да ми кажеш.

Докато изброявах, тя се наведе, дръпна ципа, извади кафяв плик и ми го подаде.

— Всичко е вътре.

— Разбира се. — Защо ли се учудих? — Когато ходи в полицията, с кого разговаря?

— С детектив Ландри. Познаваш ли го?

— Чувала съм за него.

— Беше много груб и се държа пренебрежително.

— Аз не бях по-различна.

— Ти не се държа нито снизходително, нито презрително.

Черен ягуар изпълзя от гаража на семейство Сийбрайт. На волана бе седнал някакъв костюмар. Реших, че това е Брус Сийбрайт. Той пое в обратната посока на улицата, без дори да ни погледне.

— Майка ти вкъщи ли е? — попитах аз. — Трябва да поговоря с нея.

Тази възможност никак не ѝ допадна. Имам чувството, че ѝ прилоша.

— В девет отива на работа. Тя е брокер на недвижими имоти.

— Трябва да поговоря с нея, Моли. Също и с пастрока ти. Няма да те замесвам. Ще им кажа, че съм следовател от застрахователната компания.

Тя кимна, въпреки че продължаваше да гледа мрачно.

— Трябва да вървиш на училище. Не искам да ме арестуват за развърщаване на малолетни.

— Няма — отвърна тя и се отправи към къщата, вирнала глава, а колелцата на чантата стържеха по тротоара.

Де да можехме всички да имаме такава сила на характера.

Кристъл Сийбрайт говореше по телефона, когато двете с Моли влязохме в къщата. Беше се привела над масата в кухнята и се взираше в огледало, декорирано с орнаменти в стил рококо, докато се опитваше да си лепна изкуствени мигли с дългия си нокът, лакиран в цикламено. В същото време обясняваше на някого за невероятно великолепна къща в Кар Харбър Корт. При очна ставка тя би била последната, която човек би посочил за майка на Моли. Тъй като първо се бях запознала с Моли, по-скоро можех да си представя майка ѝ като адвокатка в строг костюм, лекарка или ядрен физик. Може би щеше да стане точно така, ала аз знаех от личен опит, че родители и деца невинаги си приличат.

Кристъл беше руса, дори светлоруса. Очевидно използваше прекалено много перхидрол през тридесетте и няколко години на този свят и продължаваше да го прави. Косата ѝ изглеждаше почти бяла и имах чувството, че ако я докосна ще се начупи. Беше се наплескала с малко повече грим, отколкото бе необходимо. Розовият ѝ костюм бе твърде стегнат и ярък, а тънките токчета на сандалите — неприлично високи. Погледна бегло към нас.

— Джоун, ще ти изпратя подробна информация веднага щом пристигна в офиса. Трябва да отидеш да я видиш, ако искаш да ѝ се

насладиш. Такива места не се намират дори през сезона. Имаш късмет, че тази ми попадна.

Дръпна се от огледалото и ме погледна, а след това погледна Моли, сякаш я питаше „Какво става тук?“, но така и не прекрати разговора с невидимата Джоун, докато най-сетне си уговори среща за единадесет и я записа сред безсистемно нахвърляните бележки в тефтера си. Най-сетне остави слушалката.

— Какво става, Моли? — попита тя и погледна мен, не дъщеря си.

— Това е госпожица Естес — представи ме Моли. — Тя е следовател.

Кристъл ме погледна така, сякаш бях палнала от Марс.

— Каква?

— Иска да говори с теб за Ерин.

По лицето на Кристъл се изписа ярост и сякаш огнени езици облизаха корените на косата ѝ.

— За бога, Моли! Не мога да повярвам, че си го направила! Какво ти става?

Болката в очите на Моли бе толкова силна, че дори аз я почувствах.

— Аз ти казах, че нещо се е случило — настоя Моли.

— Не мога да повярвам, че правиш подобно нещо! — продължи да негодува Кристъл, без да крие раздражението към малката си дъщеря. — Добре че Брус го няма.

— Госпожо Сийбрайт — намесих се аз. — Разследвам случай, свързан с конната база, с който може да е свързана дъщеря ви Ерин. Бих искала да поговоря с вас насаме, ако не възразявате.

Тя ме погледна ококорена, все още много ядосана.

— Няма какво да говорим. Нямаме никаква представа какво става там.

— Мамо... — опита се да протестира Моли, защото отчаяно ѝ се искаше майка ѝ да прояви някаква загриженост.

Майка ѝ ѝ отправи строг поглед.

— Ако си разказала на тази жена някоя фантазмагория, да знаеш, че ще загазиш здраво, млада госпожице. Не мога да повярвам, че си способна да причиняваш единствено неприятности. Мислиш само за себе си.

Две червени петна избиха по досега преbledнелите бузи на Моли. Имах чувството, че ще заплаче.

— Просто се притеснявам за Ерин — отвърна тихо тя.

— Ерин е последният човек, за когото трябва да се притесняваш — отсече Кристъл. — Тръгвай на училище. Хайде, заминавай. Излез веднага. В момента съм толкова ядосана... Ако закъснееш за училище, ще те оставя да седиш наказана цял следобед. И хич не ми се обаждай.

Искаше ми се да сграбча Кристъл Сийбрайт за изрусената коса и да я разтърся, докато не коленичи в краката ми.

Моли се обърна и излезе навън, без да затвори вратата. Сърцето ми се сви, докато я наблюдавах как се отдалечава с чантата на колела.

— Можете да си вървите — подкани ме Кристъл Сийбрайт — или предпочитате да извикам полицията.

Обърнах се отново към нея и в първия момент не казах нищо, защото се опитвах де се овладеея. Спомних си, че навремето бях ужасен патрулиращ полицай, защото ми липсваше дипломатичност и такт, когато ставаше въпрос за случай на домашно насилие. Все още съм на мнение, че някои хора имат нужда да им шибнеш по един шамар, за да се опомнят. Майката на Моли бе от тези хора.

Кристъл трепереше като чихуахуа и очевидно се опитваше да се справи със собствените си проблеми.

— Госпожо Сийбрайт, държа да ви уведомя, че Моли няма нищо общо със случая.

— Нима? Не се ли опита да ви каже, че сестра ѝ е изчезнала, че трябва да се обадим в полицията, на ФБР и да пуснем името и снимката ѝ в „Издирва се“?

— Знам само, че никой не е виждал Ерин от неделя следобед. Този факт не ви ли притеснява?

— Да не би да намеквате, че не ме е грижа за децата ми? — Тя отново ококори сините си очи, този път от обида, все признаци за ниско самочувствие.

— Не намеквам нищо.

— Ерин е възрастен човек. Знае какво върши. Предпочете да живее сама и сама да се грижи за себе си.

— Значи нямате представа, че работи за човек, свързан със застрахователни измами?

Тя ме погледна объркано.

— Работи при един треньор на коне. Поне така каза Моли.

— Вие не сте ли говорили с Ерин?

— Когато напусна дома ни, даде ясно да се разбере, че не желае да има нищо общо с мен. Заряза приличния живот в един почтен дом, защото сме били прекалено отегчителни. Да ми сервира подобно нещо след всичко, което направих заради тях двете с Моли.

Приблужи се до масичката в антрето и се погледна в огледалото, преди да бръкне в огромната чанта в цикламено и оранжево, купена от „Кейт Спейд“. Извади несесер с цигари и тънка запалка и заста на отворената врата.

— Работя толкова много, правя какви ли не жертви... — започна да обяснява тя, по-скоро на себе си, сякаш бе настъпил моментът да се представи като героиня. Запали цигарата и издуха дима навън. — Трови ми живота от мига, в който е зачената.

— Бащата на Ерин наблизо ли живее? Да не би да е отишла да постои при него.

Кристъл избухна в смях, ала личеше, че не ѝ е никак смешно. Не ме поглеждаше.

— Не, не би го направила.

— Къде е баща ѝ?

— Откъде да знам. Не съм го виждала от петнадесет години.

— Познавате ли приятелите на Ерин?

— Вие какво искате от нея? — сопна се жената. — Сега пък какво е направила?

— Нищо, доколкото знам. Просто искам да ѝ задам няколко въпроса за човека, за когото работи. Ерин имала ли е неприятности в миналото?

Тя се подаде навън, дръпна още веднъж от цигарата и изпусна дима към хибискуса.

— Семейството ми не ви влиза в работата.

— Взимала ли е наркотици?

Тя се извърна рязко и ме погледна.

— Това ли било? Да не би да се е замесила с наркодильри? Господи! Само това ми липсваше.

— Притеснявам се къде е — обясних аз. — Изчезването на Ерин съвпада със смъртта на много скъп кон.

— Да не би да си въобразявате, че е убила кон?

Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Кристъл май се интересуваше от всичко друго, но не и от дъщеря си.

— Искан да я попитам някои неща за шефа ѝ. Имате ли представа къде е?

Тя излезе навън, изтръска пепелта от цигарата в подложката на една саксия и се върна в къщата.

— Ерин не знае какво е отговорност. Според нея да си голям, означава да правиш каквото ти скимне. Сигурно е хукнала към Саут Бийч с някое момче.

— Тя има ли си приятел?

Жената се намръщи и сведе поглед към плочките на пода. Погледна надолу и надясно — значи щеше да излъже.

— Откъде да знам? Да не би да ми докладва.

— Моли каза, че не е успяла да се свърже с Ерин на мобилния ѝ телефон.

— Моли? — Тя отново дръпна и се опита да издуха дима към улицата. — Моли е на дванадесет и си мисли, че Ерин е страшно готина. Прекалява с четенето на кримки и непрекъснато гледа разни сериали. Кое дете гледа „Отделът“, „Криминални досиета“? Когато аз бях на дванадесет, гледах единствено повторенията на „Тайфата на Брейди“.

— Според мен Моли има причина да се безпокои, госпожо Сийбрайт. Би трябвало да отидете в полицията и да съобщите, че е изчезнала.

Кристъл Сийбрайт бе ужасена. Не защото имаше възможност дъщеря ѝ да е станала жертва на някаква нередност, а защото жителка на Бинкс Форест ще трябва да стъпи в полицията. Какво ли ще кажат съседите? Бързо ще си направят изводи и ще започнат да заобикалят отдалече къщата.

— Ерин не е изчезнала — настоя тя. — Тя просто... е заминала някъде, това е.

Някакъв тийнейджър се появи в коридора на горния етаж и затрополи надолу по стълбите. Беше на седемнадесет, може би на осемнадесет и личеше, че е махмурлия. Кожата му бе посивяла, отпусната, а тъмната коса с платиненоруси крайчета стърчеше на мръсни кичури. Изглежда бе спал с фланелката си. Не приличаше на

Кристъл и дъщерите й. Това можеше да означава, че е син на Брус Сийбрайт и аз се зачудих защо Моли не бе споменала за него.

Кристъл изруга приглушено и тайно метна цигарата навън. Очите на момчето проследиха фасата, а след това се обърнаха към нея. Беше я пипнал на местопрестъплението.

— Чад? Защо си вкъщи? — попита тя. В гласа й се появи нова нотка. Беше нервна, но готова да угоди на всяка негова прищявка. — Не ти ли е добре, миличък? Мислех, че си отишъл на училище.

— Лошо ми е — отвърна той.

— Ами... ами... Искаш ли да ти препека филийка? — попита с ведър глас тя. — Трябва да отида в офиса, но мога да ти препека филийка.

— Не, мерси.

— Снощи се прибра ужасно късно — продължи с меден глас Кристъл. — Трябва да си доспиш.

— Трябва. — Чад ме погледна и отново отпусна рамене.

Кристъл се обърна намръщено към мен и заговори тихо:

— Виджте, нямаме нужда от вас. Просто си вървете. Ерин ще се появи, когато й трябва нещо.

— Какво за Ерин? — попита Чад.

Беше се върнал в антрето, стиснал двулитрова бутилка кока-кола в ръка. На това му се казва закуска за шампиони.

Кристъл Сийбрайт затвори очи и изсумтя.

— Нищо. Просто... Нищо. Върви да си легнеш, миличък.

— Трябва да й задам няколко въпроса за работодателя й — обърнах се към момчето аз. — Случайно да знаете къде мога да я открия?

Той сви рамене и се почеса по гърдите.

— Съжалявам, не съм я виждал.

В момента, в който го каза, черният ягуар зави по алеята. Кристъл се стъписа. Чад побърза да се шмугне в стаята си. Предположих, че мъжът, който слезе от колата е Брус Сийбрайт. Той закрачи към отворената врата бързо и решително. Беше набит с оредяваща коса, зализана назад. Гледаше строго.

— Скъпи, да не би да си забравил нещо? — попита Кристъл със същия глас, с който разговаряше и с Чад.

На това му се казва слугиня.

— Досието на Феърфийлдс. Тази сутрин ме чака страхотна сделка за тази земя, а папката я няма. Знам, че я оставих на масата в кухнята. Сигурно ти си я преместила някъде.

— Май не съм. Аз...

— Колко пъти трябва да ти повтарям, Кристъл? Не ми пипай документите.

В гласа му звучеше презрение, което не можеше да бъде окачествено като насилие, но личеше, че го прилага непрекъснато.

— Аз... аз... много съжалявам, мили — запелтечи тя. — Ще изтичам да я потърся.

Брус Сийбрайт ме погледна подозрително, все едно че бях дошла да искам пари за благотворителност.

— Съжалявам, че ви прекъснах — заговори любезно той. — Чака ме много важна среща.

— Така изглежда. Елена Естес. — Протегнах ръка.

— Елена мисли да си купи апартамент в Кар Харбър — побърза да се намеси Кристъл.

В очите ѝ се четеше отчаяние, когато потърси умолително погледа ми.

— Защо ѝ показваш апартаментите там, мила? — попита той. — В онзи квартал цените падат. Заведи я в Палм Гроувс. Изпрати я в офиса. Накарай Кати да ѝ покаже макета.

— Да, разбира се — съгласи се с шепот Кристъл и преглътна и критиката, и обидата, оставяйки го да ѝ отмъкне продажбата. — Отивам да намеря папката.

— Аз ще отида, мила. Страх ме е да не изпадне някой документ.

Нещо привлече погледа на Сийбрайт. Наведе се и вдигна угарката на Кристъл. Стисна я с палеца и показалеца и ме погледна.

— Съжалявам, но пушенето у нас е забранено.

— Съжалявам — отвърнах аз и взех фасата от ръката му. — Гаден навик.

— Точно така.

Той влезе в къщата, за да търси изчезналата папка. Кристъл потри чело и сведе очи към лъскавите сандали. Мигаше така, сякаш се опитваше да прогони сълзите.

— Моля ви, вървете си — прошепна тя.

Оставих угарката в подложката на саксията и излязох. Какво друго можех да кажа на жена, командвана от властния си съпруг, която предпочиташе да обърне гръб на детето си, вместо да си позволи да не му угоди?

Много често се бях сблъсквала със странни хора и те рядко се оказваха свестни.

5.

Никога не сме наясно какъв е животът на даден човек, въпреки че рядко се въздържахме от преценки и не премълчаваме мнението си. Много жени, като погледнат отстрани, биха си казали, че Кристъл Сийбрайт е успяла. Живееше в голяма къща, караше хубава кола, имаше си успешна работа като брокер, а съпругът ѝ се занимаваше със строителство и инвестиции. На хартия изглежда доста добре. Дори имаше елемент от приказката за Пепеляшка. Самотна майка на две деца бе спасена от трудностите в живота и така нататък и така нататък.

Така беше и с на пръв поглед богатите хора, собственици на четирите хиляди скъпи коне в конната база. Дали не закусват всеки ден с шампанско и хайвер? Дали всеки от тях има прислужница, намира ли им се поне един ролс-ройс в гаража, предвиден за пет коли?

Истината бе много различна и съвсем не толкова бляскава. Те преживяваха какви ли не обрати, терзаеше ги несигурност, плашеше ги предателството на околните. Някои идваха за сезона във Флорида, след като цяла една година бяха пестили всяка стотинка, за да се настанят в някой апартамент под наем с още двама ездачи, да вземат няколко безценни урока от известен треньор и да покажат посредствения си кон пред събралите си около арената за аматьори. Правеха го просто за да се изтъкнат или от любов към спорта. Имаше и второкласни професионалисти, с ипотекирани ферми в Ист Бътрак, изпълнени с надежда, че най-сетне ще си намерят един-двама истински клиенти. Имаше и търговци на коне като Ван Занд — хиени, които обикаляха и душеха, докато попаднат на желаната плячка. Прекрасният живот разкрива много нюанси на сивото, преди да се добереш до златното руно. Бях се заела официално да изровя някои от по-тъмните оттенъци.

Прецених, че е най-добре да прекарвам колкото е възможно по-малко време около конюшната на Джейд, за да не се случи така, че някой да влезе в тоалетната, стиснал брой на „Сайдлайнс“ и да направи връзката. Бях работила достатъчно дълго под прикритие като наркоченге и знаех, че шансовете за подобно съвпадение са малки, ала

все пак съществуваха. Хората виждат онова, което искат да видят, и рядко извързват поглед настрани. Въпреки това животът на ченгето, когато е под прикритие, остава застрашен. Могат да го разкрият всеки момент, а колкото по-дълбоко се е внедрил, толкова по-неподходящ е моментът.

Стратегията ми, когато работех под прикритие, бе да се добера до колкото е възможно повече информация, при това, възможно най-бързо, да се представя дръзко и неочаквано. Набележи целта, привлечи ги на своя страна, след това нанеси най-тежкия удар, на който си способна, и изчезни. Шефовете ми в полицията много се мръщеа, защото методите ми бяха заимствани от тактиката на мошениците, а не от практиката в полицията. Но пък рядко се случваше да негодуват от постигнатите резултати.

Пропускът на Шон все още стоеше на таблото, така че минах спокойно покрай охраната и се влях в какофонията, която цареше през деня в базата Уелингтън. Навсякъде имаше коне, хора, коли, електромобили за голф. Предстоеше състезание и така щеше да бъде до неделя. Конете и поните прескачаха препятствия на шест от арените. Хаосът щеше да ми бъде от полза също както при игра на карти. Трудно е да следиш къде отиват най-силните карти, когато си в центъра на действащ цирк.

Оставих колата на вътрешния паркинг, минах направо покрай постоянните конюшни и ветеринарната клиника, подминах стоянките и се озовах на арена, наподобяваща Пето Авеню с подредени един до друг магазини за необходимите при конен спорт амуниции и скъпи и прескъпи бутици в приспособени за целта огромни каравани. Имаше бижута, дрехи, антиквари, ателиета за гравирание на монограми, капанчета за капучино. Обиколих някои от бутиците, за да си купя необходимото за една богата глезла оперение. Най-важно е да създадеш добро впечатление.

Сдобих се със сламена шапка с огромна периферия и панделка от едър тюл. Мъжете никога не се отнасят сериозно към жена с шапка. Избрах си и две копринени блузи, дълга пола с прихлупване, тип сари. Накарах продавачките да опаковат всичко във внушителни пакети, така че изглеждаха пълни до пръсване. Купих си дори чифт непрактични сандали и модерни гривни и си ги сложих. Когато прецених, че имам достатъчно претенциозен вид, тръгнах да търся Дон Джейд.

Нямаше и следа от двамата с Парис Монтгомъри в конюшните. Хърбав недохранен гватемалец почистваше един от боксовете, навел глава в отчаян опит да не привлече вниманието на някой непознат, а още по-зле на агент от имиграционните служби. Предната врата на друг от боксовете бе махната, за да се освободи място за почистване на конете. Там се бе завряло охранено момиче с прекалено изрязан потник, което четкаше през пръсти сив кон с червеникави петна. Момичето имаше зловните присвити очички на човек, който обвинява целия свят, освен себе си, за всичко, което не ѝ е по вкуса в този живот. Забелязах, че ме оглежда крадешком, кисела и недоволна.

Вдигнах глава и я погледнах изпод периферията на противната шапка.

— Търся Парис. Някъде наоколо ли е?

— Язди Парк Лейн на учебния манеж.

— Дон при нея ли е? — Да, говорех за Дон, моя стар приятел Дон.

— А-ха. — Трябваше да се подразбира „Гая пък какво иска?“.

— А ти коя си?

Тя ме погледна изненадана, че съм си направила труда да попитам, след това стана подозрителна, но накрая реши да се възползва от въпроса.

— Джил Морон. Аз съм главният коняр на господин Джейд.

Като гледах, тя май беше единственият коняр на господин Джейд, а съдейки по нескопосания начин, по който замахваше с четката, май дълго нямаше да остане на тази длъжност.

— Наистина ли? Значи познаваш Ерин Сийбрайт.

Реакциите на момичето бяха толкова бавни, че сигурно умът ѝ бе в някаква друга времева зона. Имах чувството, че виждам как всяка отделна мисъл се опитва да изплува в замъгления ѝ мозък, докато се чудеше какво да ми отговори.

Прокара четката през гърдите на коня. Конят присви уши и извъртя очи към нея.

— Вече не работи тук.

— Знам. Парис ми каза. Знаеш ли къде е отишла? Един приятел искаше да я наеме.

Джил сви рамене и извърна поглед.

— Не знам. Парис каза, че е заминала за Окала.

— Вие двете май не сте били приятелки. Струва ми се, че не знаеш много за нея.

— Знам само, че не я биваше като коняр.

Присмял се хърбел на щърбел.

— Ти си по-добрата, така ли? — попитах аз. — Интересува ли те да се преместиш?

Тя ми се стори доволна, все едно че пазеше за накрая някаква мръсна тайна.

— О, не. Господин Джейд се отнася много добре с мен.

Господин Джейд едва ли знаеше името ѝ, освен ако тя не бе последното му алиби, нещо, в което искрено се съмнявах. Мъжете като Дон Джейд си падаха по хубави момичета, от които можеха да имат полза. Джил Морон не беше от тях.

— Браво — отвърнах аз. — Дано да си запазиш работата след случката с Ярка звезда.

— Не е станало по моя вина.

— Да умре така този кон! Обстоятелствата са доста подозрителни. Собствениците стават нервни, започват да звънят на други тренъори... Бизнесът като нищо ще започне да се скапва.

— Беше нещастен случай.

Свих рамене.

— Ти видя ли какво стана?

— Не, ама аз го намерих — призна тя със странна искрица на гордост в малките си очички. Това беше шансът ѝ да блесне. В продължение на седмица сигурно щеше да бъде в светлината на прожекторите. — Лежеше на една страна, изпружил крака — обясни тя. — Очите му бяха отворени. Реших, че е станал мързелив, та го плеснах по задницата, за да го накарам да стане. Оказа се, че е мъртъв.

— Боже! Ужасно. — Погледнах към боксовете в конюшната на Джейд — бяха дванадесет, ако не и повече — всеки един снабден с вентилатор, закачен на предната ограда. — Учудвам се, че все още имате вентилатори като знам какво е станало.

Тя отново сви рамене и замахна още два пъти с четката по козината на коня.

— Горещо е. Какво друго да направим?

Конят я почака да продължи, след това я перна с опашката си.

— Не завиждам на човека, който е проявил достатъчно небрежност, като е оставил висящ кабел в бокса на Ярка звезда — продължих аз. — Такъв коняр не би трябвало никога повече да работи в този бизнес. Бих направила всичко по силите си, за да го разкарам.

Малките очички отново се присвиха злобно на дундестото лице.

— Ерин се грижеше за него, не аз. Виждате ли що за коняр беше? Ако бях на мястото на господин Джейд, щях да я убия.

Може и така да е станало, помислих си аз, докато излизах от палатката.

Забелязах Парис Монтгомъри на далечния учебен манеж, златната ѝ опашка подскачаше и беше с черни очила, докато прекарваше коня през препятствията. Истинска красота. Дон Джейд бе застанал отстрани и записваше с камера, докато висок, кльощав червенокос мъж му обясняваше нещо и жестикулираше гневно. Приличаше на огромен ядосан червендалест смешник. Приближих бавно към двамата мъже, като се преструвах, че вниманието ми е насочено към конете наоколо.

— Ако при тестовете се появи и най-незначителна следа от нещо незаконно, Джейд, ще те обвиня — заяви високо руменият мъж, без да се интересува, че е привлякъл вниманието на всички наоколо. — Няма значение дали „Дженерал Фиделите“ смятат да платят или не. Търпя тези простотии прекалено дълго. Крайно време е някой да сложи край.

Джейд не пророни и дума, нито гневно, нито да се защити. Дори за миг не спря да снима. Беше стегнат мъж с мускулестите ръце на професионален ездач. Профилът му гордо можеше да краси някоя римска монета. Може да мине за тридесет и пет годишен, както и за петдесетгодишен, а когато станеше на седемдесет, хората сигурно щяха да казват същото.

Той наблюдаваше как помощничката му прескача препятствията с Парк Лейн и се намръщи, когато конят закачи с предното копито една от бариерите и тя падна. Когато Парис профуча покрай него, той ѝ извика да направи няколко промени, като измести ходовата линия на коня и го накара да вдигне задницата си по-високо при тройната бариера.

Непознатият не можеше да повярва, че противникът не отговаря на нито една от заплахите му.

— Невероятен си, Дон. Няма ли поне да отречеш?

Джейд така и не го погледна.

— Защо да си давам зор, Майкъл. Нямам желание, освен всичко друго, да ми лепнат и обвинение, че заради мен си получил инфаркт.

— Самодоволно копеле. Още си въобразяваш, че можеш да накараш хората да ти лижат задника и да ги убедиш, че миришеш на рози.

— Може и да е така, Майкъл — отвърна спокойно Джейд, без да откъсва поглед от коня. — Така и няма да разбереш истината, защото не искаш. Не ти е приятно, че съм невинен. Доставя ти удоволствие да ме мразиш.

— Не съм единственият.

— Знам. Пак всички се занимават с мен. Това не променя факта, че съм невинен. — Той потри загорелия си врат, погледна часовника и въздъхна. — Стигай толкова, Парис — провикна се той и спря камерата.

— Днес ще говоря по телефона с доктор Еймс — заяви другият мъж. — Ако открия, че имаш връзки с тази лаборатория...

— Ако Еймс ти каже и дума във връзка с Ярка звезда, ще се прости с разрешителното си — прекъсна го спокойно Джейд. — Не че има нещо за казване.

— Сигурен съм, че има. Винаги е така при теб. С коя беше този път?

— Ако държиш да ти отговоря, Майкъл, ще ти кажа, че не е твоя работа.

— Гледай да не стане моя.

— Ти си се побъркал — заяви Джейд и се обърна към конюшните, когато Парис приближи с Парк Лейн. — Ако влагаше толкова енергия в работата си, колкото да ме мразиш, можеше и да постигнеш нещо. Би ли ме извинил, Майкъл, имам си работа.

Лицето на Майкъл бе разкривено като луничаво олицетворение на горчивина.

— Няма да е задълго, ако зависи от мен.

Джейд вече крачеше към конюшните. По нищо не личеше обидите да са го засегнали. Противникът му остана загледан след него, задъхан и крайно разочарован. След това се обърна и тръгна в обратна посока.

— Грозна работа — отбелязал аз.

Томас Ван Занд бе на няколко крачки зад мен. Беше наблюдавал кавгата между двамата мъже тайно, също като мен, преструвайки се, че интересът му е насочен към тренировъчната площадка. Погледна ме пренебрежително и понечи да си тръгне.

— А пък аз си мислех, че белгийците са чаровници.

Той се закова на място, погледа ме отново и едва сега ме позна.

— Ел! Я да те видя!

— Изглеждам добре, като се поизмия и наглася, както казват обитателите на каравани.

— Ти никога не си стъпвала в каравана — намръщи се той и огледа и шапката, и новия ми тоалет.

— Разбира се, че съм стъпвала. Веднъж закарах една прислужница вкъщи — обясних аз, след това кимнах към мъжа, който вдигна скандала на Джейд. — Този кой е?

— Майкъл Бърн. Голямо мрънкало.

— Той собственик ли е?

— Конкурент.

— Ясно... Жokeите са такива артисти — поклатих глава аз. — Такива вълнуващи неща на мен изобщо не ми се случват.

— Може би трябва да ти продам кон за паркур заедно с жокей — предложи Ван Занд, огледа пликовете с покупки и се зачуди какъв ли е лимитът на кредитната ми карта.

— Не съм сигурна, че съм готова. Доста проблемни хора са. Освен това не познавам нито един треньор за паркур.

Той ме хвана за ръката. Какъв невероятен джентълмен.

— Ела. Ще те запозная с Джейд.

— Супер! — възкликнах аз и го погледнах с ъгълчето на окото. — Ще си купя кон, а после ще му пипна застраховката. Голямо пазаруване ще падне.

Лицето на Ван Занд мълниеносно се промени. Сивите му очи станаха студени като Северно море, а погледът му бе готов да ме разреже на две.

— Да не съм те чул да приказваш подобни глупости — скара ми се той.

Отстъпих от него.

— Че аз се пошегувах.

— Ти с всичко се шегуваш — отвърна недоволно той.

— Ако не знаеш какво е шега, Ван Занд — не се оставях аз, — майната ти!

Наблюдавах го как полага усилия да прикрие злобата си. Промяната на настроението му бе мигновена, затова реших, че истински се е стреснал.

Той потри уста с ръка и замахна нервно.

— Добре. Приемам, че е шега. Ха-ха — продължи той, въпреки че му личеше колко е ядосан, и се насочи към палатката. — Както и да е. Ела.

Не мръднах от мястото си.

— Не. Извини ми се.

— Какво? — Той ме погледна недоумяващо. — Не ставай глупава.

— Пак си знаеш същото, Ван Занд. Била съм глупава, тъпа, какво друго ще измислиш.

Мускулите по лицето му се стегнаха. Имаше желание да ме нарече мръсница или дори нещо по-лошо. Погледът му го издаде.

— Извини се.

— Не трябва да си правиш подобни шеги — опъна се той. — Ела.

— Не и докато не се извиниш — настоях аз развеселено.

Той май не можеше да направи подобно нещо и остана удивен, че държа на своето.

— Защо се инатиш?

Изсмях се.

— Аз ли се инатя?

— Да. Ела.

— Не ми нареждай, все едно че съм кон, който трябва да бъде преместен от едно място на друго — процедих аз. — Извини се или ще те пратя по дяволите.

Чаках с интерес, защото очаквах той да избухне, а нямах представа какво ще последва. Ван Занд ме погледна, след това извърна очи, ала най-сетне се обърна към мен с усмивка, сякаш нищо не се бе случило.

— Ти си тигрица, Ел! Харесваш ми. Имаш характер. — Кимна доволно. — Това е добре.

— Радвам се, че одобряваш.

Той се изкиска и отново ме хвана за ръката.

— Ела. Ще те запозная с Джейд. Той ще те хареса.

— Ами аз дали ще го харесам?

Той не отговори. Не го интересуваха дали нещо ще ми хареса или не. Беше впечатлен, че съм го предизвикала. Май не му се случваше често. По всяка вероятност, повечето от американските му клиенти бяха жени, а съпрузите и гаджетата им не се интересуваха от коне. Жените го боготворяха напълно незаслужено — единствено защото бе европеец и им обръщаше внимание. Все жени несигурни в себе си, които се оставяха да бъдат омаяни и манипулирани, впечатлени от знанията му, от типичната за европейците елегантност, и, разбира се, от огромното му самочувствие и неустоим акцент.

Лично аз бях наблюдавала този феномен неведнъж през годините. Жените, жадни за внимание и одобрение, са готови да извършат какви ли не глупости, включително доброволно да се разделят със значителни суми. Това бе клиентелата, която докарваше луди пари на безскрупулните търговци. Същата тази клиентела даваше право на хора като Ван Занд да се подсмивват и подиграват зад гърба на „тъпите американци“.

Тъкмо бяхме излезли на пътеката, когато Парк Лейн се показва от палатката, последван от Джил. Ван Занд се сопна на момичето да гледа къде върви и измърмори „тъпа крава“ под носа си, докато конят поведе Джил нанякъде.

— Ди Джей, не можеш ли да си намериш поне едно момиче с акъл в главата? — попита високо той.

Джейд бе застанал пред отворената врата на приемна, където бяха подредени всички награди от състезания, спечелени от конете, които бе тренирал. Той отпи съвсем спокойно от диетичната си кока-кола и процеди:

— Това някаква гатанка ли трябва да бъде?

На Ван Занд му трябваше малко време, за да разбере, след което се разсмя.

— Да, беше... подвеждащ въпрос.

— Извинете — обадох се любезно аз. — Да не би да сте решили, че и аз имам пенис?

— Почакай, скъпа — обади се Парис Монтгомъри и излезе от съседна приемна, — два пениса.

Ван Занд изръмжа, но се престори, че настроението му си е все така добро.

— Парис, много ти знае устата.

Тя отново пусна в действие широката си усмивка.

— Всички мъже така казват.

Малко измъчен хумор. Джейд не ѝ обърна никакво внимание. Гледаше към мен. Аз също го погледнах и протегнах ръка.

— Ел Стивънс.

— Дон Джейд. Да не би да сте приятелка на този образ? — попита той и кимна към Ван Занд.

— Не съм виновна. Запознахме се случайно.

Едното ъгълче от устата на Джейд трепна.

— Томас знае как да се възползва от случайностите.

Ван Занд се нацупи.

— Аз не чакам случайността сама да се появи. Каня я любезно.

— А тази беше дошла, за да ти открадне коняря — добави той и ме посочи.

Джейд ми се стори объркан.

— За готиката говоря. Русата — уточни Ван Занд.

— Ерин — намеси се Парис.

— А, дете напусна — отвърна Джейд, без да откъсва поглед от мен.

— Да — потвърдих аз. — Очевидно някой ме е изпреварил.

Той не реагира при тези думи. Продължаваше да ме гледа, без да изрази съжаление, че момичето е напуснало. Беше като сфинкс.

— Точно така — пошегува се Парис. — Двете с Ел ще организираме група за взаимопомощ, в която са поканени всички, останали без коняри.

— Защо ви е точно Ерин? — попита Джейд. — Тя не беше много опитна.

— Вършеше си добре работата, Дон — обади се Парис в защита на липсващото момиче. — Аз веднага бих я взела обратно.

— Приятелка на мой приятел чула, че иска да смени мястото — обясних на Джейд. — А и след като сезонът вече започна, няма закога да подбираме.

— Така е. Ти имаш ли коне тук, Ел?

— Не, въпреки че Зед се опитва да направи нещо по въпроса.

— Ви — поправи ме Ван Занд.

— Зед ми харесва повече — опънах се аз. — Ще те наричам Зед. Той се изсмя.

— Внимавай с нея, Джейд. Истинска тигрица!

Джейд все още не бе отклонил поглед от мен. Очите му сякаш разбираха какво има под безумната шапка и шикозния тоалет. Не беше от хората, които можеш да заблудиш лесно. Открих, че и аз нямам желание да откъсна очи от него. От този мъж струеше магнетизъм също като електричество. Имах чувството, че докосва кожата ми. Зачудих се дали умее да го владее, дали знае как да го включва и изключва. По всяка вероятност знаеше как да го направи. Дон Джейд не бе оцелял в тази игра без специални умения.

Зачудих се дали съм на неговото ниво.

Преди да успея да си отговоря на този въпрос, на сцената се появи опасност.

— Боже всемогъщи! Кой садист ми е плеснал урок в този нечовешки час?

Това бе собственикът на Ярка звезда, Монти Хюс III, известен сред приятелите като Трей. Един от плейбоите на Палм Бийч. Неспасяем, развратник и пияница. Първото ми голямо увлечение от времето, когато бях млада бунтарка и си мислех, че спасяемите развратници и пияници са романтични и много вълнуващи.

Слънчеви очила криеха кървясалите му очи. Прическата му бе като на Дон Джонсън в сериала „Маями Вайс“, само че косата му бе посребряла и разрошена от вятъра.

— Някой ще ми каже ли колко е часът? — попита той с крива усмивка. — Кой ден е днес?

Или беше пиян, или се беше надрусал. Винаги бе в такова състояние. Сигурно в кръвта му имаше постоянно ниво на алкохол, след като не бе спирал да пие от толкова години. Трей Хюс — щастливият пияница, сърцето и душата на всеки купон.

Не смеех да помръдна, когато се приближи. Вероятността да ме познае беше много малка. Когато ме видя за последен път, бях млада — на двадесет години и определението „котенце“ съвсем не се отнасяше до възрастта ми. Дори не съм сигурна, че навремето ме бе забелязал, въпреки че на няколко пъти флиртува с мен. Спомням си колко бях впечатлена по онова време и дори не ми направи

впечатление, че той флиртува с всички млади госпожици, които се мернеха пред очите му.

— Парис, миличка, защо ми причиняват подобни неща? — Той се облегна на нея и я целуна по бузата.

— Трябва да е някакъв заговор, Трей.

Той се разсмя. Гласът му бе дрезгав от прекалено много изпито уиски и прекалено много изпушени цигари.

— Едно време наистина си мислех, че съм параноик, а после се оказа, че всички са ми по петите.

Беше облечен като за езда, с кожени бричове, риза и вратовръзка. Беше прехвърлил чантата си през рамо. Стори ми се същият какъвто бе преди двадесет години: привлекателен, петдесетинагодишен и сексапилен. По онова време беше на тридесет. Бе прекарал прекалено много часове на слънце и загорялото му лице бе покрито с бръчки. Бе побелял рано — семейна черта. На млади години ми се струваше пленителен и изтънчен. Сега вече бе жалък.

Наведе се и надникна под периферията на шапката.

— Знаех си аз, че под това чудо се крие човек. Аз съм Трей Хюс.

— Ел Стивънс.

— Познаваме ли се?

— Не, доколкото ми е известно.

— Слава богу. Открай време повтарям, че никога не забравям красивите личица. За малко да се уплаша, че остарявам.

— Трей, умът ти е така подгизнал от алкохола, че е истинско чудо, че още помниш.

Хюс дори не го погледна.

— От години обяснявам на хората, че пия по препоръка на лекарите — каза той. — Може би най-сетне дава резултати.

— Не ми обръщай внимание, сладурче — обърна се към мен той. — Аз самият не си обръщам внимание. — Той сви вежди. — Ти сигурна ли си...

— Нова съм — прекъснах го аз, развеселена от смешката. — Ти ходил ли си в Кливлънд?

— Боже, не! Защо ми е да ходя там?

— Съжалявам за Ярка звезда.

— Да, бе, знам... — заекна той и махна с ръка. — Всякакви гадости стават. Нали така, Дони? — Във въпроса прозвуча някаква

острота.

Все още не бе погледнал Дон.

Джейд сви рамене.

— Лош късмет. Така е в този бизнес.

C'est la vie. C'est la mort.^[1]

По нищо не личеше да му е мъчно.

— Господ да благослови „Дженерал Фиделити“ — реши накрая Хюс и вдигна въображаема чаша. — Стига да кихнат парите.

В думите му отново прозвуча острота, но Джейд не трепваше.

— Купи си белгийския кон — подхвана го Ван Занд. — След това няма да си спомняш за Ярка звезда.

Хюс се изсмя.

— Не ти ли стига, че ти дадох мерцедеса си? Сега започна да ми харчиш парите, преди още да съм ги пипнал, а, Ви?

— Като те знам какъв си, приятелю, така е най-разумно.

— Всичко влагам в новата конюшня — обясни Хюс. — Ще я кръстя „Къщата, където парите потъват“.

— Какъв е смисълът от хубава конюшня, ако нямаш коне? — попита Ван Занд.

— Нека някой като нашия господин Джейд да ми изсипе една сюррия клиенти, за да си платя ипотеката, а после няма да му се разсърдя, ако ми купи нова моторница — отвърна Хюс. — То е така с половината Уелингтън.

Това бе самата истина. Доста хора от Уелингтън изплащаха ипотеките си, като качваха главоломно наемите през онези три-четири месеца, докато траеше сезонът и градът бе пълен с посетители.

— Хайде, Трей, качвай се на коня — нареди Джейд. — Трябваш ми трезвен за паркура.

— По дяволите, Ди Джей, пиячката е единственото, което ми дава сили. Не мога да се справя трезвен. — Огледа се, сякаш търсеше нещо. — Ерин, прасковке — подвикна той. — Хайде, сладурче, доведи верния жребец.

— Ерин вече не работи тук, Трей. Забрави ли? — обади се Парис, пое чантата му и му подаде каска.

— Така беше. Ти се отърва от нея.

— Тя сама напусна.

— А... — Той зарея поглед нанякъде и се усмихна. — Стори ми се, че току-що я видях. Озърна се, за да е сигурен, че теренът е чист, и зашепна театрално на Парис: — Миличка, не беше ли по-добре да се отървеш от малката крава.

Парис изви очи.

— Качвай се на коня, Трей.

Тя извика на гватемалеца на испански да доведе сивия кон и се наложи цялата група да се измести от пътеката. Тръгнах след тях. Джейд не помръдна, все още залепил поглед за мен.

— Беше ми приятно да се запознаем, Ел. Надявам се да се видим — независимо дали Ви ти продаде кон или не.

— Дадено. Любопитството ми се запали.

— Също като криле на нощна пеперуда, приближила пламъка ли? — подхвърли той.

— Нещо такова.

Поклатих глава и отново усетих невероятния му магнетизъм.

Всички се отправиха към тренировъчната площадка. Ван Занд вървеше до сивия кон и шушнеше на ухото на Хюс за жребеца в Белгия. От гърба на коня Хюс се бе навел на една страна. Парис се обърна, за да види дали Джейд идва.

Докато вървах пеша към колата, ми се прииска да имам достатъчно време, за да се прибера и да се изкъпя от мръсотията. Антуражът на Джейд се бе оказал прекалено мазен и сигурно бях попила тяхната миризма, да не говорим, че открай време бях убедена, че змиите си имат характерна смрад. Не желяех да имам нищо общо с тях, но колелото се бе завъртяло. Усетих старото познато бръмчене, което се появяваше, когато бях нетърпелива и развълнувана. Макар и познато, то съвсем не бе добре дошло.

Бях гледала живота отстрани прекалено дълго. Живеех от ден за ден и така и не бях успяла да преценя дали не съм живяла повече, отколкото ми се полага. Нямах представа дали ще ми стигнат силите, за да довърша започнатото. Ако не успеех, Ерин Сийбрайт щеше да плати с живота си.

Ако изобщо беше жива.

„Ти се отърва от нея“, бе казал Трей Хюс. Напълно невинни думи, като се замислиш. Просто начин на изразяване. И това го казва

мъж, който дори не знае кой ден е днес. Въпреки това ме накара да обърна внимание.

Не бях сигурна дали да се доверя на инстинктите си, тъй като не се бях вслушвала в тях отдавна. Освен това още помня какво стана последния път, когато им се доверих. И инстинктите ми, и изборът ми, и последствията си струваха.

Този път нямаше да позволя действията ми да съсипят всичко. Просто нямаше да действам. Щях да постъпя също като майката на Ерин Сийбрайт и полицаите.

Някой обаче трябваше да направи нещо. Хората, които Ерин Сийбрайт бе познавала, за които бе работила, бързаха да сменят темата, когато станеше въпрос за нея, и ставаха безцеремонни, когато някой заговореше за смърт.

[1] C'est la vie. C'est la mort (фр.). — Това е животът. Това е смъртта. — Б.пр. ↑

6.

Адресът на Ерин, който ми бе оставила Моли, се оказа гараж за три коли, превърнат от някой предприемчив ум в стаи под наем. Намираше се само на осем километра от дома на семейство Сийбрайт в Бинкс Форест, но това си бе един различен свят.

Тук бе диво и неприветливо, пътищата в подобие на квартал не бяха асфалтирани, а в канавките имаше застояла вода — явно тук никой не се съобразяваше с изискванията за строителство. Наоколо бе странно съчетание от запуснати парцели, нови домове на хора от средната класа и малки конеферми. Тук собствениците забиваха табели с обяви по дърветата и рекламираха каквото им хрумне, от „Изкарай \$\$\$ в собствения си дом“ до „Продават се кученца“ или „Цепя дърва — евтино“.

Около жилището на Ерин се издигаха високи борове и палми, криво избуяли. Къщата бе в псевдоиспански стил и приличаше на ферма, строена в средата на седемдесетте. Едрата бяла мазилка бе посивяла от плесен. Дворът бе посипан с мръсен пясък, като на места бе поникнала немоцна трева, жадна за малко слънчева светлина. Стара червеникавокафява хонда бе паркирана на алеята към къщата, мръсна, окапана с лепкава смола от боровете. Май никой не я бе ползвал от доста време.

Заставах пред вратата и позвъних с надеждата да няма никой, тъй като бе средата на работния ден. Щях да съм много по-доволна, ако се вмъкнех в гаража, превърнат в подобие на апартамент. Среците с хора за този ден ми бяха повече от достатъчни. Размазах един комар на ръката си и зачаках, а след това натиснах звънеца втори път.

Разнесе се глас, подобен на стържене на ръждясали панти.

— Отзад съм.

Дребни кафяви гущерчета се стрелнаха пред мен, докато минавах през избуялата растителност от едната страна на гаража. Отзад се виждаше задължителният басейн. Мрежата, с която бе оградена

верандата, за да не влизат насекоми, бе раздрана като от гигантска лапа. Вратата зееше широко отворена.

Жената, застанала на вратата, отдавна бе минала възрастта, когато някой би я погледнал в бански, ала това очевидно никак не я притесняваше. Тлъстини и отпусната кожа се подрусваха също като недостатъчно добре надути балони.

— Какво искаш, миличка? — попита тя.

Личеше, че някога е била нюйоркчанка. Сега бе боднала на носа си огромни очила съвсем като на Джаки Онасис. Със сигурност беше прехвърлила седемдесетте, шестдесет и осем от които бе прекарала в слънчеви бани. Кожата ѝ бе кафява, осеяна с петна също като на гущерите, които се бяха заселили в двора. Държеше запалена цигара в едната ръка и две огромни затлъстели котки на каишки. Щом я видях, онемях.

— Търся племенницата си — успях да изрека най-сетне аз. — Ерин Сийбрайт. Нали живее тук?

Тя кимна, метна настрани угарката и я настъпи с върха на неопреновия си ботуш.

— Ерин. Хубавото момиче. От два дена не съм я виждала, миличка.

— Не сте ли? И техните не са я виждали. Започнахме да се притесняваме.

Жената стисна устни и махна пренебрежително с уста.

— Ами! Сигурно е хукнала нанякъде с гаджето си.

— Гадже ли? Не знаехме, че има гадже.

— Каква изненада — подхвърли саркастично тя. — Тийнейджърка, която не споделя със семейството си. Аз пък си мислех, че са скъсали. Една вечер ги чух да се карат в двора.

— Кога е станало?

— Миналата седмица. Не знам кога точно. Беше четвъртък или петък. — Тя сви рамене. — Аз съм пенсионерка. — Не следя кой ден е. Всички са еднакви. Знаем, че на следващата сутрин излязох да разходя кукличките си и някой беше издраскал с ключ колата на Ерин. Боята беше съсипана. Имам порта, за да не влизат хулиганите, ама нали трябва мързеливият ми син да дойде, за да я оправи. Не му пука дали някой няма да дойде да ме изнасили и да ми види сметката. Въобразява си, че ще наследи всичко.

Тя се изкиска и погледна рижавите котки, за да сподели по телепатичен път шегата си с тях. Едната от тях се бе проснала по гръб в прахта, вирнала лапи. Другата прибра уши и я перна с лапа.

— Стига, Сесил! Не хапи пръста на мамито! — скарай се тя. — Последния път се инфектира. Уплаших се, че ще умра.

Тя перна котката, а котката вдигна лапичка, за да я перне на свой ред, след това се дръпна до края на каишката и изръмжа. Това зверче бе поне десет-дванадесет килограма.

— Имате ли нещо против да огледам апартамента ѝ? — попитах любезно аз. — Може да разбере къде е отишла. Майка ѝ е много притеснена.

Тя сви рамене.

— Разбира се. Защо не. Нали сте ѝ роднина.

Всички искаме да попаднем на такава хазайка. Четвърта поправка ли? За каква Четвърта поправка става дума?

Завърза каишките на котките за счупената мрежеста врата, отвори чантичката, вързана на кръста ѝ и извади връзка ключове, цигара и яркоцикламена запалка „Бик“. Докато вървахме към гаража, тя запали цигарата. Непосредствено до двете врати на гаражите бяха поставени прозорци. Стените бяха от шперплат.

— Когато направих гаражите, ги преустроих в два апартамента — обясняваше жената. — Имат обща баня. Така се печели по-голям наем. Човек е почти самостоятелен. Седемстотин и петдесет им искам на месец.

Седемстотин и петдесет долара, за да живееш в гараж и да делиш банята с напълно непознат!

— Аз съм Ева — представи се тя и вдигна очилата на косата си. — Ева Роузън.

— Елън Стюърт.

— Не приличате на роднина — отбеляза Ева и присви очи към мен, когато влязохме в апартамента.

— Женена съм за човек от семейството.

Апартаментът представляваше една-единствена стая с протрит линолеум на пода и ужасни мебели, купена на старо. Подобие на кухненски бокс бе монтиран в един ъгъл: имаше малка мивка, пълна с мръсни чинии, полазени от колония мравки, два котлона,

микровълнова печка и мини хладилник. Леглото беше в дъното, неоправено.

По нищо друго не личеше тук да е живял някой. Не се виждаха нито дрехи, нито обувки, нищо лично.

— Май се е изнесла — предположих аз. — Вие видяхте ли я да качва багаж в колата?

Ева се завъртя в средата на стаята, зяпнала от изумление. Залепналата за долната ѝ устна цигара щеше всеки момент да падне на пода.

— Не! Никой не ме е предупредил, че ще се изнася. Как е могла да ми остави пълна мивка с мръсни чинии! Осигуряваш на хората чудесно място за живеене, а ето как се отнасят с теб!

— Виждахте ли някой да идва през последните дни?

— Не. Само другата. Яката!

— Джил Морон ли?

— Тя е гадна. С тези малки очички. Никога не бих ѝ поверила златните муцунки.

— Тя ли живее в другата половина?

— Някой трябва да отговаря — измърмори Ева. — Наеха апартаментите за целия сезон. Трябва да си платят.

— Кой плаща наема?

— Чековете са от конеферма „Джейд“. Онова мило момиче, Парис, тя винаги ги донася лично. Много е сладка. Не мога да повярвам, че е позволила да се случи подобно нещо.

Тя дърпаше ожесточено от цигарата, докато пускаше водата в мивката. Тръбите изпукаха и изгъргориха. Най-сетне потече кафява вода.

— Хората не могат просто така да изчезнат посред нощ, без да платят. Оня никаквец синът ми го бива само за едно. Той събира дългове. Познава хората.

Последвах Ева, когато отвори вратата и мина през общата баня към другата половина на гаража, дадена на Джил Морон. По пода се търкаляха мокри кърпи, стените на душкабината бяха пожълтели и почернели от ръжда и плесен.

— Другата е още тук — измърмори Ева. — Прасе. Погледни какъв хаос е оставила.

Стаята изглеждаше така, сякаш някой е тършувал, но след това реших, че това е начинът, по който момичето живее. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи и списания. Върху масичката за кафе бе оставен пепелник, препълнен с фасове. Забелязах брой на „Сайдлайнс“ с моята снимка да се търкаля на пода и незабележимо го ритнах под канапето.

— И кучета не бих оставила да живеят по този начин — продължаваше да мърмори Ева Роузън, докато спокойно ровеше из нещата на Джил Морон. — Откъде ги има тези неща? Дрешки от „Блумингсдейл“. Дори етикетите не е махнала. Обзалагам се, че краде. На крадла ми мяза.

Не се опитах да споря. Прегледах пръснатите на тоалетката бижута и се запитах кои ли са на обитателката на другата стая. Добра размяна за купчина мръсни чинии.

— Вие бяхте ли тук в неделя, госпожо Роузън?

— Аз съм госпожица. Целия ден бях тук.

— Ами в неделя вечерта?

— В неделя вечер ходя с приятеля ми Сид да вечеряме в тайландския ресторант на магистрала А-1. Ядох пиле с кърви. Толкова беше лютото, че имах киселини дни наред.

— По кое време се прибрахте?

— Това не ти влиза в работата.

— Моля ви, госпожице Роузън, може да се окаже важно. Ерин е изчезнала.

В първия момент се престори, че се колебае, след това наведе глава на една страна и сви рамене.

— Сид ми е много специален приятел, нали ме разбирате. Прибрах се чак в понеделник. По обяд.

Ерин е имала достатъчно време, за да си събере нещата, или някой друг да го стори вместо нея.

— Сигурно е избягала с момчето — предположи Ева, дръпна за последно от цигарата и я бодна в препълнения пепелник. — Не искам да обидя семейството ти, но имаше вид на доста разпасана с късите потничета и голия пъп.

И това ми го казва седемдесетгодишна бабка по бикини.

— Какво знаете за гаджето ѝ? — попитах я аз. — Знаете ли каква кола кара?

— Шестдесет и седем години живях в Куинс. Какви ли не коли съм видяла.

Опитах се да си поема дълбоко дъх. Още един от недостатъците ми на ченге надигаше глава. Така и не се научих да бъда дипломат.

— Какъв цвят? Голяма ли беше? Кажете ми нещо, за да знам какво да говоря в полицията.

— Може и да беше черна. Дали не беше тъмносиня. Виждах я само веднъж, при това беше тъмно.

— Ами момчето? Той как изглеждаше?

— Ама на теб какво ти става? — попита тя и се престори на възмутена. — Да не би да съм на подсъдимата скамейка? Ти да не би да се вживяваш в ролята на следовател? Да не се окаже, че някой е натъпкал труп в гардероба?

— Просто се тревожа за племенницата си, госпожице Роузън. Притеснявам се да не ѝ се е случило нещо. Не е споменала, че ще се изнася. Техните не знаят нищо за приятеля ѝ. Откъде да сме сигурни, че е заминала доброволно с него?

Ева се замисли и очите ѝ блеснаха, щом реши, че тук може да става нещо интересно, въпреки че махна с ръка, за да покаже, че не се интересува.

— Не го видях добре. Чух, че се карат и надникнах през щорите. Само гърба му видях.

— Висок ли беше, нисък? Млад, стар?

Тя сви рамене.

— Среден на ръст. Беше с гръб към мен.

— Познавате ли мъжа, за когото работеше Ерин? — попитах я аз.

— Какъв мъж? Мислех, че работи за Парис.

— Дон Джейд. На средна възраст, сравнително слаб, много красив.

— Не го знам. Виждала съм само Парис. Много е мила. Винаги се интересува от моите писани. Май не знае, че Ерин е офейкала, иначе щеше да поговори с мен.

— Сигурно — съгласих се аз. — Забелязахте ли нещо друго за гаджетото, госпожице Роузън? Каквото и да е?

Ева Роузън поклати глава.

— Съжалявам, милинка. Щях да ти помогна, ако можех. Знам какво е да си майка. Ти имаш ли си дечица? — попита тя и погледна

подозрително прическата ми.

— Не, нямам.

— Направо те побъркват от притеснения. А колко разочарования ти носят. Истинско изпитание са.

— А чухте ли Ерин да се обръща към приятеля си по име? — попитах аз.

Тя се опита да си спомни.

— Може би. Май онази нощ спомена някакво име. Да. Нещо като от сапунените сериали. Брад ли беше? Тад?

— Чад?

— Точно така. Чад Сийбрайт.

Забранена любов. Зачудих се дали тази линия на развитие, съвсем като в пиеса на Шекспир, не е допринесла за желанието на Ерин да се изнесе от дома на семейство Сийбрайт. Едва ли Брус Сийбрайт би одобрил синът му и доведената му дъщеря да ходят заедно по срещи, въпреки че не са кръвни роднини. А дори Брус да е преглътнал, Кристъл не би одобрила.

Зачудих се защо Моли не ми бе разказала за Ерин и Чад, защо дори не бе споменала за съществуването на Чад. Може би предполагаше, че и аз не бих одобрила. Ако беше така, значи ме бе надценила. Пет пари не давах, така че нямах намерение да съдя моралните ценности на сестра ѝ. Единственият ми интерес към любовния живот на Ерин се бе появил дотолкова, че да ми подсказе някакъв мотив за изчезването ѝ.

Качих се на колата и се отправих отново към дома на семейство Сийбрайт. Инвалидът Чад бе на алеята и лъскаше черния си пикап тойота. Типичното американско момче в зелен спортен панталон и бяла фланелка. Погледна ме през огледалните черни очила марка „Оукли“ и продължи да изплаква сапуна от джантите.

— Хубава кола — подхвърлих аз, когато приближих. — Ева Роузън ми спомена за нея.

— Коя е Ева Роузън.

— Хазяйката на Ерин. Старата Ева не пропуска нищо.

Чад се изправи, забравил за маркуча и гумите.

— Извинете — започна любезно той. — Не чух името ви.

— Елена Естес. Търся доведената ти сестра.

— Както вече ви казах тази сутрин, госпожице Естес, не съм я виждал.

— Странна работа, защото Ева ми каза, че си бил там онази вечер. Май знае доста интересни неща за теб — продължих аз. — За вас с Ерин.

Той сви рамене, поклати глава и се ухили, за да заприлича съвсем на Мат Деймън.

— Съжалявам. Нямам представа за какво говорите.

— Я стига, Чад. — Опитах се да го накарам да се отпусне. — Доста неща съм видяла. Пет пари не давам, ако двамата с Ерин имате връзка. От това, че някакво си момче е изучукало доведената си сестра, няма да ми мигне окото.

Той си намръщи.

— Затова ли Ерин е напуснала дома ви? — попитах аз. — Баща ти не е могъл да преглътне какво правите под носа му.

— Това няма нищо общо с нас — настоя той.

— Ева ми каза, че онази вечер двамата сте се карали на алеята пред къщата. Какво стана, Чад? Ерин ли те заряза? Чакай да позная. Оказало се е, че не си толкова интересен, когато мама и пастрокът не ви следят.

Той ми обърна гръб, докато се чудеше как да се отърве. Дали да каже истината, или да се направи на възмутен, да отрича или да запази спокойствие? Избра последното, ала забелязах, че откровените ми приказки започват да го дразнят.

— Не съм сигурен коя сте, госпожо, но определено сте луда. — Макар и не особено успешно, той се опитваше да запази присмехулното си отношение.

На предната броня забелязах сухо място, облегнах се и скръстих ръце.

— И заради кого те е зарязала, Чад? Заради някой по-възрастен мъж ли? Може би заради шефа си?

— Нямам представа с кого се вижда Ерин — отреза ме той. — И пет пари не давам.

Изсипа водата на алеята и понесе кофата към гаража. Аз тръгнах след него.

— Добре, може и да не съм разбрала. Може би сте се карали за нещо съвсем различно — предположих аз. — Ако съдя по махмурлука

ти тази сутрин, ти си падаш по купоните. От всичко, което чух, Ерин е била доста дива. И ето че се озовава в конната база и пред нея се разкрива един съвършено нов свят на наркопласьори и наркомани. Това ли беше причината да се скарата пред къщата на Ева Роузън?

Чад стовари кофата върху рафт, където бяха подредени какви ли не автомобилни аксесоари като за продажба.

— Госпожо, май нещо не сте наред.

— Да не би да се е опитала да те изключи от сделката, Чад? Затова ли си се върнал по-късно и си й надраскал колата?

— Ама на вас какво ви става? — попита той и понечи да се отдръпне.

— Не ми трябва заповед, Чад — уточних тихо аз, без да откъсвам очи от него. — Не съм такова ченге.

Той не можа да разбере какво се опитвам да му кажа, ала забелязах, че се притесни. Подпря ръце на ханша си, запристъпва от крак на крак, после скръсти ръце на гърдите си и погледна към улицата.

— Къде е Ерин? — попитах аз.

— Вече ви казах, че не знам. Не съм я виждал.

— Откога? От петък ли? От вечерта, когато сте се скарали? От вечерта, когато си й надраскал колата ли?

— Нищо не знам за тези неща. Говорете с онази дебела крава, дето й е колежка — насочи ме той. — Джил Морон. Тя е напълно луда. Попитайте я нея къде е Ерин. Сигурно я е убила и я е изяла.

— А ти откъде познаваш Джил Морон? — попитах аз. — Откъде знаеш за хората, с които Ерин работи, след като твърдиш, че нито си се виждал, нито си се чувал с нея?

Той притихна, сви се и погледна навън.

Пипнах те, дребен! Стана ми кеф, че все още знам какво правя.

— За какво се карахте в петък вечерта, Чад? — попитах го отново аз и зачаках търпеливо, докато той се чудеше какво да измисли.

— Аз я зарязах — каза той и се обърна към рафтовете. Издърпа бяла памучна кърпа от купчината, където бяха грижливо сгънати. — Хич не ми трябваше да се разправам с нея.

— Да, бе. Това са пълни глупости. Не зарязваш едно момиче, за да се върнеш после и да му надраскаш колата. Би го направил единствено, ако теб са те зарязали.

— Не съм й драскал колата!

— Не ти вярвам.

— Това си е ваш проблем, не мой.

— Не мога да си представя как я зарязваш, Чад. Ерин може и да се е отървала от Кристъл и Брус, защото се е изнесла, но ти си продължил да дразниш баща си, като си се виждал с нея.

— Нищо не знаете за семейството ми.

— Нима? — Огледах гаража, в който всичко бе педантично подредено. — Май татенцето е луд на тема контрол. Каквото той каже, това е. Неговото мнение е безпогрешно. Останалите в тази къща са длъжни да се съобразяват с нуждите му и да му повтарят колко е велик. Не е ли така?

Чад изсумтя и отиде при автомобила, за да попие мокрите петна.

— Луд ще те направи, ако не лъснеш колата, нали, Чад? — попитах аз и тръгнах след него. — По колата не бива да има петна. Какво ще си помислят съседите? Представяш ли си пък какво ще стане, ако разберат за вас с Ерин? Какъв срам, да оправяш собствената си сестра. Че това е почти кръвосмешение. Май си напипал слабото място на татенцето, а?

— Госпожо, започвате да ме нервирате.

Не му признах, че тъкмо това е идеята. Заобиколих автомобила след него.

— Каж ми каквото искам и ще те оставя намира.

— Няма нищо за казване. Нямам представа къде е Ерин и пет пари не давам.

— Да те видя така ли ще приказваш, когато някое ченге ти тръгне по петите. Защото изчезването на Ерин може да е свързано с наркотици. От опит мога да ти кажа, че наркоченгетата страшно си падат по момченца с пари и връзки като теб. Какво ли ще стане, когато викнат баща ти да дава показания? Тогава може и да ти хареса...

Обърна се към мен, вдигнал ръце така, сякаш бях насочила пистолет към него.

— Добре! Добре! Господи, и вас си ви бива, госпожо — поклати глава той.

Чаках.

— Добре — повтори с въздишка той. — С Ерин бяхме заедно известно време. Мислех, че това означава много и за двамата, само че

за нея е било едно нищо. Тя ме заряза. Това е. Няма друго. Не става въпрос нито за наркотици, нито за тъмни сделки, нищо. Казах ви всичко. Тя ме заряза.

Той сви рамене и отпусна ръце, сякаш признанието бе изсмукало цялата му наглост. Мъжкото самочувствие се разпада много лесно, когато си на седемнадесет или осемнадесет.

— Каза ли ти защо го прави? — попитах тихо аз. — Не ми се иска да питам — добавих, когато забелязах, че отново го обзема напрежение, — но там, където Ерин работи, се е случило нещо, а никой не може да я открие.

— Да не би да е загазила?

— Не знам.

Той се замисли за момент.

— Каза, че имало друг. „Мъж“. Така каза. Все едно че аз съм на дванадесет. — Той поклати обидено глава.

— Каза ли кой е?

— Не съм я питал. Защо да я питам. Знам, че си падаше по шефа, ама той е на петдесет, някъде там...

— Споменавала ли е, че има намерение да замине? Споменавала ли е, че мисли да си сменя работата, да се мести?

Той поклати глава.

— Да е споменавала нещо за Окала?

— Окала ли? Че какво ще прави там?

— Шефът ѝ каза, че напуснала работа и се преместила в Окала. Била си намерила нещо там.

— За пръв път чувам — отвърна той. — Не. Не би го направила. Тъпо е.

— Благодаря за информацията. — Извадих листче от джоба си и написах телефонния си номер. — Ако се чуеш с нея, звъни ми, моля те на този номер и остави съобщение.

Чад взе листчето и го погледна.

Върнах се при колата и за минута останах на алеята пред къщата на семейство Сийбрайт. Огледах квартала. Тихо, приятно, скъпо местенце. Зад дворовете се бе ширнало голф игрище. На това му се казва американска мечта.

Замислих се за семейство Сийбрайт. Богати, хора постигнали успехи, нервни, претенциозни, всеки от тях притаил злоба към някой

или нещо. И това бе част от американската мечта, отразена в криво огледало.

Паркирах от другата страна на училището при събралите се майки домакини. Едва ли щях да се чувствам по-зле сред отбор мажоретки. Децата започнаха да изскачат навън и се втурнаха към автобусите и паркираните коли.

Кристъл Сийбрайт не се виждаше наоколо. Не че очаквах да я зърна. Вече ми бе ясно, че Моли бе просто малката, която живееше в дома на Кристъл. Моли бе станала каквато бе или благодарение на късмета, или на уменията си да оцелява, или като бе гледала детективски сериали. Сигурно бе била свидетел на разправиите и бунтарския период на Ерин и през всичкото това време бе извърщала глава, за да спечели одобрение.

Странно, помислих си аз, Моли Сийбрайт бе точно каквато би могла да бъде собствената ми по-малка сестра. Родителите ми са ме осиновили, а след това решили, че са приключили със задълженията към мен. Явно съм им дошла много. Жалко за тях. Едно дете, което се учеше от грешките ми, можеше да се превърне тъкмо в дъщерята, която искаха да имат.

Слязох от колата, когато видях Моли да излиза от училището. Тя не ме забеляза веднага. Вървеше с наведена глава и теглеше чантата на колелца след себе си. Въпреки че бе заобиколена от други деца, ми се стори самотна, дълбоко замислена. Повиках я, тя се обърна и зави към мен. Лицето ѝ грейна и аз забелязах, че е изпълнена с нетърпение.

— Намери ли я? — попита тя.

— Още не съм. Цял ден задавах въпроси. Може да е в Окала — обясних аз.

Моли поклати глава.

— Не би заминала, без да ми се обади.

— Ерин всичко ли ти казва? — попитах аз и отворих вратата на колата, за да седна. Огледах се, за да съм сигурна, че никой не е решил, че съм похитителка на деца. Никой не ми обръщаше внимание.

— Да.

Минах от страната на шофьора, настаних се зад волана и запалих.

— А казала ли ти е, че двамата с Чад имат връзка?

Тя извърна поглед и като че ли се сви.

— Защо не ми каза за Чад?

— Не знам — измрънка тя. — Предпочитам да не забелязвам, че Чад съществува.

Или че Ерин се е превърнала от всеотдайна сестра в жена със сексуални предпочитания, мислех си аз, докато шофирах към снобския квартал на Моли. Ерин бе нейният идол, нейният ангел хранител. Ако Ерин я изоставеше, тогава Моли оставаше сама сред смахнатите членове на семейство Сийбрайт.

— Чад е бил в апартамента на Ерин в петък вечерта — обясних ѝ аз. — Двамата са се скарали. Знаеш ли какво е станало?

Моли сви рамене.

— Може да са скъсали.

— Защо реши така? Ерин интересува ли се е от някой ДРУГ?

— Беше хлътнала по шефа си, но той беше прекалено стар за нея.

Не е задължително. От всичко, което бях научила досега за Ерин, нямаше да се учудя, ако се хванеше с мъж, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. А ако слуховете за миналото се окажеха истина, Джейд също нямаше да се притесни от възрастта ѝ.

— Някой друг?

— Не знам — тросна се ядосано Моли. — Ерин обичаше да флиртува с момчетата. Аз не обръщах внимание. Не исках да знам.

— Моли, това е важно — казах аз и спрях край тротоара в края на тяхната улица. — Когато ти задавам въпроси за Ерин, за нещо друго или за някой друг, трябва да ми казваш истината. Не бива да украсяваш нещата дори да не ти харесва. Разбра ли?

Тя се намръщи и кимна.

— Трябва да ми имаш доверие — настоях аз и усетих как ме сграбчва студен страх.

Моли ме погледна с умните си очи.

— Вече ти казах, че ти имам доверие.

Този път не я попитах защо.

7.

Дебна отстрани на караваната на братята Голъм. Наредено ми беше да не мърдам от мястото си, но ми е пределно ясно, че това е грешка. Ако нахлуя веднага, ще спипам братята на местопрестъплението. Те си въобразяват, че ме познават. Посветих три месеца на този случай. Знам какво правя. Знам, че съм права. Знам, че братята Голъм вече нервничат. Знам, че искам да ги арестувам и заслужавам успеха. Знам, че лейтенант Сайкс се е довякъл да види какво става, а после, щом новинарските екипи довтасат, ще хукне да обира лаврите и да накара хората да гласуват за него при следващите избори за шериф.

Накара ме да се лепна отстрани на караваната и да чакам. Тъпак! Дори не ми обърна внимание, когато му казах, бе братята използват най-често задната врата.

Докато Сайкс и Рамирес дебнат отпред, братята тъпчат парите в платнени торби и се канят да се измъкнат отзад. Джипът на Били Голъм е паркиран на три метра от караваната, целият оплескан с кал. Ако побегнат, ще вземат него, а не корветата, паркирана отпред. С джипа могат да минат по неасфалтирани пътища.

Сайкс губи безценно време. В караваната при братята Голъм има две момичета. Лесно могат да ги вземат за заложнички. Ако вляза сега, докато не са заподозрели нещо... Те си въобразяват, че ме познават.

Включвам радиостанцията.

— Тъпо е да чакаме. Те ще се доберат до джипа. Влизам!

— Мама му стара, Естес...

Запокитвам радиостанцията сред бурените, избуяли отстрани на караваната. Случаят си е мой. И арестът ще бъде мой. Знам какво правя.

Вадя пистолета и го скривам зад гърба си. Заставам пред страничната врата и чукам, както правят всички клиенти на

братята Голъм. Две почуквания, едно почукване, две почуквания.

— Здравсти, Били. Аз съм, Ел. Дай малко стока.

Били Голъм отваря рязко вратата, ококорен, надрусан стабилно с кристал мет. Диша тежко. Стиска пистолет.

Мама му стара!

Предната врата отскача с трясък.

Едно от момичета започва да пищи.

Бъди Голъм се разкрещява:

— Ченгета!

Били Голъм навира пистолета в лицето ми. Поемам си дъх за последен път. Той се обръща рязко и стреля. Трясъкът е оглушителен. Куршумът попада в лицето на Хектор Рамирес и изхвърча през задната част на черепа му. Кръв и мозък изпръскват застаналия зад него Сайкс.

Образът бавно избледня и пред погледа ми постепенно изплува сградата, в която работех. Криминалният отдел на област Палм Бийч е закътан на доста живописно място край Гън Клъб Роуд, близо до езерото Литъл Парк. В комплекса се намира и шерифската служба, и моргата, и областният съд, и затворът. Така всички нарушители на закона и жертвите им се събират на едно място.

Седях на паркинга, гледах към шерифската служба и усещах как стомахът започва да ме присвива. Беше минало много време, откакто за последен път влязох в тази сграда. От една страна вярвах, че всички вътре ще ме познаят, щом ме видят, и че всички ме ненавиждат. От друга страна логиката ми подсказваше, че това не е така. По всяка вероятност едва половината щяха да ме познаят и да си спомнят колко ме мразят.

Погледнах си часовника. Наближаваше края на смяната. Ако не успеех да хвана Джеймс Ландри сега, щеше да се наложи да изчакам до следващия ден. Искях името на Ерин Сийбрайт да се запечати в главата му, да оставя едно трънче, което да го тормози през нощта.

Краката ми омекнаха, докато вървах към входа. Затворници в тъмносиви униформи работеха в градината отпред, надзиравани от чернокож полицаи в камуфлажни панталони и черна фланелка с надпис, нахлупил типична за пехотинец шапка. Майтапеше се с две

ченгета, застанали отстрани, за да пушат на спокойствие. Нито един не ме погледна.

Влязох и се запътих към рецепцията. Никой не ме повика по име, никой не хукна към мен, за да ме нападне. Дали не беше заради късата коса?

Зад бронираното стъкло се бе настанила млада червенобузеста жена с неестествено дълги нокти, лакирани в червено, и коса като на Медуза, сплетена на тънки плитки.

— Искам да говоря с детектив Ландри — започнах аз.

— За какво става въпрос, госпожо?

— За изчезнал човек.

— Как се казвате?

— Елена Естес.

По нищо не пролича да ме е познала. Нямахте възмутен писък. Аз не я познавах и тя не ме познаваше. Обади се на Ландри по телефона и ме покани да седна и да изчакам. Седях със скръстени ръце, впила поглед във вратата и дори не смеех да дишам. Имам чувството, че мина цял час, преди вратата да се отвори.

— Госпожице Естес?

Ландри задържа вратата отворена, което бе знак да го последвам.

Беше стегнат атлетичен мъж към средата на четиридесетте, добре поддържан. Беше четири следобед, въпреки това се виждаше, че яката на ризата му е колосана. Косата му бе подстригана късо като на военен, доста прошарена. Погледът му бе остър и пронизващ, и както ми се стори — презрителен. Да не би параноята ми да се обаждаше?

Познавах някои от седемнадесетината детективи, които работеха в „Кражби и убийства“, най-често срещаните случаи, ала с Ландри не се познавахме. Заради естеството на работата им, детективите от отдел „Наркотици“ обикновено се държаха настрана — или ги караха да се държат настрана и се срещаха с останалите си колеги единствено когато се налагаше да огледат някой труп.

Качихме се на втория етаж, без да си кажем и дума. В коридора около стъклената преграда, която отделяше „Кражби и убийства“, не се мяркаше никой. Ландри отвори с магнитна карта.

В просторната стая бяха подредени метални бюра. Повечето бяха празни. Не познавах никой от малцината останали до късно на работа. Оглеждаха ме крадешком и много студено. Очи на ченгета. Този поглед

не се променя, независимо в кой отдел и на кое място се намиращ. Това са погледи, типични за хора, които не се доверяват на никого и подозират всички. Не можех да преценя какво мислят. Забелязах само, че погледите им се задържаха прекалено дълго.

Седнах на стола, който Ландри ми посочи. Приглади вратовръзката си и също се настани. Не откъсваше очи от лицето ми. Включи компютъра си и бодна очила за четене на носа.

— Аз съм детектив Ландри — представи се той и забарабани по клавиатурата. — Ще приема съобщението ви. Доколкото разбрах, искате да съобщите за изчезнало лице.

— За нея вече е съобщено. Говоря за Ерин Сийбрайт. Преди два дни сестра ѝ, Моли Сийбрайт, е говорила с вас. Каза ми, че сте бил груб и сте проявил пренебрежение, а също и че не сте пожелал да ѝ помогнете.

Ето я и поредната глава от „Ръководството на Елена Естес как да спечелите приятели и да повлияете на хората“.

Ландри свали очилата си и отново ме зяпна.

— Малката ли? Тя беше само на дванадесет.

— Да не би това по някакъв начин да променя факта, че сестра ѝ липсва?

— Не приемаме сведения от деца. Говорих с майка ѝ по телефона. Тя не желае да дава молба за издирване. Твърди, че дъщеря ѝ не е изчезнала.

— Може тя да е убила момичето — настоях аз. — Значи няма да я потърсите, защото убийцата не иска да съобщи за изчезнало лице, така ли?

Той сви вежди.

— Имате ли причини да смятате, че майка ѝ я е убила?

— Не. Дори не ми е минавало през ум. Опитвам се да ви кажа, че не знаете какво става, въпреки това сте отпратил малката.

— Значи сте тук, за да се скарате с мен? — попита той удивен. — Май не сте с всичкия си. Какво общо имате с тези хора? Роднина ли сте?

— Не. Моли ми е приятелка.

— Тя е на дванадесет.

— Помоли ме да ѝ помогна. Имам основание да вярвам, че сестра ѝ е изчезнала.

— Какво основание?

— Сестра ѝ липсва. Никой не я е виждал от неделя.

Разказах му за Дон Джейд и за смъртта на Ярка звезда. Ландри ми беше ядосан. Усетих, че става нетърпелив. Не му беше приятно, че съм му свършила работата, въпреки че не бе убеден, че има нещо за вършене. Ченгетата ревниво пазят територията си.

— И мислите, че с момичето се е случило нещо заради един умрял кон. — Каза го така, сякаш това бе най-абсурдното нещо, което някога е чувал.

— Убиват хора и заради обувките им — настоях аз. — Убиват ги, задето са завили по улица, по която не трябва. Мъртвият кон ще струва четвърт милион на застрахователната компания, а ако собственикът купи нов, само комисионните ще излязат още толкова. Няма да е никак странно, ако някой прибегне до насилие за такава сума.

— Треньорът казва, че момичето е напуснало и се е преместило в Окала.

— Треньорът сигурно е убил коня и ще вземе тлъста комисионна от следващата сделка.

— Сигурна ли сте, че тя не се е преместила в Окала? — попита Ландри.

— Не. Но е малко вероятно.

— Бяхте ли в апартамента ѝ? Има ли някакви следи от борба?

— Бях. Там няма нищо.

— Нищо значи. Все едно че се е изнесла, така ли? — попита той.

— Може би. Няма да разберем, ако някой не я потърси. Можете да позвъните в Окала.

— Или пък вие да се качите на колата си и да отидете да я потърсите.

— Или пък вие да се обадите на ченгетата в Окала.

— И какво да им кажа? Че някакво момиче може би се е преместило и си е намерило работа ли? Тя е на осемнадесет. Може да прави каквото пожелае.

— Дайте им номера и модела на колата ѝ.

— Защо, открадната ли е?

Изправих се. Бях по-ядосана от него, но поне не личеше по изражението ми.

— Добре, Ландри. Виждам, че пет пари не даваш, че момичето е изчезнало, не ти пука, че може да е мъртва, а пък измама за шест цифрена сума изобщо не те интересува. Защо ли плащам данъци?

— Застрахователна измама няма преди застрахователите да кажат. Момичето не е изчезнало, след като е на осемнадесет и по свое желание се е преместила някъде другаде... Освен ако семейството не съобщи за нея.

— Човек от семейството е съобщил, че е изчезнала-. Сестра ѝ е идвала. Като изключим това, ти твърдиш, че след като не живее със семейството си и не е близка с тях, ако нещо ѝ се случи, тя сама трябва да намине да съобщи, че липсва. Пълен абсурд. Един господ знае какво ще позволиш да се случи на това момиче, защото майка ѝ е празноглава гъска, която се интересува само от себе си и с радост би се отървала от щерка си... Всичко е ясно — продължих саркастично аз. — Все пак това би отнело час-два от натовареното ти ежедневие, дето се върти около кражби на дамски чанти и няма начин да позвъниш тук-там, да провериш някои дребни неща, да зададеш въпросите, които трябва...

Ландри също се изправи. Лицето му бе поаленяло под тена.

Всички в офиса ни наблюдаваха. С периферното си зрение забелязах един от сержантите да излиза от кабинета си, за да види какво става. Някъде звънеше телефон, ала никой не си направи труда да се обади.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш как да си върша работата, Естес?

— Аз вече ти свърших работата, Ландри. Не беше кой знае колко трудно.

— Нима? Не съм чул да работиш тук. Питам се защо ли.

Телефонът спря да звъни. Тишината в стаята бе оглушителна.

Хрумнаха ми поне пет отговора. Преглътнах ги. Един-единствен отговор имаше значение както за мен, така и за хората в залата. Не работех тук, защото заради мен бе убит един от колегите ми, един от техните колеги. Това бе най-важното.

Най-сетне кимнах.

— Добре. Печелиш — заявих тихо аз. — Наградата за най-подъл удар под кръста се присъжда на Ландри. Предполагах, че се окажеш някой дръвник и се оказах права. Само че Ерин Сийбрайт е изчезнала

и някой трябва да поеме случая. След като работата опира до мен, така да бъде. Ако тя се окаже мъртва, защото не съм успяла да я открия достатъчно бързо, а ти си могъл да се заемеш, няма да се чувствам виновна, Ландри.

— Какъв е проблемът? — попита сержантът и се приближи. — А, да — подхвърли той, когато спря пред мен. — Всичко ми е ясно. Изключително нагла си, Естес, за да посмееш да дойдеш тук.

— Извинявай. Не бях наясно, че за да започнеш борба с престъпността, ти е необходима специална покана. Изглежда, моята се е загубила по пощата.

Имах чувството, че пътят до вратата е безкраен. Краката ми бяха омекнали. Ръцете ми трепереха. Излязох от приемната, минах по коридора и се пъгнах в дамската тоалетна. Наведох се над една от тоалетните и повърнах.

В продължение на няколко минути останах облегната на стената със затворени очи, притиснала длани към лицето си. Беше ми горещо, потях се, не ми достигаше въздух. Бях изтощена. Ала бях все още жива, и буквално, и преносно. Бях дръпнала лъвовете за опашките в собственото им леговище и бях оцеляла. Не трябваше ли да се гордея със себе си?

Изправих се, наплисках лицето си и изплакнах уста с вода от чешмата. Опитах се да се порадвам на малката си победа. Джеймс Ландри нямаше да успее да изхвърли Ерин Сийбрайт от главата си толкова лесно, единствено защото го бях предизвикала. Ако след сблъсъка ни той благоволяше да вдигне телефона и откриеше нещо, макар и незначително, то тогава усилието си струваше емоционалното напрежение.

Докато вървах към колата, се питах дали най-сетне в живота ми не се е появила някаква цел. Толкова отдавна не бях имала посока, че сега не бях сигурна дали най-сетне се е появила.

Качих се в беembeто и зачаках. Реших, че съм изпуснала Ландри и той е излязъл, докато съм се опитвала да си събера мислите. В този момент той се показва на входа, скрит зад черни очила и прехвърлил спортно сако на едната си ръка. Изчаках го да се качи в сребрист понтиак и да потегли. Влях се в потока автомобили две коли зад него, защото исках да знам с кого си имам работа. Дали щеше да се прибере

у дома си при жената и децата? Дали бях натиснала копчето, което задейства родителската загриженост? Одеве видях, че не носи халка.

Отправи се към заведение на Милитъри Трейл, в което се въртяха главно ченгета. Останах разочарована, че е толкова предсказуем. Не го последвах вътре, защото бях наясно, че ще бъда посрещната враждебно. Тук служителите на реда изпусаха парата, оплакваха се от началниците, от гражданите, оплакваха се от бившите си половинки. Ландри щеше да се оплаква от мен. Не че имах нещо против... стига да продължеше да мисли за мен и за Ерин Сийбрайт.

8.

За разлика от мен, Шон с огромно удоволствие поставяше изисканото си семейство в неловко положение, като се появяваше на благотворителни балове, които са задължителна част от живота на Палм Бийч през зимния сезон. Баловете бяха пищни, натруфени събития, които едва ли струваха по-малко от събираните за какво ли не суми. На всички бе ясно, че подобни събития са капан, но поне хората си прекарваха добре. Ако човек държи да присъства на такова събитие, трябва задължително да има рокля на водещ дизайнер, скъпи и прескъпи бижута, да се е подложил на последните изгъзици в света на пластичната хирургия, да знае как да се представи и да играе тънките игрички на приказно богатите. Въпреки че бях израснала в тази среда, така и не се научих да я търпя.

Открих Шон в дрешника, значително по-голям от една нормална спалня. Беше облякъл фрак на „Армани“ и тъкмо се опитваше да си върже папийонката.

— Каква е болестта днес? — попитах аз.

— Започва с П.

— Подагра.

— Паркинсон. Много е на мода сред знатните особи. Тази вечер ще са по-млади и няма да ги има обичайните болести.

Сложи си сакото и се огледа доволно в тройното огледало.

Облегнах се на колоната в центъра и останах да го гледам как се гласи.

— В скоро време няма да останат болести, от които да се оплакват.

— Заплаших майка ми, че ще организирам бал в полза на болните от генитален херпес — призна Шон.

— Половината население на Палм Бийч ще се възползват от средствата.

— А пък другата половина ще се заразят по време на партито след бала. Не искаш ли да ме придружиш?

— И да хвана херпес?

— Говоря ти за днешния бал, Пепеляшке. Родителите ти със сигурност ще присъстват. Ще стане двойно по-голям скандал, но поне ще бъде двойно по-весело.

Мисълта да видя мама и татко бе значително по-неприятна, отколкото да отида в шерифската служба. Поне постигнах нещо, като се изправих срещу Ландри.

Майка ми дойде цели два пъти да ме види, докато бях в болница. Това не бе нищо повече от проява на майчинско задължение от страна на жена, която не познаваше майчинските чувства. Навремето настоявала да осиновят дете поради причини, които нямали нищо общо с обичта ѝ към децата. Аз бях просто един аксесоар, също като ръчната чанта или дребно декоративно кученце.

Тъй като и аз бях взета на отглеждане като дребно джавкащо кученце, всеки път, когато кривнех от правия път, баща ми заплашваше, че ще ме лиши от наследство, а това се случваше доста често. Не можеше да ме понася, защото обърквах съвършения му живот. Да не говорим, че бях живото доказателство за неспособността му да има свои деца. Аз също не можех да го понасям и така лумнаха пламъците на негодуванието.

Не бях разговаряла с него повече от десет години. Той ме лиши от наследство в мига, в който напуснах колежа, за да стана най-обикновено ченге. За него това бе обида. Истинска плесница. Така беше. Освен това му дадох основателно извинение да прекрати връзката между нас, която би трябвало да бъде вечна. И двамата се възползвахме от възможността.

— Много се извинявам — отвърнах аз и разперих ръце. — Проблемът е, че не съм облечена подходящо.

Шон погледна критично старите джинси и черното поло.

— Какво стана с манекенката от сутринта?

— Изкара тежък ден и вкисна доста хора.

— Това добре ли е?

— Ще видим. Изстискай достатъчно пъпки и все от една ще потече гной.

— Доста гадно звучи.

— Ван Занд да е идвал?

Той изми очи към тавана.

— Миличка, заради такива като Ван Занд ми се налага да живея зад този висок зид. Дори да е идвал, не съм разбрал.

— Сигурно е прекалено зает да се умилква около Трей Хюс и да го убеждава да похарчи няколко милиона за един жребец.

— Той има нужда от парите. Ти виждала ли си новата му конюшня? Истински Тадж Махал.

— Чух нещо.

— Петдесет бокса. Просторни. Над тях са помещенията за конярите. Покрита арена. Огромна тренировъчна площадка с препятствия.

— Къде се намира?

— Петдесет хиляди квадратни метра до новото селище за Гран При — Феърфийлдс.

Името ме стресна.

— Феърфийлдс ли каза?

— Да — потвърди той, нагласи копчетата за ръкавели и отново се огледа. — На това чудовище ще завиждат всички тренъори и жокеи по източното крайбрежие. Трябва да вървя, миличка.

— Чакай. Доколкото разбирам, струва майка си и баща си.

— И още толкова.

— А Трей може ли да извади толкова от попечителския си фонд?

— Не му се налага. Майка му остави почти цялото имение на него.

— Да не би Сали Хюс да е починала?

— Миналата година. Паднала по стълбите у тях и получила фрактура. Така се говори. Съвсем не се интересувах от старата си махала, Ел — скара ми се той, след това ме целуна по бузата и излезе.

Феърфийлдс. Нали тази сутрин Брус Сийбрайт се канеше да сключи сделка за Феърфийлдс.

Не обичах съвпаденията и никак не им вярвах. Според мен няма такова нещо като случайно съвпадение. Веднъж в колежа бях на лекция на някакво светило, според когото животът на молекулярно ниво представлява енергия. Всичко, което правим, всяка наша мисъл, всяко изпитано чувство се свежда до чиста енергия. И животът ни е енергия, и шофирането, и търсенето на каквото и да е, и тичането, при което се сблъскваме с енергията на останалите хора в малкия ни свят.

Енергията привлича енергия, намеренията ни се превръщат в природна сила и нещото, наречено съвпадение, просто не съществува.

Когато изпитвам увереност в моята теория, разбирам, че се налага да приема как нищо в този живот не е случайно или непреднамерено. В такива моменти си казвам, че е най-добре да не вярвам в нищо.

Като се замислих за хората в живота на Ерин Сийбрайт, веднага ми стана ясно, че нищо от нещата, които се случваха, не бе с положителен заряд. Майка ѝ, изглежда, нямаше представа за кого работи Ерин и според мен това бе напълно възможно. На Кристъл нямаше да ѝ пука дори Ерин да се бе цанила на работа при самия дявол, стига това да не заплашваше по някакъв начин малкия ѝ свят. Сигурно предпочиташе да не мисли за Ерин като за своя дъщеря. Ами Брус Сийбрайт? Дали той познаваше Трей Хюс? Ако го познаваше, дали познаваше Джейд? Ако познаваше и двамата, как се вместише Ерин в тази картинка?

Нека предположим, че Брус искаше Ерин да се махне от къщата му, заради връзката с Чад. Ако познаваше Хюс, ако Хюс го беше свързал с Дон Джейд — може би тъкмо той я бе уредил на работа при Джейд, за да постигне целта си. Най-важният въпрос бе дали Брус Сийбрайт го беше грижа какво става с Ерин, след като тя се беше изнесла от дома му. Ако го беше грижа, това добре ли беше или зле? Ами ако тъкмо той искаше тя да изчезне завинаги?

Тези въпроси ме измъчваха цялата вечер. Обикалях из къщата за гости и гризях нокътя на палеца си. От уредбата се носеше тихо джаз, тъжна мелодия, съвсем в унисон с мрачните сценарии, които разигравах в главата си. Взех слушалката и отново набрах мобилния телефон на Ерин, ала попаднах на стандартното съобщение, че гласовата поща на клиента е пълна. Ако наистина се бе преместила в Окала, защо тогава не си бе прослушвала съобщенията? Защо не се бе обадила на Моли?

Нямах желание да губя цял един ден и да ходя в Окала, защото интуицията ми подсказваше, че няма никакъв смисъл. Утре сутринта щях да се обадя на някой частен детектив там, да му кажа каквото му е необходимо и да го инструктирам какво да прави. Ако Ерин работеше в конната база там, щях да знам след не повече от ден или два. Щях да накарам частния детектив да ѝ изпрати съобщение от самата конна

база и да я уведоми, че я чакат за важен разговор. Ако някой се обади, щеше веднага да се разбере дали това е Ерин Сийбрайт или не. Съвсем простичък план. Ландри би направил същото, само че с помощта на тамошните ченгета.

Тъпак. Искрено се надявах да не може да заспи.

Минаваше полунощ. Нямах начин аз самата да заспя. От години не бях спала нормално — отчасти заради мъчителните мисли, отчасти заради хроничната болка, която не ми даваше покой след инцидента. Не се чудех какво ще ми причини липсата на сън, а и това не ме интересуваше. Наистина не ми пукаше. Вече бях свикнала. Поне тази вечер не мислех за грешките, които бях направила, или как да платя за тях.

Грабнах едно яке и излязох от къщата. Нощта бе хладна, откъм блатата Евърглейдс идваше буря. Светкавиците озаряваха скупчилите се на запад облаци.

Тръгнах по Пиърсън, минах покрай черния вход на конния клуб, покрай екстравагантните конюшни на Гран При Вилидж, завих и спрях точно пред каменната порта на Феърфийлдс. Табелата показваше разположението на осем парцела, различни по размер. Три от парцелите бяха вече продадени. Обещавах се първокласни условия за отглеждане и трениране на коне и бе даден телефонният номер на „Грифън Дивелъпмънт“.

Бяха вдигнати каменни колони, имаше и кабина за охраната, оставаха само железните порти. Поех по извитата алея. Пред фаровете ми стърчаха бурени и дребни храсти. В двата края на строежа блестяха бели светлини. Дори посред нощ веднага ми стана ясно коя част от собствеността принадлежи на Трей Хюс.

Конюшният бе издигнат. Силуетът ѝ приличаше на огромна детска игра. Представляваше двуетажен правоъгълник, който се издигаше паралелно на пътя. Беше на около тридесет метра от панелите на оградата. Входната врата бе вързана с верига и катинар.

Спрях пред вратата и останах в колата, докато се опитвах да запомня колкото е възможно повече. Фаровете ми падаха върху земекопна машина, разровила земята и оставила купчини пръст. Зад конюшните в по-близкия край забелязах караваната на строителните работници. Пред конюшните имаше огромна табела с реклама на

строителната компания, която с удоволствие издигаше имението „Готин пич“.

Представям си колко струваше това място. Пет хиляди квадратни метра близо до конната база струват цяло състояние дори без постройките. Сградата, която издигаше Трей Хюс не бе по-малко от два, може би три милиона долара. Толкова щеше да глътне частта за конете. Също както в Гран При Вилидж, във Феърфийлдс нямаше да има внушителни къщи. Собствениците на строежите тук живееха или в Поло Клъб или на острова, или имаха домове и на двете места.

Семейство Хюс имаха имение на брега край Блосъм Уей, близо до тенис клуба на най-богатите сноби. Преди години Трей имаше къща в Поло Клъб. Сега притежаваше всичко, благодарение на стъпилата накриво Сали Хюс.

На това му се вика късметлия. Хем се беше отървал от жената, която наричаше Господарка Патриарх, хем имаше свободен достъп до неприлично голямо богатство. Една мисъл се загнезди в ума ми също като змия на шарена сянка.

След като говорих с Шон, влязох в интернет, за да разбера нещо повече за смъртта на Сали Хюс, ала открих единствено некролога ѝ. Не се споменаваше и дума за разследването.

Как иначе! Би било проява на крайна несъобразителност да се допуснат догадки и непроверени писания да излязат във вестниците, би казала майка ми. Вестникът на острова бе за развлекателни мероприятия и обяви. Не можеше и дума да става за мръсни игри като смърт и полицейски разследвания. Вестникът, който майка ми четеше, се отпечатваше на лъскава хартия, а мастилото никога не полепваше по ръцете на читателите. Беше чистичък вестник, както по съдържание, така и по вид.

Вестник „Поуст“ — отпечатан в Уест Палм Бийч (където живеят обикновените хора) — споменаваше, че Сали Хюс е починала в дома си на осемдесет и две.

Както и да се бе случило, Трей Хюс се бе превърнал в истинска тлъста златна гъска. Със сигурност имаше хора, които горяха от желание да му направят някоя и друга дребна услуга, като го отърват от коня, който притежаваше повече дух, отколкото талант. Нямаше значение колко пари има в момента Трей. Допълнителният четвърт милион долара щеше да му дойде добре.

Дон Джейд със сигурност бе начело в списъка на услужливите доброжелатели. Сделката беше истинско бижу за Джейд, а също и за всеки друг треньор. Да се преместиш в такава конюшня, да разчиташ на място, където отново ще изчистиш името си, означаваше да привлечеш нови клиенти, които не си знаят парите.

Замислих се отново за напрежението, което усетих днес сутринта между двамата. Трей Хюс бе в състояние да повика който пожелае треньор за шеф на конюшните. Защо се бе хванал с Дон Джейд — човек, чиято слава се дължеше по-скоро на скандали, отколкото на постигнати успехи? Всички знаеха, че той си позволява прекалено много и винаги успява да се измъкне сух от водата...

Каквато и да бе причината, Дон Джейд със сигурност дърпаше конците. Сигурно по този начин бе предизвикал завистта на доста хора.

Сетих се и за Майкъл Бърн. Спомних си името още щом Ван Занд го спомена днес сутринта. Бърн се споменава в некролога на Ярка звезда в онлайн списанието „Хорсес Дейли“. Той бе тренирал Ярка звезда преди Джейд и не бе постигнал кой знае какви успехи. След това конят е бил прехвърлен при Джейд. Привлякъл и коня, и собственика, добрал се бе и до Тадж Махал на Уелингтън. Нищо чудно, че Бърн бе побеснял. Не бе изпуснал само парите, когато Ярка звезда е бил прехвърлен при друг. Бе загубил сигурността на успеха.

Той не бе просто конкурент на Джейд, както каза Ван Занд, той му бе отявлен враг.

А един враг можеше да бъде много ценен източник на информация.

Подкарах обратно към конната база, защото исках да пообиколя и надникна без компанията на Джейд да ми диша във врата. Трябваше да намеря конюшните на Бърн. Ако успея да открия телефона му, щях да му предложа среща на място, където приятелчетата на Джейд нямаше да ни хванат.

Пазачът от охраната се приближи, отегчен и недоволен.

— Не е ли прекалено късно? — попита той със силен акцент.

Въздъгнах дълбоко.

— Късно е и още как. Чака ме кон с колики. На мен се падна честта.

Той се намръщи, очевидно решил, че го обиждам.

— Болен кон — обясних аз. — Имам нощно дежурство, също като теб.

— А, ясно. — Чак сега кимна. — Разбирам. Съжалявам, че е станало така. Успех, госпожице.

— Благодаря.

Не ме попита нито за името, нито за номера на коня, който трябваше да прегледам. Имах пропуск и казаното от мен бе напълно правдоподобно. Повече не му трябваше.

Паркирах, както и миналия път на Ливадите, защото не исках някой да забележи колата ми. Стиснах фенерчето в ръка, пъхнах пистолета в колана на джинсите си и минах покрай палатките, за да открия името на Майкъл Бърн, с надеждата да не стане гаф и да се натъкна на някой коняр или прекалено усърден пазач.

Бурята приближаваше. Вятърът се усилваше и горните части на просторните палатки се надигаха и плющяха, а конете ставаха нервни. Не бях включила фенерчето на пълна мощност, докато оглеждах имената и номерата на палатките, и въпреки това успях да стресна някои от конете. Те се отдръпнаха назад с ококорени очи. Други ме побутваха с муцуни, докато минавах, с надеждата да им дам нещо за хапване.

Изгасих фенерчето, когато излязох на открито между палатките. Ако имах късмет, палатката на Бърн щеше да е сравнително близо до тази на Джейд. Днешният им сблъсък бе на тренировъчната площадка до конюшната на Джейд. Може би Бърн ползваше същата площадка. Ако нямах късмет, значи Бърн специално бе дошъл, за да се скара с Джейд и щеше да ми се наложи да мина покрай четиридесет конюшни, преди да намеря каквото ми трябваше.

Поя западен вятър и разлюля дърветата. Над конната база проехтя гръмотевица. Наведох се при палатка двадесет и две и започнах да проверявам имената.

Бях още в началото на първата редица, когато спрях и се ослушах. Носеха се същите звуци, както и от другите палатки — конете шаваха, пръхтяха, ритаха оградите на боксовете. Само че тези звуци не се носеха от конете около мен. Шумът долиташе две редици по-нататък. Чух скърцането на врата на бокс. След това копита пристъпиха по плътната настилка. Някакъв кон изцвили високо. Друг, съвсем близо до мен блъсна вратата на своя бокс и също изцвили.

Включих фенерчето на по-силна степен и видях, че жребецът е наострил уши, очите му бяха съсредоточени някъде над мен към съседна редица. Изцвили отново и се завъртя. Друг кон, малко по-надолу последва примера му.

Изгасих фенерчето и се промъкнах напред към края на палатката. Държах фенерчето като палка. Не беше никак леко. Когато все още носех униформа, веднъж го използвах, за да се защитя от сто и двадесет килограмов рокер. Накрая го закараха в болницата с мозъчно сътресение.

Не извадих оръжието. Искях да огледам, нямах намерение да се разправям с когото и да било. Глокът бе последната защита, към която щях да прибягна.

Порив на вятъра изду горната част на палатката като балон, който се опитва да полети. Дебелите въжета, привързани към колчета, забити в земята скърцаха и пъшкаха сякаш с човешки глас. Обиколих и последните боксове. Стоях близо до стената. Зад палатката теренът се спускаше отвесно и всичко там бе обгоряло и почистено през лятото, за да подготвят място за нови палатки и тренировъчни арени. Приличаше на лунен пейзаж. Мирис на изгоряло се разнесе във въздуха.

Тъкмо заобикалях крайния бокс, за да мина на съседния ред, когато чух вратата да скърца отново и долових далечен звук, който не успях да разпозная, докато не се случи неочакваното.

Също като призрак, прехвърлил се от друг свят, огромен сив кон хукна по пътеката между боксовете право към мен. Връхлетя ме, преди да успея да реагирам и ме събори назад. Опитах се да се хвърля настрани от пътя му, но кракът ми се закачи на колче от палатката и аз отново се озовах на земята. Покрих глава и се свих на топка, в очакване на ужасния удар на подковани копита и тежкото половин тон туловище на животното да смачка крехките ми кости. Сивият ме прескочи, след това хукна към отвесното място. Надигнах се на колене и зяпнах ужасена как стъпи на ръба, предните му крака се подгънаха, а задните продължиха по инерция. Изцвили, обхванат от паника и страх, изви се в опит да се спаси, изправи се на задните си крака и избяга в нощта.

Станах и се обърнах назад тъкмо когато друг кон изтича навън. Беше тъмен, с бяло петно. Цвилеше диво и се носеше след сивия.

Хвърлих се настрани, когато профуча покрай мен.

Плесница по задницата.

Точно това бе звукът, който чух одеве. Нечия длан се бе стоварила силно по задницата на коня.

Хукнах навътре в палатката. Там цареше хаос, защото конете цвилеха и се блъскаха в стените на боксовете. По-нестабилните боксове, оградени с платници и грубо сковани летви, се тресяха и скърцаха. Стените на палатката се издуваха при всеки порив на вятъра. Изкрещях с надеждата да уплаша престъпника и да го накарам да побегне.

Нов кон изтича навън от отворен бокс, видя ме, изпръхтя и профуча покрай мен, блъскайки ме във вратата на бокса отзад. В следващия момент врата се отплесна напред и аз се стоварих на колене.

Изпълзях като рак и посегнах да се хвана за близката врата, за да се изправа. Конят от съседния бокс изскочи също като на родео, изцвили стреснато и понечи да ме ритне. Усетих как въздухът изсвистя покрай ушите ми и копитото пропусна целта си.

Преди да успея да се обърна, смрадлива задушлива чернота погълна главата и горната част на тялото ми и аз полетях назад в един от боксовете. Опитах се да се захвана за нещо, но така и не успях да помръдна ръце. Трябваше ми въздух. Исках да видя някаква светлина. Трябваше да се освободя, за да отблъсна нападателя, който ме потегли назад, после настрани.

Усетих как светът се завърта, олюлях се и се отпуснах на коляно. След това нещо ме цапардоса с огромна сила и пред очите ми се разроиха звезди.

При третия удар паднах напред и останах неподвижна. Едва дишах. Имах чувството, че се задушavam. Не чувах нищо, защото главата ми бучеше. Питам се дали ще разбере какво става, преди следващият пуснат на свобода кон да премине през мен и да ме смачка с копита. Опитах се да се изправа, ала не успях. Дори не бях способна да мисля. Гърбът ми пареше от болка, задушavam се. Отчаяно се опитвах да си поема дъх, а не можах, само се закашлях.

Мина миг. Не ме връхлетяха изпаднали в паника коне. Никой не ме набоде с вила. Реших, че нападателят е избягал, което означаваше, че се намирам на неподходящото място в неподходящо време. Конете

обикаляха някъде из базата. Ако някой дотичаше в палатката и ме завареше...

Опитах отново да събера сили и успях да отметна чула от главата си. Поех си дълбоко въздух, потиснах позива да повърна, стиснах вратата на бокса и се изправих на крака. Виеше ми се свят, земята пропадна под мен, но въпреки това се затърсих навън и отново паднах.

Фенерчето ми бе на земята, където паднах, когато първият кон ме блъсна. Светлината му бе като жълт маяк в тъмното. Сграбчих го, стиснах едно от въжетата на палатката и се изправих за пореден път.

Наоколо конете се щураха в галоп като обезумели. Някои профучаха между тази палатка и съседната. Вятърът бе станал посилен и довяваше едри капки дъжд. Чух някой да крещи. Време бе да се махам.

Пристъпих обратно в палатката, колкото да насоча лъча на фенерчето към предната част на отворения бокс.

„При спешни случаи звънете на Майкъл Бърн...“

— Не мърдай! Пусни фенерчето!

Гласът прозвуча зад мен и нов лъч светлина обля рамото ми. Не пуснах фенерчето дори когато разперих ръце.

— Чух някакъв шум — обясних аз и леко се обърнах. — Тук имаше някой и отваряше вратите на боксовете.

— Да, бе, сигурно — отвърна саркастично той. — Познай кой. Казах да пуснеш фенерчето.

— Не бях аз — продължих да се оправдавам и се обърнах още малко. — Опитах се да го спра. Имам достатъчно натъртени места за доказателство.

— Няма да повтарям, госпожо. Пусни фенерчето.

— Искам да видя кой сте. Откъде да знам, че не сте извършителят?

— Аз съм от охраната.

Този факт никак не ме успокои. Охраната на тренировъчните площадки се поверява на частната фирма, която прецака останалите с най-ниско заплащане. Кадрите им сигурно са надеждни и добре обучени също като хората, които допускат какви ли не откачалки да се качват на самолетите с пистолети и ножове. Половината от тях бяха съдени по различни обвинения. Тъй като бях с гръб, дори не можех да видя дали е с униформа.

— Искам да ви видя.

Той изсумтя нетърпеливо. Преди да ми откаже, аз се обърнах и насочих мощния лъч право в лицето му.

След това обърнах внимание на дрехите му. Първо видях пистолета.

— Това униформа ли е? — попитах аз.

— Това е част от моята униформа. — Даде ми знак с пистолета. — Стига въпроси. Изгаси фенерчето и ми го дай. Да вървим.

Послушах го и с облекчение излязох на открито, където знаех, че има още хора. Отказах се от идеята да се опитам да избягам. Не исках да започнат да ме търсят и да пуснат описанието ми във всички местни вестници. Нямах желание и да ме застрелят в гръб. Ако си изиграех картите както трябва, може би щях да успея да науча нещо.

Хората навън крещяха, конете цвилеха. Чувах тропот на копита чак на пътя. Човекът от охраната ме побутна към електромобил за голф, паркиран отстрани на деветнадесета палатка — конюшната на Джейд.

Зачудих се откога електромобилът стои паркиран на това място. Запитах се толкова ли е лесно да бъде купен някой, за да отвори вратите на боксовете. Да работиш нощ след нощ за мизерни пари като охраняваш коне, които струват повече, отколкото средно статистическият мъж ще изкара до края на живота си, лесно може да обърне представите за добро и зло.

Настаних се на дървената седалка и я усетих мокра и хлъзгава, тъй като дъждът се бе усилил. Пазачът държеше пистолета в лявата си ръка, докато палеше електромобила и даваше на заден. Аз се наместих и леко се обърнах към него, докосвайки едва-едва глока, скрит в джинсите под полото и якето.

— Къде отиваме?

Той не ми отговори. На кръста му изпраця радиостанция. Останалите от охраната съобщаваха за пуснатите на свобода коне. Не се бе обадил на никого, за да съобщи, че ме е заловил. Поехме по алеята към централната част на тренировъчния плац, през призрачния град в два след полунощ.

— Искам да говоря с началника — настоях властно аз. — Някой трябва да позвъни на детектив Джеймс Ландри от шерифската служба.

Той обърна глава към мен.

— Защо?

Бе мой ред да не отговоря. Нека да си блъска главата. Подминахме други хора от охраната, служители, които тичаха наоколо, за да не изпуснат веселбата да хванат шестте развилнели се коня, опиянени от свободата.

Минахме през лабиринта от палатки, а после покрай затворените магазини. Дъждът плющеше ожесточено. Отдалечавахме се все повече от хората, които можеха да ми помогнат. Сърцето ми ускори ритъм. Адреналинът ми действаше като наркотик и надвисналата опасност ме опияняваше. Погледнах човека до мен и се зачудих какво ли би си помислил, ако знаеше. За повечето хора бе доста притеснително.

Той спря електромобила край една каравана, където имаше офиси на управата и загаси двигателя. Изтрополихме по металните стълби и той ме вкара вътре. Набит мъж се бе изправил край метално бюро и слушаше внимателно шумовете, разнасящи се от радиостанция, обемиста като тухла. Вратът му беше като на жаба, а двойна, дори тройна брадичка висеше над яката на ризата. И той бе със синята униформа на хората от охраната, закачил няколко допълнителни звезди на гърдите. Сигурно бе награден за бездействието си, казах си аз. Намръщи се, докато гледаше как от мен се стича вода.

— Ето я — започна мъжът. — Хванах я, докато отваряше вратата на бокса.

Погледна го право в очите и заговорих презрително, за да подчертая думите си.

— Още някакви изненади криеш ли?

Той бе прибрал пистолета. Знаех, че не може да преглътне факта, че се е изложил, като ми е показал оръжието. Вече имах какво да използвам срещу него. Той не трябваше да носи оръжие по време на дежурство. По всяка вероятност нямаше и разрешително. Ако това бе истина и докладвах на полицията, най-невинното, което можеше да му се случи, бе да си загуби работата. По изражението му разбрах, че го мъчат тъкмо тези мисли.

Ако имаше някакъв ум в главата, едва ли щеше да работи като нощна охрана във взета под наем униформа.

— Завари ме пред конюшната с фенерче в ръка — обясних аз. — Опитвах се да помогна. Също като теб.

— Имате ли зъб на Майкъл Бърн — попита жабата.

Говореше бавно и провлечено като някой изпаднал нещастник някъде от Флорида, щат, в който блясъкът и мизерията съществуват рамо до рамо.

— С Майкъл Бърн не се познаваме, въпреки че днес сутринта станах свидетелка как заплашваше Дон Джейд. Защо не проверите къде се намира в момента господин Джейд?

Шефът ме зяпна.

— Бърн идва насам — обясни той. — И двама полицаи. Седнете, госпожице...

Нито му казах името си, нито седнах, въпреки че гърбът ме болеше зверски.

— Трябва да кажете на полицаите да оградят мястото на престъплението — обясних аз. — Освен че пусна конете, извършителят ме нападна, когато се опитах да го избегна. Ще открият вила или може би метла с дълга дръжка. Може да има отпечатьци. Искам да подам оплакване. Освен това искам да отида в спешното отделение, за да ме прегледат и да ми направят рентгенова снимка. Може дори да съдя извършителя. Как е възможно ръководството да не вземе достатъчно мерки за сигурността на животните и хората?

Жабата ме гледаше така, сякаш никога досега не бе виждал създание като мен.

— Вие коя сте?

— Няма да ви кажа името си.

— Трябва да ми го кажете, госпожице. Налага се да напиша доклад.

— Значи имаме проблем, защото няма да ви го кажа — повторих аз. — Не съм длъжна да отговарям на въпросите ви. Вие не сте служител на закона, следователно нямате право да изисквате информация от мен.

— Полицаите идват — опита се да ме заплаши той.

— Супер. С удоволствие ще ги придружа, въпреки че нямат никакво основание да ме задържат. Да стоя на пътеката в конюшната, не е престъпление, поне доколкото ми е известно.

— Бъд твърди, че сте пуснала конете.

— Я попитайте Бъд още веднъж какво завари?

Бъд се беше спекъл и вече не му стискаше да повтори лъжата.

— Ти беше там.

— И ти също — озъбих се аз. — Откъде да знам, че тъкмо ти не си отворил боксовете?

— Това е смешно — заяви жабата. — Защо ще го прави?

— Мога само да предполагам. Заради пари. От злоба. Защото не е нормален.

— Може това да се окаже един от вашите мотиви.

— Точно сега е много малко вероятно.

— Имате ли коне на територията на базата, госпожице...

— Нямам намерение да разговарям повече с вас — заявих аз. — Може ли да използвам телефона ви, за да се обадя на адвоката си?

Той присви очи.

— Не.

Тогава седнах на неудобния стол до бюрото. Радиостанцията на жабата изпука. Охраната на входа докладва, че полицаите са пристигнали. Извадих късмет. Нямах желание да се срещам с Майкъл Бърн при тези обстоятелства. Жабата нареди на охраната да пратят патрула при офисите.

— Да се пускат така конете, е сериозно престъпление — обърна се той към мен. — Могат да ви пратят в затвора.

— Не могат, защото не съм пуснала конете. Извършителят може да бъде обвинен в умишлено злодеяние, което означава, че ще бъде заставен да извършва обществено полезен труд. Това не е нищо в сравнение с незаконното носене на оръжие — отвърнах аз и погледнах многозначително към Бъд.

— Стори ли ми се или наистина казахте, че няма да кажете нищо повече? — обърна се към мене той.

Пригладих мократа си коса назад и станах, щом чух да хлопват вратите на кола отвън. Полицаят, който влезе, имаше вид на човек, току-що вдигнат от сън.

— Какво става, Марш? Някой е пуснал крантите. Тя ли е?

— Тя беше наблизно — обясни жабата. — Може да има някаква информация за станалото.

Полицаят ме погледна.

— Така ли е, госпожо?

— Ще разговарям с детектив Ландри — заявих аз.

— Как се казвате, госпожо?

Минах покрай него и се отправих към вратата. Когато вече бях до него, погледнах името му на малката значка.

— Ще разговаряме в колата, полицай Сондърс. Да вървим.

Той погледна жабата. Шефът на охраната поклати глава.

— Успех, синко. Няма да ти е лесно да се справиш с нея.

9.

— Заради това ли ме събуди? — Ландри погледна от полицай Сондърс към мен с такава погнуса, сякаш някой му бе поднесъл развалена храна.

— Отказва да разговаря с друг — обясни Сондърс.

Вървахме по коридора към приемната, докато Ландри мърмореше.

— Извадих страшен късмет. Не мога да разбера какво правим тук. Можеше да се оправиш с тази работа за не повече от половин час. Господи!

— Нападнаха ме — обадох се аз. — Според мен това изискваше да се сведе до вниманието на детектив.

— Тогава обясни на дежурния. Знаеш много добре каква е процедурата.

— Вече съм говорила с теб по случая.

— Не, не си, защото няма случай. Въпросът, заради който дойде вчера, не е никакъв случай.

Влязохме в офисите през рецепцията. Ландри си предаде значката и оръжието на охраната през отвора под бронираното стъкло. Сондърс стори същото. Извадих глока от колана на джинсите си и го оставих при ключовете за колата. Ландри ме наблюдаваше.

Свих рамене.

— Имам разрешително.

Той се завъртя към Сондърс.

— Скапан идиот. Могла е да ти пръсне празната глава.

— Стига, детектив — изгуках аз и минах покрай него, когато охраната отвори вратата. — Не съм такова момиче.

— Разкарай се, Сондърс — сопна се той. — Цялата ти работа е като на увиснал хуй.

Оставихме Сондърс при рецепцията.

Ландри ме подмина. Мускулите на челюстта му нервно потръпваха. Минахме покрай бюрото му към стаята за разпити. Той

отвори вратата.

— Влизай тук.

Влязох и послушно се настаних. Болката в гърба не ми позволяваше да си поема дълбоко дъх. Започвах да се чудя дали наистина не трябва да отида да ме прегледа лекар.

Ландри затръшна вратата.

— Къде, по дяволите, ти беше акълът?

— Доста труден въпрос, затова не мога да отговоря точно — заядох се аз. — Отидох в конната база, за да потърся някаква следа, която да ми помогне да разбера какво се е случило с Ерин Сийбрайт.

— Не си била в конюшната, където е работила, нали? Тя работи за някакъв тип Джейд. Какво си търсила в другата конюшня.

— Майкъл Бърн е враг на Дон Джейд. Тази сутрин чух как Бърн заплашва Джейд.

— Как го заплашваше?

— Обясняваше му, че ще го съсипе, ако разбере, че той е убил коня.

— Значи въпросният Джейд се промъква и пуска конете на другия. Голяма работа!

— Голяма е, особено за човек, който си вади хляба благодарение на здравите коне. Голяма работа е и за тренъора, на когото се налага да обясни на собствениците как така кон на стойност един милион долара или половин милион си е счупил крак, докато е търчал посред нощ.

Ландри въздъхна и наклони глава на една страна, сякаш за да намести шийките си прешлени.

— Заради това ли ме измъкна от леглото?

— Не, за да се позабавлявам.

— Ти си истинска напаст, Естес. Сигурен съм, че са ти го казвали и преди.

— Колко по-лоши неща съм чувала! И аз самата нямам кой знае колко блестящо мнение за себе си — признах аз. — Сигурно ме имаш за досадница, но нищо. Пет пари не давам какво е мнението ти за мен. Искам само да разбереш, че стават нередни неща и всичките са свързани с Дон Джейд. Дон Джейд е работодателят на Ерин Сийбрайт. А Ерин Сийбрайт е изчезнала. Случайно забелязваш ли, че има връзка?

Той поклати глава.

— Както разбирам, са те спипали застанала посред конюшната на другия. Откъде да знам, че ти не си пустила конете, за да привлечеш внимание? Искаш да насочиш вниманието към Джейд, затова си разиграла тази оперета...

— Добър подбор на изразни средства. Остава сега да кажеш, че сама съм се пребила с дръжката на вила. Уверявам, те, че не съм чак толкова гъвкава.

— Гледам, че ти няма нищо. Не ми изглеждаш зле.

Свалих си якето и се изправих.

— Добре. Обикновено не постъпвам така на пръв разпит, но ако обещаеш да не ме причислиш към курвите...

Обърнах се с гръб към него и свалих полото през главата.

— Ако синините изглеждат толкова зле, колкото ги чувствам...

— Господи!

Той изрече думата тихо, без гняв, без да влага енергия, сякаш изпъшка. Знаех, че причината не са синините, оставени от нападателя, а графитите по кожата, които лекарите ми бяха оставили в наследство преди две години.

Това не бе целта ми. Съвсем не. Отдавна вече живеех с тези белези. Бяха се превърнали в част от мен. Не ги показвах. Не се замислях за тях. Не ги поглеждах. Може и да ви се стори необичайно, ала белезите по тялото ми се струваха незначителни, защото самата аз вече нямах значение за себе си.

Ето че в този момент станаха важни. Почувствах се гола емоционално. Почувствах се уязвима.

Нахлузих полото обратно и посегнах към якето, все още с гръб към Ландри.

— Няма значение — повиших глас аз, обхваната от чувство на неудобство и гняв. — Отивам си.

— Ще направиш ли оплакване?

— Срещу кого? — попитах аз и се обърнах към него. — Срещу нещастника, когото ти няма да си направиш труд да потърсиш ли, камо ли да го разпиташ, защото нещата, които стават в онзи малък свят, не те интересуват ни най-малко. Освен, разбира се, ако не се появи някой труп.

Той не знаеше какво да отговори на тези думи.

Ъгълчето на устата ми потрепна в подобие на усмивка.

— Представи си само. Ти поне проявяваш достатъчно човечност и се чувстваш неудобно. Браво, Ландри.

Минах покрай него и се отправих към вратата.

— Да се обзаложим ли, че в момента Сондърс виси на паркинга и подхвърля монета, за да мине някак времето? Доскоро, Ландри. Ще ти звънна, когато открия труп.

— Естес, чакай! — Той не вдигна очи към мен, когато се обърнах да го погледна. — Трябва да отидеш в болница. Ще те закарам. Може да имаш счупено ребро.

— Била съм и по-зле.

— Как е възможно да си такъв магарешки инат?

— Не ми трябва съжалението ти — сопнах се аз. — Не ми трябва и съчувствието ти. Не искам нито да ме харесваш, нито да ти пука какво става с мен. Свърши си работата. Само че като гледам, май искам прекалено много. Ще изляза сама. Знам откъде.

Той ме последва до рецепцията. И двамата мълчахме, докато чакахме да ни върнат оръжията. Преструвах се, че го няма, докато излизахме навън.

— Добър съм в работата си — заяви той, когато бяхме на вратата.

— Я стига! Как така? Да не би да си се отдал на втората си кариера на професионален нещастник?

— Ти си направо невероятна.

— Каквато се налага, такава съм.

— Не е вярно — отвърна той. — Груба си, държиш се като кучка и така се чувстваш по-високо от останалите.

Навън продължаваше да вали. Асфалтът изглеждаше бял на местата, където падаше светлина. Нямаше следа от Сондърс и патрулната кола.

— Супер — въздъхнах аз. — Май ще трябва да приема предложението ти да ме закараш.

Ландри ме погледна и вдигна яката на якето си.

— Майната ти. Повикай си такси.

Останах да гледам как се качва в колата си. Стоях под дъжда, докато даваше на заден и потегляше. След това се върнах в управлението, за да се обадя.

Сама си бях виновна.

Когато таксито най-сетне дойде, шофьорът искаше да си поприказваме, обзет от любопитство да научи как съм се озовала в полицията в четири без петнадесет сутринта. Обясних му, че търсят гаджето ми за убийство. Той не попита нищо повече.

Облегнах се и докато се прибера у нас, не спрях да се питам къде ли прекарва нощта Ерин Сийбрайт.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

ПЪРВА СЦЕНА

ПЪРВИ КАДЪР НА ФОКУС

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО: СТАРА КАРАВАНА

Нощ е. Свети една-единствена крушка без абажур. На мръсните прозорци няма пердета. Вижда се старо легло с ръждясала метална рамка. Матракът е покрит с петна. Няма чаршафи.

Ерин седи на леглото, облегната на таблата. Уплашена е. Гола. Едната ѝ китка е вързана за таблата. Косата ѝ е разрошена. Около очите ѝ размазаната спирала е оставила черни кръгове. Долната ѝ устна е разцепена, със засъхнала кръв.

Вижда и камерата, и режисьора. Опитва се да се прикрие. Плаче тихо и иска да скрие лицето си.

Режисьорът:

— Погледни камерата, кучко. Кажете си репликите.

Тя поклаща глава и продължава с опитите да се скрие.

Режисьорът:

— Кажете ги! Искаш ли да те накарам?

Тя поклаща глава и поглежда камерата.

Ерин:

— Помогнете ми.

ЕКРАНЪТ УГАСВА.

Ландри не можеше да спи и вината бе на Естес. Тя бе виновна, че го накараха да стане. Тя бе виновна, че не успя да заспи, след като най-сетне се прибра. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше гърба ѝ, насечен на местата, където ѝ е била присадена нова кожа, съшита със старата. Синините, започнали да се появяват след случката в конната база, изглеждаха незначителни под старата травма.

Травма. Замисли се за Естес и нещата, които знаеше за нея. Пътищата им не се бяха кръстосвали, докато тя все още работеше. Наркоченгетата се държаха настрана от останалите. Голяма част от времето си прекарваха под прикритие, не че той се интересуваше какво става. Затова вечно бяха нервни и непредсказуеми. По време на инцидента бе действала на своя глава и така бе съсипала и кариерата, и живота на Хектор Рамирес. Не знаеше нищо повече от останалите. Естес решила да действа, не се подчини на заповедта и отишла сама да извърши ареста, след което всичко се объркало.

Не се бе замислял за Естес, освен че си бе казал, че е получила каквото заслужава, като бе загубила работата си. Знаеше, че е била ранена, че е лежала в болница, че съдеше полицията, защото искаше да ѝ плащат инвалидна пенсия, което си бе истинска наглост след станалото, но всички тези неща нямаха нищо общо с него и той не даваше пет пари за нея. Тя явно знаеше да създава единствено неприятности. Така предполагаше досега, ала вече бе убеден.

Нагла кучка! Тя ще му казва как да си върши работата.

Запита се какво ли ѝ се бе случило в конната база и се зачуди дали инцидентът тази вечер има нещо общо с изчезналото момиче...

Ако момичето бе изчезнало, защо тогава единственият загрижен бе дванадесетгодишната ѝ сестра? Защо не бяха дошли родителите ѝ? Или дори работодателят ѝ?

Възможно бе родителите ѝ да искат да се отърват от нея.

Може би шефът ѝ въртеше далавери и нищо чудно той да бе наложил Естес по гърба с дръжка от метла.

Отново видя гърба ѝ, прорязан от парчета съшита кожа, опъната над костите.

В пет и тридесет стана, нахлузи къси панталони, направи сто коремни преси и сто лицеви опори и започна деня си. Отново.

Дебна караваната на братята Голъм. Наредено ми беше да не мърдам от мястото си, но ми е пределно ясно, че това е грешка. Ако нахлуя веднага, ще спипам братята Голъм на местопрестъплението. Те си въобразяват, че ме познават. Посветих три месеца на този случай. Знам какво правя. Знам, че съм права. Знам, че братята Голъм вече нервничат. Знам, че искам да ги арестувам и заслужавам успеха. Знам, че лейтенант Сайкс се е довял да види какво става, а после, щом новинарските екипи довтасат, ще хукне да обира лаврите и да накара хората да гласуват за него при следващите избори за шериф.

Накара ме да се лепна отстрани на караваната и да чакам. Тъпак! Дори не ми обърна внимание, когато му казах, че братята използват най-често задната врата. Докато Сайкс и Рамирес дебнат отпред, братята тъпчат парите в платнени торби и се канят да се измъкнат отзад. Джипът на Били Голъм е паркиран на три метра от караваната, целият оплескан с кал. Ако побегнат, ще вземат него, а не корветата, паркирана отпред. С джипа могат да минат по неасфалтирани пътища.

Сайкс губи безценно време. В караваната при братята Голъм има две момичета. Лесно могат да ги вземат за заложнички. Ако вляза сега, докато не са заподозрели нещо... Те си въобразяват, че ме познават.

Включвам радиостанцията.

— Тъпо е да чакаме. Те ще се доберат до джипа. Влизам!

— Мама му стара, Естес...

Запокитвам радиостанцията в храстите, избуяли отстрани на караваната. Случаят си е мой. И арестът ще бъде мой. Знам какво правя.

Вадя пистолета и го скривам зад гърба си. Заставам пред страничната врата и чукам, както правят всички клиенти на братята Голъм. Две почуквания, едно почукване, две почуквания.

— Здравсти, Били. Аз съм, Ел. Дай малко стока.

Били Голъм отваря рязко вратата, ококорен, надрусан стабилно с кристал мет. Диша тежко. Стиска пистолет.

Мама му стара!

Предната врата отскача с трясък навътре.

Едно от момичета започва да пищи.

Бъди Голъм се разкрещява:

— Ченгета!

Били Голъм навира пистолета в лицето ми. Поемам си дъх за последен път. Той се обръща рязко и стреля. Трясъкът е оглушителен. Курумът попада в лицето на Хектор Рамирес и изхвърча през задната част на черепа му. Кръв и мозък изпръскват застаналия зад него Сайкс.

Вадя оръжието си в момента, в който Били се втурва към вратата и ме събаря от степенката.

Хуква към джипа, а аз се опитвам да се изправа на крака.

Моторът изръмжава.

— Били! — Крещя аз и хуквам към джипа.

— Мамка му! Мамка му! Мамка му! — Жилите по врата му са изпъкнали, докато крещи. Включва на заден, а след това дава газ.

Хвърлям се към вратата, хващам се за страничното огледало и рамката на прозореца и успявам да задържа единия си крак на степенната. Дори не мисля какво правя. Просто действам.

Аз крещя и той крещи.

Вдига пистолета и го насочва към лицето ми.

Замахвам с пистолета и го удрям по лицето.

Той завърта волана, докато дава на заден. Единият ми крак се подхлъзва. Той превключва на първа и изпод гумите се разлетява чакъл.

Опитвам се да се задържа с всички сили, за да не падна. Посягам да сграбча волана.

Джипът се качва на тротоара. Голъм завърта волана рязко наляво. Лицето му прилича на сгърчена маска, устата му е широко отворена, очите, изблецени като на диво животно. Опитвам се да го сграбча. Той отваря вратата със замах тъкмо в момента, когато джипът се връща на пътя.

Вися във въздуха.

Падам.

Пътят ме блъсва в гърба.

Лявата ми скула се пръсва като яйце.

Тъмната сянка на джипа на Вили Голъм надвисва над мен и аз изгубвам съзнание.

След това се събуждам.

Пет и половина сутринта. След два часа, през които се унасях в неспокоен сън и чаках някое ребро да пробие, ако не двата, то поне единият от белите ми дробове, аз се надигнах от леглото и се усилих да се протегна.

Влязох в банята, застанах гола пред огледалото и огледах тялото си. Прекалено слаба съм. И на двете ми бедра има правоъгълни белези, откъдето е взета кожа.

Обърнах се и се опитах да си видя гърба. Знаех какво съм показала на Ландри и си казах, че съм пълна глупачка.

От татко научих едно-единствено полезно нещо — никога да не проявявам слабост, никога да не показвам, че съм уязвима.

Синините от дръжката се бяха превърнали в тънморави райета. Болеше, когато си поемах въздух.

В шест и петнадесет, след като нахраних конете, отидох до спешното отделение. Снимката показа, че нямам счупени кости. Стажант с подпухнали очи, очевидно спал много по-малко от мен, започна да ми задава въпроси. Очевидно бе, че не вярва на разказа ми, че съм паднала по стълбите. Целият персонал ме оглеждаше любопитно. Два пъти ме попитаха дали не искам да повикат полицията. Благодарих им и отказах. Те не настояха повече, което ме накара да се замисля колко ли са битите жени, които си тръгват просто така и продължават да живеят в страх.

Стажантът изреди дълга поредица от медицински термини и се опита да ме стресне и задуши с познанията си.

Погледнах го, без да се впечатлявам.

— Ребрата ми са натъртени.

— Ребрата ви са натъртени. Ще ви дам рецепта за болкоуспокояващи. Приберете се и си починете. Никакви резки и натоварващи движения в продължение на четиридесет и осем часа.

— Дадено.

Написа ми рецепта за викодин. Изсмях се, когато я погледнах. Натъпках я в джоба на якето и си тръгнах. Ръцете ми действаха, краката ми действаха, костите ми не стърчаха навън и отникъде не ми течеше кръв. Всичко почти ми беше наред. Беше ясно, че няма да умра, освен това трябваше да обиколя някои места и да се срещна с разни хора.

Първото ми посещение щеше да бъде при Майкъл Бърн, точно при помощника на Майкъл Бърн, чийто номер бе на палатката. Самият Майкъл бе зает човек.

— Попитайте го дали е прекалено зает да разговаря с потенциален клиент — намекнах аз. — Винаги мога да се обърна към Дон Джейд, щом е така.

И ето че като по чудо Майкъл веднага намери време за мен и асистентът му подаде слушалката.

— Аз съм Майкъл. С какво мога да ви помогна?

— Като очерните приятелчето си господин Джейд — отвърнах тихо аз. — Аз съм частен детектив.

11.

Облякох се в черно, пригладих коса назад с цяла шепа пяна, сложих си черни издължени очила и откраднах черният мерцедес на Шон. Приличах на героиня от „Матрицата“. Бях сериозна, тайнствена и напориста. Това бе униформата ми. Много е важно как ще се представиш.

Бях накарала Бърн да се срещнем на паркинга пред „Денис“ в Ройъл Палм Бийч, на петнадесет минути път с кола от конната база. Той започна да мърмори, че било прекалено далече, ала аз не можех да рискувам да ме видят с него близо до базата.

Бърн пристигна с хонда „Сивик“, която някога може и да е ставала за нещо. Слезе от колата и се огледа нервно. Очите му се стрелнаха наоколо. Частен детектив, тайна среща. Доста мътна работа. Беше облечен като за езда със сиви бричове, лекъосани на места и червена блуза с три копчета на врата, която никак не се връзваше с косата му.

Прозорецът на мерцедеса избръмча надолу.

— Господин Бърн. Срещата ви е с мен.

Той присви очи, обзет от несигурност, неспособен да прецени нищо по изражението ми. Дали не бях агент на някоя сенчеста организация. Тоя да не би да е очаквал Нанси Дрю^[1]?

— Ще говорим тук — заявих аз. — Качете се, ако обичате в колата.

Той се поколеба също като дете, на което някой непознат е предложил да го повози. Огледа паркинга, сякаш очакваше да се случи нещо лошо. Например маскирани спецчасти да наизскачат от храстите и да го заобиколят.

— Ако имате да ми казвате нещо, качвайте се в колата — подканих го нетърпеливо аз.

Беше толкова висок, че трябваше да се свие, за да се качи в мерцедеса. Какъв контраст с елегантния красавец Джейд. Истинска непохватна върлина. Червена коса и лунички, кльощав и прегърбен.

Бях прочела достатъчно за Майкъл Бърн и знаех, че в началото на деветдесетте е бил известно име в света на паркура, още по времето, когато е яздил коня Ирокез. Най-голямото му постижение бе обиколката на Европа с американския олимпийски отбор. След това собствениците на Ирокез продали коня и той не бе спечелил нищо повече.

Когато Трей Хюс се появил в конюшната му, Бърн решил, че Ярка звезда ще го върне отново в светлината на прожекторите. След това Ярка звезда бил прехвърлен при Дон Джейд и звездата на Макъл Бърн отново угаснала.

— За кого казахте, че работите, госпожице Естес? — попита той и огледа скъпата кола.

— Не съм казала.

— Да не би да сте от някоя застрахователна компания? В полицията ли работите?

— Вие колко ченгета познавате, които могат да си позволят мерцедес, господин Бърн? — попитах аз с развеселен глас. Запалих една от френските цигари на Шон и изпуснах дима през прозореца. — Казах ви, че съм частен детектив — подчертавам още веднъж — частен. Няма защо да се притеснявате, господин Бърн, освен ако не сте извършил нещо нередно.

— Няма нищо нередно. — Той застана нащрек. — В бизнеса ми всичко е честно и почтено. Не се носят слухове, че убивам конете, за да пипна застраховката. Това е работа на Дон Джейд.

— Мислите, че е убил Ярка звезда ли?

— Сигурен съм.

Наблюдавах го с крайчеца на окото си, а когато заговорих, пуснах в действие монотонния си безразличен глас.

— Имате ли някакви доказателства? Каквито и да са?

Устата му увисна недоволно.

— Джейд е прекалено хитър, за да остави доказателство. Винаги си покрива следите. Снощи, например. Ясно е, че Дон Джейд е пуснал конете ми.

— Защо да го прави?

— Защото вчера се скарах с него. Знаем, че е той. Заради такива като Джейд на бизнеса с коне му е излязло лошото име. Хората си

затварят очите, стига те да не са жертвата. Някой трябва да направи нещо.

— Трей Хюс искал ли е да сторите нещо с Ярка звезда?

— Не. Аз бях вкарал Ярка звезда във форма. Той напредваше. Мислех, че имаме шансове за Световната купа. Никога не бих направил подобно нещо.

— Хюс защо взе коня от вас?

— Джейд го е примамил. Непрекъснато ми краде клиентите.

— Значи няма нищо общо с факта, че не печелите.

Бърн ме погледна вбесен.

— Щяхме да спечелим! Беше въпрос на време.

— Само че Хюс не е искал да спечели.

— Вероятно Джейд му е казал, че ще се справи по-бързо.

— Е, вече няма смисъл да говорим за Ярка звезда.

— Ами аутопсията?

— Некропсия.

— Какво?

— Нарича се некропсия, когато става въпрос за кон.

Не му беше приятно да го поправят.

— Какво е показала?

— Нямам право да споделям с вас тези подробности, господин Бърн. Носеха ли се някакви слухове, преди конят да умре? Чух, че не бил съвсем здрав.

— Просто остаряваше. Старите коне искат гледане — инжекции, добавки в храната, нали знаете. Само че той беше яко животно. Беше много сърцат и си вършеше работата както трябва.

— Някой ли не е намекнал, че става нещо нередно в конюшната на Джейд? — попитах аз.

— За Джейд винаги се носят слухове. И преди са се случвали подобни неща.

— Запозната съм с миналото на господин Джейд. За какви слухове става въпрос сега?

— Нищо по-различно от обикновено. Чии клиенти се опитва да открадне. Как е стиснал Трей Хюс за топките — извинете ме за грубия израз.

— Откъде са тръгнали тези приказки?

— Я стига! — ядоса се той. — Трябва да има нещо. Защо иначе ще получи конюшната, дето я строи Хюс?

— По заслуги? За добро представяне? Приятелство?

Не му допадна нито едно от предложенията ми.

— Работил сте за Трей Хюс — казах аз. — Как е успял Джейд да го привлече?

— Избирайте — или последния наркотик, по който си пада, с чия съпруга спи...

— Как стана така, че наследи огромно богатство така неочаквано? — подхвърлих аз.

Бърн се обърна и ме погледна. Изражението му бе много подобно на Джил Морон, когато се чудеше как да ме забаламоса.

— Да не би да мислите, че е убил майка си?

— Нищо не мисля. Просто задавам въпроси.

Той се замисли за нещо и се разсмя.

— На Трей не му стиска. Когато споменавах Сали, целият се разтреперваше. Тя го правеше луд.

Не изтъкнах, че на Трей му е стискало да намери нов треньор. Раздаването на заповеди е нещо, с което човек свиква лесно, особено след като цял живот е гледал да не поема никаква отговорност.

— Няма ли някакви слухове по този въпрос? — попитах аз.

— Хората се бъркат зад гърба му. Никой не го взема насериозно. Трей има достатъчно, за да си живее добре. Та той не е в състояние да си оправи парите, камо ли да организира убийство и да остане чист. Освен това не е бил сам, когато са се обадили да му съобщят за майка му.

— Така ли? С кого е бил?

Той извърна поглед.

— Какво значение има?

— Има значение, ако човекът го прикрива.

— Не е било така.

— Ще се добера до отговора, господин Бърн, по един или друг начин. Искате ли да обиколя конната база и да поразпитам, да отворя стари рани, да възбудя стари клюки...

Бърн продължаваше да гледа през прозореца.

— Да започна ли да познавам? — попитах аз. — Да не би да е бил с вас? Доста интересно ще стане, не мислите ли?

— Аз не съм обратен.

— Едва ли колегите ви ще ви заклеймят, дори да сте — отвърнах аз с отегчен глас. — От всичко, което видях, всеки трети е нормален. Помислете си само колко нови приятелства ще завържете, ако се разкриете. Или те вече знаят? Да потърся ли някое старо гадже...

— Бил е със съпругата ми.

Издаде я бързо и без угризения, само и само някой да не помисли, че е обърнал резбата.

— Съпругата ви е била с Трей Хюс в нощта, когато майка му е починала, така ли? В библейския смисъл ли?

— Да.

— Със или без ваше съгласие? — попитах аз.

Бърн поаленя.

— Що за въпрос?

— Ако сте се опасявал, че ще изгубите клиент, може госпожата да е измислила нещо, за да го вкара в правия път.

— Пълен абсурд!

— Светът е доста извратено място, господин Бърн. Не искам да ви обидя, но не ви познавам добре. Например не знам дали мога да ви имам доверие. Името и работата ми не трябва да стават достояние на колегите ви. Забелязала съм, че хората са по-склонни да си мълчат, когато и те имат тайна, която трябва да се потули. Разбирате ли накъде бия, господин Бърн? Трябва ли да бъде още по-пряма?

Той ме гледаше и не можеше да повярва.

— Вие заплашвате ли ме?

— Предпочитам да мисля, че сме се разбрали колко е важно човек да пази поверителна информация. Ще запазя вашата тайна, ако вие запазите моята.

— Вие не работите за „Дженеръл Фиделити“ — предположи той.
— Фил щеше да спомене нещо.

— Фил ли?

— Фил Уилшър. Ликвидаторът. Познавам го. Щеше да спомене за вас.

— Разговарял ли е с вас по случая?

— Искам да хванат Джейд веднъж и завинаги — каза той, без да крие възмущението си. — Трябва да бъде изхвърлен от този бизнес. Ако има нещо, което мога да направя, няма да се поколебая.

— На всичко ли сте готов? — попитах подвеждащо аз. — На ваше място щях да внимавам какво говоря, господин Бърн — предупредих го аз. — Да не излезе така, че толкова много мразите Дон Джейд, че сте убил Ярка звезда, за да го припишете на Джейд с намерение да го изкарате от бизнеса. Така ще сложите кръст на кариерата му и на добрите му взаимоотношения с Трей Хюс. Оправяте нещата с Хюс и всичко е както преди.

— Накарайте ме да дойда тук, за да ме обвинявате ли? — избухна Бърн. — Вие сте луда!

— Олеле, какъв характер, господин Бърн — напълно спокойно произнесох аз. — Трябва да пробвате с терапия за овладяване на гнева. Такава ярост вреди на здравето ви.

Личеше му, че иска да се разкреци. Направо се задушаваше.

— Ще отговоря на въпроса ви. Не, не съм луда. Просто съм директна. Трябва да проверя всички възможности и нямам време за игрички. Работата ми не е да се сприятелявам, а да откривам отговорите. Може и да нямате никаква вина, господин Бърн. Както вече казах, не ви познавам. Опитът обаче ме е научил, че в престъпленията мотивите са три — пари, секс или ревност. Вие се класирате успешно във всички категории. Така че нека изясним нещата веднага, за да мога да насоча вниманието си към Джейд. Вие къде бяхте, когато Ярка звезда е умрял?

— Вкъщи. В леглото. С жена ми.

Дръпнах от цигарата и изпуснах дима. Усмихнах се на една страна.

— Тя май ще трябва да си промени името на „Алиби“.

Бърн вдигна ръце.

— Стига. Приключих с вас. Дойдох с доброто намерение да ви помогна...

— Стига си хленчил, Бърн. И двамата знаем защо си тук. Искаш да съсипеш Джейд. Аз лично нямам нищо против. Имам си свои планове.

— И какви са те?

— Интересите на клиента. Може накрая и двамата да постигнем каквото искаме. Колко време след смъртта на Сали Хюс Трей прехвърли коня при Джейд?

— Две седмици по-късно.

— Ти, когато разбра, че Хюс е купил земя във Феърфийлдс?

— Месец по-късно.

Имах чувството, че някой стиска главата ми в менгеме. Нямах желание да научавам подробности около живота на Трей Хюс, нито на Майкъл Бърн, нито пък на Дон Джейд. Единственото ми желание бе да намеря Ерин Сийбрайт. Лошото бе, че тя живееше в кутията на Пандора.

Извадих снимка от вътрешния джоб на сакото и я подадох на Бърн.

— Виждал ли си това момиче?

— Не.

— Работила е за Джейд до миналата неделя. Била е коняр.

Бърн се намръщи.

— Конярите идват и си отиват. Едвам насмогвам на моите.

— Тази е изчезнала. Погледни отново, ако обичаш. Никога ли не си я виждал с Джейд?

— Около Джейд непрекъснато се мотаят жени. Аз лично, не разбирам с какво ги привлича.

— На Джейд му се носи славата по тънката част. Май спи с наемната работна ръка, а?

— И с тях, и с клиентите, и с клиентите на другите. Не се спира пред нищо.

— Тъкмо от това се страхувам, господин Бърн — завърших аз. Подадох му най-обикновена визитка с един-единствен номер на нея. — Ако искате да ми разкажете нещо полезно, обадете се на този номер и оставете съобщение. Някой ще се свърже с вас. Благодаря, че отделихте от времето си.

Ландри паркира между огромните джипове, беемвета и ягуари. Слезе и се огледа внимателно, за да не настъпи нещо. Беше израсъл в големия град. Единственото, което знаеше за конете, бе, че са огромни и смърдят.

Денят беше слънчев и топъл. Присви очи, въпреки че беше с тъмни очила и отново се огледа. Тук приличаше на бежански лагер — наоколо бяха пръснати палатки и животни. Хората профучаваха на колела и скутери. Камионите вдигаха облаци прах.

Забеляза емблемата на Джейд и попита първия човек, който му се изправи пред погледа, къде може да открие господин Джейд. Испанецът, вдигнал вила с оборски тор, посочи палатката.

— Навън.

Ландри тръгна натам. По средата между две палатки някакъв мъж с костюм за езда пиеше кафе от пластмасова чашка и слушаше какво му обяснява привлекателна блондинка. Русата му се стори притеснена.

— Господин Джейд?

Двамата се обърнаха и го погледнаха, когато извади значката.

— Детектив Ландри от шерифската служба. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Господи! — разсмя се блондинката. — Знаех си аз, че ще те хванат! Не трябваше да късаш етикета от матрака. — Обърна се все така усмихната към Ландри и се представи: — Парне Монтгомъри. Аз съм помощник-треньорът на господин Джейд.

Ландри не отвърна на усмивката. Трите часа сън не бяха достатъчни, за да го заредят с излишна енергия, която да пилее, когато му пробутват изкуствен чар. Не обърна повече внимание на жената.

— Вие ли сте господин Джейд?

— За какво става въпрос? — попита Джейд и влезе в палатката, минавайки покрай Ландри.

Очевидно искаше да се дръпнат от мястото, където някой можеше да ги види.

— Знаете ли какво се е случило тук снощи? — попита Ландри. — От една от съседните палатки са били пуснати коне.

— Да, на Майкъл Бърн — намеси се Парис Монтгомъри. — Разбира се, че знаем. Ужасна работа. Трябва да се направи нещо с тази охрана. Вие имате ли представа колко струват тези животни?

— Очевидно теглото им в злато — отвърна Ландри.

Беше му омръзнало да чува все едно и също. От къде на къде един кон ще струва милиони, ако не е на хиподрума?

— Той ще продължи да те напада, Дон — обърна се тя към шефа си. — Знаеш, че Майкъл ще разправя на всеки, който си направи труда да го слуша, че ти си виновен, или че си накарал някой друг да го направи.

— Защо го казвате, госпожице Монтгомъри? — попита Ландри.

— Защото Майкъл е огорчен отмъстителен човек. Обвинява Дон за всичко, а не вижда, че самият той няма никакъв талант.

Джейд я погледна изпод вежди.

— Стига приказки, Парис. Всички знаят, че Майкъл е завистлив.

— Защо завижда? — попита Ландри.

— Завижда на Дон — продължи жената. — Дон е всичко онова, което Майкъл не е, и когато клиентите на Майкъл разберат и го напуснат, той обвинява Дон. Сигурно сам е пуснал конете и сега тръби пред всички, че Дон е виновникът.

Ландри наблюдаваше Джейд.

— Това сигурно е стара работа. Никога ли не сте направили нещо, за да го спрете?

Изречението на Джейд не се промени. Беше спокоен, уравновесен и умееше да се владее до съвършенство.

— Отдавна съм се научил да не обръщам внимание на хора като Майкъл.

— Трябва да го заплашиш, че ще го съдиш за клевета — не спираше Парис. — Може това да го накара най-сетне да млъкне.

— За обида — поправи я Джейд. — Обидата е устна, а клеветата обикновено е в писмен вид.

— Не се прави на всезнайко — сопна се Парис. — Той прави всичко по силите си, за да съсипе репутацията ти. А ти се правиш на имунизиран. Да не би да си мислиш, че това няма да ти навреди? Сигурно непрекъснато дудне на ухото на Трей.

— Не мога да спра Майкъл да ръси отрова, както не мога да спра хората да го слушат — отвърна Джейд. — Сигурен съм, че детектив Ландри не е дошъл, за да слуша как се оплакваме един от друг.

— Не съм дошъл и заради конете — призна Ландри. — Една жена е била нападната, докато се е опитвала да спре човека, който ги е пускал.

Парис се ококори стреснато.

— Коя жена? Стела ли? Съпругата на Майкъл ли? Ранена ли е?

— Разбрах, че вчера сте имали спречкване с господин Бърн — продължи Ландри. — Ще ми кажете ли къде бяхте към два след полунощ?

— Не — заяви кратко Джейд и застана до кон, завързан в отворен бокс. — Бихте ли ме извинили, детектив, трябва да се погрижа

за този кон.

— Може би предпочитате да проведем по-подробен разговор в полицията — предложи Ландри.

Не му беше приятно да му обръщат гръб като на слуга.

Джейд го погледна. Беше високомерен.

— Защо не се обърнете първо към адвоката ми?

— Спестете си парите, а също и времето ми, господин Джейд. Просто трябва да ми кажете къде бяхте. Това е рутинен въпрос, за да знам дали сте бил тук.

— Бях с приятелка. Не сме били тук.

— А тази приятелка има ли си име?

— Не смятам да ви го казвам.

Той затегна седлото. Конят наостри уши.

Ландри се огледа, за да е готов да отскочи настрани, ако животното полудее. Стори му се злобен звяр, готов да го ухапе.

Джейд го развърза.

— Разговорът ни приключи — заяви Джейд. — Ако не разполагате с нещо, което да ме свързва със случилото си, освен клюките, че двамата с Майкъл не се разбираме — а съм сигурен, че не разполагате с нищо, — нямам намерение да разговарям повече с вас.

Той поведе коня по пътеката. Ландри се притисна към оградата и задържа дъха си, което беше добра идея на място като това. Миризмата на изпражнения и коне и един господ знае на още какво изпълваше въздуха. Когато конят беше достатъчно далече и нямаше опасност да го ритне, той тръгна към изхода.

— Ами вие какво ще кажете, госпожице Монтгомъри?

Блондинката забеляза, че шефът ѝ я поглежда, и едва тогава се обърна към Ландри.

— Той вече ви отговори. Бил е с приятелка.

Те излязоха на слънце и Джейд се качи на коня.

— Парис, ще ми донесеш ли якето и шапката?

— Дадено.

Джейд не я изчака, обърна коня и пое надолу по пътя.

— Заедно ли бяхте? — попита Ландри и се отправи навътре в палатката след Монтгомъри.

— Не. Не, разбира се! — отвърна тя. — Изпълнявам нарежданията му всеки ден. Нямам намерение да го търпя и нощем.

— Доста е надут.

— Извоювал си е правото да е надут. А и хората едва ли ще му простят грешките.

— Може би просто не заслужава.

Последва я в бокс, застлан с ориенталски килим и картини по стените. Тя отвори старинен гардероб и извади масленозелено яке и кафява каска, общита с кадифе.

— Вие не го познавате — заяви тя.

— А вие го познавате. С кого според вас е бил снощи?

Тя се разсмя и поклати глава.

— Не знам подробностите около личния живот на Дон. Едва сега разбрах, че се среща с някоя.

Значи е малко вероятно да се среща с която и да е, помисли си Ландри. От всичко, което бе видял досега, тези хора бяха като залепени едни за други. Освен че работеха на едно място, бяха богати, или поне се преструваха, че са богати, а единственото, по което богатите си падаха повече от това да се чукат помежду си, бяха клюките.

— Той е изключително дискретен — обясни Монтгомъри.

— Сигурно благодарение на дискретността е успял да се опази от затвора. Шефът ви е прекрачвал границата на няколко пъти.

— Никога не е бил осъждан. Бихте ли ме извинили, но трябва да вървя на тренировъчния плац, защото ще ме убие. — Тя отново му отправи лъчезарната си усмивка. — А и вие си имате достатъчно работа.

Ландри я последва. Тя се качи на зелен електромобил с емблемата на Джейд, сгъна якето и го остави на седалката. Каската сложи в коша отзад.

— Ами вие, госпожице Монтгомъри? Вашият тайнствен приятел има ли си име?

— Няма — отвърна тя и миглите ѝ игриво запърхаха. — Само че и аз не съм много по приказките, детектив. Не ми се иска да ми излезе лошо име.

Тя подкара електромобила, като подвикваше на хората, покрай които минаваше, и им махаше с ръка.

Колко е хубаво всички да те харесват.

Ландри застана с ръце на ханша. Усети, че някакво момиче в палатката го наблюдава. Забеляза я с крайчеца на окото си. Беше

дебела, мърлява, фланелката ѝ бе толкова стегната, че всички извивки и тлъстини бяха неприлично подчертани.

На Ландри му се искаше да се качи на колата и да се махне. Естес се оказа права: пет пари не даваше какво си причиняват един на друг тези хора. Само че не можеше да забрави какво се бе случило посред нощ, когато Естес бе настояла да разговаря с него и бе отказала да пусне жалба. Нямахше да се примири, че Естес бе готова да остави нещата така. Трябваше да се заеме със случая.

Въздъхна, обърна се и се насочи към момичето.

— Тук ли работиш?

Малките ѝ очички се разшириха. Май не можеше да реши дали да се насере от страх, или да получи оргазъм. Тя кимна.

Ландри пристъпи навътре и извади бележник.

— Име?

— Джил Морон. Аз съм главният коняр на господин Джейд.

— А-ха. И къде беше снощи към два.

— В леглото — отвърна самодоволно тя, нетърпелива да сподели тайната си. — С господин Джейд.

[1] Нанси Дрю — сладникава и доста наивна млада жена любител детектив от младежките романи на Каролин Кийн. — Б.пр. ↑

12.

Офисите на „Грифин Дивелъпмънт“ се намираха в стилна сграда в испански стил на Гринвю Шорс точно срещу западния вход на Поло Клъб. Паркирах на мястото за посетители до ягуара на Брус Сийбрайт.

На прозореца отпред имаше обява с размерите на плакат за строежите във Феърфийлдс. Снимката на Брус Сийбрайт бе в долния десен ъгъл. По усмивката му личеше, че е мошеник, готов да продаде стоката си на неестествено завишена цена. Очевидно имаше хора, които му се връзваха.

Офисите бяха очевидно обзаведени от дизайнер и изглеждаха скъпи и уютни. Кожени канапета, махагонови маси. На стената бяха закачени снимките на четирима мъже и две жени. Кристъл Сийбрайт не беше сред тях.

Рецепционистката обаче приличаше на нея. Прекалено много златни бижута и лак за коса. Зачудих се дали Кристъл и Брус не са се запознали като шеф и секретарка. Банално, ала доста често срещано явление.

— Казвам се Елена Естес — представих се аз. — Имам няколко въпроса за Феърфийлдс.

— Прекрасно място — отбеляза тя и ми се усмихна като опитна продавачка. — Там има невероятни конюшни.

— Знам. Минах оттам.

— През собствеността на Хюс ли? — попита тя, почти изпаднала в еуфория. — Направо умопомрачително.

— Май да.

Тя позвъни на Сийбрайт. След миг вратата в другия край на рецепцията се отвори и Брус Сийбрайт се показа. Беше с внимателно изгладен ленен костюм и задължителната вратовръзка на райе. Прекалено официално за Южна Флорида, където се носеха хавайски ризи и чехли.

— Госпожице Естес?

— Да. Благодаря ви, че отделихте време за мен.

Минах покрай него и влязох в офиса. Заставах в далечния край с гръб към махагоновите мебели.

— Заповядайте, седнете — покани ме той и се настани зад бюрото. — Нещо за пиене? Кафе? Вода?

— Не, благодаря ви. Много ви благодаря, че ме приехте без предварителна уговорка. Сигурно сте доста зает човек.

— Радвам се, че съм зает. — Усмихна ми се също като на снимката, сложена на постера на Феърфийлдс. — Бизнесът процъфтява. Перлата на Уелингтън вече става известна. Собствеността тук е на цени като в Южна Флорида. А мястото, за което се интересувате, е чудесен пример за това.

— Всъщност не съм тук, за да купувам собственост, господин Сийбрайт.

Усмивката се стопи, заменена от объркано изражение. Лицето му бе дребно, с остри черти, също като на плъх.

— Не ви разбирам. Не се ли интересувахте от Феърфийлдс.

— Точно така. Аз съм детектив, господин Сийбрайт. Интересува ме инцидент, станал в конната база. Свързан е с ваш клиент. Трей Хюс.

Сийбрайт се отпусна на стола, недоволен от посоката, която бе поел разговорът.

— Познавам, разбира се, Трей Хюс. Не е тайна, че той купи парцел във Феърфийлдс. Само че не очаквайте да говоря зад гръба на клиентите си, госпожице Естес. Аз си имам принципи.

— Не ме интересува никаква лична информация. По-скоро искам да попитам за мястото. Кога е била пусната земята за продажба? Кога е купил господин Хюс своя парцел?

— Това можете да го откриете в регистрите — отвърна Сийбрайт. — Отбийте се в областния център и проверете.

— Предпочетох да попитам вас.

Объркването му се превърна в подозрителност.

— За какво говорите? Какъв „инцидент“?

— Наскоро господин Хюс е загубил скъп кон. Трябва да сме наясно с подробностите. Нали знаете как е.

— Какво общо има земята с този кон?

— Рутинна проверка. Дали собственикът разполага с необходимите средства. Строежът на господин Хюс е доста скъп, а парцелът...

— Трей Хюс не страда от липса на пари — заяви Сийбрайт, обиден от думите ми. — Всички знаят, че миналата година получи огромно наследство.

— Преди или след като купи Феърфийлдс?

— Какво значение има? — попита раздражено той. — Отдавна се интересува от тази собственост. Купи я миналата пролет.

— След смъртта на майка му ли?

— Не разбирам за какво намекувате, госпожице Естес. Разговорът никак не ми харесва.

Той се надигна от стола. Всеки момент можеше да ме изхвърли.

— Вие знаете ли, че доведената ви дъщеря е работила за треньора на господин Хюс? — попитах аз.

— Ерин ли? Какво общо има Ерин с цялата тази работа?

— И аз бих искала да разбера. Само че тя, доколкото разбирам, е изчезнала.

Сийбрайт не успя да скрие притеснението си.

— Вие какво... За кого работите?

— Това е поверителна информация, господин Сийбрайт. И аз си имам принципи — отвърнах. — Помогнахте ли на Ерин да постъпи на тази работа?

— Това не ви засяга.

— Наясно ли сте, че никой не е чувал и виждал Ерин от цяла седмица?

— Ерин не е близка със семейството.

— Наистина ли? На мен ми казаха, че била доста близка със сина ви.

Брус Сийбрайт поаленя и насочи показалеца си към мен.

— Искам номера на разрешителното ви.

Извих едната си вежда, скръстих ръце на гърдите си и се отпуснах на канапето.

— Защо се притеснихте толкова, господин Сийбрайт? Не е ли редно един баща да се притеснява повече за дъщеря си, отколкото за клиента си?

— Не съм... — Той се усети и млъкна.

— Неин баща ли? — довърших вместо него аз. — След като не сте неин баща, значи не е нужно да се притеснявате за нея.

— Не се притеснявам за нея, защото тя умее да се грижи за себе си. Тя е голямо момиче.

— Тя е на осемнадесет.

— Освен това вече не живее в дома ми. Върши каквото си иска.

— Това ли бил проблемът? Онова, което иска Ерин, не е същото, което искате вие. Тийнейджърки... — Поклатих глава съчувствено. — Животът е по-лесен, след като нея я няма, нали?

Имам чувството, че виждах как цялото му тяло тръпне от гняв, който той отчаяно се опитваше да овладее. Погледна ме така, сякаш за да запомни образа ми, за да може да си ме представя и да ме мрази и след като си тръгна.

— Напуснете офиса ми — настоя той с напрегнат тих глас. — Ако отново ви видя наоколо, ще повикам полицията.

Станах от канапето, без да бързам.

— И какво ще им кажете, господин Сийбрайт? Че трябва да ме арестуват, защото се интересувам повече от вас какво се е случило с доведената ви дъщеря ли? Сигурна съм, че ще ги заинтересувам.

Сийбрайт отвори вратата и подвикна на рецепционистката.

— Дорис, обади се в шерифската служба.

Дорис ме зяпна ококорена.

— И повикайте детектив Ландри от „Кражби и убийства“ — подхвърлих аз. — Кажете му името ми. Той веднага ще дойде.

Сийбрайт присви очи и се опита да прецени дали блъфирам.

Тръгнах си от офиса на „Грифън“ бавно и спокойно, качих се в колата на Шон и веднага подкарах, в случай че Брус Сийбрайт ме наблюдаваше.

13.

— Господи, Ел, напомняш ми за момичешките банди от осемдесетте.

На връщане бях свалила гюрука с надеждата въздухът да проясни главата ми. Вместо това слънцето направо свари мозъка ми, вятърът раздуха косата ми в прическа, достойна за извънземно. Пиеше ми се нещо, искаше ми се да полегна край басейна, ала знаех, че не мога да си позволя нито едното, нито другото.

Шон се наведе и ме целуна по бузата, след това ми се скара.

— Откраднала си ми колата.

— Отиваше ми на дрехите.

Слязох от мерцедеса и му подадох ключовете. Той беше в бричове и ботуши и стегната черна фланелка с навити ръкави, която разкриваше бицепси с размерите на грейпфрути.

— Сигурно Робърт ще идва за урока — подхвърлих аз.

— Защо реши така? — попита раздразнен той.

— Защото фланелката подчертава мускулите ти. Миличък, толкова си прозрачен.

— Мър мяу. Днеска май си доста заядлива.

— Така става, когато ме понабият.

— Сигурен съм, че е било напълно заслужено. Покани ме и мен следващия път. С радост ще дойда да погледам.

Тръгнахме заедно покрай обора към къщата за гости. Шон ме погледна крадешком и се намръщи.

— Добре ли си?

Замислих се ненужно дълго над въпроса, вместо да отговоря небрежно както обикновено. Какъв необичаен момент да ме налегнат тежки мисли, казах си аз, и ги запазих за после.

— Да — отвърнах. — Добре съм.

Колкото и заплетен да ставаше случаят, колкото и да нямах желание да се заема, след като вече бях прибягнала до старите умения

и навици, се чувствах чудесно. Беше толкова хубаво някой да има нужда от теб.

— Добре — съгласи се той. — Върви да си напудриш носа и се превърни отново в себе си, Пепеляшке. Второто ти аз има гости.

— Кой?

— Ван Занд. — Той изсъска името, сякаш бе лапнал нещо отровно горчиво, при това с костилка. — И после да не кажеш, че не се жертвам за теб.

— Собствената ми майка не би направила толкова много за мен.

— Дано да си вярваш, мила. Майка ти не би допуснала този навлек да припари. Имаш двадесет минути да се преобразиш.

Взех душ и си сложих един от тоалетите, които бях купила в конната база: яркочервената индийска пола с прихлупване и жълта ленена блуза. Наредих на ръката си всичките гривни, посегнах към сандалите с дебела подметка, сложих си кафяви сенки и отново бях празноглавата Ел.

Ван Занд тъкмо пристигаше, когато се отправих покрай конюшната към паркинга. Беше се наконтил така, че да ме впечатли в униформата на патриарх от Палм Бийч — розова риза, кремави панталони, синьо двуредно сако и задължителното шалче на врата.

Щом ме забеляза, протегна ръце към мен като отдавнашен приятел.

— Ел!

— Зед.

Изтърпях някак целувките по бузите и подпрях ръце на гърдите му, за да не му позволя да ме прегърне.

— Три пъти — напомни ми той и отстъпи назад. — Също като холандците.

— На мен пък ми прилича на извинение да ме опипаш — отвърнах аз с крива усмивка. — Умно. От кои други култури си крал идеи, за да постигнеш своето, като се правиш на свършения джентълмен?

Той се усмихна мазно.

— Зависи от дамата.

— А пък аз реших, че си дошъл, за да видиш конете ми — обади се Шон. — Или да ми съдереж кожата.

Ван Занд го погледна объркано.

— Как така. Как ще ти съдере кожата?

— Това е метафора, Зед — обясних му аз. — Свиквай с Шон. Като дете майка му го беше записала в школа по актьорско майсторство. Такъв си е той.

— А-ха. Актьор!

— Нима не сме всички? — попита невинно Шон. — Помолих момичето да оседлае Тино — жребецът, за който ти обяснявах. Искан осемдесет хиляди за него. Талантлив е, но имам достатъчно талантлив коне. Ако имаш клиенти, които търсят...

— Може и да имам — прекъсна го Ван Занд. — Донесъл съм си камерата. Ще направя филмче и ще го изпратя на клиент, който скоро чакам да дойде от Вирджиния. А когато си готов да потърсиш нещо ново, с удоволствие ще ти покажа най-добрите коне в Европа. Доведи и Ел с теб. Ще си прекараме славно.

Той огледа полата ми.

— Днес няма ли да яздиш, Ел?

— Малко прекарах с веселието снощи — отвърнах аз. — Още се възстановявам. Двамата с Шон ходихме на бал.

— Ел не може да се въздържи, когато има някое благотворително събитие — обясни Шон. — Или пък чаша шампанско.

— Изпуснала си купона в конната база — започна Ван Занд, доволен, че може да разкаже клюките. — Някой пуснал конете навън. Друг бил нападат. Направо не е за вярване.

— Ти беше ли там? — попитах аз. — Посред нощ? Сигурно полицаите ще искат да те разпитат.

— Разбира се, че не бях там — отвърна раздразнено той. — Как може да си помислиш такова нещо?

Свих рамене.

— Зед, нямам никаква представа какво си способен да направиш. Знам, че не разбираш от шегички. Настроенията ти започват да ме отегчават, а те познавам само от два дни — обясних аз, без да крия раздразнението си. — Очакваш да прекося половин Европа в една кола с теб и раздвоената, не разпеторената ти самоличност. Май ще предпочета да остана вкъщи и да си скучая.

Той разпери пръсти и положи длан над сърцето, все едно че му бях нанесла смъртна обида.

— Аз съм чувствителен човек. Искам на всички да им е добре. Не обвинявам хората дори на шега.

— Не приемай нещата толкова навътре, Томас — обърна се към него Шон, когато приближихме конюшните. — Ел си точи езика всяка вечер преди лягане.

— За да те скастриям по-добре, любими.

Ван Занд ме погледна нацупено.

— С остър език няма да си намериш съпруг.

— Съпруг ли? Не ми трябва съпруг — отрязвах го аз. — Един ми стига. Върнах го обратно.

Шон се ухили.

— Защо да се правиш на съпруга, след като можеш да си живееш живота?

— Бившите са много симпатични — съгласих се аз. — Грабваш половината пари и никакви главоболия повече.

Ван Занд ми се закани с пръст и се опита да използва чувството си за хумор.

— Някой трябва да те опитоми, тигрице. Друга песен ще запееш тогава.

— Вземи си камшик и стол, ако смяташ да се заемеш — предложи Шон.

Ван Занд имаше вид на човек, който си е представял нещо повече от това. Усмихна се отново.

— Аз знам как да се държа с една дама.

Зърнах Ирина да приближава към нас. Дългите ѝ крака бяха голи. Бе нахлузила широки боти за планински преходи. Забелязах, че стиска нещо в ръка. Стори ми се ядосана и предположих — после се оказа, че греша, — че е ядосана на Шон, задето е закъснял и ѝ е объркал плановете, или пък нещо друго от безкрайния списък неща, които я докарваха до бяс. Спря на метър от нас, изкрещя нещо грубо на руски и метна това, което стискаше в ръка.

Ван Занд извика от изненада и едва успя да се дръпне навреме, за да избегне подковата, която трябваше да го удари по главата.

Шон скочи ужасен.

— Ирина!

Тя се хвърли към Ван Занд като звяр, като крещеше през всичкото време.

— Свиня! Мръсна свиня!

Аз стоях, без да помръдна, и наблюдавах удивена как Ирина го налага с юмруци. Беше тънка като вейка, ала имаше силни ръце и мускулите ѝ бяха ясно очертани. Ван Занд се олюля назад, килна се настрани, докато се опитваше да се отърве от нея, ала тя не отстъпваше.

— Смахната кучка! — кресна той. — Махнете я от мен! Разкарайте я!

Шон се спусна напред и сграбчи русата опашка на рускинята с една ръка, а с другата свитият ѝ юмрук.

— Ирина! Престани!

— Кучи син! Вонящ кучи син! — крещеше тя, докато Шон я дърпаше от Ван Занд. Продължи да нарежда на руски и се изплю злобно върху белгиеца.

— Тя е луда! — кресна Ван Занд и избърса кръвта от устната си. — Трябва да бъде затворена.

— Доколкото разбирам, вие двамата се познавате — предположих аз.

— Никога не съм я виждал! Луда руска мръсница!

Ирина се мяташе в ръцете на Шон с лице, разкривено от ярост.

— Следващия път ще ти изтръгна гръкляна и ще се изсера отгоре ти, гадино! Заради Саша!

Ван Занд се дръпна втрещено. Винаги пригладената му коса бе щръкнала във всички посоки.

— Ирина! — извика ужасен Шон.

— Позволете на нас, дамите, да се оттеглим за момент — предложих аз, хванах Ирина за ръката и я поведох към приемната.

Ирина изръмжа и направи неприличен жест към Ван Занд, но тръгна с мен.

Влязохме в приемната, облицована с махагонова ламперия, снабдена с бар и със столове с кожена тапицерия. Ирина крачеше напред-назад, без да спира да реди обиди. Минах зад бара, извадих бутилка „Столичная“ от хладилника и ѝ сипах три пръста в кристална чаша.

— Пийни, приятелко. — Подадох ѝ чашата. Тя я изпи като вода. — Знам, че и той ще пита, но имаш ли нещо против да ми кажеш какво става.

Тя изфуча, нарече Ван Занд с още обидни имена, след това въздъхна и се опита да се успокои. Получи се, овладя се за секунди.

— Той не струва като човек — заяви тя.

— Онзи, който доставя храната на животните, също не струва като човек, но не си спомням някога да си го нападнала. Кой е Саша?

Тя извади цигара от кутията на бара, запали я и дръпна дълбоко. Изпусна дима бавно, наклонила елегантно глава на една страна. Може би в миналия си живот е била Грета Гарбо.

— Саша Кулак. Приятелка рускиня. Отиде да работи за тази белгийска свиня, защото той я затрупа с обещания. Щял да ѝ плаща, да я пуска да язди хубавите коне, щели да работят като партньори, щял да я превърне в звезда. Смордлив лъжец! Единственото му желание било да я опъне. Завел я в Белгия и решил, че я притежава. Трябвало само да го остави да я чука и да му бъде вечно признателна. Тя отказала. Беше много красива. Защо ѝ е да се чука с този дъртак?

— Едва ли някой би го пожелал.

— Държал се като изверг. Напъхал я в някаква каравана, където нямало дори отопление. Трябвало да използва тоалетната в конюшнията, а той надничал през дупките в стените.

— Защо не е напуснала?

— Беше на осемнадесет. Много се изплашила. Била в чужда страна, където не познавала никого и не говорела езика. Не знаела какво да прави.

— Защо не е отишла в полицията?

Ирина ме погледна така, сякаш бях пълна глупачка.

— Най-сетне преспала с него — сви рамене тя по начин, който нито един американец не би успял да повтори. — И въпреки това той продължил да се държи гнусно с нея. Освен това ѝ лепнал херпес. След известно време тя откраднала пари и избягала, докато търсели коне в Полша.

— Той се обадил на семейството ѝ и ги заплашил заради парите. Наговорил им какви ли не лъжи за Саша. Когато се прибрала, баща ѝ я изхвърлил на улицата.

— Повярвал е на Ван Занд, вместо на дъщеря си?

Тя се намръщи.

— Всички мъже са еднакви.

— Какво стана със Саша?

— Самоуби се.

— Господи, Ирина, съжалявам.

— Саша беше нежна и крехка, като порцеланова статуетка. — Дръпна замислено от цигарата. — Ако някой мъж ми причини подобно нещо, няма да се самоубия. Ще му отрежа пениса и ще го хвърля на прасетата.

— Доста идейно.

— След това ще го убия.

— Ако имаше малко повече късмет с подковата, щеше да постигнеш целта си — отбелязах аз.

Ирина си сипа още три пръста „Столичная“ и отпи. Замислих се как Ван Занд е злоупотребявал с властта си над младото момиче. На повечето възрастни щеше да им е трудно да се справят с избухливия му характер. Едно осемнадесетгодишно момиче сигурно не е знаело какво да прави. Заслужаваше да му се случи точно това, което Ирина бе намислила като отмъщение.

— Искан ми се да ти предложи да го държа, докато го риташ — отвърнах аз, — само че Шон ще те накара да се извиниш.

— Може да целуне руския ми задник.

— Не е нужно да си искрена.

Тя се замисли. Ако подобно нещо ми се беше случило на мен, щях да пратя Шон по дяволите. Само че не можех да си позволя да отблъсна Ван Занд, особено след всичко, което Ирина ми разказа. Приятелката ѝ Саша бе мъртва. Може би Ерин Сийбрайт все още бе жива.

— Хайде — подканих я аз, преди да реши нещо друго. — Да приключим по-бързо. Можеш да го пречукаш в свободния си ден.

Поведох я навън. Шон и Ван Занд бяха на тревата близо до степенката. Лицето на Ван Занд бе все още зачервено и разтриваше с длан мястото, където го бе ударила подковата. Ирина Развърза Тино и поведе жребеца навън.

— Шон, извинявам се за избухването си — започна Ирина и му подаде яздите. — Съжалявам, че те поставих в неловко впечатление. — Погледна Ван Занд с омраза и презрение. — Съжалявам, че ви се нахвърлих в имението на господин Авадън.

Ван Занд не каза нищо. Гледаше я, без да помръдне, начумерен като буреносен облак. Момичето ме погледна, все едно искаше да ми

каже, че и сама мога да видя каква свиня е той. Тя се отдалечи, качи се по стълбите в беседката и се настани на един стол.

— Това е тя царицата — обадох се аз.

Ван Занд продължаваше да се муси.

— Би трябвало да извикам полицията.

— Струва ми се, че няма да го направиш.

— Трябва да я тикнат на топло.

— Както ти си затворил приятелката ѝ ли? — попитах го невинно аз и ми се прииска да го наръгам с нож в ребрата.

Устните му затрепериха така, сякаш се канеше да заплаче.

— Нали не вярваш на лъжите, които е разказала за мен? Не съм направил нищо лошо. Дадох на онова момиче работа, осигурих ѝ къде да живее...

За херпеса забрави ли?

— Тя ме окраде — продължи да се оплаква той. — Държах се с нея като с дъщеря, а тя бе обра, прецака ме и разправя лъжи за мен!

Ето че пак се превърна в жертва. Всички са се настроили против него. Мотивите на този човек винаги бяха бистри като сълзи. Не споменах, че в Америка, ако някой мъж се отнася към дъщеря си, както той се е отнесъл към Саша, със сигурност ще го тикнат в затвора и ако изобщо излезе, ще му се носи славата на изнасилвач, докато е жив.

— Каква неблагодарница — отбелязах аз.

— Ти си ѝ повярвала — обвини ме той.

— Вярвам, че трябва да си гледам моята работа, а сексуалният ти живот не ми влиза в работата.

Той скръсти ръце и отново се нацупи, впил поглед в обувките си. Шон се бе качил на коня и вече бе на арената, за да разгрее коня.

— Забрави за Ирина — настоях аз. — Тя е просто наемна работна ръка. На кой му дреме какво разправят конярите? И те трябва да са като добрите деца: да ги виждаш, ала гласът им да не се чува.

— Тези момичета трябва да си знаят мястото — измърмори той, дръпна ципа на чантата си и извади видео камера. — Или поне някой да ги постави където трябва.

По гърба ми плъзна студена тръпка.

Докато наблюдавахме как Шон разгрива коня, знаех, че нито един от двамата не мисли за качествата на коня. Настроението на Ван Занд бе ужасно мрачно. По всяка вероятност си мислеше как ще

пострада репутацията му, ако някой повярва на Ирина, защото аз можех да разпространя пикантната история из целия Уелингтън и той да изгуби клиентите си. Може би просто си представяше как удушаваше Ирина с голи ръце, как костите на врата ѝ пращят като вейки. Ирина седеше в беседката и пушеше, прехвърлила дългия си крак през облегалката на раковия стол, без да откъсва гневния си поглед от Ван Занд.

Моите мисли се бяха насочили в съвсем друга посока. Чудех се дали Томас Ван Занд си е въобразявал, че Ерин Сийбрайт трябва да е благодарна, че той ѝ се пуска, и дали не му се е наложило „да я постави на мястото ѝ“. Мислех, че Ерин бе разкарала Чад и се питах дали Ван Занд или някой като него не ѝ бе обещал разни работи, след което не бе спазил обещанията си. А дали всичко това не бе станало благодарение на първоначалната намеса на Брус Сийбрайт?

Ерин не бе се вместила в представите му за добра дъщеря, а сега, най-сетне не му се пречкаше вече. Ако тя се окажеше мъртва, дали бе възможно той да изпита някакво чувство на вина? Ако тя не се появеше никога повече, дали щеше да се чувства отговорен? Или може бе щеше да е доволен от случилото се?

Замислих се за собствения си баща и се зачудих дали нямаше да се зарадва искрено, ако неблагодарната му дъщеря изчезнеше безследно. Сигурно. Вечно се противопоставях на всичко, което той олицетворяваше, на всичко, което бе. Натривах му носа непрекъснато и си избрах професия, която имаше за цел да тикне зад решетките хората, които той защитаваше в съда, същите хора, които му осигуряваха начина на живот, на който бях свикнала. От друга страна може би просто за него вече не съществувах. Нито се бяхме виждали, нито си бяхме говорили години наред. Може би той дори вече не си спомняше за мен.

Поне баща ми не ме бе осъдил на живота, който водех. Виновна бях единствено и само аз.

Ако Брус бе уредил Ерин при Трей Хюс, а пък Хюс я бе запознал с Джейд, а покрай Джейд тя се бе запознала с Ван Занд, то Ерин не е могла да избира съдбата си. Иронията бе, че тя си е въобразявала, че е постигнала мечтаната независимост, че контролира живота си. Колкото по-дълго време липсваше, толкова по-малка бе вероятността да е жива.

Когато Шон свърши с представянето на Тино, треньорът на Шон вече бе пристигнал за уговорения урок и се наложи аз да изпратя Ван Занд.

— Клиентът ти от Вирджиния ще прояви ли интерес, как мислиш? — попитах го аз.

— Лоринда Карлтън ли? — Той повдигна рамене, типично по френски. — Ако ѝ кажа, че трябва да прояви интерес, тя ще прояви — отвърна той. Това е то, думата на Ван Занд е закон. Амин. — Тя не е талантива ездачка, но има хиляди долари за харчене. Трябва само да я убедя, че този кон е нейната съдба и всички след това ще бъдем доволни.

Освен жената, която ще си купи кон, с който не може да се справи. Тогава Ван Занд щеше да я убеди да продаде този кон и да си купи друг. Щеше да пипне комисионната и от двете сделки и колелото щеше да продължи да се върти.

— Не бива да разкриваш търговските си тайни — намекнах му аз. — Ще съсипеш илюзиите ми.

— Ти си твърде умна жена, Ел. Знаеш как стоят нещата в бизнеса с коне. Тук е жестока работа. Хората невинаги са на ниво. Въпреки това аз се грижа за клиентите си. Проявявам необходимата лоялност и последователност и очаквам и те да се държат по същия начин с мен. Лоринда ми има доверие. Позволява ми да използвам лятната ѝ вила, докато съм тук през сезона. Виждаш ли колко са ми благодарни приятелите?

— Така и трябва — отвърнах сухо аз.

Като нищо би предал доверието на благодарната си приятелка, за да сключи по-изгодна сделка с Шон Авадън. Каза го, без да му трепне окото, сякаш това не означаваше нищо за него, а веднага след това заговори за лоялност и последователност в отношенията.

— Свободна ли си за вечеря, Ел? — попита той. — Ще те заведе в „Плейърс“. Можем да обсъдим какъв кон е най-подходящ за теб.

Предложението ми се стори невероятно противно. Бях изтощена, болката ме разкъсваше, да не говорим, че нямаше да издържа противния му характер и променливото му поведение. Искаше ми се да направя същото, което Ирина вече бе сторила, да му се нахвърля и да го смачкам, да го нарека с всички обидни думи, които можех да измисля. Вместо това отвърнах:

— Няма да стане тази вечер, Зед. Боли ме глава.

Той ми се стори обиден и отново направи физиономия на нещастен човек.

— Аз не съм някое чудовище. Аз съм последователен човек, а не безхарактерно мекотело. Хората в този бизнес пускат слухове, когато се ядосат на някого. Знаеш, че не бива да им вярваш.

Вдигнах ръка.

— Престани. Просто престани. Господи! Толкова съм уморена. Главата ме боли. Единственото ми желание е тази вечер да се накисна в джакузито и да не слушам ничии приказки. Може и да ти се струва невероятно, но ти нямаш нищо общо.

Той не ми повярва, но поне смени тактиката. Изпъна гръб и кимна.

— Ще видиш, Ел Стивънс. Ще ти покажа. Ще те направя шампион — обеща той. — Ще видиш какъв човек съм.

Да, това последното определено бе обещание, което щеше да се сбъдне.

14.

Джил бе застанала пред евтиното огледало. Беше с грим, черен дантелен сутиен и прашки. Завъртя се наляво, после надясно и пробва да поглежда по различни начини. Срамежливо, игриво, сексапилно. Най-много ѝ хареса как се прави на сексапилна. Много ѝ отиваше на сутиена.

Самият сутиен ѝ беше няколко номера по-малък и се бе врязал отстрани на бюста, но така гърдите ѝ изглеждаха по-големи, което според нея беше върхът. Така приличаше на жените в порносписанието „Хъслър“, а циците ѝ преливаха от чашките. Представи си как Джейд заравя лице между гърдите. Щом си помисли, усети тръпка между бедрата и насочи поглед към прашката.

И тя ѝ беше малка, а тънките ленти се бяха впили в плътта ѝ над бедрата. Космите от триъгълника изскачаха и от двете страни на оскъдната дантела. Тя се обърна и огледа дупето си, голо и много бяло, широко, цялото на трапчинки. Прашката се бе врязала отдолу и усещането не бе особено приятно, но тя реши, че трябва да свиква. Прашката беше сексапилна работа. Мъжете много си падаха по прашки. Защо трябваше онази мръсница Ерин да е толкова кльошцава? Може би ако прашката беше за нормални хора, тогава нямаше да е толкова неудобна.

Какво толкова. Поне не беше давала пари за нея. Освен това я възбуждаше, защото беше чужда. Вече бе заела мястото на Ерин и в конюшнията, и иначе. След като Ерин вече я нямаше, Джил щеше да флиртува до насита. Тя щеше да бъде умницата.

Но пак щеше да остане в сянката на Парис Монтгомъри.

Тази гнуслярка.

Джил се намръщи. От тази мисъл не ѝ стана никак приятно.

Мразеше Парис. Мразеше усмивката ѝ, мразеше големите ѝ очи, мразеше русата ѝ коса. Мразеше Парис дори повече, отколкото бе мразила Ерин. А двете заедно ги мразеше повече от всичко на този свят. Двете бяха като момичетата в училище, по които всички си

падаха: прекалено готини, за да се сприятелят с такава като Джил, имаха си свои смешки и закачки и знаеха как да се оглеждат. Добре че повече не ѝ се налагаше да се занимава с тези простотии. Въпреки това Парис оставаше.

Мъжете направо пощръкляваха, когато видеха Парис. Знаеше как да накара всеки да направи каквото бе решила. Как никой не забелязваше колко е неискрена? Всички я имаха за смешна, мила и забавна. Изобщо не беше мила. Когато никой не гледаше, започваше да командва, караше се и се зъбеше. Вечно правеше противни забележки, че Джил ядяла прекалено много, че Джил трябвало да спортува, че Джил нямала усет към дрехите.

Джил се огледа от главата до петите и в този момент видя същото, което виждаше и Парис Монтгомъри. От огледалото не я гледаше сексапилна жена със сексапилно бельо, а едно набъбнало лице с малки хлътнали очички и злобно стисната уста, ръцете — напompани от тлъстини, а дебелите крака с трапчинки на коленете. Толкова мразеше тялото си, че понякога си представяше как посяга към ножа и отрязва огромни парчета. Беше не просто грозна, а наистина жалка в бельото, което не ѝ беше по мярка.

От очите ѝ потекоха сълзи и лицето ѝ стана на червени петна. Майка ѝ бе виновна това да се случи, когато е била още малка. Какво е виновна тя, че ядеше неподходяща храна. Да не би да беше нейна вината, че не спортуваше? В края на работния ден беше уморена — нищо че мръсницата Парис не спираше да я обвинява, че не влагала достатъчно старание.

Защо да работи повече от Парис? Парис не я поощряваше да работи повече, така че ако не свършеше нещата, които Парис искаше, значи Парис бе виновна. Да не би тя да бе виновна, че нямаше хубави дрехи? Трябваше да краде от магазините, за да се снабди с това-онова. Заслужаваше ги не по-малко от останалите — напротив, дори повече, след като хората се държаха толкова противно с нея.

Ще ѝ покаже тя на Парис Монтгомъри, повтаряше си Джил, докато ровеше из купчината дрехи, хвърлени върху чаршафите на неоправеното легло. Щеше да заеме мястото на Парис Монтгомъри, също както бе заела мястото на Ерин.

Джил знаеше, че може да е не по-лоша ездачка от Парис, ако някой ѝ дадеше шанс. Никога не се бе качвала на достатъчно добър

кон, това бе всичко. Баща ѝ беше купил един никакъв евтин кон от породата апалуза. Че как да попадне в света на фаворитите с такъв кон? Веднъж написа писмо до братя на майка си, за да види дали той няма да ѝ купи истински кон. Така и не разбра защо, но той не го направи. Нали беше богат. Какво бяха за него седемдесет или осемдесет хиляди долара? Така и не получи отговор. Долен скъперник.

И на него щеше да му покаже. На всички щеше да им покаже. Щеше да стане богата и щеше да язди най-хубавите коне, а после да отиде на Олимпийските игри. Всичко беше планирано. Просто ѝ трябваше вратичка и тя знаеше къде да я намери.

Измъкна прозрачна ластична дантелена блуза от купчината дрехи, които Ерин беше оставила. Джил веднага бе обявила нещата за свои. Защо не. Това не беше кражба, след като онази не си ги беше взела. Навлече блузата и копчетата отпред зейнаха. Тя разкопча горните три и цепката между гърдите ѝ и черният сутиен се показаха. Така ставаше. Много беше секси. Нали Бритни Спийърс носеше все такива неща.

Затова Ерин ги е купила. Ерин така се обличаше — къси потничета и панталони с ниска талия. А момчетата не можеха да откъснат очи от нея — включително и Дон.

Джил разрови друга купчина. Измъкна яркочервена ластична мини пола, която бе откраднала от „Уолмарт“. Така и така беше с намаление. Не беше набутала чак толкова магазина. Започна да дърпа и тегли, докато най-сетне се побра в нея. Прекалено малката прашка се очертаваше грозно, но тя реши, че така трябва. Нека покаже какво има.

Посегна към обеци халки и колие, които също бе прибрала от стаята на Ерин, след това се спря на пъстрите гривни, които бе задигнала от „Блумингдейл“ и реши, че е готова. Обу сандали на платформа, дръпна чантата и излезе от апартамента. Щеше да им покаже тя на всички. Започваше още тази вечер.

Ландри седеше на бюрото си и се чувстваше като глупак, докато прехвърляше страниците на екрана на компютъра. Беше петък вечер, а ето с какво се занимаваше.

За всичко бе виновна Естес, помисли си той и се намръщи. Тези думи се бяха превърнали в мантра, която не спря да повтаря през целия

ден. Също като някое трънче тя бе успяла да се забие под кожата му и да го дразни непрекъснато. Заради нея седеше на бюрото си и четеше стари вестникарски статии.

Отделът бе почти празен. Двама от нощната смяна довършваха докладите си. Смяната на Ландри бе приключила отдавна и останалите му колеги се бяха прибрали при приятелките си, съпругите и децата или седяха в обичайната кръчма, пиеха, клюкарстваха и се жалваха от какво ли не, както правят ежедневно ченгетата.

Ландри се опитваше да научи нещо за бизнеса с коне. Нито Джейд, нито асистентката му имаха криминални досиета. Момичето, което твърдеше, че спи с Джейд, бе задържана няколко пъти за дребни кражби от магазини и веднъж за притежание на наркотици. Беше му направила неприятно впечатление и се оказа, че е имал право. Дори за миг не бе повярвал, че е прекарала четвъртък вечерта с Джейд, въпреки това тя се бе почувствала длъжна да му осигури алиби. Ландри се зачуди защо.

Дали момичето бе наясно, че Джейд е пуснал на свобода конете на Майкъл Бърн? Дали тя не го бе направила сама и с лъжата си осигуряваше алиби и на себе си, и на работодателя си? Може Джейд да я бе накарал. Не, той бе прекалено умен и хитър, за да измисли подобна простотия. Ако хванеха момичето, той спокойно можеше да заяви, че няма представа какво е била намислила тя и че е действала на своя глава. Можеше да каже, че това е бил нескъпопосан опит да си извоюва одобрението му.

Майкъл Бърн бе напълно убеден, че Джейд има пръст в инцидента. Ландри го разпита следобеда и имаше чувството, че Бърн или ще ревне, или ще се задуши, докато обвиняваше Дон Джейд за проблемите си. Какво каза Парис Монтгомъри? Бърн обвинявал Джейд във всичко, освен в липсата си на талант. За Бърн очевидно Джейд бе Антихрист, отговорен за всички беди в бизнеса с конете.

Може и да не бе много далече от истината.

Естес бе разказала на Ландри за миналото на Джейд още първия път, когато дойде при него, как убивал конете, за да пипне парите от застраховката. Никой досега не бе успял да го осъди. Джейд бе хлъзгав като змия.

Застрахователни измами, убийства на коне — какво можеше да знае Ерин Сийбрайт за всичко това, питаше се Ландри. Къде бе

изчезнала?

Днес се бе обадил в Окала, за да помоли колегите си там да се опитат да открият момичето, а също така пусна известие в окръг Палм Бийч да се оглеждат за колата ѝ. По всяка вероятност бе тръгнала да си търси нова работа или бе хукнала след някое гадже, а дори да не бе така, щеше да е хубаво да е наясно с положението.

Ако някой го попиташе какво прави, щеше да каже, че всичко е по вина на Естес, помисли си раздразнено той.

Отпи от кафето и погледна през рамо. Хората от нощната смяна все още висяха над документите. Ландри натисна няколко клавиша и на екрана се появи вестникарска статия за ареста на братята Голъм отпреди две години. По-рано днес я беше прочел, знаеше какво пише, знаеше към кой параграф ще го отведе погледът му — това бе параграфът, посветен на наркоченгето Елена Естес, как е висяла на вратата на джипа на Били Голъм и как е паднала под колелата. Автомобилът я бе влачил петдесет метра по булевард Оукичоби, а по времето, когато е била закарана в болница, състоянието ѝ е било критично.

Какво ли бе преживяла след онзи ден, колко ли седмици и месеци е прекарала в болничното легло? Какво я бе накарало да се хвърли към джипа и да се опита да поеме контрола от Били Голъм?

Наркоченгетата. До един се правеха на велики.

Бяха минали две години. Интересно, какво ли бе правила през всичкото това време и защо бе изпълзяла от сенките заради този случай? Най-интересното бе защо животът ѝ се кръстосваше с неговия.

Знаеше със сигурност, че не желае да се сблъсква с неприятностите, които тя водеше след себе си. Беше захапал въдицата. Вече се бе заел със случай.

За всичко бе виновна Естес.

Джил изскочи от „Плейърс“ задъхана и хлипаща, по бузите ѝ се стичаха едри сълзи и оставяха черни следи от аркансил. Избърса нос с опакото на ръката си, след това приглади правата си коса назад.

Портиерите бяха застанали отстрани, зяпаха я и не казваха нищо. Не я попитаха дали да ѝ докарат колата, защото от пръв поглед бе ясно,

че тя няма кола, която става за паркиране. Те паркираха колите на красивите богати и слаби хора.

— Какво зяпате? — озъби им се Джил. Те се спогледаха и потиснаха смеха си. — Майната ви! — кресна тя и затича разплакана през паркинга.

Стъпи накриво и си навехна глезена. Куцукайки, изпусна чантичката, обшита с пайети, която бе откраднала от „Неймън Маркъс“ и съдържанието ѝ се разпиля по асфалта.

— Мама му стара! — Отпусна се на ръце и колене и си счупи един нокът, докато прибираше червилото и опаковка презервативи. — Мамка му! Мамка му!

Лиги и сълзи покапаха от лицето ѝ. Джил се сви на топка и се разхлипа сърцераздирателно. Тя наистина беше грозна. Дрехите ѝ бяха грозни. В нея набъбваше болка също като балон, който избухна и предизвика нов порой от сълзи.

Защо? Беше задавала този въпрос поне един милион пъти през живота си. Защо трябваше точно тя да бъде дебела и грозна, момичето, което никой не харесваше. За обич и дума не можеше да става. Защо точно тя трябваше да влага всичко от себе си, а мръсниците като Ерин и Парис получаваша всичко?

Избърса лице с ръкава на бялата дантелена блуза, събра си нещата и се изправи. Елегантна възрастна двойка слезе от ягуар и я погледна ужасено. Джил им показа среден пръст. Жената ахна, а мъжът я прегърна, готов да я защити, и я поведе към заведението.

Джил отвори колата си, метна чантата вътре и нещата, които току-що бе събрала се разпиляха на седалката. Тя се тръшна зад волана и отново избухна в сълзи. Заблъска с юмруци по волана, след това по прозореца, накрая натисна, без да иска клаксона и се стресна от резкия звук.

Нали планът беше велик? Нали щеше да съблазнява някого? Жалка работа.

Беше влязла в „Плейърс“, защото знаеше, че Джейд ще бъде там и се надяваше той да я покани да пийнат по чашка. Така щеше да може да пофлиртува с него и да му разкаже как му бе помогнала, когато ченгето разпитваше. Трябваше да ѝ е безкрайно благодарен, да се впечатли колко е изобретателна и съобразителна, да се почувства задължен на вярната си служителка. Накрая трябваше да отидат у тях,

а той да я чука до полуда. Първи етап от плана ѝ бе да се отърве от Парис.

Само че нещата се объркаха и нищо не се получи. Така е, след като целият тъп свят беше против нея. Джейд още не беше дошъл, когато тя влезе, а обекелнерът се опита да я изхвърли. По начина, по който я изгледа, май реши, че е евтин шантаж, нещо такова. Не ѝ повярва, когато му каза, че имала среща. Сервитьорката и барманът започнаха да си шушукат и да се кискат, когато тя се настани на една маса и зачака. Пиеше диетична кола, защото те не приеха фалшивата ѝ лична карта и отказаха да ѝ сервират алкохол. След това се появи онзи навлек Ван Занд, беше полупиян и се настани при нея.

Какъв изрод. След всички гнусотии, които го беше чувала да дрънка за нея, си позволяваше да ѝ се натресе на масата, да се преструва на мил и любезен, за да ѝ свали после гащите. През първите петнадесет минути нито за момент не откъсна очи от деколтето ѝ. Когато му съобщи, че чака друг, нахалникът взе, че се обиди. Като че ли ще прави секс с дъртак като него. Какво от това, че я почерпи с две питиета? Това не означаваше, че трябва да му направи свирка, защото той точно това искаше. Ако щеше да духа на някой тази вечер, нямаше да е на него.

Най-сетне Джейд се появи. Погледна я с такова отвращение, че ѝ се прииска да се разпадне на парчета като стъкло. Гневните му думи продължаваха да ехтят в главата ѝ, все едно че ѝ се бе разкрещял. Нямаше такова нещо. Той тихо я помоли да го последва в преддверието и през всичкото време шепна.

— Как е възможно да се появиш тук облечена по този начин? — попита той. — Ти си моя служителка. Всичко, което правиш, когато си сред хората, ми се отразява на мен.

— Аз само...

— Не искам думи като „евтина уличница“ да се свързват с моята конюшня.

Джил ахна, сякаш я бе зашлевил. Точно тогава Майкъл Бърн се показа в преддверието. Беше го забелязала с периферното си зрение и знаеше, че се преструва, че звъни по мобилния си телефон.

— Виждам клиенти — продължи Джейд. — Тук провеждам работни срещи.

— Аз с-с-амо исках да те видя — запелтечи тя, дъхът ѝ опари гърлото и очите ѝ се наляха със сълзи. — Исках да ти кажа за...

— Какво ти става? Как е възможно да си въобразяваш, че имаш право да идваш тук и да ми прекъсваш деловите срещи?

— Ама аз исках да ти кажа... Знаем за Ярка звезда...

— Ако искаш да говориш за нещо с мен, ще трябва да се ограничиш до времето, когато сме на работа.

— Ама...

— Всичко наред ли е? — попита Майкъл Бърн и се натресе, все едно че разговорът им му влизаше в работата.

Хърбав луничав боклук.

— Това не те засяга, Майкъл — отвърна Джейд.

— Младата дама ми се струва разстроена.

Когато я погледна, Джил разбра, че на него не му пука дали тя е разстроена или не. Беше я погледнал по същия начин, по който всички мъже я бяха гледали тази вечер — все едно че се продаваше и трябваше да свали цената.

Тя го погледна през сълзи.

— Разкарай се! Не си ни притрябвал!

Бърн се беше дръпнал.

— Провеждай личните си разговори на някое по-закътано място, Джейд — заяде се дъртият извратеняк. — Крайно непрофесионално.

Джейд бе изчакал Бърн да се махне, тогава се бе обърнал отново към нея, много по-ядосан отпреди.

— Веднага изчезни! Махай се, преди да си ме zlepоставила още повече. Ще обсъдим този въпрос още утре сутринта. Ако изобщо мога да те изтърпя.

Все едно че я бе пробол с нож. Болката се вряза толкова дълбоко в гърдите ѝ, все едно че наистина я бе наръгал.

Майната му, мислеше си тя. Дон Джейд ѝ беше шеф, не ѝ беше баща. Няма той да ѝ казва как да се облича, къде може и къде не може да ходи. Няма да му позволи да я нарича „евтина уличница“.

Да му върши всичката мръсна работа, а той да си позволява да се държи така с нея! Трябваше да бъде негова партньорка — в леглото и навсякъде. Щеше да му бъде вярна и предана. Бе готова на всичко заради него. Само че той не заслужаваше нито верността, нито предаността ѝ. Заслужаваше всички около него да го предадат и да му

забит нож в гърба. Заслужаваше всички неприятности да му се струпат на главата.

Идеята бавно се оформяше в главата на Джил, докато седеше в колата си. Нямахте да се остави да се държат с нея като с някой боклук. Нямахте да търпи да я обиждат. Можеше да си намери работа, в която конюшня пожелае. Майната му на Дон Джейд!

Излезе от паркинга и зави наляво по Саут Шор към конната база, без да обръща внимание на колата, която я последва.

15.

Моли слушаше как Брус и майка ѝ се карат. Не успяваше да чуе всичко, но по тона им бе ясно какво става. Тя лежеше на пода в стаята си близо до климатика. Стаята ѝ се намиреше точно над кабинета на Брус, където той често привикваше или майка ѝ, или Чад, или Ерин, за да им крещи заради поредния грях, който си бяха позволили да извършат. Моли отдавна се бе научила да става невидима, така че нито един от мъжете, с които майка ѝ излизаше, да не я забелязва. Така беше и с Брус, въпреки че по документи ѝ се водеше баща. Не го приемаше като баща. За нея той бе просто човек, с когото по случайност живееше в една къща.

Караха се заради Ерин. Споменаха няколко пъти името на сестра ѝ. Определено нещо ставаше. Когато Моли се върна от училище, завари майка си разтревожено да крачи напред-назад, да притичва до задната врата, за да пуши цигара след цигара. Поръчаха вечеря от „Домино“. Кристъл не хапна нищо. Затова пък Чад се нагълта като вълк и щом Брус се появи, побърза да се изнесе нанякъде.

Когато Брус влезе, Кристъл веднага настоя да поговорят.

Моли усети как стомахът ѝ се свива от притеснение. Беше доловила името на Ерин и на няколко пъти „полиция“. Гласът на майка ѝ бе преминал от разтревожен в истеричен, а след това бяха дошли и сълзите. Брус бе много ядосан. През всичкото време се разнасяше някакво метално бръмчене, все едно че спираха и пускаха видеоплейъра. Моли така и не успя да разбере какво става. Може би Кристъл бе открила порнокасета в стаята на Чад. Защо тогава чу името на Ерин, а не на Чад?

Момичето излезе от стаята си и се промъкна по задните стълби. Сърцето ѝ блъскаше оглушително. Къщата бе тъмна, с изключение на светлината, която се процеждаше от кабинета. Тя мина на пръсти по коридора и притаи дъх. Ако отвореха вратата на кабинета, щяха да я хванат. Холът бе непосредствено до кабинета. Ако успееше да се промъкне там... Сви се в един ъгъл зад фикуса и се облегна на стената.

— Няма да викаме полиция, Кристъл — заяви Брус. — Първо, не вярвам това да е истина. Ако е някакъв номер...

— Ами ако не е?

— Те казаха никаква полиция.

— Господи, не мога да повярвам — отвърна Кристъл с разтреперан глас.

— Защо да не можеш — попита Брус. — Тя е твоя дъщеря. Знаеш, че открай време създава само неприятности.

— Как можеш да говориш по този начин?

— Много лесно. Това е самата истина.

— Как е възможно да си толкова противен и жесток. Не мога да повярвам. Ау! Боли ме! Брус!

Очите на Моли се напълниха със сълзи. Тя прегърна коленете си, притисна ги към гърдите и се опита да спре да трепери.

— Помолил те бях да не употребяваш груби думи, Кристъл. Не можеш да бъдеш дама, ако устата ти работи като на селска клюкарка.

Кристъл побърза да се извини.

— Съжалявам. Много съжалявам. Толкова съм притеснена. Дори не помислих.

— Говориш глупости. Овладей се, Кристъл. Помисли логично. На касетата казват да не викаме полиция.

— А какво ще правим?

— Аз ще се оправя.

— Ама аз мислех, че...

— Някой казал ли ти е да мислиш?

— Не.

— Кой взема решенията в тази къща, Кристъл?

Кристъл си пое дъх.

— Човекът, който е най-подходящ.

— И кой е този човек?

— Ти.

— Благодаря ти. Сега остави всичко на мен. Върви да изпиеш едно хапче и си лягай. Тази вечер не можем да направим нищо.

— Добре — примири се с тих гласец Кристъл. — Точно така ще направя.

Моли знаеше, че майка ѝ ще изпие повече от едно хапче и ще ги прокара с водка. Щеше да се оттегли в малкия си свят и да се престори,

че животът ѝ е чудесен и безпроблемен. Затова пък Моли усети как ѝ прилошава. Чутото я бе изплашило до смърт. Какво ли бе направила Ерин този път? Нещо ужасно, след като Кристъл искаше да повика полицията.

— Ще поизлезе с колата, за да се поразведрия — заяви Брус. — Денят ми беше ужасен. А сега и това.

Моли не смееше да диша и само се молеше нито един от двамата да не влезе в хола. Чу токчетата на майка си по плочките в антрето. Кристъл винаги се качваше на втория етаж по главното стълбище, защото то беше красиво, а тя открай време мечтаеше да живее в красива къща.

Брус мина покрай хола, докато отиваше към кухнята. Моли не помръдна, докато не чу да се отваря вратата на гаража. Изчака го да запали колата, след това да затвори вратата на гаража. Когато бе напълно сигурна, че е тръгнал, тя се измъкна от скривалището си и влезе в кабинета.

Кабинетът на Брус беше забранена територия, когато го нямаше. Той очакваше всички да се съобразяват с него, въпреки че не оставяше останалите на мира. Къщата бе негова и той не допускаше нито за миг някой да забрави този факт.

Моли запали лампата на бюрото и огледа рафтовете и стените, отрупани със снимки, на които Брус се здрависваше с важни хора или получаваше награди за добре свършена работа и услуги, направени на общината. Всичко в тази стая бе както Брус го бе подредил и той веднага щеше да разбере, ако нещо бе мръднато дори на сантиметър.

Моли погледна през рамо, когато взе дистанционното за телевизора и видеоплейъра. Натисна копчето и зачака. Беше толкова нервна, че цялата трепереше.

Филмът започна без надписи. Някакво момиче стоеше край една порта до черен път. Беше Ерин. Моли наблюдаваше ужасена как спря един ван и маскиран мъж изскочи, сграбчи я и я натика отзад във вана.

Неестествен механичен глас се разнесе от колоните.

„Дъщеря ти е при нас. Да не сте посмели да се обаждате в полицията...“

Сълзи замъглиха образа. Моли спря касетата, натисна копчето за изваждане от видеото и се покатери на един стол, за да я вземе. Едва се сдържаше да не се разплаче на глас. Усети, че ѝ прилошава. Не направи нето едното, нито другото.

Грабна касетата, мина през къщата към мокрото помещение и си взе якето от закачалката. Уви касетата в якето и го завърза на кръста си. Тресеше се цялата и не знаеше дали ще има достатъчно сили, за да направи каквото трябва. Знаеше, че поне трябва да опита.

Отвори вратата на гаража, качи се на колелото си и пое. Натискаше педалите с всичка сила, докато профучаваше по тъмните улици.

16.

Въпреки че всички полицаи в окръг Палм Бийч ме мразеха, все още имах връзки. Обадих се на агент от ФБР от окръжното бюро на Уест Палм. Армеджиън и негов колега бяха назначени за координатори по случай с наркотици, където бяха замесени дилъри на хероин от Уест Палм Бийч и свръзката им от Франция. Армеджиън прехвърляше информацията между двата ни офиса, агентът на ФБР в Париж, френските власти и Интерпол. Случаят отне шест месеца и през това време Армеджиън от координатор се превърна в приятел — от онези приятели, на които можеш да се обадиш и да ги помолиш за информация.

В края на работния ден му позвъних и му напомних коя съм.

— Обажда се Естес. Помниш ли ме? Париж завинаги...

Той, разбира се, ме помнеше, въпреки че отначало замълча и в гласа му се прокрадва напрежение.

Помолих го да ми изпрати всичко за Томас Ван Занд и продажбите на коне от архивите на Интерпол. Отново последва мълчание. Върнала ли съм се отново на работа? Мислел, че съм изоставила тази професия след... ами да, след...

Обясних му, че помагам на приятелка, която се е забъркала с въпросния тип, и че съм чула, че бил мошеник. Не го молах за нищо повече от това да погледне с какви сведения разполагат. Не беше кой знае какво, нали?

Армеджиън изсумтя недоволно, както обикновено, защото се притесняваше някой да не разбере и да не го накажат. Федералните агенти бяха също като онези ученици, които се притесняват да отидат до тоалетната, защото ако излязат по средата на часа някой може да ги смъмри и това да остане като черна точка в иначе безупречните им досиета. Накрая се съгласи да ми помогне.

Томас Ван Занд не се бе превърнал в онова, което беше за нула време. Едва ли бе тормозил само едно момиче, със сигурност бе имало и други. Може поне една от тях да е отишла в полицията. Част от

контрола, който е упражнявал върху Саша, се е дължал на факта, че тя е била чужденка, по всяка вероятност влязла незаконно в Белгия.

Побеснях при тази мисъл. Той бе хищник, който нападеше уязвими жени, независимо дали бяха служителки или клиентки. Най-дразнецното бе, че тъкмо уязвимите жени си затваряха очите за опасността, която представляваше мъж като Ван Занд или се убеждаваха, че за тях няма друга възможност, освен да търпят. А социопат като Ван Занд подушваше това отдалече.

Взех визитката му и я погледнах. Беше късно, но това не пречеше да му позвъня на мобилния телефон, да се извиня за поведението на Ирина и да му предложи да се видим и да пийнем по нещо... Може пък да ми излезе късметът и да го убия при самозащита.

Тъкмо посягах към телефона, когато нещо се удари във вратата. Веднага посегнах към глока. Бях го оставила на масата, за да го почистя. За секунди прехвърлих наум различни сценарии. Тогава някой започна да думка и чух детско гласче.

— Елена! Елена!

Беше Моли.

Отворих вратата и момиченцето се строполи вътре, все едно че я бе довял ураган. Косата ѝ бе сплъстена от пот. Беше смъртно бледа.

— Какво има, Моли? Какво се е случило?

Заведох я до един стол и тя се отпусна като макарон. Не ѝ достигаше дъх и едва успяваше да диша.

— Как дойде?

— С колелото.

— Господи! Посред нощ е. Защо не ми се обади, щом си искала да се видим?

— Не можах. Не посмях.

— Да не би да си разбрала нещо за Ерин?

Тя свали вързаното на кръста ѝ яке и заопипва плата. Ръцете ѝ трепереха силно, докато вадеше видеокасетата и ми я подаваше.

Занесох я до видеоплейъра и включих. Наблюдавах драмата, която се разиграваше, също като Моли, но моят ужас бе значително по-силен, защото знаех, че тя не е преживяла толкова много като мен, нито пък е виждала всичко, на което аз бях станала свидетел. Гледах как удрят сестра ѝ и я напъхват в белия ван. След това зазвуча гласът,

променен така, че да не бъде разпознат или за да уплаши зрителя, а може би и двете.

„Дъщеря ви е при нас. Да не сте посмели да се обаждате в полицията. Иначе я смятайте за мъртва. Триста хиляди долара. Инструкции по-късно.“

След това се появи черен екран. Спрях видеоплейъра и се обърнах към Моли. Вече го нямаше самоувереното дете. Моли, която умееше да се държи като възрастен под прикритие, я нямаше никаква. До масата се бе отпуснало едно малко уплашено дете на дванадесет, обзето от неистов страх за сестра си. Сълзите се стичаха под очилата ѝ като на Хари Потър и очите ѝ изглеждаха по-големи.

Опита се да бъде смела, докато чакаше да направя нещо. Това ме изплаши много повече, отколкото записа.

Коленичих пред нея и стиснах страничните облегалки на стола.

— Откъде я взе, Моли?

— Чух мама и Брус да се карат заради Ерин — отвърна бързо тя. — Когато излязоха от кабинета му, аз влязох и я взех.

— Те са я гледали, значи.

Тя кимна.

— И какво направиха?

Сълзите ѝ потекоха по бузите.

— Нищо — прошепна тя.

— Обадиха ли се в полицията?

— Брус каза, че той ще се оправи и изпрати мама да си легне. — Тя поклати глава, защото все още не можеше да повярва. Забелязах как гневът ѝ се надига и лицето ѝ поруменява. — А той излезе с колата, за да се разведри, защото денят му бил много неприятен! Мразя го! — извика тя и стовари малкото си юмруче на масата. — Мразя го! Няма да си мръдне пръста, защото не иска тя да се връща! Ерин ще умре заради него!

Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Тя се хвърли към мен и обви врата ми с ръце.

Никога не съм знаела как да успокоя хората или да им съчувствам. Може би защото никой не го бе правил с мен. Или може би защото бях погребала дълбоко собствената си болка и не позволявах на никого да се докосне до мен. Само че болката на Моли бе огромна и

тя не ми остави избор, освен да я споделя с нея. Прегърнах я и я погалих по косата.

— Няма да позволим всичко да зависи от него, Моли — успокоих я аз. — Имаш мен, нали не си забравила?

В този момент изпитах истински страх. Това вече не бе случай, с който нямах желание да се занимавам и който щеше да приключи без каквито и да е последствия. Не ставаше дума за работа. Бях осъществила връзка с детето, което притисках до себе си. Бях се обвързала. А доскоро исках единствено да се скрия някъде и да мисля над нещастieto си, докато ми стигнеше смелост да прекъсна всички връзки със света.

Притиснах я още по-силно, ала го направих не заради нея, а заради себе си.

Презаписах касетата, след това сложих колелото на Моли в багажника ѝ и се отправихме към Бинкс Форест. Беше станало почти полунощ.

17.

Джил влезе в стаята на Джейд и запали нощната лампа, поставена върху старинен скрин. Дръпна опаковка масло за почистване на кожа от шкафа с препаратите, свали капачката, отвори чекмеджето с бричовите на Джейд за състезания и напои панталоните с масло. Знаеше от каталозите, че тези бричове струват поне по двеста долара. Отвори гардероба, извади двете му маркови якета, напои ги и тях, а след това се справи по същия начин и с марковите ризи.

Това май не беше достатъчно. Още беше жадна за отмъщение.

Трябваше да почисти оборите в края на деня, защото на гватемалеца Хавиер му се наложи да си тръгне по-рано. Само че на Джил не ѝ беше приятно да чисти лайната, затова пръсна сено и стърготини отгоре, за да покрие всичко. Изкиска се, когато отиде в първия бокс и изведе сивия кон на Трей Хюс. Премести го в празния бокс, който беше на Ярка звезда, взе вила и премести сеното, за да открие оборския тор, напоен с урина. Миризмата на амоняк нахлу в носа ѝ и тя се усмихна злобно.

Остави вилата, върна се в помещението на Джейд и грабна купчина дрехи.

Щеше да получи удар, когато откриеше какво е направила. Щеше да се сети, че е тя, само че нямаше начин да го докаже. А рано сутринта трябваше да бъде на тренировъчния плац. Нямаше да има какво да облече. Конете му нямаше да са готови. Затова пък Джил щеше да лежи на плажа и да се оглежда за готини гаджета.

Пръсна дрехите в бокса върху купчините непочистена оборски тор и локвите урина, след това обиколи бокса, за да стъпче добре скъпите дрехи на Дон Джейд. Така щеше да се научи да не се отнася с хората като със слуги. Нямаше да го остави да я унижава и да му се размине просто така. Тъпак скапан! Щеше да съжалява как се е държал. Можеше да му бъде съюзник, негов шпионин. Сега обаче да ходи да се гръмне!

— Майната ти, Дон Джейд! Майната ти, Дон Джейд... — Тя повтаряше думите и тъпчеше дрехите му в лайната.

Вече не се страхуваше, че Джейд ще я хване. Сигурно си стоеше в напудрения клуб и се опитваше да направи впечатление или на някой клиент, или на жена. Предполагаше се, че Парис трябва да направи нощната обиколка, но Джил бе напълно сигурна, че помощничката почти никога не идваше, когато бе неин ред.

На Джил не ѝ мина през ум, че някой от съседна конюшня може да мине, че охраната обикаля непрекъснато. Нея почти никога не я хващаха. Нали така стана и когато надраска колата на тъпата Ерин. Всички решиха, че е Чад, защото той бе идвал същата вечер и двамата с Ерин се скараха. Едно време Джил работеше в „Уол-Март“, откъдето крадеше какво ли не, и то под носа на мениджъра. Магазинът си го заслужаваше, нека да ги крадат, след като са назначили онзи кретен.

— Майната ти, Дон Джейд! Майната ти, Дон Джейд... — повтаряше тя и доволно тъпчеше дрехите му.

В този момент лампите в конюшната угаснаха.

Джил спря и застана неподвижно. Чу забързаните удари на сърцето си. Те отекваха в ушите ѝ и тя не успяваше да чуе дали някой се приближава. Когато очите ѝ се приспособиха към тъмнината, различи някакви сенки, ала боксът бе в дъното на конюшната и не влизаше достатъчно светлина отвън.

Някои от конете се обърнаха в боксовете. Изпръхтяха нервно, поне така се стори на Джил. Заопипва притеснена стената, за да открие подпряната вила. Беше я оставила чак в другия край. Обърна се към вратата и продължи да я търси.

Всичко се случи толкова бързо, че тя не успя да реагира. Чу прошумоляване зад себе си и усети нечие присъствие. Преди да успее да изпищи, нечия ръка покри устата ѝ. Тя отчаяно се вкопчи в дръжката на вилата, изви се и се опита да се измъкне от хватката на нападателя, олюля се назад и замахна с вилата, описвайки огромна дъга. Усети, че удря нещо. Беше стиснала дръжката съвсем накрая, затова не успя да замахне както трябва. Накрая изпусна вилата и тя се удари в стената.

Опита се отново да изпищи, ала не успя. Сякаш сънуваше кошмар и звукът не излизаше от гърлото ѝ. В този момент разбра, че ще умре.

Въпреки това се опита да хукне към вратата. Краката ѝ бяха натезали като олово. Стъпалата ѝ се оплетоха в пръснатите по пода дрехи. Бяха също като ласо, стегнало се около глезените ѝ, което я теглеше надолу. Полетя тежко напред и остана без въздух. Нападателят ѝ се нахвърли отзад.

Чу някакъв звук — глас, — ала така и не успя да различи на кого е, заради бясното туптене в ушите и дрезгавите звуци в собственото ѝ гърло, когато се опитваше да диша, да хлипа и да се моли. Усети как непознатият вдига червената мини пола и оголва задника ѝ, нечия ръка се плъзна между бедрата ѝ и скъса и без това прекалено малките прашки.

Опита се да се примъкне по-напред. На кръста усещаше ужасна тежест, след това тежестта се премести на главата и натисна лицето ѝ в оборския тор, който трябваше да бъде почистен следобеда. Не можеше да диша. Опита се да завърти глава, но не успя; опита се да си поеме въздух, но устата ѝ се напълни с изпражнения; опита се да повърне, но усети как някаква ужасна топлина се разлива в гърдите ѝ.

Не почувства нищо повече.

18.

Кварталът около дома на семейство Сийбрайт беше тих, огромните красиви къщи тънеха в тъмнина, а обитателите им нямаша никаква представа за проблемите на съседите. На първия етаж у семейство Сийбрайт все още светеше. Вторият етаж беше тъмен. Зачудих се дали Кристъл спи.

Брус я бе „изпратил да си ляга“, както каза Моли. Като че ли бе дете. Дъщеря ѝ бе похитена, а съпругът ѝ нареждаше да върви да спи. Той щял да се оправи. Зачудих се дали ако Кристъл не бе видяла касетата, Брус нямаше да я изхвърли в боклука.

Моли отвори вратата и ме поведе към кабинета на Брус Сийбрайт, където светеше. Вратата бе отворена. Брус бе вътре, мърмореше си нещо под нос и ровеше в библиотеката до телевизора.

— Това ли търсите? — попитах аз и вдигнах касетата.

Той се завъртя рязко.

— Вие какво търсите тук? Как влязохте в дома ми?

Погледна злобно полуприкритата зад мен Моли.

— Моли? Ти ли пусна тази тук?

— Елена може да помогне...

— С какво ще помогне? — попита той и предпочете да отрече, въпреки че аз стисках доказателството, че доведената му дъщеря е отвлечена. — Не ни трябва помощта ѝ.

— Вие да не би да си въобразявате, че ще се справите сам? — попитах аз и подхвърлих касетата на бюрото му.

— Напуснете дома ми, иначе ще се обадя в полицията.

— Не ми пробутвайте подобни заплахи. Не си ли научихте урока тази сутрин?

Той стисна устни и ме погледна с присвити очи.

— Елена е била детектив към шерифската служба — обади се Моли и се показа. — Тя познава хората, с които е работила Ерин и...

— Моли, върви си в леглото! — нареди строго Сийбрайт. — Утре ще се разправам с теб, млада госпожице. Подслушвала си чужд

разговор, влязла си в кабинета ми без разрешение и си довели тази жена в къщата ми. Много ти се събра.

Моли го гледаше вирнала брадичка.

— И на теб също — отвърна тя.

След това се обърна и излезе от стаята с достойнство на кралица.

Сийбрайт затвори вратата.

— Как е разбрала къде да ви намери?

— Може и да не ти се вярва, но хората в къщата ти имат свой собствен живот и умеят да мислят, без да те молят за разрешение. Сигурна съм обаче, че вие ще сложите край на това, след като разберете.

— Как смееете да критикувате начина, по който управлявам дома си? Нищо не знаете за семейството ми.

— Напротив. Всичко знам за семейството ви. Можете да ми вярвате — заявих аз и долових старата горчивина в гласа си. — Вие сте нещо като бог, а простосмъртните са длъжни да кръжат около вас, както планетите обикалят около слънцето.

— Как си позволявате да ми говорите по този начин? — процеди той и направи крачка към мен, за да ме накара да отстъпя и да ме притисне.

Аз не помръднах.

— Не съм аз тази, която ще дава обяснения, господин Сийбрайт. Доведената ви дъщеря е отвлечена, а Моли е единственият човек, който го е грижа дали тя ще живее. Нещо да кажете по този въпрос?

— Нямам какво да ви кажа. Това не ви влиза в работата.

— Вече ми влиза в работата. Кога, къде и как получихте тази касета?

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ви. — Той мина покрай мен с надеждата да се отърве от присъствието ми, върна се при библиотеката и затвори вратите, които скриваха телевизора.

— Да не би да предпочитате да отговаряте на въпросите на детектива от полицията?

— Ясно казват да не викаме полиция — напомни ми той, докато преместваше едно ъгълче на книга на милиметър вляво, за да застане до останалите. — Да не би да искате да носите отговорността за смъртта на момичето?

— Не. А вие?

— Не, разбира се. — Оправи натрупани една върху друга книги и очите му се плъзнаха в търсене на други нередности в малкото му царство. Нервен е, казах си аз.

— Ако тя не се върне, вие няма да съжелявате особено, нали? — попитах го аз.

— Това е отвратително.

— Нима?

Той престана да се чуди какво да подреди още и се направи на обиден.

— Ти за какъв ме мислиш?

— Сигурна съм, че точно сега не горите от желание да ви отговоря. Кога пристигна касетата, господин Сийбрайт? Никой не е чувал и виждал Ерин от седмица. Похитителите обикновено искат да пипнат парите час по-скоро. Това е част от цялата работа. Колкото по-дълго задържат жертвата, толкова по-голяма е вероятността да оплескат нещо.

— Касетата дойде току-що — отвърна той, ала не посмя да ме погледне, когато го каза.

Бях готова да се обзаложа, че е у него поне от два дни.

— А похитителите не са ли звънели?

— Не.

— Как пристигна?

— По пощата.

— Тук в къщата или в офиса ви?

— Тук.

— До вас ли беше адресирана или до съпругата ви?

— Ами... не помня.

Значи е била до Кристъл. И той я е скрил от нея. Сигурно преглеждаше пощата ѝ, мръсникът! Нали трябваше да държи всички под контрол. А когато тя най-сетне я бе видяла, той я праща да си легне и отива да се поразвее.

— Искам да видя плика — настоях аз.

— Изхвърлих го.

— Тогава ще прегледам боклука. Да вървим. Може да има отпечатъци. Марката също е важна.

— Няма го.

— Кое го няма? Боклукът ви вчера беше на тротоара. След като касетата е пристигнала днес, значи...

Сега вече нямаше какво да ми отговори. Въздъхнах отвратена от него и пробвах отново:

— Обаждали ли са се?

— Не.

— Господ да ти е на помощ, ако лъжеш, Сийбрайт.

Той поаленя.

— Как смееш да ме наричаш лъжец?

— Че ти си лъжец.

И двамата се обърнахме към вратата. Там бе застанала Кристъл. Приличаше на измъчена застаряваща проститутка. Лицето ѝ бе изопнато и бледо. Около очите ѝ имаше кръгове от аркансил. Изрусената ѝ коса приличаше на перука от някой филм на ужасите. Беше си сложила къс цикламен халат обточен с пухчета на деколтето и маншетите и чехли в същия цвят.

— Ти си лъжец — заяви тя, впила стъклените си очи в него.

— А ти си пиана — обвини я Брус.

— Как да не бъда. Нали не мога да говоря, ако не ме попиташ.

Наблюдавах Сийбрайт. Беше вбесен. Трепереше от гняв. Ако не бях тук, нямам представа какво щеше да направи. Кристъл не би посмяла да каже и дума. Обърнах се към нея и веднага забелязах разширените зеници и размазаното червило.

— Госпожо Сийбрайт, кога видяхте за пръв път касетата?

— Видях опаковката. Беше написано моето име. Реших, че е нещо, което съм поръчала по пощата.

— Кристъл... — изръмжа Брус.

— Кой ден беше?

Устата ѝ затрепери.

— Сряда.

Значи бяха минали два дни.

— Нямаше смисъл да те притеснявам — обясни Сийбрайт. — Я се погледни. Виж как ти се отрази.

— Видях я днес — обърна се тя към мен. — Дъщеря ми е отвлечена. Според Брус не трябва да знам за това.

— Казах ти, че ще се оправя, Кристъл — процеди през зъби той.

Кристъл ме погледна, нещастна, жалка и ужасена.

— В нашето семейство, оставяме решенията на човека, който е най-подходящ да ги взема.

Погледнах вбесена Брус Сийбрайт. Той се потеше. Беше успял доста успешно да сплаши жена като Кристъл, но с мен нямаше да му бъде толкова лесно.

— Ще ви попитам още веднъж, господин Сийбрайт. Преди да ми отговорите, искам да сте наясно, че от шерифската служба могат да изискат разпечатка от телефонната кампания и да потвърдят информацията. Обаждали ли са се похитителите?

Той подпря ръце на ханша си и вдигна очи към тавана, докато се опитваше да прецени какво ще стане, ако отрече. Не бе от хората, които открито биха се противопоставили на ченгетата. Ако повярваше на думите ми за разпечатката и се сетеше какво ще се случи, ако се намеси полицията... общественият му имидж щеше да бъде съсипан. Притаих дъх.

— Снощи.

Необичаен звук се изтръгна от гърдите на Кристъл Сийбрайт и тя се преви на внушителния кожен стол, сякаш някой я бе застрелял.

Сийбрайт се наду като накокошинен гълъб, докато се опитваше да обясни постъпката си.

— Първо, според мен цялата тази работа е лъжа и измама. Просто Ерин се опитва да ме унижи...

— До гуша ми дойде от тъпи мъжки теории — прекъснах го аз. — Не искам да чувам вашата. Вече видях касетата. Знам с какви хора е била замесена Ерин. Нямам намерение да жертвам живота й, защото ви е страх какво ще кажат околните. Кой се обади? Мъж? Жена?

— Звучеше като гласа на касетата — заяви нетърпеливо той. — Такъв, неясен.

— Какво каза?

Той пожела да ми отговори. Отново сви устни и на мен ми се прииска да го цапардосам.

— Защо да ви казвам всичко това? — опъна се той. — Не знам нищо за вас. Дори не знам за кого работите. Откъде да знам, че не сте една от тях?

— За бога, кажи й! — извика Кристъл и се сви на стола.

— А аз откъде да знам, че ти не си от тях — отвърнах аз. — Жена ти откъде да знае, че не си замесен?

— Не ставайте смешна, госпожице — сопна се Сийбрайт.

— „Смешна“ не е особено подходяща дума, господин Сийбрайт. Ерин доста ви е дразнела. Може би сте намерили начин да се преборите с този проблем.

— Господи! — писна Кристъл и покри устата си с ръце.

— Това е пълен абсурд! — кресна Сийбрайт.

— Не мисля, че от шерифската служба ще се съгласят с мнението ви — сопнах се аз. — Хайде, разказвайте.

Той въздъхна отново като свален от трона си патриарх.

— Гласът каза да сложа парите в картонена кутия и да я оставя на определено място в конния център в Локсахачи, нещо такова.

Знаех за кое място говори. Намираше се на двадесет минути от Уелингтън, все още неразработен център. Там бе просторно, имаше тренировъчни площадки, ала те се използваха по няколко пъти в годината.

— Кога?

— Днес. В пет.

— Оставихте ли парите?

— Не.

Кристъл се разрида.

— Ти си я убил! Убил си я...

— Стига, Кристъл, за бога, престани! — срязва я той. — Ако наистина е отвлечена, няма да я убият. Какъв е смисълът?

— Единствената им цел са парите — отвърнах студено аз. — Ще се опитат да ги вземат независимо дали тя е жива или мъртва. Обещаха ли Ерин да бъде на мястото? Споменаха ли друго място, откъдето да я приберете?

— Не казаха.

Нямаше гаранция, че Ерин е жива. Ако похитителите са били достатъчно жестоки, тя може и да е била убита веднага след похищението, за да не може да ги разпознае по-късно, а и защото така щеше да е по-лесно за тях. Може би още от самото начало са имали намерение да я ликвидират, а цялата работа с отвлечането е била за заблуда.

— След това обаждали ли са се?

— Не.

— Нещо не ми се вярва. Ако аз чаках да получа триста хиляди в пет следобед и никой не дойдеше да ми ги остави, щях да полюбопитствам защо е станало така.

Той вдигна ръце и застана до прозореца, където през незатворените капаци на прозорците се провираше мрак. Наблюдавах го и разбирах, че е безчувствен човек. Дотолкова, че бе в състояние да подхвърли заварената си дъщеря на един хищник. Толкова безчувствен, че нямаше да му трепне окото, ако я убиеха.

Най-трудно ми бе да преглътна, че Сийбрайт се отказваше да контролира нещата, когато имаше второ действащо лице и така ставаше уязвим. Единствената друга възможност бе да си изцапа ръцете, а това просто не можеше да се случи. Конспирацията бе по-приемливата от двете злини. Винаги можеше да отрече.

Погледът ми попадна на бюрото му, безупречно подредено. Нямаше да се учудя, ако отгоре имаше папка с надпис „Отвлечането на Ерин“. Спрях до телефона, безжичен „Панасоник“ с дисплей, на който се изписваха номерата. Шон имаше същия телефон. Минах зад бюрото, настаних се на кожения президентски стол и взех слушалката.

— Какво правите? — попита Брус и забързано прекрачи към мен.

Натиснах копчето за проверка и на прозорчето се изписа номер.

— Възползвам се от чудесата на съвременната техника. Ако похитителят ви е звънял от телефон, на който номерът не е блокиран, той е записан в паметта и може да се провери на кого е. Нали са много хитри тази машинки?

Надрасках номера на кубче с листчета, след това преминах на следващия номер. Той се опита да изтръгне телефона от ръката ми. Забелязах как мускулите на челюстта му се стегнаха.

— На този телефон ми звънят колеги и партньори — разпалено обясни той. — Няма да ви позволя да ги притеснявате.

— Вие откъде знаете, че някоя от тях не е похитителят? — попитах аз.

— Това е лудост! Те са богати уважавани хора.

— Може би всички с едно изключение.

— Няма да въвличам хората в тази каша.

— Имате ли врагове, господин Сийбрайт? — попитах аз.

— Не, разбира се.

— Никого ли не успяхте да ядосате цял живот? Човек, който е в строителния бизнес и то в Южна Флорида? Направо невероятно!

— Аз съм уважаван бизнесмен, госпожице Естес.

— И сте също толкова желан, колкото заразна болест — отвърнах аз. — Не мога да повярвам, че няма хора, които биха се зарадвали, ако ви накарат да страдате. А в момента мисля само за най-близките ви.

Той ме ненавиждаше. Личеше по малките му зловни очички. Това дори ме зарадва, защото чувството бе взаимно.

— Искам номера на разрешителното ви — настоя напрегнато той. — Имам намерение да се оплача на когото трябва.

— В такъв случай ще бъде глупаво от моя страна, ако ви го дам, не сте ли съгласен? — попитах аз и записах нов номер. Бяха записани тринадесет номера от последния път, когато бе изтрил паметта. — Освен това, господин Сийбрайт, струва ми се, че не сте в положение да се оплаквате от мен. Знам твърде много неща, които едва ли искате да излязат в пресата.

— Да не би да ме заплашвате?

— Този въпрос винаги ме е удивлявал — отвърнах аз. — Да не би да дължите пари на някого?

— Не.

— Играете ли хазарт?

— Не!

— Познавате ли човек на име Томас Ван Занд?

— Не. Кой е той?

— Вие ли уредихте Ерин да започне работа при Дон Джейд? Преписах и последните номера и го погледнах.

— Какво значение има? — попита той.

— Уредихте ли й работа?

Той отново ми се стори нервен. Отново посегна да оправи лист хартия, отклонил се на милиметър от правия път.

— Доста интересно съвпадение, ако Ерин съвсем случайно си е намерила работа при треньора на ваш клиент, купил си и безобразно скъпа собственост от вас.

— Това пък какво общо има? — настоя той. — Може и да съм споменал, че си търси работа, нещо свързано с коне. Какво от това?

Поклатих глава, скъсах страницата с номерата от кубчето и се изправих. Погледнах Кристъл, все още свита на кожения стол, отдала

се на собствените си кошмари. Искаше ми се да я попитам дали си струва — къщата, дрехите, колата, парите, — ала тя страдаше достатъчно и без да я обвинявам, че е продала собственото си дете. Подадох ѝ една от визитките си с телефонния ми номер, а друга оставих на бюрото.

— Ще проверя тези номера. Може да излезе нещо — уведомих ги аз. — Обадете ми се веднага след като похитителите се свържат с вас. Ще направя каквото мога. Професионалното ми мнение е, че трябва да позвъните в полицията и да поискате да разговаряте направо с детектив Джеймс Ландри.

— Нали казаха никаква полиция — напомни ми Сийбрайт, доволен, че не трябва да се обажда.

— Те ще бъдат в цивилни дрехи и с необозначени коли. Никой няма да разбере дори да са от Свидетелите на Йехова.

Сийбрайт се намръщи.

— Не искам чужди хора да вземат решения вместо нас.

— Така ли? Може и да не ви хареса особено, но в този случай не сте най-подходящият човек, който да взема необходимите решения — заявих аз. — Трябва ви професионална помощ. Ако не желаете, аз ще се погрижа за това, колкото и да ви е неприятно.

19.

Беше два и половина след полунощ. Брус Сийбрайт не можеше да заспи. Дори не се и опита. Тази вечер нямаше никакво желание да сподели леглото с Кристъл, макар да знаеше, че е съсипана. Цялата вечер трябваше да чисти кабинета, за да махне отпечатъците от пръсти по мебелите, да избърше всичко, което бе на бюрото, да напръска телефона с дезинфектант. Убежището му бе осквернено.

Кристъл бе влизала тук без негово позволение и бе ровила из пощата, оставена на бюрото, въпреки че специално я бе предупредил да не си позволява да пипа. Винаги той се занимаваше с пощата. А пък Моли бе влязла и бе видяла касетата. Не очакваше подобно нещо от тях двете. Разочарованието бе оставило горчив вкус в устата му. Светът му бе преобърнат, а сега и тази мръсница, дете се правеше на честен детектив и се опитваше да поеме нещата в свои ръце. Нямаше да позволи подобно нещо да се случи. Щеше да открие за кого работи и щеше да се погрижи никога повече да не си намери работа.

Крачеше из стаята и поемаше дълбоко мириса на лимоново масло и дезинфектант, докато се опитваше да се успокои.

Изобщо не трябваше да се жени за Кристъл. Бе допуснал грешка. Знаеше от самото начало, че по-голямата ѝ дъщеря ще се окаже проблем и накрая ще му се наложи да се справя сам с нея. И се бе оказал прав.

Отвори шкафа, в който стоеше телевизорът, извади видеокасета от рафта, сложи я в апарата и я включи.

Ерин бе гола, прикована за някакво легло. Опитваше се да се скрие.

„Погледни към камерата, кучко. Кажи си репликата.“

Тя клати глава и се опитва да скрие лицето си.

„Кажи! Искаш ли да те накарам?“

Тя поглежда към камерата.

„Помогнете ми.“

Брус извади касетата и я прибра в картонената опаковка. Приблѳжи се до малкия сейф скрит зад сборниците със закони по въпросите на недвижимата собственост, сложи касетата вътре и заключи. Никой друг нямаше да види касетата. Вече бе взел решение. Той бе най-подходящият човек да взима решения.

20.

Никога не съм се подвеждала да вярвам, че хората са добри. Опитът ми е доказал, че повечето са егоисти и често пъти са много жестоки.

Спах три часа, защото тялото не ми даде избор. Събудих се, защото умът не ми позволи да почивам повече. Станах, нахраних конете, след това взех душ и седнах пред компютъра по фланелка и бикини и се заех да проверя телефоните, които бях преписала, като използвах телефонния указател онлайн.

Шест от тринадесетте номера с кода на Уелингтън не бяха включени, четири открих, един бе на пицария „Домино“, два бяха от един и същ номер в Ройъл Палм Бийч, също необявени. Сийбрайт твърдеше, че похитителят е звънял един-единствен път, ала аз не му повярвах. Той така и не бе отишъл на определеното място. Не можех да повярвам, че никой не му се е обадил след това.

Набрах номера в Ройъл Палм, но никой не се обади. Никой не съобщи весело: „Компания «Свличания».“

Набрах един по един необявените номера и попаднах или на телефонни секретари, или на прислужници, събудих двама много сърдити господата, които несъмнено щяха да се обадят побеснели в офиса на Брус Сийбрайт, за да се оплачат от новата му асистентка.

След това набрах шерифската служба и след като ме прехвърляха от секретарка на секретарка, най-сетне попаднах на телефонния секретар на Ландри. В същото време проверявах имейла си за някаква информация от познатия ми във ФБР и проверката, която трябваше направи в Интерпол. Нямаше нищо. Докато слушах гласа на Ландри, си записах номера на пейджъра му и се чудех дали да не се обадя на Армеджиън, за да го накарам да действа по-бързо, но след малко прецених, че не бива да прекалявам. Информацията за чужбина щеше да бъде просто потвърждение на факта, който знаех със сигурност, а именно че Ван Занд е първокласна гадина.

Дали бе достатъчно дързък, за да се заеме с отвличане? Защо не?

Нали бе направил почти същото с приятелката на Ирина, Саша Кулак. Ако Брус Сийбрайт бе уредил работа за Ерин с помощта на Трей Хюс, нищо чудно Ван Занд да е разбрал, че Ерин има нещо общо с предприемача на Феърфийлдс. Сигурно си е казал, че предприемачите имат много пари. Защо да не пипне част от тях? Мотивът бе алчност. Той познаваше момичето, познаваше конната база, знаеше, когато има хора и кога е празно. Предоставила му се е добра възможност.

Как го е направил? Знаех, че Ван Занд има видеокамера, така че спокойно е могъл да направи касетата. Устройството за промяна на гласа е заличило акцента. Ами белият ван? Откъде се бе появил? Ако Ван Занд бе снимал, кой бе онзи с маската?

Боклуците се надуват отдалече. Имаше достатъчно мизерници, които се мотаеха в конната база и бяха готови да направят какво ли не за пари. Свестните хора може би нямаше да успеят да ги открият, ала Томас Ван Занд не беше свестен човек.

Най-притеснителното, ако Ван Занд бе похитителят, щеше да се окаже евентуалната му връзка с Брус Сийбрайт и бездействието на Сийбрайт, когато бе поискан откупът. Ако Сийбрайт имаше нещо общо, защо тогава касета е била адресирана до Кристъл? Защо той я бе скрил от нея? Ако идеята е била да се отърве веднъж и завинаги от Ерин, спокойно е можел да представи нещата като провален опит за отвличане. В този случай Сийбрайт имаше нужда от помощник. Нямаше логика да крие.

Бе повече от ясно, че е бездействал, независимо какъв е бил мотивът му. Бях готова да се обзаложа, че той щеше да направи още някоя мизерия, въпреки заплахата му.

Набрах номера на пейджъра на Ландри и си оставих номера. Щеше да се изпише, че номерът е на „Авадонис“. Така имаше по-голяма вероятност да ми се обади. Ако видеше името ми, щеше да изтрие съобщението, без да се замисли.

Докато чаках телефонът да звънне, си сипах чаша кафе, крачех нервно и обмислях други възможности. Не можех да пренебрегна факта, че Ерин се бе грижила за Ярка звезда, а Ярка звезда бе мъртъв. Прехвърлях и възможната връзка с Джейд и тъмното му минало. Не биваше да забравям, че тя бе имала връзка с Чад Сийбрайт, че двамата се бяха скарали два дни преди тя да изчезне. Тя го бе зарязала заради

по-възрастен мъж, нали така каза Чад. Очевидно бе, че си пада по шефа, както спомена Моли.

Телефонът звънна. Грабнах слушалката.

— Обажда се детектив Джеймс Ландри. Получих съобщение на пейджъра си от този номер.

— Ландри. Естес е. Ерин Сийбрайт е била отвлечена. Родителите й са получили видеокасета с искане за откуп.

Той мълчеше, докато обмисляше чутото.

— Все още ли мислиш, че няма случай? — попитах заядливо аз.

— Кога са получили записа?

— Четвъртък. Пастроктът й е трябвало да остави парите вчера. Направил си е оглушка.

— Моля?

— Дълго е за разправяне. Нека да се видим някъде. Ще ти дам подробностите и ще те заведа до тях.

— Няма нужда — отвърна той. — Ще науча подробностите от родителите. Благодаря ти, че ми каза, но не искам да идваш и ти.

— Изобщо не ми пука какво искаш — заявих аз. — Ще бъда там.

— Пречиш на официално разследване.

— Засега пречките бяха от твоя страна — сопнах се аз. — Нямах да има никакво разследване, ако не бях аз. Пастроктът не иска да си мръдне пръста. Той с радост би махнал с ръка, надявайки се престъпниците да захвърлят момичето в някоя канавка, вързана с нещо тежко, за да не изплува. Три дни по-напред съм от теб и се познавам с всички, с които тя е работила.

— Ти вече не си ченге.

— Не е необходимо да ми го напомняш. Майната ти, Ландри!

— Просто го споменавам. Ти не командваш парада, Естес. Ако искаш да се правиш на шеф, наеми си прислуга. Не работя нито за теб, нито с теб.

— Добре. Тогава ще си мълча за нещата, които знам. Върви по дяволите, тъпако!

Затворих и отидох да се облека.

Малко са изчадията на този свят по-твърдоглави от ченгетата. Казвам го с пълна сигурност, защото и аз съм една от тях. Вече не нося значка, ала значката не прави ченгето. Трябва да си ченге по душа, да ти идва отвътре. Ченгето си е ченге, каквото и да е положението му в

момента, независимо дали е в униформа, или не, независимо към коя служба е прикрепен, независимо от възрастта.

Разбирах Ландри, защото призиванието ни бе едно и също. Не го харесвах, ала го разбирах. Предполагах, че и той ме разбира. Нямах да си признае, но той също не ме харесваше, следователно отношенията ни бяха напълно ясни.

Обух бежов панталон и черна фланелка без ръкави. Телефонът звънна тъкмо когато си закопчавах часовника.

— Къде живееш? — попита той.

— Не искам да идваш в дома ми.

— Защо не? Да не би да продаваш дрога? Или си наредила крадени вещи? От какво се страхуваш?

Не исках никой да пристъпва в убежището ми, но как да му го кажа. Не бива да разкриваш нещата, които те правят уязвим. Неудоволствието ми бе неприкрито. Дадох му адреса и се проклех, че му позволих да спечели тази битка.

— Ще бъде при теб след половин час — съобщи ми той и затвори.

Отворих му портата след двадесет и три минути.

— Хубава колиба — отбеляза Ландри, когато видя къщата на Шон.

— Тук съм само гостенка. — Поведох го от паркинга покрай конюшната към къщата за гости.

— Хубаво е човек да знае, че не всички живеят в разни дупки и ядат от картонени кутии.

— Ти сред такива хора ли се движиш? — попитах го аз. — Вдигни малко летвата. Все пак живееш на пристанището.

Той ме погледна обидено и стана подозрителен, защото без да е споделил сам с мен, бях научила разни неща.

— Ти пък откъде знаеш?

— Проверих те. Като няма работа човек и разполага с интернет...

Това никак не му хареса. Много се радвам. Не исках да ме подценява. Нека знае, че съм по-умна от него.

— Кръвната ти група е АВ отрицателна и си гласувал за републиканците на последните избори — продължих аз и отворих вратата. — Искаш ли кафе?

— Знаеш ли как го пия? — попита саркастично той.

— Без сметана с две лъжички захар.

Той продължаваше да ме зяпа.

Свих рамене.

— Този път налучках.

Застана край кухненския бокс, скръстил ръце на гърдите си. В тази поза трябваше да го снимат на плакат за набиране на нови попълнения в редиците на полицията. Беше облякъл колосана бяла риза на винено райе, съчетана с кървавочервена вратовръзка, черни очила, стегнат като военен.

— Приличаш на федерален агент — отбелязах аз. — Защо така? Да не би да завиждаш?

— Защо си толкова любопитна? — подразни се той.

— Знанието е сила.

— Това някаква игра ли е за теб?

— Ни най-малко. Просто искам да знам с кого си имам работа.

— По-добре от това няма да ме опознаеш — заяви той. — Разказвай за семейство Сийбрайт.

Пуснах му видеокасетата и му разказах какво се бе случило снощи в дома им. Той не трепна.

— Мислиш, че пастроктът има пръст в тази работа, така ли? — попита той.

— Няма съмнение какво му е отношението към Ерин, така че не е странно как е процедирал досега. Не ми харесват хората, с които поддържа връзки. Ако обаче отвлечането е нагласена работа и той има нещо общо, защо ще крие касетата? Това не ми е ясно.

— Въпрос на контрол, може би — предположи Ландри и пусна касетата отново. — Може би изчаква момичето да умре и чак тогава да покаже записа на жена си и да подчертае, че я е защитил от ужасната истина, че се е справил с положението по най-добрия възможен начин.

— Ами да. Решенията в семейството се вземат от най-подходящия за тази цел — измърморих аз.

— Какво?

— Семейното мото. Брус Сийбрайт е маниак на тема контрол. Патологичен случай. Егоист, обсебващ, тормози ги до един. Семейство като в пиесите на Тенеси Уилямс.

— Значи всичко се връзва.

— Точно така — съгласих се аз. — Работата е там, че момичето е живяло в змийско гнездо. Мога да посоча още трима други заподозрени.

— Давай.

Разказах му за Чад Сийбрайт, а после и за Дон Джейд.

— Освен това очаквам един познат да получи сведения от Интерпол за Томас Ван Занд. Той вече е упражнявал насилие над млади жени, голям мръсник е и е много хлъзгав.

— Очарователни хора — въздъхна Ландри.

— Светът на конете е един микрокосмос. Там са и добрите и лошите, и красивите, и грозните.

— И онези, които имат, и другите, които нямат. Така и трябва, иначе кой щеше да пълни затворите — продължи Ландри. — Завист, алчност и сексуални перверзни.

— А земята продължава да се върти.

Ландри въздъхна и превъртя касетата, за да я пусне отново.

— А ти как се вместиш сред тази тайфа, Естес?

— Вече ти казах. Помагам на малката сестра.

— Защо? Защо се е обърнала към теб?

— Дълга история, която няма особено значение. Вече съм вътре, така че смятам да остана докрай. Проблем ли има?

— Има — отвърна той, без да откъсва поглед от монитора. — Сигурен съм, че това няма да те спре.

— Няма.

Той натисна копчето за пауза и присви очи към екрана.

— Виждаш ли този номер?

— Не. Вече се опитам. Не можах да го разчета и на оригинала у Сийбрайт. Ще ти трябва специалист.

— Виж, Ландри, вече съм на ти с хората на Джейд — подхвърлих аз. — Нямам нищо против да работя с теб. Ще бъде глупаво от твоя страна, ако ми откажеш. Може да си всякакъв, но не си глупав.

Той ме погледна продължително, сякаш се опитваше да разбере нещо повече от онова, което бях готова да разкрия.

— И аз съм си написал домашното — обади се той. — Ти си неуправляема, Естес. Винаги си била такава, доколкото разбрах. Това никак не ми харесва. Мислиш си, че онзи тип Сийбрайт е маниак на тема контрол. За мен това е добродетел. Когато работя над някой

случай, той е единствено и само мой. Точка по въпроса. Не искам, като се заема, да се чудя непрекъснато какво ще ми сервираш в следващия момент. Гарантирам ти, че и никой друг в отдела няма да се съгласи с подобно нещо. Ако шефът разбере, че съм ти позволил и ти да се намесиш, ще ми съдере задника.

— Нищо не мога да направя. Вече съм се намесила и нямам намерение да се отказвам. Казах ти, че ще работя с теб, но не си въобразявай, че ще работя за теб. Не можеш да ме контролираш, Ландри. Ако не ти харесва, значи имаме голям проблем. Целта е само една — да измъкнем Ерин Сийбрайт жива. Ако си решил, че тук става въпрос за някакво състезание, дръж си оная работа в гащите. Сигурна съм, че твоят е по-голям, отколкото на останалите, но да знаеш, че не искам да го видя. Въпреки това ти благодаря за предложението. Може ли да се хващаме на работа? — подканих го аз. — Денят не е безкраен.

В първия момент Ландри не реагира, ала след това направи крачка към вратата.

— Ти водиш. Дано да не съжалявам.

Отвърнах на погледа му, обзета от същите чувства.

— Значи мислим еднакво.

Брус Сийбрайт никак не се зарадва, когато ме видя. Сам отвори вратата — очевидно бе забранил на останалите да припарват навън. Беше облечен като за голф с масленозелен панталон и оранжева блуза с три копчета на врата, със същите плетени обувки като Ван Занд. Беше осем и петнадесет сутринта.

— Господин Сийбрайт, това е детектив Ландри от шерифската служба — започнах аз. Ландри продължаваше да стои с каменно лице. — Спомена, че никой от вас не му се е обаждал.

— Събота е — оправда се Сийбрайт. — Не знаех колко рано мога да се обадя.

— Затова сте решил да докарате играта до осемнадесетата дупка и чак тогава да звъннете? — засякох го аз.

— Госпожица Естес ми каза, че доведената ви дъщеря е била отвлечена — намеси се Ландри.

Сийбрайт ми отправи смразяващ поглед.

— Похитителите казват никаква полиция, затова не съм викал полиция. Надявам се госпожица Естес да не е застрашила живота на Ерин, като ви е довела.

— Май вие разиграхте асото, като не отидохте на определеното място — продължих да се заяждам аз. — Може ли да влезем?

Той отстъпи с нескрито нежелание и затвори вратата, за да не ни види някой съсед.

— Някакви нови известия от похитителите? — попита Ландри, когато последвахме Сийбрайт към кабинета му.

Кристъл не се мяркаше. Къщата бе тиха като мавзолей. Забелязах, че Моли се е свила на стълбите на горния етаж и наднича през перилата.

— Не.

— Кога за последен път са се обаждали?

— В четвъртък вечерта.

— Защо не платихте откупа, господин Сийбрайт?

Сийбрайт затвори вратата на кабинета и се обърна с намерение да се скрие зад бюрото. Само че Ландри вече бе заел мястото му, подпрял се с длани на облегалката на стола.

— Сигурен съм, че госпожица Естес ви е казала. Откъде да съм сигурен, че не е някоя измама.

— Значи сте достатъчно убеден, че не е измама, затова не се обаждате в полицията от страх какво може да сполети Ерин, но не сте чак толкова убеден, че да платите откупа — обобща Ландри. — Нещо не ви разбирам, господин Сийбрайт.

Сийбрайт започна да крачи из стаята, подпрял ръце на ханша си.

— Искрено съжалявам, че не съм запознат с протокола, който важи, когато човек стане жертва на похищение. Случва ми се за пръв път.

— Готови ли са парите?

— Мога да ги намеря.

— В събота ли?

— Щом се налага. Президентът на банката ми е личен приятел. Целият ми бизнес минава оттам.

— Добре — съгласи се Ландри. — Обадете му се. Уведомете го още отсега, че по-късно днес ще се наложи да го помолите за услуга. Трябват ви триста хиляди долара в маркирани банкноти. Ще му трябва известно време, за да реагира. Кажете му, че човек от шерифската служба ще го посети, за да му помогне.

Сийбрайт беше шокиран.

— Ама вие... Нали няма да им дадем парите?

— Ще им ги дадете, ако искате доведената ви дъщеря да остане жива — обясни Ландри. — Нали искате, господин Сийбрайт?

Сийбрайт затвори очи и изсумтя.

— Да. Разбира се.

— Добре. След час ще изпратя техниците, за да сложат подслушвателно устройство на телефона. Когато се обадят отново, ще проследим обаждането. Вие ще уточните мястото. Обещайте да занесете парите, но настоявайте Ерин да бъде също там, така че да я виждате, иначе няма размяна. Те вече знаят, че няма да успеят лесно да ви пречупят. Ако не са я убили досега, ще я доведат. На тях им трябва парите, не момичето.

— Не мога да повярвам — измърмори Сийбрайт. — Вие ще дойдете ли на уговореното място?

— Да. Вече говорих с началника си за положението ви. Той също ще ви се обади, за да поговорите лично.

— Ами ФБР? — попита Сийбрайт. — Не се ли занимават те с отвличанията?

— Не става веднага. Можем да ги извикаме, ако искате.

— Не искам. И без това положението вече излезе от контрол. Похитителите казаха да не викам полиция, а сега униформените ще плъзнат в цялата къща.

— Ще бъдем много дискретни, господин Сийбрайт — обеща Ландри. — Искам да поговоря с всички, които живеят в къщата.

— Жена ми изпи нещо успокоително и няма да можете да я събудите. Освен Кристъл сме само аз, синът ми Чад и малката дъщеря на Кристъл, Моли.

— Детектив Ландри знае за сексуалната връзка между Ерин и Чад — споделих аз. По врата му плъзна червенина, също като живак на термометър. — Той сигурно ще настоява да поговори с Чад.

— Синът ми няма нищо общо с тази работа.

— Защото вие казвате — предизвиках го аз. — Синът ви има много общо с Ерин. Две вечери преди тя да изчезне, той е бил в апартамента ѝ и са се скарали.

— Тя е виновна за всичко — заяви с горчивина Сийбрайт. — Ерин го накара да започнат тази връзка, за да ме дразни.

— Значи не предполагате, че Чад го е направил, защото и той е искал да ви подразни, така ли?

Сийбрайт направи крачка напред и размаха пръст пред лицето ми.

— Писна ми от вас и обвиненията ви! Пет пари не давам за кого работите. Не искам да ви виждам тук. Сега вече е замесена полицията. Сигурен съм, че те нямат нужда от частен детектив. Нали така, господин следовател?

Сийбрайт погледна Ландри. Ландри погледна към мен. Лицето му бе непроницаемо, също като моето.

— В интерес на истината — започна той — сътрудничеството на госпожица Естес е особено важно, господин Сийбрайт. Нямах да бъда тук, ако не беше тя.

Доброто ченге и лошото ченге. Бях готова да се усмихна.

— Може би ще искате лично да обясните на началника на детектив Ландри как е станало — предложих на Сийбрайт.

Той гореше от желание да ми хване врата и да стиска, докато ме задуши. Личеше му по погледа.

— Сигурна съм, че доста ще се заинтересува, когато разбере как не ви пука за отвличането на доведената ви дъщеря — продължих аз и отстъпих. — Знаете ли, детектив Ландри, май няма да е зле да се обадите на ФБР. Имам един приятел в областния клон и мога веднага да се свържа с него. Все пак ще се наложи намеса на международно ниво, ако се окаже, че е замесен чужд гражданин, който често сключва сделки в конната база. Може да е замесен и някой от клиентите на господин Сийбрайт от друг щат. Ако Ерин е извън пределите на нашия щат, случаят автоматично преминава към федералните.

Щом споменах бизнеса на Сийбрайт и клиентите му, сфинктерът му се завърза на Гордиев възел.

— Не ми е приятно да ме заплашват — процеди намръщено той.

Минах покрай него, наведох се и прошепнах:

— Правилно ме разбрахте.

— Трябва да насочите вниманието си към доведената ви дъщеря, господин Сийбрайт — заговори Ландри. — Като се оплаквате от хората, които, изглежда, са по-загрижени за нея от вас, съвсем не е във ваша полза. Разбирате ли ме правилно?

— Разбирам, че трябва да се обадя на адвоката си — отсече Сийбрайт.

— На всяка цена, ако се притеснявате, че разговаряте с мен.

Тези думи го накараха да млъкне. Прокара длани по лицето си и погледна към тавана.

— И аз ли съм сред заподозрените? — попита той.

— Подобни разследвания, господин Сийбрайт, са нож с две остриета. Трябва да търсим както в семейството, така и извън него — обясни Ландри. — Сега бих искал да разговарям със сина ви. Той вкъщи ли е?

Сийбрайт се приближи до интеркома и натисна едно копче.

— Чад, би ли дошъл в кабинета ми, ако обичаш.

Представих си как би ми подействало, ако живеех тук и гласът на Сийбрайт се разнасяше от стените. Трябваше му само един остен с дистанционно управление и картинката щеше да е пълна.

— Чад имал ли е неприятности със закона, господин Сийбрайт? — попита Ландри.

Сийбрайт се обиди.

— Синът ми е отличен ученик.

Чу се плахо почукване на вратата и Чад Сийбрайт надникна, а след това се вмъкна вътре с изражението на срамежливо кученце, в очакване на нещо вкусно. Беше облечен в зелен панталон и тъмносиньо поло на „Томи Хилфигер“. Бе готов за редиците на младите републиканци.

— Чад, това е детектив Ландри и госпожица Естес — представи ни Брус Сийбрайт. — Искат да ти зададат няколко въпроса за Ерин.

Чад се ококори.

— Да, разбира се. Вече разговарях с госпожица Естес. Тя знае, че не съм виждал Ерин. Искат ми се да можех да ви помогна с нещо.

— С Ерин сте имали връзка — започна направо Ландри.

Чад се притесни.

— Тя приключи. Признавам, че сгреших. Просто така се случи. Ерин е много...

— Миналата седмица сте се скарали. Защо?

— Скъсахме.

— Чад! — кресна Брус Сийбрайт. — Каза ми, че всичко между вас е приключило още преди месеци! Когато Ерин се изнесе.

Чад сведе очи към пода.

— Почти... Съжалявам, татко.

— Чад, къде беше миналата неделя между четири и шест следобед? — попита Ландри.

Чад се огледа така, сякаш отговорът бе написан на стената.

— Неделя ли? Ами... Сигурно съм бил...

— Бяхме на кино — намеси се Брус Сийбрайт. — Помниш ли, Чад? Нали в неделя ходихме да гледаме новия филм с Брус Уилис?

— Неделя ли беше? А, да. — Чад кимна и погледна Ландри. — Бях на кино.

— Кой филм гледахте?

— „Заложник“. Страхотен е. Вие гледахте ли го вече?

— Не ходя на кино — отвърна Ландри.

— И сигурно не сте запазили билетите? — попитах аз.

Чад се усмихна глупаво.

— Че кой пази такива неща?

— Тогава ще ви попитам вас, господин Сийбрайт. Струва ми се, че сте от хората, които пазят билетите и дори ги ламинират.

— Не съм ги запазил.

— Освен това сте от хората, които няма да се замислят, когато карат сина си да лъже полицията — продължих аз.

— С приятели ли бяхте? — попита Ландри. — Някой може ли да потвърди, че сте били там?

— Не — отвърна Брус. — Излязохме двамата като баща и син.

— В кое кино?

— Голямото на Стейт Роуд Севън.

— По кое време започна филмът? — попитах аз.

Сийбрайт щеше да избухне всеки момент.

— Късният следобед. — Погледна ядосано Ландри. — Защо продължавате да ни тормозите? Ако някой е отвлякъл Ерин, сигурно е станало в конната база. Какви ли не боклуци се подвизават в конния бизнес. Защо не поговорите с тях.

— Вие вече говорихте ли с тях? — попитах аз. Той ме погледна глупаво. — Вие сте й осигурил тази работа с помощта на Трей Хюс. Говорихте ли с него? Попитахте ли го дали не е виждал Ерин, дали знае нещо, дали не е чул нещо?

Сийбрайт отвори уста, но звук не излезе.

— След като видяхте касетата и знаехте, че Ерин е била отвлечена от конната база, не се ли обадохте на единствения човек, който е бил връзката ви с нея?

— Аз... ами... Трей едва ли знаеше нещо по този въпрос — заекна той. — Ерин бе просто коняр.

— За Хюс да. Но на вас ви е доведена дъщеря.

Мобилният на Ландри иззвъня, той се извини и излезе от кабинета и ме остави под пронизващите погледи на двамата мъже от семейство Сийбрайт. Защо нямаше кой да ги върже и да ги нашиба с камшик като роби? Лошото е, че това не бе допустимо дори в Южна Флорида.

— Сблъсквала съм се с много безчувствени гадняри — обърнах се аз към Брус, — обаче вие, господин Сийбрайт, сте безспорният фаворит сред тази измет. Сега ще изляза, за да не изпитате силата на гнева ми.

Ландри бе край входната врата, свил вежди, докато разговаряше тихо по телефона. Погледнах нагоре и забелязах Моли, все още свита край перилата. Изглеждаше малка и самотна. Сигурно никой не я поглеждаше в тази къща. Кристъл не можеше да ѝ помогне, а Брус и отрочето му бяха врагът.

Прииска ми се да се кача по стълбите и да седна до нея, да ѝ кажа, че знам как се чувства. Само че Ландри приключи разговора.

Стомахът ми се сви, когато погледнах изражението му.

— Какво има? — попитах тихо и се подготвих за най-лошото.

— Открили са тялото на някакво момиче в конната база.

21.

Циникът усеща смирението едва когато нещо му въздейства толкова силно, че дори го оставя без дъх.

Усетих как кръвта се оттича от главата ми, когато Ландри ми каза за трупа. Остави ме в антрето и се върна при Брус Сийбрайт.

Дали не беше Ерин? Как е убита? Дали не съм виновна аз? Аз ли провалих нещата? Каква съм егоистка да мисля по този начин. Ако Ерин бе мъртва, вината бе на извършителя, след това на Брус Сийбрайт. Нарездах се доста надолу в списъка на виновниците. Помислих си, че може и да не е Ерин, а в следващата част от секунда, че не е възможно да е която и да било друга.

— Какво се е случило?

Моли неочаквано застана до мен. Езикът ми, обикновено значително по-бърз от ума, бе като залепнал за небцето.

— Нещо за Ерин ли казаха? — попита уплашена тя. — Да не би да са я намерили?

— Все още не знаем. — Това бе истината, въпреки това имах чувството, че я лъжа, и сигурно думите ми прозвучаха като лъжа. Моли се отдръпна назад.

— Кажи ми! Заслужавам да зная. Не съм някое... глупаво дете, от което всички крият каквото се сетят — заяви гневно тя.

— Не си, Моли — отвърнах аз. — Не искам да те плаша, преди да знам със сигурност.

— Вече ме уплаши.

— Съжалявам. — Поех си дъх, за да спечеля един миг и да помисля как да ѝ кажа. — Шефът на детектив Ландри се обади. Открили са труп в конната база.

— Ерин? Мъртва ли е? Това е заради полицията. На касетата казваха да не викаме полиция.

— Не знаем кой е, Моли — опитах се да я успокоя аз и я стиснах за раменете. — Мога само да ти кажа, че никой не е убил Ерин, защото Ландри е тук. Похитителите няма как да разберат, че е полицай.

— Ти откъде знаеш? — попита тя. — Може да наблюдават къщата. Може да са сложили подслушвателни устройства.

— Тези неща не стават така. Къщата ви не се подслушва. Така става само по филмите. В истинския живот престъпниците са мързеливи и глупави. На когото и да е трупът, тя е била мъртва много преди Ландри да влезе в дома ви — обясних аз. — Сега трябва да отида в конната база. Ще ти кажа веднага щом разбера какво става.

— Идвам с теб — заяви твърдо тя.

— В никакъв случай.

— Тя ми е сестра.

— А аз си върша работата. Не мога да ти позволя да дойдеш там, Моли. Причините са много. Не искам да идваш, отново по същите причини.

— Аз пък не искам просто да вися тук. Ерин е в беда. Искам да помогна.

— Ако искаш да помогнеш, отваряй си очите и ми кажи, ако похитителите изпратят нова касета. Трябва да разберем веднага. Това е задачата ти. Става ли?

Усетих колко е разочарована. Тя бе единствената, която бе направила нещо, за да открие Ерин, а ето че сега трябваше да стои бездейно.

— Добре — въздъхна тя.

Понечих да тръгна.

— Елена?

— Какво?

Тя ме погледна с големите си очи.

— Наистина съм уплашена.

Докоснах я по главата, сякаш я благославях. Прииска ми се наистина да притежавам такава сила, ала знаех отлично, че няма как да стане.

— Знам. Остани тук. Ние правим всичко, което е необходимо.

Ландри излезе от кабинета. Брус Сийбрайт не се появи. Зачудих се дали не уведомява Кристъл по интеркома.

— Ще ти се обадя веднага щом науча нещо — казах аз на Моли и тръгнах към вратата.

Ландри бе зад мен.

— Ти знаеш ли къде е конюшня четиридесет? — попита той.

— Да. В самия край на базата. Давай. Ще те вкарам през задния вход. Ще стане по-бързо. Научи ли подробностите?

Той поклати глава.

— Нямаше никаква логика. Лейтенантът каза, че са я изровили. Не разбирам какво означава това — дали е труп или скелет.

— Много скоро ще разберем — отвърнах аз и заобиколих колата.

Прозвуча като лъжа. Всяка минута, в която не знаех какво става, ми се струваше дълга като час. Чувствах се така заради Моли. Не ми се искаше да ѝ съобщя, че сестра ѝ е мъртва.

Поех по пътя от Бинкс Форест през Аероклуба — квартала на хората, които притежаваха собствени самолети, а след това минах през Палм Бийч Пойнт и по прашния неасфалтиран път, който водеше към задния вход на конната база. Това бе същата порта, откъдето бяха отвлели Ерин Сийбрайт преди почти цяла седмица. Конюшния четиридесет бе в Ливадите, точно до портата.

Както и през всеки уикенд през сезона, наоколо бе пълно с ездачи, коняри, кучета, деца, коли, джипове, електромобили и скутери. Най-голямата тълпа се бе събрала край ръждясал жълт камион за отпадъци, паркиран край една от ямите за оборски тор пред палатките. Забелязах доста сини униформи. Охрана. Патрулна кола в бяло и зелено бе паркирана отстрани на пътя.

Оставих беемвето на паркинга срещу мястото, грабнах шапката от задната седалка и слязох от колата. Ландри спря на пътя и отвори прозореца. Аз се наведох към него.

— Не ме познаваш.

Той изви очи.

— Това е най-съкровеното ми желание.

Продължи напред и спря до патрулната кола.

Сърцето ми блъскаше, докато приближавах. Попитах някакво момиче с вързана на опашка коса, щръкнала изпод бейзболна шапка какво се е случило.

Стори ми се развълнувано.

— Открили са труп.

— Господи! Някой знае ли на кого е?

— Казаха, че била коняр. Не знам.

Минах покрай нея и си проправих път през тълпата. Охраната настояваше хората да се разотиват и всеки да се заеме със задачите си.

Шофьорът на камиона седеше отстри, отпуснал ръце между коленете. Лицето му беше безизразно. Шофьорът на другия камион стоеше наблизо и разговаряше с охраната, полицаия и Ландри, като непрекъснато ръкомахаше.

Стигнах най-отпред. Ямата за отпадъци бе наполовина разкопана. Отвътре стърчеше човешка ръка. Женска ръка с алени нокти и много гривни, които блестяха на слънцето. Конски чул бе метнат върху останалата част от тялото.

— Госпожице — повика ме Ландри и приближи. — От охраната казаха, че може да помогнете. Бихте ли...

— Не знам... Не съм сигурна — отвърнах аз заради хората наоколо, които ме наблюдаваха и се чудеха коя съм.

Ландри ме стисна за ръката и ме поведе към ямата, без да обръща внимание на протестите ми. Когато се отдалечихме от тълпата, той заговори.

— Човекът чистел, когато я открил. Била накисната в лайната. Не проявяват никакво уважение към мъртвите. Разправя, че ямата не е чистена от четвъртък, а тогава е била изпразнена до дъно.

— Ако е Ерин, искам да ме оставиш за десет минути насаме с Брус Сийбрайт и един остър назъбен нож.

— Аз ще го държа, докато ти му вадиш сърцето.

— Става.

Намръщен заради силната миризма на урина и тор, той се наведе над тялото и повдигна чула.

Стегнах се в очакване на най-лошото. Тялото бе бяло и вдървено. Размазаната спирала, сините сенки и тъмното червеникавокафяво червило придаваха на лицето зловещ вид. Устата бе отворена и отвътре се показваха парчета тор.

Изпуснах дълго сдържания си дъх, облекчена, ала в същото време потресена.

— Това е Джил Морон.

— Познаваш ли я?

— Да. Познай за кого работи.

Ландри се намръщи.

— За Дон Джейд. Вчера ми се похвали, че спи с него.

— Вчера ли? Ти какво си правил тук? — попитах аз, напълно забравила и за публиката, и за ролята, която трябваше да изпълнявам.

Той ми се стори притеснен и не ме погледна.

— Да не би да си идвал, за да разпитваш кой ме е нападнал? Виж ти! Аз пък си мислех, че не ти пука.

— Пука ми, след като заради теб ме чака ужасна бумащина — оплака се той. — Разкарай се, Естес. Върви се прави на празноглава богаташка. Направи нещо полезно.

Придадох си вид на потресена заради зяпачите и забързах към колата, за да се обадя на Моли Сийбрайт и да ѝ кажа, че сестра ѝ не е мъртва... Поне доколкото знаех. След това се отправих към конюшната на Дон Джейд, за да търся убиеца.

22.

Когато пристигнах в конюшната, заварих основно почистване. Парис наглеждаше работата на гватемалеца, който изнасяше купчини дрехи от един бокс и ги прехвърляше в количката, с която извозваха оборския тор. Тя ту се караше на него, ту се разправяше с някой по мобилния телефон.

— Как така дрехите не са застраховани? Имате ли представа колко струва всичко това?

Погледнах купчината в количката. Бричове за езда от еленска кожа; масленозелено сако от фина вълна, очевидно марково, ризите до една също бяха маркови. Всичко това струваше много. Дрехите до една бяха сплескани с оборски тор.

— Какво се е случило? — полюбопитствах аз.

Парис хлопна капачето на мобилния, без да крие колко е бясна. Тъмните ѝ очи искряха от гняв.

— Онова противно, тъпо, грозно дебело момиче.

— Конярчето ли?

— Не само че не благоволи да се появи, не само че не се е погрижила за конете, ами вчера не е почистила боксовете, след като Хавиер си е тръгнал. Освен това виж какво е направила. — Тя посочи съсипаните дрехи. — Злобно, противно изчадие...

— Тя е мъртва — отвърнах аз.

Парис млъкна по средата на тирадата и ме погледна така, сякаш ми бе поникнала втора глава.

— Какво? Какви ги приказваш?

— Не си ли разбрала? Открили труп в отпадъчната яма при конюшня четиридесет. Джил е.

Тя ме погледна, след това се озърна така, сякаш някой бе монтирал скрита камера.

— Шегуваш се, нали?

— Не, минах през задния вход. Пълно е с ченгета. Сигурно всеки момент ще се домъкнат. Знаят, че е работила за Дон.

— Браво, супер — отвърна тя, загрижена заради предстоящите неприятности, не за момичето. Видях я как се овладява и си придава угрижен вид. — Мъртва... Та това е ужасно! Не мога да повярвам. Какво ѝ се е случило? Нещастен случай ли е било?

— Едва ли се е гмурнала сама в лайната — отвърнах аз. — По всяка вероятност е убита. На твоє място не бих пипала нищо тук. Един Господ знае какво ще решат детективите.

— Не е възможно да решат, че някой от нас я е убил — изсумтя тя. — Нямахме друг коняр, освен нея.

Като че ли това бе единствената причина, която би ги спряла да я убият.

— Защо мислиш, че тя е направила тази отврат? — попитах аз и посочих дрехите.

— От злоба. Сигурна съм. Дон каза, че снощи я е видял в „Плейърс“ и ѝ се е скарал за нещо. Господи! — облеци се тя. — Нали не мислиш, че е била убита тук, нали?

Свих рамене.

— Къде другаде?

— Не знам. Може да е имала среща с някого в друга конюшня, нещо такова.

— Тя е имала гадже?

Парис се намръщи.

— Говореше за момчетата така, сякаш бе местната курва. Според мен никога не е била с момче.

— Май снощи ѝ се е отворил парашутът — намекнах аз. — При вас жокеите тече страхотен купон. Убийства, пълна какофония, интриги...

Хавиер я попита на испански дали да продължи да чисти. Парис надникна през оградата. Надникнах и аз. Боксът беше пълен с непочистен тор, борови стърготини и масло за почистване на кожа.

— Това кръв ли е? — посочих аз.

Имаше тъмни капки по стърготините. Възможно бе да е на мъртвото момиче, но можеше да бъде и на убиеца. Оставаше и вероятността да е на коня, който нощуваше в този бокс. Само лабораторен анализ можеше да докаже. Един господ знае какво още бе имало тук, преди Хавиер да го изрине.

Парис се вгледа.

— Не знам. Може би. Става прекалено зловещо.

— Къде е Дон?

— Отиде да си купува дрехи. Днес има представяне.

— Не разчитай, че ще успее за представянето. Той е видял Джил снощи. Тя се е върнала тук и е направила тази поразия, а сега е мъртва. Според мен ченгетата ще искат да говорят с него.

Парис се затътри до стола с надпис „ДЖЕЙД“ на платнената облегалка.

— Ел, това е ужасно — заяви тя и седна, сякаш изведнъж енергията ѝ се бе стопила и не можеше да остане права нито миг повече. — Нали не мислиш, че Дон може...

— Няма значение какво мисля аз. Почти не го познавам. Каж ми ти какво мислиш. Способен ли е да извърши подобно нещо?

Тя бе зареяла поглед някъде напред.

— Иска ми се да кажа не. Никога не се е проявявал като насилник, поне пред мен. Винаги е толкова спокоен, умее да се владее...

— Чух, че имал неприятности, защото убивал коне заради парите от застраховката.

— Нищо не е доказано.

— Ами Ярка звезда?

— Беше нещастен случай.

— Сигурна ли си? Какво каза ликвидаторът?

Тя отпусна глава в ръцете си, след това приглади назад златните си коси. На дясната ръка носеше старинен пръстен със смарагд и диамант, който струваше цяло състояние.

— Застрахователите все ще изровят някоя причина, за да не платят — отвърна възмутено тя. — Защото случаят е свързан с Дон. Всичко е наред, когато собствениците плащат премия от хиляди долари, обаче щом се стигне до щета...

— Ако е било нещастен случай...

— Ликвидаторът се обади тази сутрин и каза, че открили в кръвта на Ярка звезда упойващо вещество. Това е смешно, но ако има как, ще откажат да платят, сигурна съм. Трей ще побеснее, когато научи.

И тогава край с конюшната за няколко милиона долара, казах си аз. Дори Хюс да е искал да се отърве от коня, той не можеше да си

позволи да има нещо общо със застрахователна измама. Щеше да обвини Джейд и да го уволни.

— Имаше ли някаква причина за упойващите? — попитах аз.

Парис поклати глава.

— Не. Тези лекарства ги имаме, разбира се. Рампун, ацепромазин, бенамин... Има ги и във всяка друга конюшня. Когато конят има колики му даваме бенамин. Когато не успява да прескочи бариерата му се дава ацепромазин. Не е кой знае какво. Само че нямаше никаква причина да бъдат открити следи от тези лекарства при Ярка звезда.

— Възможно ли е Джил да е знаела нещо по този въпрос? — попитах аз.

— Едва ли. Тя не можеше да се справи с работата си, та камо ли... Да не говорим, че няма начин да е била тук посред нощ, когато Ярка звезда е умрял.

— Снощи е била тук — изтъкнах аз.

Парис погледна към края на пътеката тъкмо когато Джейд се показва.

— Май никога няма да опознаем хората, с които работим, нали?

Джейд стискаше пликче с покупки и в двете си ръце. Парис скочи от стола и влезе с него в приемната, за да му разкаже за Джил. Ослушвах се напрегнато, ала не успях да чуя нищо важно, освен някоя и друга откъслечна дума. Джейд непрекъснато ѝ повтаряше да се успокои.

Погледнах Хавиер, застанал на вратата на конюшнията в очакване да получи нови инструкции, и го попитах на испански не смята ли, че всичко това е пълна лудост. Повече, отколкото съм можела да си представя, отвърна той, след това взе вилата и се скри в един от боксовете.

Колата на Ландри спря край палатката. Трябваше да изчака криминалистите и съдебния лекар, освен това сигурно бе повикал още колеги, за да огледат за следи и бе обикалял, за да е сигурен, че не е пропуснал някой свидетел от снощи. Върна се с друго ченге в обикновени дрехи тъкмо когато Майкъл Бърн влетя поруменял в палатката.

Бърн спря до приемната и дръпна спуснатата завеса.

— Свършено е с теб, Джейд — заяви на висок глас той, без да крие възбудата и задоволството си. — Ще разкажа на ченгетата какво видях снощи. Много неща може да ти се разминат, но не и убийство.

Смъртта на Джил го караше да ликува.

— И какво си мислиш, че си видял, Майкъл? — попита раздразнен Джейд. — Видял си ме да разговарям със служителката си.

— Видях ви как се карахте с момичето, а сега тя е мъртва.

Ландри и другият детектив чуха последните думи на Бърн. Ландри тикна значката си под носа на Бърн.

— Супер — зарадва се Бърн. — Много исках да си поговоря с вас.

— Говорете с детектив Уайс — обади се Ландри, мина покрай него, за да влезе в приемната. — Господин Джейд, трябва да дойдете с мен.

— Арестувате ли ме? — попита спокойно Джейд.

— Не. Има ли причина да ви арестувам?

— Трябваше да го арестувате много отдавна — намеси се Бърн.

Ландри не му обърна никакво внимание.

— Предполагаме, че ваша служителка е мъртва. Може ли да дойдете, за да идентифицирате тялото и да отговорите на някои рутинни въпроси.

— Попитайте го какво правеше снощи в „Плейърс“ — не спираше да дудне Бърн.

— Госпожице Монтгомъри, ще се наложи да поговорим и с вас — продължи Ландри. — Според мен ще ни бъде по-удобно, ако поговорим в полицията.

— Аз си имам работа — заяви Джейд.

— Дон, за бога, момичето е мъртво! — сопна се Парис. — Възможно е да е била убита в нашата конюшня. Знаеш, че е била тук снощи, докато ти е съсипвала дрехите, а сега...

— Какво е правила тук снощи? — попита Ландри.

Джейд не отговори. Парис го погледна стреснато и гузно и затвори красивата си устичка.

— Госпожице Монтгомъри? — подкани я Ландри.

— Ами... вижте... някой е бил тук снощи и е съсипал някои неща. Предполагаме, че е Джил, защото знае комбинацията за вратата на приемната.

Ландри погледна Уайс и му предаде нещо по телепатичен път. Бившият ми колега излезе при автомобила, за да повика екипа в конюшната на Джейд, когато приключе работата си край ямата. Повика и обикновени полицаи, които да заградят района.

Бърн посочи Джейд.

— Снощи в „Плейърс“ го видях да се кара с мъртвата.

Ландри вдигна ръка.

— Ще дойде и вашият ред, господине.

Притеснен от липсата на интерес към него, Бърн се дръпна и се обърна към мен.

— Двата бяха заедно в бара — заяви той на висок глас. — Тя беше облечена като евтина уличница.

Отново погледна към приемната.

— Този път няма да се измъкнеш, Джейд. Чух момичето да казва, че знае за Ярка звезда. Затова си я убил, за да я накараш да млъкне.

— Това е смешно. Не съм направил нищо такова.

— Да вървим, господин Джейд — подкани го Ландри. — Експертите сигурно искат да преместят тялото.

— Не искате да я оглеждам, нали? — попита Джейд. — Нямам намерение да ставам център на шоуто.

Защото ще се отрази зле на бизнеса. Дон Джейд оглежда мъртвия си коняр.

— Можем да отидем в моргата.

— Не може ли да оставим за по-късно. След като приключа със задълженията си за деня?

— Господин Джейд, момичето е мъртво. Била е убита. Това е доста по-сериозно, отколкото задълженията ви за деня — обясни Ландри. — Идвайте с нас, независимо дали искате или не. Как ще се отрази на репутацията ви, ако ви сложим белезници?

Джейд въздъхна дълбоко и много тежко.

— Парис, обади се на клиентите и им кажи какво става. Не искам да разберат за случилото се от недостоверни източници — помоли той и погледна многозначително Майкъл Бърн. — След това отскочи да отмениш представянето.

— Отмени ги завинаги — подсмихна се Бърн. — Нямах представа колко съм доволен.

Гледах ги как излизат от палатката — Ландри, Джейд и Парис Монтгомъри. Майкъл Бърн бе най-отзад. Не спираше да приказва. Замислих се над казаното от Бърн. Предишния ден го бях настъпила, когато подхвърлих, че може той да е убил Ярка звезда, за да натопи Джейд. Може и да имаше нещо вярно. Според Бърн Джейд го бе лишил от кариера, когато му бе отмъкнал Трей Хюс. Какво ли би направил, за да си върне мечтаното положение и да доведе отмъщението си докрай? Дали изкупителната жертва не се бе оказало животното? А може би едно момиче? Завистта бе впечатляващо силен мотив.

Ярка звезда е бил упоен, когато е умрял. Както каза Парис, с такива лекарства разполагаха всички конюшни — включително и Бърн.

Конят бе умрял от токов удар — предпочитаният метод сред убийците на коне, защото не оставаха следи и симптомите бяха като колики, често срещана болест при конете, понякога смъртоносна. Убийството лесно можеше да бъде извършено от един човек с две жици и източник на електричество. Ако бъдеше изпълнено както трябва, нямаше начин да се докаже, че смъртта не е естествена.

Джейд знаеше, че трябва да се пази от слухове за миналото. Само че да допусне в кръвта на коня да се появят успокоителни бе огромна грешка и Джейд го знаеше. Ако той бе убил коня, никога нямаше да му даде лекарство, което ще бъде открито при проверката за токсини.

И така, ако Джейд бе убил Ярка звезда, защо не бе казал, че конят е умрял от колики? Защо не бе казал, че няма представа какво се е случило? Защо му е да измисля тази история за случайния токов удар? Сигурно е било останало някакво доказателство. Жалко, че тази, която бе открила коня, вече я нямаше, за да разкаже какво бе имало на лобното място на животното.

Чух я да казва, че знае за Ярка звезда.

Бърн го бе казал, за да събуди още подозрения към Джейд. Ако обаче Бърн бе убил коня и Джил Морон знаеше, тя може би се е канела да разкаже на Джейд... Ето го мотивът.

Бърн бе видял момичето в „Плейърс“. Може и да я е видял, когато си тръгва. Може да я е проследил до базата... Ето я и възможността.

Отпуснах се на стола, в който допреди малко бе седяла Парис и се зачудих как се вмества отвличането на Ерин Сийбрайт в цялата тази неразбория.

— В страшен бизнес си се забъркала — измърмори Ландри, когато се върна. — Момичето е убито, а за тези хора смъртта е едно нищо.

— Огледай добре Бърн — подсказах му тихо аз, когато той спря до мен. — Ако смъртта на момичето е свързана със смъртта на коня, той може да бъде също толкова подозрителен, колкото и Джейд.

— Добре. Ще ми обясниш тази работа по-късно. Познавам тези хора не повече от десет минути и съм склонен да вярвам, че са способни на всичко. Какво ще кажеш за белгиеца?

— Не съм го виждала, но сигурно ще се появи. В този бокс май има кръв — казах аз и кимнах с глава. — Накарай хората от екипа да проверят.

Той кимна.

— Добре. Ще разпитам Джейд. Уайс ще се заеме с Бърн. Техничарите и шефът са у семейство Сийбрайт и слагат подслушвателни на телефоните.

— Моля се да не е станало прекалено късно.

Усетих неприятна тръпка, когато с периферното си зрение зърнах Ван Занд. Нямах представа колко време бе стоял там.

— Често да ви кажа, детектив — продължих аз, — виждала съм момичето тук, нищо повече. — Обърнах се към Ван Занд. — Зед, ти виждал ли си Джил снощи?

Той ме погледна така, сякаш го присвиваше стомаха. Беше в лошо настроение.

— Коя беше тази Джил?

— Джил. Конярчето. Конярчето на Дон.

— Защо ми е да я виждам — сръза ме раздражено той. — Той трябва да я уволни. За нищо не става.

— Мъртва е — уведоми го Ландри.

Ван Занд се притесни.

— Мъртва ли? Как така?

— Експертите по съдебна медицина ще кажат как. На мен работата ми е да разбере защо е мъртва и кой я е убил. Виждахте ли се снощи?

— Не обръщам внимание на конярите — отвърна презрително Ван Занд и влезе в приемната.

— Господине, налага се да ви помоля да не пипате нищо — предупреди го Ландри.

Ван Занд бе отворил малкия хладилник. Затвори вратата и погледна надменно Ландри. — И кой сте вие, та ще ми нареждате какво да правя?

— Детектив Ландри от шерифската служба. А вие кой сте?

— Томас Ван Занд.

— И какво общо имате с Дон Джейд?

— Бизнес партньори сме.

— И нищо ли не знаете за това момиче Джил? Освен че не става за нищо?

— Нищо не знам.

Дойдоха още полицаи, за да отцепят района, и ни изкараха от палатката под палещото слънце. Ландри качи в колата си Джейд и потегли.

— Арестуваха ли Джейд? — попита Ван Занд. Беше пребледнял. На врата си бе сложил шалче на синьо и червено райе, което се връзваше добре с тъмносинята му маркова риза. Да не би шалчето да спираше притока на кръв към мозъка му?

— Не. Ще му задават рутинни въпроси — обясних аз. — Убитата е била негова служителка. Не си ли потресен? — попитах аз. — За пръв път убиват човек, когото познавам.

Ван Занд сви рамене. Не бе особено притеснен.

— Момичето беше курветина, все говореше за това момче, после за онова момче, обличаше се като евтин шантаж. Нищо чудно, че е свършила по този начин.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си го е търсела?

— Казвам, че ако спиш при кучетата, нищо чудно някое да те ухапе.

— Точно така. Това да ни е за урок на всички.

— Това адско слънце — оплака се той, сложи си слънчеви очила и промени темата, сякаш насилствена смърт на момичето не бе нищо повече от едно неуспешно представяне на площадката.

— Кажу, Зед — подканих го аз. — И ти приличаш на смъртник. Да не би да си купонясвал снощи без мен?

— Храната беше гадна. Иначе не съм махмурлия — отвърна той.
— Аз никога не се напивам.

— Защото не пробваш, или защото си нещо повече от останалите?

Той се насили да се усмихне.

— Второто, Ел Стивънс.

— Сериозно? А пък аз си мислех, че германците са висшата раса.

— Това го казват единствено германците.

— За всичко си помислил, Зед. Ела. — Хванах го за ръка. — Ще те черпя нещо безалкохолно, а ти ще ми разкажеш за новия световен ред.

23.

— Видели сте се снощи в „Плейърс“. Скарали сте се.

— Не сме се карали — отвърна спокойно Джейд. — Тя беше неподходящо облечена.

— Вас какво ви засяга? Тя придружаваше ли ви?

— Не, но е моя служителка. Не е без значение как се държи пред хората.

— Значи двамата не сте имали среща.

— Не. Тя работи за мен. Не съм излизал с момичето.

Ландри изви вежди.

— Така ли? Странно, защото вчера тя ми се похвали, че спи с вас.

— Какво? Това е лъжа.

Най-сетне някаква човешка реакция. Ландри бе започнал да се съмнява, че Джейд не знае какво са това нерви. Седяха един срещу друг в стаята за разпити. Джейд, до този момент бе напълно спокоен, косата му бе като на манекен, колосаната бяла риза подчертаваше тена му, а на ръкава на ризата имаше монограм.

Майкъл Бърн бе в съседната стая за разпити заедно с Уайс. Блондинката чакаше пред рецепцията. Джил Морон бе докарана в моргата. Личеше, че има множество контузии, макар нито една да не беше довела до фаталния край. Според Ландри тя бе или удушена, или се бе задушила. Изглежда имаше и сексуално насилие.

Ландри кимна и отхапа от сандвича с риба тон.

— Каза ми, че е била с вас в четвъртък през нощта, когато конете на Майкъл Бърн са били пуснати.

Джейд потри лицето си с ръце.

— Тази глупачка. Решила е, че ми помага по този начин.

— Като ви осигурява алиби ли? Защо е решила, че имате нужда от алиби? Тя беше там, когато ми казахте, че не сте бил сам. Да не би да е имала друга информация?

— Не, разбира се. Джил не знаеше нищо. Тя беше едно ограничено жалко момиче с доста развихрена фантазия.

— Падала си е по вас.

Той въздъхна дълбоко.

— Да, май беше така. Затова беше дошла снощи в клуба. Чакаше ме, очевидно с намерението да ме прелъсти.

— Само че вие нямахте желание да се виждате с нея.

— Накарах я да си тръгне. Излагаше се.

— А също и вас.

— Точно така — призна Джейд. — Клиентите ми са богати изискани хора, детектив. Те очакват някаква представителност.

— А на Джил мястото ѝ не е било там.

— Не бих завел и Хавиер в „Плейърс“, но въпреки това не съм го убил.

— Той обаче не разправя, че спите с него — засече го Ландри и отново посегна към сандвича. — Нали така?

Джейд изглеждаше раздразнен.

— Трябва ли да сте толкова груб?

— Не.

Ландри се отпусна назад и продължи да дъвче. Не че беше толкова гладен, но му се искаше да подразни мъжа срещу себе си.

— И така... — Зае се да обобщи фактите, докато измисли нещо. — Тя се е наконтвила и е отишла в „Плейърс“, за да се види с вас... Искала е да провери дали случайно няма да се заинтересувате от нея.

Джейд замахна с ръка и се намести на стола. Беше отегчен.

— Хайде, Дон. Тя е била на разположение, готова да ти пусне, свободна като птичка. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не си се възползвал?

— Предложението ви е наистина отвратително.

— Защо? И преди си се чукал с наемната работна ръка.

Забележката постигна своето. Джейд се сви така, сякаш го бе поразил електрически удар.

— Веднъж имах връзка с една от конярите. Тя по нищо не приличаше на Джил Морон. Още тогава си научих урока и никога повече не съм си позволявал да имам връзка със служителка.

— Дори с Ерин Сийбрайт ли? И тя по нищо не прилича на Джил Морон, нали така?

— Ерин ли? Тя пък какво общо има с цялата работа?

— Защо не работи вече при теб, Дон?

Никак не му бе приятно подобно фамилиарно отношение. Очите му се присвиваха всеки път, когато Ландри изричаше името му.

— Тя напусна. Каза ми, че си е намерила работа другаде.

— Доколкото разбирам, досега ти си единственият, който е бил уведомен за намеренията ѝ — отбеляза Ландри. — Нова работа, преместване в нов град. Не е споменала и дума пред семейството си. Не е ли малко странно? Казала е само на теб. И оттогава никой не я е виждал, нито е говорил с нея.

Джейд го зяпна, без да коментира, защото бе наясно, че е най-разумно да си мълчи. Най-сетне се изправи.

— Не ми харесва посоката на разговора. Ще ме обвините ли в нещо, детектив Ландри?

Ландри не помръдна от мястото си. Отпусна се на стола и подпря лакти на страничните облегалки.

— Не.

— В такъв случай, искам да си тръгна още сега.

— Ами... Имам още няколко въпроса.

— Тогава предпочитам да ми ги зададете в присъствието на адвокатата ми. Ясно ми е, че не действате в мой интерес.

— Просто се опитвам да си изясня как стои въпросът с бизнеса ти, Дон. Това е част от работата ми — да се запозная със света на жертвата и да открия липсващите парчета. Не искаш ли да разбере истината за смъртта на Джил Морон?

— Разбира се, че искам.

— Искате ли адвокатът ви да присъства на разговора? Не сте арестуван. Казахте ми, че няма какво да криете.

— Нямам.

Ландри разпери ръце.

— Тогава какъв е проблемът?

Джейд извърна поглед, докато обмисляше възможностите. Ландри прецени, че ще издържи още около пет минути. Сержантът, който наблюдаваше разпита, се бе настанил в друга стая малко по-надолу по коридора и следеше на монитора всяка дума, докато компютър правеше анализ на стреса при заподозрения и вероятността да лъже.

— Ако искате можете да се обадите на адвоката си — предложи великодушно Ландри. — Ще го изчакаме...

— Нямам време — измърмори Джейд и отново се върна на масата. — Питайте.

— Господин Бърн каза, че е чул Джил да казва, че знае нещо за Ярка звезда — умрелият кон. Какво е знаела?

— Нямам представа за какво говореше. Конят почина при нещастен случай посред нощ. Едва ли е знаела нещо.

— Може и да е знаела, ако не е било нещастен случай.

— Само че беше нещастен случай.

— Вие бяхте ли там, когато се е случило?

— Не.

— Значи не знаете какво се е случило. Ако е било нещастен случай, защо тогава на коня му е давано успокоително?

Джейд го погледна.

— Вие откъде знаете?

Ландри го погледна така, сякаш беше малоумен.

— Аз съм детектив.

— Няма нищо нередно в смъртта на Ярка звезда.

— Собственикът очаква да вземе огромна сума от застрахователите.

— Ако застрахователната компания реши да плати, което е малко вероятно.

— Вие щяхте ли да получите част от парите?

Джейд се изправи отново.

— Тръгвам си веднага.

— По кое време си тръгнахте снощи от „Плейърс“?

— Към единадесет.

— Къде отидохте?

— Вкъщи. Легнах си.

— Отбихте ли се в конната база, за да проверите конете?

— Не.

— Не отидохте въпреки случката от предишната вечер, така ли? Не се ли притеснявахте?

— Парис трябваше да мине на проверка.

— А тя не е ли забелязала нещо необичайно?

— Очевидно е била там, преди да се случи.

— Значи сте си легнал. Сам ли?

— Не.

— Същата приятелка като в четвъртък ли?

Джейд въздъхна и погледна към стената.

— Виж, Дон. — Ландри се опита да говори по-меко и се надигна от стола. — Трябва да ми кажеш. Сериозно е. Не става дума за няколко кранти, тръгнали да обикалят базата. Момичето е мъртво. Разбирам, че във вашия свят не сте я имали за нещо кой знае какво, ала в моя свят убийството е престъпление. Всички, които са я познавали и са имали някакви пререкания с нея, трябва да съобщят къде са били. Ако имаш свидетел, който е готов да ти помогне, по-добре да кажеш, иначе ще загубя ценно време.

Помисли си, че Джейд отново ще се остави арогантността му да вземе връх и просто ще си тръгне. Само че той не беше глупак. Ландри подозираше, че умът му трупа и анализира информация също като компютър. Най-сетне той проговори.

— Сузана Атуд. Клиентка ми е. Много ще ви бъда задължен, ако не споменавате името ѝ пред останалите клиентки.

— Значи всички искат да се оставят в ръцете на треньора — отбеляза Ландри. — Добре си се наредил, Дон. Оправяш конете, оправяш и собствениците.

Джейд тръгна към вратата.

— Трябва ми адресът и телефонният ѝ номер, а също така името и телефона на най-близките на Джил Морон — настоя Ландри.

— Питайте Парис. Тя се занимава с тези неща.

Неговите неща, помисли си Ландри, докато го наблюдаваше как се отдалечава. Значи животът на едно младо момиче не беше нищо повече от досада за Дон Джейд.

— Благодаря за отделеното време, господин Джейд.

— На Джейд му трябва нов подход към работата — заяви Ван Занд.

Бяхме застанали край оградата на една от съседните конюшни и наблюдавахме как едно дете прескача с понито си ниски, боядисани в ярки цветове препятствия. И момичето, и понито бяха много

съсредоточени, очите им горяха от решителност да постигнат успех. Момичето и понито бяха едно неразривно цяло срещу целия свят.

Добре помнех това чувство. Аз и медножълтото ми пони, наречено Купонджийката. Тя бе най-добрата ми приятелка и довереница. Дори след като пораснах, продължих да разказвам на Купонджийката проблемите си, а тя ме изслушваше без предубеждения. Когато почина на впечатляващата възраст от двадесет и пет, аз скърбях много повече, отколкото за загубата на когото и да било друг.

— Ти слушаш ли ме? — попита кисело Ван Занд.

— Да. Реших, че говориш напълно риторично. — Бях предложила да го черпя един обяд, ала той отказа. Предложих му да купя млечни шейкове и той ме предупреди, че от тях ще надебелея. Тъпак. Въпреки това си купих.

— Да — съгласих се аз. — Убийствата отказват бъдещите клиенти.

Ван Занд се намръщи.

— Не съм в настроение за хумора ти.

— Ти да не би да мислиш, че се шегувах? Едната от конярчетата изчезва. Другата я намират мъртва...

— Как така изчезнала — попита той. — Нали напусна?

— Не съм сигурна, Зед. Детективът разпитваше за нея.

Той се обърна рязко и наведе глава към мен.

— А ти какво му каза?

— Нищо. Аз дори не познавах момичето. Просто ти казвам. Сигурно и теб ще те пита.

— Нямам какво да кажа.

— Онази вечер имаше много за казване. Била флиртувала с клиентите, много й мелела устата... Като се замисля, май каза същите неща и за Джил. Не бива да се злослови за мъртвите, Зед. Особено, когато наблизко има детектив.

— Те нямат право да ме разпитват.

— Разбира се, че имат. Познавал си и двете момичета. Честно да ти кажа, не си имал много добро отношение нито към едната, нито към другата.

Той се наду обидено.

— Обвиняваш ли ме?

— Стига, за бога — извих очи аз. — Ако се държиш така и с ченгетата, ще ти лепнат убийство от злоба. А пък аз ще се кандидатирам лично да ти тикна във вената последната инжекция.

— Какви ги говориш? Каква инжекция?

— В този щат има смъртна присъда. Убийството е углавно престъпление.

— Това е варварщина — заяви обидено той.

— Да не би да не е варварщина да заровиш едно момиче в яма с конски лайна?

— И ти си мислиш, че бих направил подобно ужасно нещо? — Този път физиономията му бе на човек, предаден от най-близкия си приятел.

— Не съм казала такова нещо.

— Говориш така заради онази руска курветина...

— Внимавай, Ван Занд — предупредих го аз и повиших недоволно глас. — За разлика от теб, аз харесвам Ирина.

Той изсумтя и погледна настрани.

— Да не би да сте любовници?

— Не. Нима се опитваш да ме обидиш, като ме наричаш лесбийка?

Той сви устни, което можеше да мине за еквивалент на свиване на рамене.

— Жалък си — заявих аз. — Обзалагам се, че наричаш лесбийка всяка жена, която не иска да се чука с теб.

По лицето му плъзна червенина, ала той не каза нищо. Разговорът не му беше по вкуса. Отново.

— Не че ти влиза в работата — уведомих го аз, докато момичето и понито завършваха паркура и зрителите ръкопляскаха. — Аз съм от щастливите хетеросексуални жени.

— Чак пък щастлива.

— Защо? Защото не съм те удостоила с честта да те приема в леглото си ли?

— Защото никога не се усмихваш Ел Стивънс — призна той. — Струва ми се, че животът ти не е щастлив.

— Не съм никак щастлива, че се опитваш да ми влияеш, както и че искаш да се навреш в леглото ми.

— Ти нямаш никакви цели — заяви той. Очевидно реши, че отново владее положението, че ще го изслушам с отворена уста, както правят самотните жени, с които бе свикнал. — Трябва ти цел. Нещо, към което да се стремиш. Ти си човек, който обича предизвикателствата, а сега пред теб няма такава.

— Не бих казала — измърморих аз. — Всеки разговор с теб е предизвикателство.

Той се засмя малко пресилено.

— Много си нагъл, след като си позволяваш да правиш подобни предположения за мен — отвърнах спокойно аз. — Всъщност ти не знаеш нищо за мен.

— Познавам отлично хората — отвърна той. — Отдавна съм се научил да ги преценявам и знам от какво имат нужда.

— Може би трябва да си поставя за цел да разкрия убиеца на Джил — заявих аз и отново го стреснах. — Или пък да се заема с изчезването на другото момиче. Мога да започна, като разпитам теб. Кога за последен път видя Ерин Сийбрайт жива?

— Аз си мислех за кон — отвърна той сериозно.

— Хайде, Зед, включи се в играта — подканих го аз. — Може да ме тласнеш към нова кариера. Ти чу ли я да казва, че ще напусне, или това е версията на Ди Джей? Любопитството трябва да се удовлетворява.

— От теб ме заболя глава.

— Може да е била отвлечена — подхвърлих аз и се престорих на много развълнувана. През всичкото време го наблюдавах особено внимателно. — Може да я държат затворена някъде като секс робиня. Какво ще кажеш?

Ван Занд ме зяпна с безизразно лице. Бях готова да платя цяло състояние, за да разбера какво мисли в този момент. Какво ли си представяше? За Ерин ли мислеше, скрита някъде, за да му доставя перверзно удоволствие, преди да ѝ види сметката? Да не би да си спомняше Саша Кулак? Да не би вече да е набеязал следващата си жертва?

Мобилният му телефон звънна. Той се обади и започна разговор на безупречен френски. Отпихах от млечния шейк и подслушах.

Европейците често предполагат, при това напълно основателно, че американците не разбират езика им. На Ван Занд дори не му беше

хрумнало, че съм учила в неприлично скъпо училище и че имам талант за езици. От това, което той казваше, разбрах, че става дума за сделка и че се опитва да излъже някого, но онзи отсреща не се държеше като тъпоумен шаран. Това го ядоса и каза на човека да не прехвърля коня в Щатите. Така щели да се научат да не се бъркат с Ван Занд.

Разговорът продължи с уточнения по превозването на коне от Брюксел за Флорида през Ню Йорк, а други два щяха да бъдат върнати с обратния полет в Брюксел.

Бизнесът с коне е голяма работа в Европа. Още като тийнейджърка веднъж придружавах от Германия нов кон в товарен самолет. Със същия полет пътувах още двадесет и един коня, очаквани от новите си собственици в Щатите. Такива полети имаше по веднъж в седмицата.

Ван Занд приключи разговора и прибра телефона в джоба си.

— Превозвачът ми, Филип — обясни той. — И той е един смрадлив мошеник.

— Защо го казваш?

— Защото е истина. Вечно иска да му изпращам разни неща от Щатите. Да ги сложа при амунициите на коня. Всеки път е едно и също — призна сърдито той. — Никой не бил проверявал контейнерите.

— И ти се ядосваш, защото той мами на митницата ли?

— Не ставай смешна. Кой плаща на митницата? Само глупаците. Ядосан съм, защото той никога не ми плаща. Дал съм петстотин долара за хавлиени кърпи на Ив Сен Лоран и той още не ми е върнал парите. Как да имаш доверие на такъв човек?

Не знаех какво да кажа. Бях застанала до вероятен секс насилник, похитител или убиец, а той се бе загрижил за петстотин долара, похарчени за хавлиени кърпи.

Отдръпнах се от него, когато приближи друг търговец на коне и двамата заговориха по работа. Махнах му с ръка и обещах да потърся някакъв смисъл в живота си.

Най-важното качество за социопата е да умее да преценява простосмъртните, за да разбере какви са слабостите им и да се възползва от тях. Много изпълнителни директори на корпорации се озовават сред най-богатите хора благодарение на това умение, както и много мошеници, които успяват да си напълнят по този начин джобовете. Много серийни убийци са попаднали на жертвите си...

Ван Занд не беше умен, ала беше хитър. Тъкмо с хитрост бе привлякъл приятелката на Ирина в Белгия, за да работи за него. Зачудих се по какъв начин е използвал инстинктите си при Ерин и Джил. Не ми беше приятно, когато се опитваше да ми пробутва номерата си, както и когато каза, че е забелязал, че не съм щастлива. Нали трябваше да се представя като безгрижна празноглавка? Не ми беше приятно, че бе забелязал нещо друго. Не ми беше приятно, че някой успяваше да надникне в мен, защото щях да се почувствам неловко, ако видеше малкото, което имаше за гледане.

Ала той грешеше за едно. Имах цел. Ако се окажеше на пътя ми към тази цел, с огромно удоволствие щях да го помета.

Тръгнах към конюшната на Джейд пеша. Жълта ограничителна лента бе поставена около боксовете от едната страна. Въпреки предупреждението на лентата, Трей Хюс бе минал от другата страна и се бе настанил на един стол, вдигнал крака на скрина, стиснал бутилка бира в ръка и цигара в другата.

Присви очи и се ухили.

— Познавам те!

— Не бих казала — напомних му аз. — Ти да не би да си част от местопрестъплението?

— Миличка, самият аз съм ходещо местопрестъпление. Какво става тук? Прилича на противна морга?

— Сигурно е така, заради убийството.

— Ама то нали стана отдавна? — отвърна той.

— Кое е било отдавна?

Мислите му се препъваха една в друга из подгизналия му с алкохол мозък.

— Аз май не разбрах.

— Не, аз съм тази, която не е разбрала, че е имало убийство. За кого говориш? За Ерин ли?

— Ерин мъртва ли е?

Наведох се, минах под жълтата лента и се настаних срещу него.

— Кой е пръв.

— Какво?

— Ами втори?

— Не знам.

— Трета база.

Хюс отметна глава назад и се изсмя.

— Господи, сигурно съм пиян.

— Как разбра? — попитах сухо аз.

— Много бързо се ориентираш. Ели, нали?

— Топло.

Той дръпна от цигарата и изтръска пепелта на пода. Изглежда, не се сещаше, че може да пламне пожар в палатка пълна с коне.

— Кажй най-сетне кой е умрял — помоли той.

— Джил.

Той се изправи рязко на стола и доколкото това бе възможно, изтрезня.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Мъртва е.

— От какво е умряла? От злоба или от грозота?

— Каква състрадателна душа си.

— Мама му стара. Ти никога не си я познавала. Ама тя наистина ли е мъртва?

— Убита е. Тази сутрин са открили тялото ѝ край конюшния четиридесет.

— Леле боже — измърмори той и прокара ръката, в която стискаше цигарата през косата си.

Въпреки грубите думи, личеше, че е разстроен.

— Засега не забелязах да липсва на някого — споделих аз. — Нещастната. Чух, че точела лиги след Дон. Може на него да му липсва.

— Как ли пък не. — Хюс отпусна глава назад и затвори очи. — Той самият щеше да се отърве от нея много отдавна, ако е знаел, че е толкова лесно.

— Проблеми ли е създавала?

— Имаше голяма уста и малък мозък.

— Това съчетание не е много подходящо за бизнеса тук — съгласих се аз. — Чух, че снощи била в „Плейърс“ и споменала, че знае нещо за Ярка звезда.

Той вдигна мътните си сини очи към мен.

— Какво е знаела?

Свих рамене.

— Има ли нещо, което не се знае?

— Не знам. Аз винаги научавам последен.

— Още по-добре, иначе може да свършиш като Джил.

— Някой я е убил — повтори той на себе си.

Отпусна се напред, постави цигарата до ботуша си и остана с наведена глава, провесил ръце между коленете, сякаш му се гадеше и изчакваше да му мине.

— Ченгетата разпитват Дон — обясних аз. — Мислиш, че той може да убие някого?

Очаквах да отрече веднага. Вместо това той дълго мълча. Реших, че е изпаднал в унес. Най-сетне заговори:

— Хората могат да направят най-невероятни неща, Ели. Човек никога не знае. Просто не се знае.

Парис Монтгомъри го наблюдаваше с огромните си кафяви очи. Не приличаше на сърна, попаднала пред фаровете на автомобил, помисли си Ландри. Изражението ѝ издаваше огромно внимание, не страх. Беше се сресала и си бе сложила червило, докато той разпитваше Джейд.

— Вчера кога за последен път видяхте Джил — попита той.

— Към шест. Оплакваше се, че се налагало да остане до толкова късно. Цял ден подхвърляше, че имала невероятни планове за вечерта.

— Попитахте ли я какви?

— Не. Не ми е приятно да говоря лоши неща за мъртвите, но, държа да призная, че никак не харесвах това момиче. Държеше се неприятно и непрекъснато лъжеше.

— За какво?

— За всичко. Че е свършила нещо, което дори не бе започнала, че познава хора, които не е срещала, че е тренирала при известни имена, че има много гаджета...

— Споменавала ли е за някое гадже конкретно?

— Дори нямах желание да я изслушвам. Знаех, че не е истина — отвърна тя. — Беше глупава и жалка. Търсех човек, с когото да я сменя, но щом започне сезонът, е много трудно да се намери добра работна ръка.

— Значи тя си е тръгнала към шест. Забелязахте ли нещо в отношенията между нея и шефа ви?

— Дон ли? Господи, не! Всъщност тя беше увлечена по него, но нищо повече. Той й нямаше доверие. Тя вечно плямпаше пред всеки, който бе готов да я слуша.

— За какво?

Тя мигна с огромните очи и се опита да реши дали да му каже.

— За абсолютно всичко, което ставаше в конюшната. Например, ако някой кон куцаше, или...

— Умреше — подхвърли Ландри.

— В нашия бизнес се носят много клюки, детектив — призна тя. — Клюките могат да съсипят репутацията на човек. Едно от най-важните качества за служителите е дискретността.

— Значи, ако тя е обикаляла напред-назад и е разправяла разни неща за смъртта на коня, вие сигурно сте щели да се вбесите.

— И още как.

— Ами Дон?

— Той щеше да побеснее. Смъртта на Ярка звезда бе истински кошмар за него. Нямаше нужда една от служителките му да налива масло в огъня. — Тя замълча и се намръщи. — Не казвам, че е искал да я нарани. Не бих повярвала на подобно нещо. Просто е невъзможно.

— Той избухлив ли е?

— Не бих казала. Дон умее да се владее. Невероятен професионалист е. Аз много му се възхищавам.

Ландри се наведе над бележките си и потри чело.

— Значи двете с Джил не сте се виждали снощи.

— Не.

— Трябвало е да направите вечерната проверка. По кое време...

— Не я направих — призна тя. — Дон щеше да отиде. Предложих, но той настоя. След случилото се в конюшната на Майкъл Бърн, той каза, че не било безопасно сама жена да ходи там нощем.

— Той ми каза, че е било ваш ред.

Гладкото чело на Парис Монтгомъри се намръщи.

— Не е така. Сигурно е забравил. Господи, ако един от нас е бил снощи там, може би щяхме да предотвратим нещастиято.

Може би един от тях беше причинил така нареченото нещастие.

— По кое време трябваше да направи обиколката... ако не беше забравил? — попита Ландри.

— Обикновено един от нас проверява конете около единадесет.

Джейд каза, че по това време е бил в „Плейърс“. Ако е ходил по-късно в конюшната, със сигурност е видял съсипаните си дрехи, може дори да е хванал момичето на местопрестъплението. Нищо чудно да са се скарали, нещата сигурно са излезли от контрол...

— Вие къде бяхте снощи? — попита той.

— Вкъщи. Оправят си маникюра, сметките, гледах телевизия. Не обичам да излизам, когато предстои представяне на сутринта.

— Сама ли бяхте?

— С Майлоу, кучето ми. Обикновено не можем да се разберем кой да действа с дистанционното — отвърна тя с игрива усмивка. — Дано не пречим на съседите да спят.

Ландри не отвърна на усмивката. Беше вършил тази работа прекалено дълго и женският чар не му влияеше. За него чарът бе опит за подвеждане.

Това означаваше, че Естес е само за него. Не познаваше поткровен човек от Елена.

— Някой подозрителен да се е въртял около конюшната? — продължи той.

Парис се намръщи.

— В конната база има доста странни хора. Не мога да кажа, че някой ми е направил впечатление.

— Значи в момента нямате коняри — уточни той. — Доколкото разбрах още една е напуснала преди седмица.

— Да. Ерин. Прас! Просто си тръгна. Замина някъде.

— Тя обясни ли ви къде отива? Защо?

— Дори не е говорила с мен по този въпрос. Изобщо не бе споменала, че има намерение да се мести. Вечерта в неделя каза на Дон, че напуска и точка.

— Не е ли оставила новия си адрес?

Тя поклати глава.

— Трябва да призная, че наистина много ме нарани, когато ни изостави така. Харесвах Ерин. Мислех, че ще остане да работи дълго. Все разправяше колко гот щяло да бъде, когато се преместим в новата конюшня. Нямахше търпение да тръгне с нас на представянията в Европа през пролетта. Не очаквах, че ще напусне.

— Кога я видяхте за последен път?

— В неделя следобед. Тръгнах си от конната база към три. Имах мигрена.

— Ерин нормално ли се държеше, когато разговаряхте с нея?

Тя понечи да отговори, ала се спря и се замисли.

— Знаете ли, през последната седмица ми се струваше разсеяна. Май имаше някакви разпавии с гаджето си. Беше скъсала с някакво момче на нейната възраст и си беше харесала друг. Не знам кой е бил. Някой, който не бил дете, казваше тя. След това, две вечери преди да си тръгне, някакъв кретен ѝ надраскал колата. Аз лично съм готова да се обзаложа, че е била Джил. Тя страшно завиждаше на Ерин.

Жената замълча отново и го погледна объркано.

— Защо ме питате за Ерин?

— Изглежда е изчезнала.

— Мисля, че е заминала за Окала...

— Не е.

Големите кафяви очи премигнаха, докато обмисляше чутото.

— Господи — прошепна тя. — Нали не мислите... О, господи.

Ландри остави визитка на масата и се изправи.

— Благодаря ви, че ми отделихте време, госпожице Монтгомъри. Моля ви, обадете ми се, ако се сетите нещо.

— Приключихме ли?

— Засега — отвърна Ландри и пристъпи към вратата. — Ще трябва да ми позвъните, за да ми дадете телефон на близките на госпожица Морон.

— Да, разбира се.

— А, да, и телефонът на някоя си Сузана Атуд и останалите клиенти, но преди всичко на госпожа Атуд.

— Сузана ли? Защо Сузана?

— Изглежда, господин Джейд е правил нощна проверка на друго място — отвърна той и любопитно зачака реакцията ѝ.

Очакваше да види ревност, но остана разочарован.

Парис изви едната си вежда.

— Дон и Сузана? — възкликна тя и ъгълчетата на устата ѝ трепнаха весело. — Всеки ден научавам по нещо ново.

— Тайните трудно се опазват в този малък свят.

— И още как, детектив Ландри — отвърна тя, застанала до него, ръката ѝ на сантиметър от неговата, стиснала отворената врата. — В

бизнеса с коне властват две неща — тайните и лъжите. Най-важното е да разграничите едното от другото.

24.

Хората са способни на какви ли не противни неща.

Какво уникално прозрение от страна на Трей Хюс III. Може би имаше някаква здрава мисъл в самовлюбения нарцисист пияница. Имаше нещо добре прикрито зад привидното безгрижие, нещо, което бе проникнало отвъд алкохолната мъгла и го тормозеше.

„Сигурно е така, заради убийството.“

„Ама то нали стана отдавна.“

Сигурно говореше за Ярка звезда и по този начин признаваше, че конят е бил убит. В същото време, не можех да забравя трупа на Джил Морон. Връзката между Джил и Ерин ме притесняваше. След като едната бе убита, какво пречеше и с другата да се е случило същото?

Не ми беше приятно, че подобно нещо се случва в света, който бях избрала да бъде тайното ми убежище. Хората са си хора навсякъде. Мястото не променя основните човешки чувства — завист, алчност, похот, ярост, злоба. Главните действащи лица в тази драма спокойно можеха да бъдат пренесени в която и да е друга пиеса. Развитието щеше да бъде същото.

Оставих Трей Хюс и отидох да потърся единствения човек, когото никой не бе разпитал, но предполагах, че може да сподели нещо интересно. Той бе единственият в конюшните на Джейд, който бе винаги на мястото си, ала бе почти невидим. Ставаше въпрос за Хавиер.

Той не знаеше английски, ала това не означаваше, че е глух или глупав, но поне съществуваше анонимно и незабелязано. Кой знае на какво е бил свидетел в отношенията на персонала и клиентите на Джейд. Никой не му обръщаше внимание, освен за да му даде някоя задача.

Само че тази сутрин Хавиер бе изчезнал още в мига, в който Ландри се бе показал в палатката, така че не успях да го открия. Испаноговорящите работници в съседната палатка нямаха какво да

споделят с добре облечената жена, която разпитваше, въпреки че говореше езика им.

Усетих, че съм в задънена улица. За пръв път този ден си казах, че нямам нищо против да имам значка и да мога да се настаня в стаята за разпити, за да въздействам и да дърпам конците на хората, които бяха познавали и мразили Джил Морон, все хора, които бяха познавали и Ерин Сийбрайт и може би криеха ключа за мястото, на което тя се намираще в момента. Познавах тези хора и ги разбирах по начин, по който детективът, водещ разпита, никога нямаше да ги опознае и разбере.

Освен това ми се искаше да подсказва част от въпросите на Ландри. Знаех, че никога няма да ме допуснат до официалното разследване. Въпреки откритите заплахи, които бях отпратила към Брус Сийбрайт, вече щях да бъда изключена от разследването на отвлечането. Не можех насила да вляза в къщата, още повече че половината ченгета на Палм Бийч щяха да са там. Дори не можех да се обадя на Моли по телефона, защото всички разговори щяха да се подслушват и записват.

Бях принижена в ролята на информатор и не ми беше никак приятно, въпреки че аз бях тази, която накара Ландри насила да се заеме със случая.

А отначало не исках и да чуя.

Стиснах обезверена зъби, тръгнах си от тренировъчната площадка и се отправих към търговската част, за да намеря магазин за мобилни телефони. Купих обикновен телефон с предплатена карта. Щях да го дам на Моли, за да имаме връзка и да съм спокойна, че полицаите не ни подслушват.

Замислих се за човека, който се бе обаждал два пъти на Брус Сийбрайт и се запитах дали и похитителите са били достатъчно хитри, за да направят същото като мен. Дали са си купили телефон, който после лесно ще изхвърлят? Дали го бяха платили в брой, или бяха представили фалшива лична карта?

Дадох списъка с номерата на Ландри, защото той разполагаше с повече възможности да ги провери и можеше да разчита на разпечатка от телефонната компания. Съмнявах се, че ще му излезе късметът и ще попадне на номера на Томас Ван Занд, Дон Джейд или дори на Майкъл Бърн. Ландри щеше да открие каквото трябва до края на деня.

Интересно, дали щеше да ми каже? След като се бе накиснал до гуша в кашата, искрено се съмнявах, че ще ме включи. Малка топка страх се завихри в стомаха ми, когато си помислих, че няма да го направи.

Шон ми махна от конюшната, когато влязох в двора. Слънцето потъваше на запад. Небето бе обагрено в оранжево, на места към хоризонта изпръскано с черен дим. Фермерите горяха стърнищата на захарните плантации след прибирането на реколтата. Ирина хранеше конете. Вдъхнах мириса на животни, меласа и сено. Това ми действаше по-добре от успокоително. Д'Артанян показа глава от бокса и ме побутна. Приблжих се до него, погалих го и притиснах буза до неговата, докато му казвах колко много ми е липсвал.

— Тъкмо навреме за коктейлите, миличка. Идвай — покани ме Шон и ме поведе към хола.

Все още бе с бричове и ботуши.

— Извинявай. През последните дни никак не ти помогнах — обърнах се към него аз. — Нали няма да ме уволниш и да ме изхвърлиш на улицата.

— Не ставай смешна. Ти ме въвлече в международна интрига. Години наред ще има с какво да се хваля, когато съм в компания. — Той отиде до бара и си сипа чаша мерло. — Искаш ли? Кървавочервено е. Много ще ти хареса.

— Не, благодаря. Ще ми стане лошо.

— Как ли пък не.

— Тоник с лимон за мен.

Той ми сипа и аз се настаних на едно от столчетата на бара уморено. Всяка част от тялото ми бе изтръпнала.

— Днес говорих с едни приятели в Холандия — започна да разказва той. — Вече бяха чули, че Ван Занд е идвал в конюшната ми.

— Невероятно!

— Очевидно Ван Занд не си губи времето и е разтръбил, че може да купувам и продавам коне с негова помощ.

— Сигурно. Ти си сочна хапка, сладурче. Вкусът ти е чудесен, да не говорим, че си пълен с пари. По всяка вероятност е искал агентът, с който работиш от години, да разбере час по-скоро.

— Именно. Слава богу, че се обадох своевременно на Тони и го предупредих, че се жертвам за благородна кауза. Иначе щеше да се

качи на първия самолет от Амстердам, за да ме спаси от пипалата на злия Ван Занд.

— А другите ти приятели какво казаха за злия Ван Занд?

— Че е долен тип. Изгонен е от най-добрите конеферми в Холандия. Отказват да търгуват с него.

— Само че има много хора, които нямат нищо против.

Той сви рамене.

— Търговците на коне винаги успяват да си намерят клиенти, а хората, които отглеждат коне, все трябва на някого да продават. Ако никой не търгуваше със съмнителни типове като Ван Занд, нямаше да има бизнес.

— Ще му предам какво си казал, когато вечерям с него.

Той се намръщи.

— Ти ще вечеряш с него? Ще ти трябва каса течен дезинфектант.

— За да го изпия ли?

— За да се изкъпеш след това. Сериозно, Ел — намръщи се още повече той. — Внимавай с тази отрепка. Ирина ми разказа какво е причинил на приятелката ѝ. А сега е станало убийство в конната база. Той има ли нещо общо? Там си била през целия ден, нали?

— Не знам още дали има нещо общо. И други са имали причина да убият момичето.

— Господи, Ел.

— Знаеш с какво се занимавам. Сега вече се намесиха и ченгетата.

— Този сутринта ченге ли беше? — попита той и ме погледна хитро. — Питам за красавеца със сребрилата кола.

— Детектив е — поправих го аз. — Красавец ли каза? Не съм забелязала.

— Миличка, трябва да отидеш на очен лекар, щом не си забелязала.

— Прекалено много трески за дялане има като човек.

— Ти също — отвърна той с широка усмивка. — Ще бъдете съвършената двойка.

— На теб май ти трябва психиатър — оплаках се аз. — Кашата, в която съм се заровила, благодарение на теб, между другото, е свързана с твърде много гадости. Романтическите преживявания не са на дневен ред, дори да се интересувах, само че случаят не е такъв.

Той затананика мелодия и се замисли за нещо, което със сигурност нямаше да ми е приятно да науча. Чувствах се неловко, когато някой ме възприемаше като сексуално същество, защото бях престанала да мисля по този начин за себе си преди две години.

Освен видимите белези по тялото ми, самоуважението ми бе разбито на пух и прах в деня, когато Хектор Рамирес бе застрелян в Локсахачи, а аз попаднах под гумите на Били Голъм.

Въпреки че през последните две години хирурзите се бяха опитали да се справят с физическите травми — оправяха счупени кости, кърпеха кожа, разкъсана, докато съм се влачила по пътя, изграждаха отново размазаната половина от лицето ми, — не знаех дали някога ще се почувствам цяла отново. Липсваха важни части от мен — части от душата ми, от самото ми същество. Може би пластове ще се натрупат с течение на времето. Може би процесът бе започнал. Само че ми предстоеше дълъг път и през повечето дни се съмнявах дали ще ми остане сила, за да завърша това пътуване. Знаех със сигурност, че не искам никой около себе си, за да наблюдава процеса. Най-малко Джеймс Ландри.

— Никога не казвай никога, миличка.

Шон допи виното и отиде да се приготви, за да купонясва цяла вечер из Палм Бийч. Аз се върнах в къщата за гости и проверих имейла.

Специален агент Армеджиън, познатият ми във ФБР, ми беше изпратил информацията от Интерпол.

Според Армеджиън Ван Занд не е бил арестуван, въпреки че в Интерпол имали досие за него. И това беше нещо. Очевидно се е завирал, където не трябва, движил се е на границата между законното и незаконното, ала никога не бе прекрачил тази граница, а ако я бе прекрачвал, никога не го бяха залавяли.

Не се споменаваше и дума за сексуални издевателства.

Останах разочарована, но не и изненадана. Дори да имаше други жертви на съмнителния му чар, те сигурно са били като приятелката на Ирина — млади, неопитни, съвсем сами в чужда страна, уплашени да кажат на когото и да било.

Тъй като трябваше да прочистя ума си, преди да се заема с вечерното надлъгване, аз си сложих бански и отидох в басейна, за да

оставя водата да успокои тялото ми и да прочисти наслоилата се в мозъка ми мръсотия.

Слънцето бе залязло, въпреки това басейнът искреше в тъмносиньо, осветен отвътре. Не мислех за абсолютно нищо, докато лениво замахвах с ръце и се обръщах, когато стигнех стената. Напрежението се стопи и за известно време се превърнах в гъвкаво водно животно, само кости, мускули и инстинкт.

Когато се наситих, се отпуснах по гръб във водата и погледнах към звездите в индиговосиньото небе. След това пред погледа ми попадна Ландри, застанал на самия край на басейна.

Гмурнах се, а когато изплувах, тръснах глава.

— Детектив. Изненада ме.

— Сигурен съм, че не се случва често.

Все още бе с работните си дрехи, въпреки че бе разхлабил вратовръзката и бе навил ръкави.

— Аз съм виновна, защото ти казах кода на портата. Наслуша ли се на празни приказки?

— Беше безкраен ден.

— Съжалявам, май го пропуснах. Няма по-лошо ченге от мен.

— Не се съмнявам, че е така — отвърна той с крива усмивка. — Няма ли да ме поканиш? Струва ми се, че водата е хубава.

— Много е банално. Изпитвам истински ужас от предвидимите неща.

Доплувах до стълбата и излязох. Едва се сдържах да не се покрия колкото е възможно по-бързо с кърпата. Не исках да види колко уязвима се чувствам. Имах чувството, че дори в сумрака около басейна той ще види всеки белег, всеки дефект. Ядосах се, защото не трябваше да има значение.

Избърсах водата, изсуших си косата, след това завързах краищата на кърпата на кръста си като саронг, за да скрия белезите и вдлъбнатините по бедрата. Ландри ме наблюдаваше напълно безизразно.

— Нищо свързано с теб, Естес, не е предсказуемо.

— Ще го приема за комплимент, въпреки че едва ли приемаш непредсказуемостта за добродетел. Добри новини ли носиш? — попитах аз и го поведох към къщата за гости.

— Полицаяте са открили колата на Ерин Сийбрайт — обясни той. — Паркирана била в самия край на паркинга край входа за товарни автомобили в конната база, скрита под няколко сантиметра прах.

Стисках с ръка бравата, притаила дъх, изпълнена със страх той да не ми каже, че Ерин е била открита мъртва в багажника.

— Проверяват за отпечатъци и всичко останало.

Въздъгнах облекчено.

— Къде точно е била?

— На паркинга до входа за тежкотоварни автомобили, съвсем близо до пералнята.

— Защо е оставена там? — попитах аз, въпреки че не очаквах отговор.

Би трябвало да паркира близо до конюшната на Джейд, не на един километър. Какво търсеше там колата ѝ?

Ландри сви рамене.

— Може да е искала да остави разни неща за пране.

— И след това да отиде пеша до конюшната на Джейд? А после да се върне още веднъж до портата, за да се срещне с когото е имала среща? Нещо не се връзва.

— Не се връзва, ако похитителите са я преместили там — отвърна Ландри. — Тях какво ги интересува къде е паркирана колата ѝ?

Замислих се над въпроса му, докато влизахме.

— За да спечелят време. Понеделник е бил почивен ден за Ерин. Ако не беше Моли, никой нямаше да разбере, че тя е изчезнала от вторник сутринта.

— И във вторник никой нямаше да забележи, защото Джейд твърди, че тя е напуснала, за да се премести в Окала — довърши теорията си Ландри.

— Той как прие разпита?

— Никак не му беше по вкуса. Нито разпитът, нито убийството.

— Спокоен ли беше?

— Направо не е за вярване.

— Ами... този тип си изкарва хляба като прескача на кон препятствия по-високи от мен. Това не е за хора със слаби нерви.

— Също и убийството.

Игра значи. Едва ли средностатистическият човек би приел убийството и отвличането за игра, но по един извратен начин, беше точно така. Игра с невероятно високи залози.

— Някакви новини от похитителите?

Ландри седна на облегалката на един стол с ръце в джобовете и поклати глава.

— Не. Телефоните се подслушват. Изпратих двама да проверят съседите. Беше напълно безсмислено.

— В секцията, под телевизора има бар — посочих аз към хола. — Струва ми се, че имаш нужда да пийнеш нещо. Сипи си, докато се облека.

Накарах го да чака, докато се изкъпя набързо, след това застанах пред огледалото, взряна в образа си цели пет минути, опитвайки се да разбере собственото си безизразно лице.

Не ми хареса трепетът, който усещах под лъжичката. Стаеният там страх бе заменен от нещо, което едва успях да позная — надежда. Не ми се искаше появата на Ландри да означава толкова много, че да се радвам, задето ме включва и ми разказва подробности.

— Казала си на Сийбрайт, че си частен детектив — обади се той. Гласът му проехтя силен и ясен. Сигурно бе застанал от другата страна на вратата. — Така ли е?

— Не бих казала.

— Това е измама.

— Не е никаква измама. Лъжа е — поправих го аз. — Щеше да бъде измама, ако ги бях подвела и бях взела пари от Сийбрайт, а аз не съм направила такова нещо.

— От теб може да излезе невероятен адвокат.

И баща ми казваше така. Нали затова станах ченге. Не исках да бъда като него и да усуквам закона все едно е парче тел, която се криви в зависимост от нуждите на корумпираните и богатите. По онова време не разбирах, че като стана ченге, самата аз ще усуквам нещата както ми е угодно, за да оправдая действията си, защото бях убедена, че каузата ми е справедлива. Дори така да е, не бях като него. Това бе най-важното.

— Проверих хлапето на Сийбрайт — разказваше Ландри. — Никога не е причинявал неприятности. Добър ученик е, участва в най-различни извънкласни дейности.

— Като например да чука доведената си сестра ли?

— Не забравяй клуба по математика.

— Не ми хареса, че лъже къде е бил в неделя — подсетих го аз.

— Крушата не пада по далече от дървото.

Сложих си черно бельо и погледнах през рамо, защото имах чувството, че Ландри е застанал на вратата. Нямаше го.

— Естествено че Сийбрайт ще се застъпи за собствената си плът и кръв. — Сложих си бяла риза и тесни черни панталони. — Дори не би предположил, че Чад може да се забърка в нещо.

— Да, ако бащата му осигурява алибито. Но в нашия случай алибито помага и на бащата.

Вързах долните краища на ризата на кръста си и излязох от спалнята. Ландри се бе облегал на плота в кухнята с чаша скок в ръка. Огледа тоалета през полупритворени очи.

— Не беше нужно да се обличаш толкова хубаво заради мен — каза той.

— Не е заради теб. Не мога да си представя Брус Сийбрайт да е взел активно участие в отвличането. Дори да е искал да се отърве от Ерин, никога не би си изцапал ръцете. Това е прекалено рискована работа. Защо му е алиби, тогава? — попитах аз. — Чад е имал връзка с Ерин.

— Ерин е тази с младежките престъпления — уточни Ландри. — Кражби от магазини. Притежание на наркотици.

— Какви?

— Екстази. Имало полицейска хайка по време на някакъв купон. Боцкала се е. Имам един приятел в „Младежки престъпления“, та той ще провери компанията, с която се е движела — призна Ландри. — Освен това се обадох на един от „Наркотици“, за да провери търговеца.

— Кой от „Наркотици“?

— Броуди. Познаваш ли го?

Сведох поглед и кимнах. Бях застанала срещу Ландри, облеганата на другия плот, скръстила ръце на гърдите си. Помещението бе толкова малко, че голите пръсти на краката ми почти допираха обувките му. Хубави качествени кафяви обувки. Ландри явно не признаваше плетените летни обувки.

Едно време Мат Броуди ми беше приятел. Поне така си мислех. Иска ми се да не го бях питала. Сега Ландри чакаше да кажа нещо.

— Да, добър е — измърморих аз.

— Сигурен съм, че много ще се зарадва, като разбере, че го одобряваш — подхвърли саркастично Ландри.

Зачудих се какво ли би казал Броуди за мен, не че имаше значение. Ландри щеше да прецени сам.

— Джейд твърди, че момичето е напуснало просто така — продължи той. — Той я е видял последен. Според мен нещата стоят по следния начин: Ерин е знаела нещо за умрелия кон. Джейд е искал да се отърве от нея. Инсценирал е отвличането, за да изкара някакви допълнителни пари. Момичето сигурно е накиснато в друга помийна яма.

— Дано да грешиш за последното — отвърнах аз, макар да знаех, че по всяка вероятност е прав.

И аз се бях сетила за този вариант.

— Виж, Естес, дължа ти извинение. Затова съм тук. Може би, ако те бях послушал първия път, когато дойде, Джил Морон нямаше да е мъртва. Може би дори вече щяхме да сме спасили Ерин Сийбрайт.

Свих рамене.

— Не знам какво да кажа.

Той беше прав и двамата го знаехме. Нямах намерение да започна да го оправдавам като добра съпруга в напразен опит да замажа гафа. Също така нямаше да му натяквам. Беше преценил погрешно, а пък аз бях последният човек, който ще го критикува.

— Не си виновен само ти — рекох аз. — Аз започнах преди теб. И не предотвратих убийството на момичето. Не успях да откроя Ерин. Понякога всичко ужасно се обърква, преди да се оправи.

— Ти вярваш ли в това?

— Налага се. Ако не вярвах, тогава трябва да се обвинявам за всяка гадост, която се случва, а знам със сигурност, че мога да се обвинявам единствено за две трети от тях.

Погледът му задържа моя прекалено дълго. Прииска ми се да се обърна и да се скрия, ала не го направих.

— Джейд има ли алиби за вечерта на убийството? — попитах аз.

— Някаква жена. Клиентка. Сузана Атуд.

— Тя потвърди ли?

Той кимна.

— А има ли кой да потвърди нейните думи?

Той изви очи.

— Естествено. Джейд. Защо? Ти познаваш ли я?

— Знам коя е. Шон я познава. Носии се славата на водно конче.

— Да не би да искаш да кажеш пеперудка?

— Не.

Той изви вежди.

— Познавам този тип жени — продължих аз. — Сузана сигурно си въобразява, че да осигури алиби на един убиец, е като оралния секс през новото хилядолетие. Не бих ѝ се доверила. Но пък аз не се доверявам на никого.

Погледнах часовника си и се оттласнах от плота.

— Сега смятам да те изритам, Ландри. Ще вечерям с дявола.

— Кой от всичките?

— Ван Занд.

Докато се чудех кои обувки да избира, му разказах какво бях научила от Шон и от Интерпол с помощта на приятеля ми Армеджиън. Бях казала на Ван Занд, че ще се срещнем в „Плейърс“ в осем. Разумно бях отклонила предложението му да дойде да ме вземе.

Ландри гледаше към дрешника, подпрял ръце на ханша.

— Искаш да ми кажеш, че този тип е сексуален насилник и въпреки това отиваш да вечеряш с него, така ли?

— Да.

— Ами ако той е убил Джил Морон? Ами ако е заврял Ерин някъде?

— Надявам се да измъкна нещо от него, което да помогне да го приберем на топло.

— Ти да не си се надрусала! — възкликна той, неспособен да повярва. — Глупава ли си или какво?

— На мен няма да посмее да ми прилага номерата си — казах аз и излязох от дрешника с едната обувка в ръка и другата вече обути. — Първо, той знае, че не ме плаши и не може да ме контролира. Второ, мисли си, че имам пари и съм ценна като клиент, а не като жертва.

— А ако се окаже един скапан перверзник, който иска да те изнасили и да ти пререже гърлото?

— Това ще означава, че не съм го преценила както трябва, но това е малко вероятно.

— Естес, той може да е убил момичето снощи. Нямах никаква представа. Излъга, че не я е виждал. Бил е в „Плейърс“. Барманът и сервитьорката казаха, че ѝ се е натискал. Досега да сме го пипнали, но той умее да се покрива.

— По кое време си е тръгнал от бара?

— Никой не знае със сигурност.

— Тогава го викнете на разпит и го направете луд — посъветвах го аз. Влязох в банята и си погледнах косата. Не можех нищо да направя, за да я приведа в приличен вид. — С най-голямо удоволствие бих прекарала вечерта във ваната с книга в ръка. Само че ако той знае къде е Ерин, за нищо на света няма да ти каже.

— А ти си решила, че на теб ще каже. — Ландри застава на вратата. — Надявам се не си въобразяваш, че ще ти се похвали и ще те покани у тях, за да видиш момичето, което е отвлякъл. Господи!

— Тогава пусни ни опашка! Какво толкова си се затръшкар?

Той поклати глава, завъртя се в кръг и се върна към спалнята.

— Затова не исках да се намесваш — заяви той и насочи пръст към мен, когато излизах от банята. — Ти си имаш свои планове, действаш както на теб ти харесва и...

— Погледни нещата от друга страна. — Бутнах настрани пръста му и усетих, че съм готова всеки момент да избухна. — Аз съм свободна гражданка, Ландри. Не се нуждая от разрешението ти, нито пък от одобрението ти. Ако утре ме намерят мъртва, ще знаеш кого да арестуваш. Така ще ти разреши скапания случай. Ще се превърнеш в героя на шерифската служба — хем си ги отървал от мен, хем си опандизил убиеца. Виж колко постижения само с един замах.

— Не ми влиза в работата и да ти позволя да се убиеш! — кресна той.

— Вярвай ми, че след като сама не съм го направила досега, няма да позволя на отрепка като Ван Занд да го направи.

Носовете ни почти се докосваха и малкото разстояние между нас бе заредено с електричество. Ландри успя да премълчи онова, което му се искаше да ми каже. Може би в момента броеше до десет. Може би едва се сдържаше да не ме удуши лично с голи ръце. Нямам представа какво му минаваше през главата. Затова пък на мен единствената ми мисъл бе, че съм прекалено близо до него.

— И аз бях добра, Ландри — прошепнах аз. — Говоря за работата. Знам, че не всички искат да си го спомнят, но бях добра. Ако не се възползваш, значи си пълен глупак.

Следващите мигове ми се сториха цяла вечност. Стояхме и се гледахме като двойка гневни таралежи, готови за атака. Ландри трепна пръв и отстъпи крачка назад. Май трябваше да съм доволна, ала почувствах разочарование.

— Ван Занд иска да ме впечатли — казах аз. Върнах се при дрешника и извадих малка чантичка, в която можех да напъхам касетофона. — Искан да се направи на върховен мъж, само че устата му е по-голяма от ума. Мога да го накарам да каже нещо, които не би трябвало. Ще запиша разговора. След това ще ти се обадя.

— След това ли? — попита натъртено той.

— След кафето — отвърнах аз. — Мога да предлагам себе си само до известна граница. Радвам се, че имаш толкова високо мнение за мен.

— Аз пък се радвам, че имаш някаква граница — измърмори той.

Извади мобилен телефон от джоба си, набра някакъв номер и остана загледан в мен, докато чакаше човека да се обади. Знаех какво прави. От една страна ми се искаше да го помоля да не го прави, независимо от всичко казано преди малко. Само че нямаше да го позволя. Нямах намерение да го моля за нищо.

— Уайс. Ландри се обажда. Ван Занд е в „Плейърс“. Прибери го. Без да откъсва очи от мен той сложи телефона в джоба си.

— Благодаря ти, че ми каза.

Искаше ми се да му кажа да върви по дяволите, но нямаш доверие на гласа си. Имах чувството, че в гърлото ми е заседнала гореща твърда буца. Предпочитах да не правя нищо, да не ми пука за нищо, да живея от ден за ден. Когато не очакваш нищо, когато нямаш цел, не те очакват разочарования. Никой няма да те нарани.

Ландри се обърна и излезе, отнасяйки информацията, която му бях дала, плановете ми за вечерта, също и надеждата да постигна нещо в този неразрешен случай. Чувствах се като глупачка. Бях решила, че е дошъл, за да ме включи и мен, ала той искаше единствено съвестта му да е спокойна. Случаят си беше негов. Единствено и само негов.

„Благодаря ти, че ми каза.“

Кречех из къщата и се опитвах да отблъсна чувствата, които ме връхлитаха. Трябваше да направя нещо. Трябваше да измисля нов план. Нямах намерение да стоя вкъщи и да мисля за чувствата си, освен това нямах хубава книга, за да се отпусна спокойно във ваната.

И ето че у мен се зароди идея. Още преди да се е превърнала в нещо повече от най-обикновен ембрион, аз се преоблякох и излязох.

Животът ми щеше да бъде много по-лесен, ако бях отскочила до книжарницата.

25.

Когато беше в Уелингтън, Лоринда Карлтън отсядаше в къщата си на Кар Харбър Корт. Освен ако Ван Занд не го кажеше по време на разговора с Ландри, нямаше причина следователите да издействат разрешително за обиск на този адрес. Ако Ван Занд имаше нещо общо с отвлечането на Ерин или убийството на Джил и си бе запазил нещо за спомен, беше твърде възможно да се отърве от него още щом се прибере.

Паркирах на мястото, оставено за гости в самия край на улицата, където бе къщата на Карлтън. В половината жилища лампите светеха, но навън не се мяркаха хора. Нямаше приятелски настроени съседи, седнали на стълбите пред входа в очакване съботната вечер да мине.

Поради местоположението на Уелингтън и представянията през зимния сезон, всяка година тук имаше различни наематели. Някои от хората в бизнеса с коне притежаваха свои домове, ала много си търсеха апартаменти всяка зима. Освен това първо уреждаха удобството на конете, а за себе си се сещаха в последната минута. Никой не знае кой влиза и кой излиза от къщите и апартаментите, които се дават под наем.

Къщата на Карлтън бе в самия край на задънената улица и тънеше в мрак. Опитах се да надникна през стъклото на входа, за да проверя дали няма аларма. Ако имаше, беше така поставена, че не я виждах. Ако задействах алармата, колата ми не беше на удобно място и нямаше да мога да се върна до нея. Трябваше да търся път за бягство през високия жив плет, който опасваше комплекса, с надеждата никой да не ме види. По-късно щях да се върна, за да си взема колата.

Засега това бе планът ми. Извадих тел от джоба си и се заех с входната врата. Случаен минавач едва ли щеше да заподозре човек, който се опитва да отключи входната врата, вместо да се крие отзад. Можех да свия рамене и да подхвърля, че съм си изгубила ключа, че съм дошла да прекарам уикенда с приятеля си Ван Занд, който е истинско прасе, защото е забравил, че идвам.

Притаих дъх, докато се опитвах да отключа. Отварянето по този начин не се преподава в полицейската академия. Научих го от един коняр, когато бях на единадесет. Боби Бенет бе прекарал години по пистите за конни надбягвания в Южна Флорида, докато някаква грешка при един обир не го бе изпратила в затвора за три години. Той твърдеше, че се е поправил, но не бе забравил старите си умения и ми ги завеща, защото аз не спирах да му досаждам и той накрая вдигна ръце.

Благодаря ги, Господи, че навремето ми изпрати Боби Бенет, казах си аз, когато чух прищракването. Сърцето ми блъскаше като обезумяло, когато отворих вратата и влязох вътре. Много охранителни системи не реагират при отключване, но ако не вкараш верния код до една минута или най-много две, алармата писва и в къщата, и в съответната агенция, независимо дали е частна охранителна фирма или полицията.

Забелязах панела на стената до пантите. Малка зелена точка показваше, че алармата не е включена.

Изпълнена с облекчение, се заех с работата си. Запалих настолната маса в хола. Ако някой съсед забележеше светлината, щеше да реши, че този, на когото е къщата, се е прибрал, иначе е много малко вероятно крадецът да пусне лампите.

Беше старо и неподдържано и миришеше на куче. Килимът някога е бил бял. Също и канапетата от изкуствена кожа, сега вече напукани и замърсени. Ван Занд трябваше да си намери някой по-богат клиент, за да си позволи това-онова. Сигурно затова му трябваше Шон. Най-вероятно си въобразяваше догодина да се настани в къщата за гости.

Минах през кухненския бокс и отворих чекмеджетата и шкафовете. Нямах нищо особено. Вътре бяха натрупани обичайните прибори, чаши и чинии, събрани от различни изпочупени комплекти, кутии със зърнени храни, сапуни и препарати. Той обичаше бира „Хайнекен“ и портокалов сок с повече парченца портокал. Нито във фризера, нито в хладилника бе скрито разфасовано тяло. Върху сушилнята бе поставена купчина дрехи, чисти, но порядъчно смачкани. Панталони, чорапи и бельо. Имах чувството, че както се е съблякъл, така е натъпкал всичко в машината. Липсваше само ризата. Интересно защо?

В хола нямаше нищо забележително. До телевизора бе подредена колекция от касети. Фантастика, романтични филми. Трябва да са на Лоринда Карлтън. Не можех да си представя Ван Занд да гледа „Титаник“ и да хлипа разчувстван, докато Леонардо ди Каприо се гмурва за трети път. Никъде не видях видеокамерата, която бе донесъл у Шон.

Качих се по стълбите на втория етаж, където бяха спалните — едната малка, украсена с играчки кучета, а другата огромна, с безвкусни мебели от ламинат. Тук миришеше на парфюма на Ван Занд. Леглото бе оправено, дрехите му бяха спретнато подредени в гардероба и чекмеджетата. От него можеше и да излезе добър съпруг, ако не беше такъв противен социопат.

Видеокамерата беше в дрешника, оставена на пода до редицата обувки. Отворих кожен сак и прегледах касетите, всичките надписани с имена на коне за продан. Ван Занд правеше записите, след това презаписваше касетите (естествено монтирани така, че да показват само най-доброто). Сложих една от касетите във видеокамерата, превъртях и включих. Появи се сив кон, който прескачаше серия от препятствия. Беше в добра форма. Образът се замъгли, след това отново излезе на фокус. Спрях касетата и сложих нова. Пак същото. Ван Занд бе успял не само да снима коня, ами да улови как някаква млада сладурана му се усмихва. Или бе ездачката, или конярчето, или собственичката. Тук нямаше причина за притеснение.

На третата касета попаднах на Парис Монтгомъри, възседнала черен жребец с бяла звезда на челото. Ярка звезда.

Сърцето ми се сви, докато наблюдавах представянето му. Той бе красиво животно и имаше навика да размахва опашка като знаме, когато скачаше. Прехвърляше препятствията с ентузиазъм, ала нямаше отскок и невинаги успяваше да прибере задните си крака навреме, за да не закачи бариерата. Само че аз забелязах волята му, спортния дух, за който говореше доктор Дийн. Когато Ярка звезда закачеше някое препятствие, той присвиваше уши и разтръскваше глава при приземяването, сякаш ядосан на себе си заради неуспеха. Трябваше му „практика“, както се казваше, само че при него бе необходимо много повече от практика, за да достигне елитно ниво или да бъде продаден на елитна цена.

Ван Занд очевидно се бе отегчил от коня. Имаше прекалено много кадри в близък план на Парис и многокаратовата ѝ усмивка. Зачудих се колко близки са двамата, дали Парис Монтгомъри знаеше също като мен къде е границата в отношенията с един мъж.

Следваше кадър на момиче, хванало Ярка звезда за юздите, за да го накара да позира в профил. Ерин Сийбрайт беше с прилепнала фланелка и къси панталони, които разкриваха слаби загорели крака. Тъкмо когато нагласи коня за снимка, той я бутна с нос и тя се олюля със смях назад. Беше красиво момиче с чаровна усмивка. Прегърна главата на коня и го целуна по носа.

Това ли беше устатото проблемно момиче? Не и тук. Забелязах, че тя е осъществила връзка с животното. Личеше по начина, по който му говореше, по който го докосваше, как ръката ѝ се застояваше на врата му, докато го караше да изпълни командата ѝ. След като вече познавах семейството ѝ, не ми беше трудно да разбере защо Ерин се е чувствала по-близка с конете, за които се грижеше, отколкото с останалата част от домочадието. Конете не вземаха прибързани решения, не я критикуваха, не я разочароваха. Конете нямаха представа дали е нарушила някое правило. Знаеха само, че е търпелива и мила, независимо дали им носеше нещо вкусно, или разчитаха, че ще им се порадва.

Знаех тези неща за Ерин Сийбрайт, защото преди цяла вечност аз също бях като нея. Бях момичето, което не се вместише в нормите, наложени от семейството, не оправдаваше очакванията на близките си и приятелите ѝ бяха твърде съмнителни личности. Единствените ѝ истински приятели живееха в конюшните.

Касетата разкри повече за Ерин, отколкото за Ван Занд. Превъртях, за да гледам отново онази част с Ерин с надеждата да видя усмивката ѝ лично, въпреки че бях наясно, че ако успея да я измъкна от кашата, щеше да мине много време, преди някой да види тази усмивка.

Сложих нова касета, превъртях на бързи обороти материалите за още три коня, след това се появиха Шон и Тино и аз спрях превъртането. Двамата бяха много красиви на арената. Шон бе великолепен ездач, силен, елегантен, спокоен, умееше да владее тялото си. Кафявият жребец беше слаб и дългокрак и имаше класа. Камерата ги следваше, докато вървяха към беседката, краката им бяха като на

балетисти, тялото на коня се виеше като лък под Шон. След това двамата излязоха от кадър.

Камерата се спря на беседката и хвана в едър план Ирина. Тя гледаше право в обектива, без да крие изпепеляващата си омраза, поднасяше цигарата към устните си, а димът се виеше пред очите ѝ. Май никак не се притесняваше, че Ван Занд я снима. Полазиха ме тръпки. Прииска ми се да отида при нея още сега и да я накарам да заключва вратата нощем.

Каква стана тя? Елена Естес се превърна в майка закрилица.

Оставих камерата там, откъдето я бях взела, и се върнах обратно в спалнята при телевизора с вградения видеоплейър. Имаше богата колекция порнокасети. Много момичета и един мъж. Много мъже и едно момиче. Лесбийки. Ама много лесбийки. Гейове. Стори ми се, че някои от филмите са с доста насилие, но повечето не бяха.

Нашият господин Ван Занд трябваше да даде равни шансове на всички.

Прерових и скрина, и нощното шкафче. Надникнах под леглото и открих валма прах и суха кучешка храна. Домакинята на белгиеца определено не беше чистница.

Нямаше касети, които да го свържат с убийството на Ерин. Знаех, че похитителят пази запис. Касетата, която бе изпратена на семейство Сийбрайт беше пълнометражна. Повечето нови устройства бяха или дигитални, или записани на осеммилиметрова лента, или на компактна касета като онези в дрешника. Така че касетата на семейство Сийбрайт беше презапис. Похитителят имаше достъп до по-добра аудиосистема, отколкото тази тук. Гласът бе променен. Ако Ван Занд участваше в отвличането, значи трябваше да има касети и записващо устройство някъде другаде.

Изпълнена с разочарование, аз угасих лампата и слязох долу. Вътрешният ми часовник ми подсказваше, че е време да вървя. Бях се застояла прекалено дълго заради касетите на конете. Знаех, че Ландри ще се опита да задържи Ван Занд в стаята за разпит колкото е възможно по-дълго, ала не биваше да пренебрегвам възможността той да стане, когато му хрумне, и да си тръгне. Той не беше арестуван — поне на мен не ми беше известно да има причина за ареста му. Дори бе убеден, че законите в Съединените щати не важат за него.

Погледнах към входната врата, но така и не тръгнах към нея. Не обичах да бягам с празни ръце. Искрах да открия нещо, което щеше да го уличи, не някакви си порнокасети. Трябваше ми нещо, което да го свърже с отвличането или с убийството, за да има основание за нов арест.

Минах през кухнята и влязох в гаража, където можеше да се побере само една кола. Покрай стената бяха наредени шкафове, заключени с катинари. Нямах време да ги отворям и да проверявам какво е скрито вътре. Върху шкафовете бяха натрупани боклуци, които всеки момент можеха да изпопаднат: хладилна чанта, играчки за плаж, стекове диетична кола, пакет с дванадесет ролки евтина тоалетна хартия. С други думи тук нямаше нищо.

В единия край бяха оставени пластмасови кофи за боклук и контейнери за рециклиране. Стиснах нос и отидох да видя какво има в тях.

Боклукът на престъпниците е истинско съкровище, когато някой търси доказателство. В повечето случаи доказателствата бяха оплескани с вмирисани яйца, но въпреки това си оставаха доказателство.

Вдигнах капака на първата кофа и надникнах вътре. Единствената крушка в гаража беше монтирана на стената от страни на кухненската врата. Не беше достатъчно силна, за да ми свърши работа. Съжалих, че не съм взела фенерчето от колата, но нямах време да се връщам за него. Бръкнах в боклука и се наложи почти да вляза в кофата, за да проверя какво има. Рекламни листовки, кутии и подложки от полуфабрикати за микровълнова печка, опаковки от яйца, черупки от яйца, полепнал белтък, кутии от китайска храна, кутии от пица. Боклукът беше като на всички останали хора. Нямаше разписки от кредитни карти, нито пък списък на предстоящите убийства и отвличания.

Открих бележка с имена на коне, дата и време на заминаване от Палм Бийч, време на пристигане в Ню Йорк, номер на полет и разписание на самолетите за Брюксел. Щеше да прекарва коне за Брюксел. Пъхнах бележката в джоба на джинсите си. Ако Ван Занд се канеше да превозва коне извън страната, бе много вероятно да ги придружи. Можеше да пътува с конете и да се измъкне от Ландри също като крадец в нощта.

Когато вдигнах капака на втората кофа за боклук, адреналинът нахлу в кръвта ми като наркотик.

Вътре бе хвърлена само една риза. Тя не беше прана в пералнята като панталоните, чорапите и бельото — дрехите, които са били съблечени набързо и пъхнати заедно в машината.

Трябваше да се наведе вътре в кофата, за да измъкна ризата от дъното. Миризмата бе убийствена и очите ми се насълзиха, усетих как стомахът ми се обръща. Въпреки това успях да издърпам ризата и да я огледам по-добре.

Чудесен египетски памук в небесносиво. Вдигнах я към светлината и погледнах монограма, за да съм сигурна, че е на Ван Занд. Нямаше монограм, ала от лявата страна на яката видях нещо, което със сигурност щеше да идентифицира притежателя — тъмни петна, които много приличаха на кръв. Лявата страна на ризата бе разкъсана и напоена с кръв.

Сърцето ми ускори ритъм.

Ако Ван Занд се е порязал, докато се е бръснел, би могъл да го измъкне адвокатът му. А дали е успял да се наръга, докато се е бръснал, би попитал прокурорът. Според това доказателство, той е участвал в схватка, би продължил да настоява прокурорът.

Веднага си представих как Джил Морон се отбранява и се опитва да отблъсне нападателя, свила юмруци, драска го и удря. Може да го е издраскала по врата и така кръвта му да се е появила на ризата. Ако по време на аутопсията открият кожа под ноктите... Ако Ван Занд има рани на врата... Все още не бях забелязала, но бе напълно възможно той да ги крие с вечните си шалчета. Замислих се за бокса в конюшната на Джейд, за петната, които реших, че са кръв, покапала по боровите стърготини. Възможно бе тя да го е ударила с нещо, да го е порязала с нещо. Може би бледото лице на Ван Занд тази сутрин не се дължеше на препиване.

Сърцето ми биеше все по-силно, ръцете ми се разтрепериха. Бях уцелила джакпота. Едно време щях да изтърбуша къщата след подобна находка. Сега дори не можех да се порадвам на победата, да не говорим, че в баровете, където ходеха ченгетата, едва ли щяха да ме посрещнат с отворени обятия. Стоях в сумрачната светлина на гаража и се опитвах да съдържа въодушевлението си, да обмисля следващите жизненоважни стъпки, които ми предстояха.

Ландри трябваше да открие ризата. Щеше да ми достави невероятно удоволствие да му я подхвърля в лицето, ала знаех, че ако му я занеса, тя нямаше да ни помогне, за да изправим виновника пред съда. Като обикновен гражданин на мен не ми бе необходима съдебна заповед, за да претърся нечия къща.

Четвъртата поправка ни защитаваше от правителствените агенти, но не и един от друг. Само че няхах право да влизам без покана тук. Ако Ван Занд ме бе поканил и по време на посещението бях открила ризата, тогава щеше да е друго. Въпреки че и в този случай можеха да възникнат усложнения. Тъй като едно време съм била ченге, а в сегашния случай имах връзки в полицията, един добър адвокат би изтъкнал, че агент на полицията — това означаваше, че не съм обикновен гражданин — се е сдобил с уликата, следователно тя е невалидна.

Не, трябваше да изпипам нещата. Всичко трябваше да мине по етапния ред. Полицаяте трябваше да влязат в гаража със съдебна заповед. Едно анонимно обаждане в комбинация със старата слава на Ван Занд и връзката му с Джил Морон, трябваше да бъдат достатъчно основание.

Никак не ми се искаше да върна ризата в кофата. Не можех да оставя нещата на случайността. Ами ако Ван Занд се паникьоса след разговора с Ландри, върне се и реши да се отърве от доказателството. Трябваше да я скрия някъде, където Ван Занд нямаше да я намери.

В мига, в който тази мисъл ми хрумна, чух някаква кола да спира на алеята пред къщата и вратата на гаража започна да се отваря със скърцане.

Вратата бе вдигната една трета, когато се обърнах и хукнах към вратата на кухнята, а фаровете на колата осветиха стената като прожектор в затвор, проследяващ бягството на някой престъпник.

В следващия момент някой натисна клаксона.

Хукнах към кухнята, затворих вратата с трясък, пузнах резето и си спечелих няколко безценни секунди. Огледах се трескаво за място, на което да скрия ризата.

Няхах време. Няхах никакво време. Зарежи я и бягай.

Натиках ризата най-отзад в шкафа под мивката, затворих вратата и хукнах тъкмо когато ключът превъртя резето.

Боже господи! Ами ако Ван Занд ме е познал...

Изтичах през трапезарията, закачих един от столовете с крак, спънах се и едва успях да се задържа права и да хукна към плъзгащата се врата към терасата.

Отзад чух лай на куче.

Дръпнах вратата с всички сили. Оказа се заключена.

Глас... Женски глас ли бе това?

— Пипни го, Крикет!

Кучето изръмжа. Забелязах го как се приближава с крайчеца на околото си — малка тъмна бойна глава, снабдена със зъби.

Опитах се да се справя с ключалката, повдигнах нагоре и успях да отворя тъкмо когато кучето се нахвърли ожесточено върху пресеца ми.

Изтеглих крака си напред и кучето изквича, когато се опитах да затворя вратата в главата му.

Хвърлих се през терасата към мрежестата врата отпред, паднах върху нея, тя се отвори под тежестта ми и аз се озовах в задния двор.

Къщата на Лоринда Карлтън бе последната в задънената улица. Висок жив плет ограждаше квартала. От другата страна се бе ширнало незастроено място, собственост на община Уелингтън, а в другия му край бе търговският център „Таун Скуеър“.

Хукнах към плета. Кучето бе все още зад мен, лаеше и ръмжеше. Завих надясно покрай плета, докато се опитвах да намеря начин, за да се прехвърля от другата страна. Кучето всеки момент щеше да ме ухапе. Свалих си якето, докато тичах, увих единия ръкав стегнато около дясната си ръка и оставих останалата част да се влачи по земята.

Кучето веднага се спусна и ухапа якето. Стиснах ръкава с две ръце, забих пети в земята и се завъртях, а кучето се повлече на края на якето. Завъртях се веднъж, два пъти, като състезателка на гюле на Олимпийските игри. След това пуснах ръкава.

Нямах представа колко тежи кучето и каква ще бъде инерцията, докъде ще го отнесе, но тези няколко секунди щяха да са ми от полза. Чух трясък и кучешки вой и в същия миг съзрях пътя си за бягство през плета.

Два пикапа бяха паркирани един до друг в самия край на квартала. Покачих се на предния капак на единия, оттам на покрива и се прехвърлих от другата страна на живия плет.

Приземих се като парашутист — с присвити колене, наклоних се на една страна и се превъртях. Болката премина като електрически заряд през цялото ми тяло. Беше остра и разтърсваща, започна от краката и се стрелна чак до главата. В първия момент не се опитах да помръдна, просто останах да лежа на земята. Не знаех дали някой не ме е видял, когато прескачах плета. Ами ако смрадливият помияр не се прибереше у дома си, ами се появеше сред листака с оголени зъби също като някой прероден Куджо?

Намръщих се, размърдах крака и се опитах да се изправа и да продължа напред, като се придържах плътно до плета. Остра болка ме прорязваше точно под кръста и разпращаше сигнали на агония до коленете. Натъртените ребра ми отмъщаваха при всяка накъсана глътка въздух. Бях готова да изругая, но това също щеше да ми причини болка.

След около петдесет метра щях да стигна до търговския център.

Затичах леко, сетне преминах в бърз ход, като се опитвах да си наложа да не спирам. Потях се като кон и имах чувството, че смърдя на боклук. Някъде зад мен чук вой на сирена. Когато полицаите пристигнеха в къщата на Лоринда Карлтън и Ван Занд и започнеха да оглеждат пораженията от влизането с взлом, аз щях да съм на сигурно място. Поне за момента.

На това му се казва кофти късмет. Как можах да не си тръгна две минути по-рано... Ако не се бях заплесвала да гледам касетите с коне и не бях цъкала впечатлена пред порно колекцията на Ван Занд... Ако не бях останала онези няколко излишни минути в гаража, за да ровя боклука на Ван Занд... Ами тогава никога нямаше да открия ризата.

Трябваше веднага да се обадя на Ландри.

Излязох на светло при „Таун Скуеър“. Беше събота вечер. Хората се мотаеха навън пред италианската пицария и чакаха да се освободи маса. Минах покрай тях навела глава и се опитах да вървя небрежно и напълно незаинтересовано, да дишам спокойно. От ресторант „Кобълстоунс“ се разнасяше музика. Минах покрай „Китай-Токио“ и вдъхнах дълбоко миризмата на пържени пролетни рулца, което ми напомни, че не съм яла нищо.

Нормалните хора се наслаждаваха на пикантно пиле и суши. Сигурно наоколо нямаше нито един, който да е влизал с взлом в чужда къща, за да търси доказателства за извършено убийство.

Винаги съм била различна.

Прииска ми се хем да се засмея, хем да заплача при тази мисъл.

В дрогерия „Екърд“ си купих бутилка минерална вода, шоколад с овесени ядки, евтина джинсова риза и бейзболна шапка и помолих да ми развалят за телефон. Щом излязох, извадих ризата от плика и я навлякох върху пропитата с пот черна фланелка, магнах етикета на шапката и я нахлупих.

Извадих двете листчета от джоба на джинсите. Едното бе бележката от боклука на Ван Занд, а на другото, — бях записала номерата на Ландри. Звъннах на пейджъра на детектива, оставих му моя телефон и затворих. Докато чаках, се питах дали жената у Ван Занд бе успяла да ме види добре, чудех се коя е и не спирах да се тормозя дали той е бил с нея.

Струва ми се, че не успя да ме огледа достатъчно добре. Беше подвикнала на кучето да „го“ пипне. Беше видяла късата коса и бе предположила, както повечето хора биха сторили, че натрапникът е мъж. Ченгетата щяха да търсят мъж — ако изобщо тръгнеха да търсят крадеца. Щяха да докладват за най-обикновено влизане с взлом, при което нищо не бе откраднато и никой не бе пострадал. Май нямаше много да се стараят. Поне така се надявах.

Дори да вземат отпечатъци, моите ги нямаше в базата данни на криминално проявените, а ако следваха стандартната процедура, нямаше да проверяват другаде. Тъй като бях работила като полицаи, отпечатъците ми бяха включени в база данни, но не при тези на обикновените престъпници.

Трябваше да си сложа ръкавици. Ако не друго, щяха да ме защитят, докато ровех в боклука.

Държах станиола около шоколада, докато отхапвах.

Щяха да намерят якето — или поне онова, което бе останало от него, след като кучето го бе ръфало, — ала нищо по дрехата нямаше да ме издаде. Беше най-обикновено черно шушляково яке.

Опитах се да си спомня дали имаше нещо в джобовете. Балсам за устни със слънцезащитен фактор, няколко ментови бонбона, останали накрая на опаковката, бележка от бензиностанция „Шел“. Добре че не бях платила с кредитна карта. Какво друго? Кога за последен път обличах якето? Онази сутрин, когато ходих в спешното отделение.

Стомахът ми се сви.

Рецептата. Рецептата за болкоуспокояващи, която нямах никакво намерение да нося в аптеката. Бях я натъпкала в джоба.

По дяволите!

Дали не бях я извадила? Може да съм я извадила, а после да съм забравила? Знаех, че не съм.

Усетих, че ми прилошава.

Облегнах се на стената и се опитах да си поема дълбоко дъх, да помисля. На рецептата бе името ми — Елена Естес, не Ел Стивънс. Името едва ли щеше да говори нещо на Ван Занд. Освен ако не бе видял снимката ми в „Сайдлайнс“. Нали под нея пишеше коя съм и той веднага щеше да направи връзката с имението на Шон. Ако станеше така, колко ли време щеше да мине, преди парчетата от пъзела да се подредят?

Каква тъпа грешка от недоглеждане.

Ако полицаите почукаха на вратата ми, щях да отрека да съм била в Кар Харбър Корт. Щях да кажа, че съм загубила якето в конната база. Щях да имам и свидетел, който да потвърди лъжата и да ми даде алиби. Всъщност защо ми беше алиби? Щях да заявя възмутено, че не съм престъпник. Бях възпитана гражданка от добро семейство с много пари. Не бях някоя отчаяна наркоманка, на която ѝ се налагаше да краде, за да си осигури следващата доза.

Те щяха да покажат снимката ми на Ван Занд и да го попитат дали ме познава и тогава щях да бъда напълно прецакана.

По дяволите, защо не ми се обаждаше Ландри? Отново позвъних на пейджъра и изпратих съобщение „911“ от уличния телефон, затворих и започнах да крача около апарата.

Нямаше как да обясня защо съм кривнала от правия път. Най-лошото щеше да бъде, ако Ван Занд откриеше ризата, преди Ландри да отиде там със заповед за обиск.

По дяволите и пак по дяволите! Имах желание да блъскам с глава стената.

Не смеех да се върна при Ван Занд. Дори да се измиех и да си сложех други дрехи, за да се появя закъсняла на вечеря с надеждата той да е там, не можех да рискувам жената да ме познае или Ван Занд да се досети, че аз съм човекът от гаража, това в случай че и той е бил в колата. Дори не смеех да се върна в квартала, за да си взема колата.

Как се прецаках само! Имах най-добри намерения, а стана така, че заради мен можеше да изчезне особено важно доказателство, а аз да скапя прикритието си през Ван Занд и пред цялата шайка на Джейд.

Изобщо не трябваше да се намесвам, повтаряше досадно гласче в главата ми. Ако убиецът се измъкнеше заради мен, аз щях да съм виновна. Усетих как сърцето ми се свива. Ами ако Ерин пострадаше...

Защо Ландри, мама му стара, не ми се обаждаше?

— Майната му — измърморих аз и набрах 911.

26.

Телефонът звънеше и никой не отговаряше. Ландри изруга и затвори. Номерът не му беше познат. Сигналът 911, изпратен на пейджъра, му подсказа, че това може да е само Естес. Пак се беше накиснала до прекрасната си главица в една господ знае само каква каша. Беше готов да се обзаложи, че не си е останала вкъщи и не се е отпуснала във ваната, за да почете на спокойствие някоя хубава книга.

Тя беше невероятна! Да тръгне на вечеря с предполагаем сексуално извратен убиец. Сякаш това бе едно нищо. Ландри си каза, че е реагирал прекалено остро. Все пак тя беше ченге — била е едно време. Освен това бе последната жена, която би хукнал да защитава, и въпреки това го бе направил. Липсваше ѝ инстинкт за самосъхранение, тя бе уязвима и тъкмо заради това, той се чувстваше длъжен да я закриля. Не спираше да мисли как се е хвърлила на степенната на джипа на Били Голъм, как се е опитала да измъкне волана от ръцете му... как е попаднала под проклетия автомобил, как е била влачена по асфалта като парцалена кукла.

Тя или не знаеше достатъчно, или не я беше грижа и затова не се интересуваше от себе си. Ландри със сигурност можеше да каже, че не ѝ е никак приятно той да върши работата, а тя да гледа отстрани. Беше ясно по изражението в очите ѝ, когато се обади на Уайс и му каза да прибере Ван Занд. Веднага забеляза и гнева, и болката, и разочарованието, прикрити доста успешно под привидно безразличие.

Стоеше пред залата за аутопсии в крилото на съдебните следователи. След разпита на Ван Занд бе хукнал право при патолога, за да разбере какво е открил, след като е отворил Джил Морон.

Ван Занд само му загуби времето. Петнадесет минути не спря да мели, че съдебната система в Щатите не струвала, а след това настоя да извикат адвокат. С това разпитът бе приключил. Нямаха за какво да се хванат, за да го задържат. Както някой каза съвсем наскоро, да си противен кретен, не е противозаконно.

Беше прецакал работата, като го повика на разпит. Ако бе изчакал края на аутопсията и чак тогава да започне с въпросите, щеше да има на какво да разчита — нещо, около което да се завърти разговора, може би дори да го уплаши, да го накара да се изпусне, защото иначе нямаше да успее.

Ландри отново си каза, че трябваше сам да овладее ситуацията, вместо да позволява на онази дивачка Елена да допринесе за хаоса в този труден случай.

Зачуди се в какво ли се е забъркала този път. Сигурен бе, че едва ли става въпрос за нещо хубаво.

Тя със сигурност щеше да иска да разбере подробностите около аутопсията. Щеше да пита дали Джил Морон е била натикана в оборския тор в бокса. В гърлото ѝ се бяха загнездили парчета борови стърготини и тор, а също и в устата, в носа. Беше умряла от задушаване. Нечия ръка я бе стискала за врата с такава сила, че бяха останали отпечатащи от пръсти. Тя се е опитала да се пребори с нападателя и тогава е счупила ноктите си. Само че под ноктите нямаше нито кожа, нито кръв.

Тук нещо не се връзваше. Ако се е борила толкова ожесточено, че си е счупила ноктите, значи трябваше да има нещо. Държали са я с лице, натикано в мръсотията. Значи под останалите здрави нокти трябваше да има следи от конски изпражнения, докато се е опитвала да се надигне. Нямаше нищо.

Дрехите ѝ бяха така разкъсани, че не оставаше съмнение, че нападението е било сексуално, но пък по тялото ѝ не бе открита семенна течност. Възможността за изнасилване бе минимална. Имаше драскотини по бедрата и лабиала, но не бяха открити вагинални разкъсвания. Възможно ли бе нападателят на Джил да си е сложил презерватив или ерекцията му да е спаднала и да не е успял да довърши започнатото? Или пък допълнително е решил да я изнасили, за да подведе полицията.

Ландри можеше да използва тази информация против Ван Занд, преди той да поиска адвокат, особено предположението за проваления опит за изнасилване. Щеше да нанесе удар по самочувствието му, да го подиграва и да му се присмее. Ван Занд със сигурност щеше да избухне. Той беше толкова арогантен, че нямаше да понесе някой да се съмнява в мъжествеността му, прекалено арогантен, за да овладее

избухването си. Постъпи умно, като поиска адвокат, така че сега нямаше да има нито въпроси, нито присмех, нито подигравки.

Противен арогантен тип!

Ландри се прокле, когато Уайс излезе от залата за аутопсии. Уайс бе прехвърлен от Ню Йорк, дребен мъж, който прекарваше значителна част от времето си във фитнеса и горната част от тялото му приличаше на надут балон. Комплексът на дребосъците. Дори не можеше да отпусне ръце надолу.

— Какво ще кажеш?

— Адски странно, че ноктите ѝ са чисти — призна Ландри. — Кой убиец ще види сметката на момиче на обществено място, а след това ще се хване да ѝ чисти ноктите?

— Умният.

— Някой, който са го хващали, или който от опит знае какво трябва да прави — предположи Ландри.

— Или някой, който гледа „Дискавъри“.

— Или който знае всичко за събирането на доказателства.

— Което означава, че тя го е издраскала — продължи с догадките Уайс. — Забеляза ли някакви белези по Ван Занд?

— Нищо. Беше с поло. И по Джейд не видях следи. Няма начин да ги огледаме, ако не намерим стабилни доказателства. Казаха ли вече дали онова в конюшната е било кръв?

Уайс поклати глава и изви очи.

— Събота вечер е. Ако роднините на доктор Фелник не бяха у тях, нямаше и аутопсията да можем да направим.

— Щяхме — отвърна Ландри. — Шефовете в конната база имат приятели на високи места. Те искат всичко да приключи и да се забрави колкото е възможно по-бързо. Едно убийство не се отразява добре на клиентите им.

— В Уелингтън няма убийства.

— Не, няма. Ако искаш убийства, трябва да дойдеш в Уест Палм.

— Ами нападението онази вечер? — попита Уайс. — Когато някой беше пуснал конете. Дали има връзка между двете?

Ландри се намръщи, спомнил си синините по гърба на Естес. Беше прекалено потресен, когато видя старите белези, където ѝ бе присаждана кожа.

В четвъртък я бяха пребили, ала тя не спомена и дума за сексуално нападение. Очевидно бе изненадала някой, докато е пускал конете. Попаднала е на неподходящото място в неподходящо време. Сега детективът се зачуди дали просто не ѝ е провървяло. Джил Морон също се бе озовала на неподходящото място в неподходящо време, и то само две палатки по-настрани.

— Не знам — отвърна той. — Какво казаха хората от охраната?

— Нищо. Според тях в конната база почти не са ставали престъпления. Поне нищо сериозно.

— Нищо сериозно значи. Ето им нещо сериозно. Естес каза, че охранителят, на когото се е натъкнала онази вечер, не ѝ е допаднал. На следващия ден разговарях с него. И на мен не ми хареса. Смятам да го проверя, а след това...

— Естес ли? — попита Уайс така, сякаш не бе чул името правилно.

— Жертвата — уточни Ландри.

— Как е първото ѝ име?

— Какво значение има? — опита се да се дръпне Ландри.

— Да не би да говориш за Елена Естес?

— И какво от това?

Уайс извърна глава и дебелият му врат изпука така, сякаш някой бе настъпил орех.

— Тя създава само проблеми, нищо друго. Много хора щяха да са доволни, ако тя се беше озовала на масата за аутопсии — кимна с глава той към вратата на залата.

— И ти ли си един от тях? — попита Ландри.

— Хектор Рамирес беше страхотен човек. Заради тази кучка му пръснаха мозъка. Да, и аз съм от тях — изсумтя Уайс и се наду, а ръцете му щръкнаха още няколко сантиметра настрани. — Какво общо има тя с това? Доколкото разбрах, се била покрила някъде.

— Нямам представа за това — сопна му се Ландри. — Тя е също част от тази каша, защото помага на някого.

— Да бе! Знам я аз нейната помощ — процеди Уайс. — Шефът знае ли, че и тя е вътре?

— Я стига, за бога! Какво е това, Уайс? Обърнахме го на детска градина. Ще я изпортиш ли? — попита саркастично Ландри. — В четвъртък са я пребили от бой. Ще трябва да си доволен и да започнеш

да мислиш за каквото трябва. Чака ни едно мъртво момиче, а друго е отвлечено.

— Ти да не би да я защитаваш? — озъби се Уайс. — Да не би да я чукаш, а?

— Нея защитавам. Почти не я познавам, а това, което разбрах, не ми харесва — обясни Ландри. — Върша си работата. Да не би да избираме сами жертвите? Сигурно съм пропуснал инструктажа. Имаш ли нещо против да отида да поседя на яхтата си, докато се появи подходящата за мен жертва, която да е достойна за усилията ми. По този начин доста часове ще спестя. Няма да има надрусани курви, няма да има бели боклуци...

— Не ми е приятно, че и тя е въввлечена в това — заяви Уайс.

— И какво от това? И на мен не ми беше приятно, че мъртвото момиче го нарязаха като парче говеждо. Ако не ти харесва тази работа, върви да караш такси — озъби се на свой ред Ландри, обърна се и тръгна по коридора. — Ако смяташ, че няма да можеш да работиш по този случай, върви кажи на шефа и се разкарай, за да направиш място на някой, който може.

Пейджърът му отново избръмча. Той изруга, провери екрана, отиде при телефона и набра номера.

— Ландри.

Слушаше внимателно, докато му казваха за анонимно обаждане, в което се посочваше мястото, където е скрито доказателство за убийството на Джил Морон. Кухненски шкаф в къщата, където живеел Томас Ван Занд.

— Решавай Уайс — подвикна той и затвори телефона. — Трябва да взема заповед за обиск.

Нямах представа дали обаждането ми на 911 е попаднало, където трябва. Телефонистката ме въртя на шиш, защото реши, че лъжа и ме държа на телефона достатъчно дълго, за да й остане време да изпрати патрулна кола на мястото, откъдето се обаждах. Аз упорито твърдях, че съм убедена, че Ван Занд е убил „приятелката ми“ Джил Морон в конната база, че детектив Ландри ще открие окървавена риза в един от кухненските шкафове в дома на Лоринда Карлтън, който се намира в Кар Харбър Корт. Описах ризата с подробности, затворих, избърсах

отпечатъците си от телефона и отидох да седна пред китайския ресторант. След няколко минути мина патрулна кола.

Надявах се съобщението да е стигнало до Ландри. Дори той да преценеше, че трябва да направи нещо, щеше да мине доста време, преди да отиде при Ван Занд.

Един детектив не може да изкара заповед за обиск от принтера си просто така. Не може да почука на вратата на шефа и да му подпишат. Трябва да напише декларация, да изброи причините за молбата и да посочи вероятната причина за обиска, а също и вещите, които ще бъдат обект на търсенето. Ако иска да извърши обиска през нощта, трябва да има убедителни аргументи, че съществува опасност доказателството да бъде унищожено и да бъде извършено друго престъпление, в противен случай провеждането на нощен обиск може да бъде основание потърпевшият да подаде оплакване за полицейски тормоз. Декларацията се дава на съдията, който преценява дали да даде разрешение за обиск.

Всичко това отнема време. Междувременно заподозреният може да направи какво ли не — да се отърве от уликата, да си събере партакешите и да избяга.

Дали Ван Занд беше в колата заедно с жената? Не знаех. Видях, че колата бе тъмна, но не забелязах нито модела, нито номера. Можеше да се окаже, че това е мерцедесът, който Трей Хюс му беше дал, за да има удобен превоз по време на сезона, ала можеше да бъде и друг автомобил. Предполагах, че жената е Лоринда Карлтън.

Който и да ме бе видял, бе забелязал ризата и се надявах да решат, че съм я взела със себе си.

Проверих си часовника и се зачудих дали патрулите не чукат на вратите на съседите, където бях паркирала. Ако се покажех небрежно с ключовете за беемвето в ръка, дали щяха да ме разпитват? Влязох на гара Шеврън, пъхнах се в тоалетната, измих се и отново погледнах часовника. Беше минал повече от час, откакто избягах.

Тръгнах към Кар Харбър по дългия път. Нямаше никакви ченгета, никой не претърсваше наоколо. Черният мерцедес на Ван Занд бе паркиран на алеята пред къщата на Лоринда Карлтън.

Той не изтича на улицата към мен. Май в Кар Харбър Корт всичко бе утихнало, също както когато пристигнах. Зачудих се дали Карлтън се е обадила, за да съобщи за влизане с взлом, дали сирената,

която чух, не е била на патрулна кола, отправила се в друга посока. Питам се по кое време се е появил Ван Занд, дали той не я е накарал да се откаже да звъни в полицията, защото не е искал ченгетата да нахлуят в къщата.

Той като исках да знам отговорите на тези въпроси и все още тръпнех от страх да не ме разкрият, аз си тръгнах от Кар Харбър Корт и се отправих към къщи. Отбих се в Бинкс Форст.

На улицата пред къщата на Сийбрайт бяха паркирани две коли. Сигурно бяха оставили дежурни да наблюдават. В къщата светеше.

Много ми се искаше да вляза и да преценя настроението на обитателите. Искаше ми се да видя и Моли, да я уверя, че не съм я забравила. Тя ме бе спечелила на своя страна.

А ето че аз бях прецакала нещата като за световно, бях компрометирала и прикритието си, и доказателството, което щеше да свърже Ван Занд с убийството.

Да, тя щеше много да се успокои, като разбере всичко това. Нали бях на нейна страна.

Потисната и разтревожена, аз се прибрах вкъщи, за да се стегна и да чакам да се случи най-лошото.

— Това е безобразие! — фучеше Ван Занд. — Този щат се е превърнал в полицейски!

— Не бих казал — отвърна Ландри, отвори вратата на шкафа и надникна вътре. — Ако полицията управляваше този щат, със сигурност щях да изкарвам повече пари.

— Не мога да повярвам, че някой би си помислил, че Томи е способен на подобно нещо!

Лоринда Карлтън приличаше на някогашно хипи, въпреки че по всяка вероятност бе учила в някой скъп колеж. Беше на четиридесет и нещо с дълга черна коса, цялата на плитки и фланелка с тъп надпис. Сигурно щеше да заяви, че произлиза от фамилията на индианци шамани или че е преродена древна египтянка.

Стоеше до Ван Занд и се притискаше до него. Той сви рамене, за да се откачи от нея. Това бе той. Томи-то.

— Къщата дори не е мой дом — заяви Ван Занд. — Как е възможно да нахлувате в къщата на Лоринда по този начин?

Уайс отново му показва заповедта и я задържа толкова ниско, че на белгиеца му се наложи да се наведе, защото детективът бе с цели петнадесет сантиметра по-нисък.

— Можете ли да четете на английски? Това нейният адрес ли е?

— Той нали живее тук? — обърна се Ландри към жената.

— Той ми е приятел — потвърди тя.

— Сигурно. Защо не помислите, преди да го кажете отново?

— Той е най-милият и честен човек, когото познавам.

Ландри изви очи. На тая някой трябваше да ѝ напише „жертва“ на челото. Гнусното ѝ пръдливо куче се въртеше в краката ѝ, ръмжеше и лаеше. Приличаше на малко торпедо, снабдено с козина и зъби. Нямахше съмнение, че ще започне да хапе, стига някой да му даде повод.

— Не знам какво си въобразявате, че ще откриете — наду се Ван Занд.

Уайс погледна под мивката.

— Окървавена риза. Скъсана окървавена риза.

— Защо ми е такова нещо? А вие бихте ли я сложили в шкаф в кухнята? Това е пълен абсурд! Вие за глупак ли ме мислите?

Нито един от детективите не му отговори.

Ландри премести купчина телефонни указатели, оставени върху хладилника и от тях се понесе гъст облак прах. Анонимното обаждане споменаваше шкафа, но той бе взел разрешително за цялата къща, допускайки възможността Ван Занд да е преместил ризата. Май я беше махнал. Претърсиха основно всички шкафове в кухнята. Един от патрулите се качи на горния етаж и прегледа гардеробите и скриновете.

— На какво основание е издадена тази заповед? — попита Ван Занд. — Да не би да имате право да преследвате всеки, който не е американски гражданин?

— Съдията е преценил, че имаме основание да потърсим въпросната вещ, господин Ван Занд — обясни Ландри. — Разполагаме със свидетел. Това достатъчно добро основание ли ви се струва?

— Лъжете! Нямаме никакъв свидетел.

Ландри изви едната си вежда.

— А вие откъде знаете, след като не сте убил момичето?

— Никого не съм убивал! А и кой може да знае какво има в къщата? Никой не е влизал тук, освен крадецът. Сигурен съм, че това никак не ви интересува.

— Кога е влизал крадец — попита небрежно Ландри, докато оглеждаше шкафа, в който бяха вградени пералнята и сушилнята.

— Тази вечер — намеси се Лоринда. — Тъкмо се връщах от летището. В гаража имаше някой. Крикет го преследва из къщата, но той избяга.

Кучето отново започна да лае, когато чу името си.

— Нещо откраднато ли е?

— Така и не открихме досега. Само че това не променя факта, че някой е влизал.

— Вратата разбита ли е? Има ли счупени прозорци?

Карлтън се намръщи.

— Вие обадихте ли се на 911?

Ван Занд отново се изпъчи.

— Какво щяхте да направите? Нищо. Нищо не е откраднато. Щяхте да кажете да бъдем по-внимателни, когато заключваме вратите. Загуба на време. Аз казах на Лоринда да не си губи времето.

— Значи сте се наситили на полиция за една вечер — отбеляза Ландри. — Чудесно. И така, убиецът се е справил с една жертва през седмицата и сега е на свобода и набелязва следващата благодарение на вас.

— Значи е трябвало да хванете убиеца на местопрестъплението — отсъди Ван Занд.

— Точно така. Работим по въпроса — обади се Уайс и блъсна леко Ван Занд, докато минаваше покрай него към хола.

— Видяхте ли добре човека, госпожо Карлтън? — попита Ландри и си каза, че ще трябва да заключи Естес в някоя килия, докато приключи с цялата тази каша.

Ако Лоринда Карлтън се бе обадила веднага на 911, някой щеше вече да е свършил тази работа вместо него.

— Не бих казала. — Тя се наведе, за да гушне кучето. — Беше тъмно.

— Мъж ли беше? Жена? Бял? От латиноамерикански произход? Чернокож?

Тя поклати глава.

— Не мога да кажа. Бял, струва ми се. Може би от латиноамерикански произход. Не съм сигурна. Слаб и дребен. С тъмни дрехи.

— Тъъ — измуча Ландри и прехапа устни.

Мили боже! Къде ѝ е бил умът на Естес?

Открила е окървавената риза, само че са я спипали и Ван Занд е скрил доказателството, докато извадят разрешителното за обиск.

— Искате ли да подадете оплакване? — попита Уайс.

Карлтън сви рамене, поклати глава, насочила цялото си внимание към кучето.

— Нищо не са откраднали...

Ван Занд нямаше желание ченгетата да оглеждат всяко ъгълче на къщата под лупа. Затова не се бяха обадили. Ама пък на тази глупачка къде ѝ е акълът? Как е възможно да го слуша този, дето ѝ разправя да не вика ченгетата след влизане с взлом, и да не се сети, че той крие нещо?

Логиката на серийните убийства никога не спираше да го удивлява. Беше готов да се обзаложи, че Лоринда имаше един или двама противни бивши съпрузи, а този боклук тук беше успял да я убеди, че е добър човек. Естествено, след като живееше в нейната къща.

— Може би въпросният човек се е опитвал да подхвърли нещо — подсказа им тя. Ето как Ван Занд би обяснил откъде се е взела окървавената риза.

— Само че ние не го намираме това нещо — намеси се Уайс.

— Можем да проверим за отпечатъци, за да се опитаме да открием извършителя — предложи Ландри и погледна Ван Занд. — Тогава ще трябва да снемем отпечатъци и от вас двамата, за да можем да елиминираме вашите. Нали разбирате, че извършителят може да е сериен убиец. Може да го търсят по цял свят.

Ван Занд присви злобно очи.

— Тъпи идиоти — измърмори той. — Още сега ще се обадя на адвоката си.

— Направете го, господин Ван Занд — подкрепи го Ландри и мина покрай него към гаража. — Пилейте парите си — или парите на нещастника, който ви е подредил с адвокат като Бърт Шапиро. Не можете да ни попречите да претърсим къщата. Дори да сте успели да

се отървете от ризата, имам кръвна проба, взета от бокса, в който е починала Джил Морон. Кръвта не е нейна. Ваша е. Накрая ще ви пипнем.

— Не може да е моя — заяви Ван Занд. — Не съм бил там.

Ландри спря, стиснал бравата с ръка.

— Значи нямате нищо против да се подложите на физически преглед, за да удостоверите невинността си.

— Това е тормоз! Веднага ще се обадя на Шапиро.

— Както вече ви казах... — Ландри се усмихна ехидно — ... живеем в свободна страна. Да ви кажа ли кое му е най-странното на това убийство? Направено е така, че да прилича на изнасилване, но няма сперма. Патологът не е открил семенна течност. Какво стана, Ван Занд? Не си ли искал да я опънеш, след като се е задушила? Ти май ги предпочиташ топлинки, да ритат и пицят. Или май не ти е станало?

Ван Занд изглеждаше така, сякаш главата му щеше да изригне. Грабна телефона от стойката на стената и запокити слушалката на пода. Целият се тресеше от ярост.

Ландри излезе. Най-сетне бе напипал болното място.

Продължиха търсенето още четиридесет минути, а десет посветиха на Ван Занд, за да го дразнят. Окървавената риза бе изчезнала. Откриха само колекция с порнофилми и разбраха, че никой не чисти в тази къща. Ландри бе сигурен, че глезените му са покрити с ухапвания от бълхи.

Уайс изпрати патрула да си върви, след това погледна въпросително Ландри.

— Значи да се върнем на крадеца — подхвърли Ландри, когато застанаха във фоайето. — Видяхте ли в коя посока избяга?

— Мина през терасата, прекоси двора покрай живия плет — обясняваше Лоринда. — Крикет го подгони. Моето смело момче! Чух ужасен вой. Сигурно престъпникът го бе ритнал.

Кучето погледна Ландри и изръмжа. На детектива също му се искаше да го ритне. Мръсно въшливо злобно изчадие.

— Ще огледаме — реши той. — Може крадецът да си е изпуснал портфейла, когато е бягал. Понякога имаме късмет.

— Няма да намерите нищо — предупреди го Ван Занд. — Аз вече оглеждах.

— С тази разлика, че не сте от нашия отбор — подсказа му Уайс.
— Ще минем сами. Въпреки това ви благодаря.

Ван Занд изсумтя.

Уайс и Ландри отидоха до колата, за да вземат фенерчета. Двата заобиколиха къщата, осветиха хресталака и тревата. Вървяха накъдето бе посочила Лоринда Карлтън, докато стигнаха самия край на двора и единственото, което откриха, беше хартийка от дъвка.

— Много странно ми се вижда, че някой е нахлул в дома на Ван Занд тъкмо когато е прибран за разпит — подхвърли Уайс.

— Добра случайност.

— Нищо не е било откраднато.

— Предотвратена кражба.

— А после идва анонимното обаждане.

Върнаха се към колата и Ландри отвори вратата.

— На харизан кон зъбите не се гледат Уайс, защото може да ти отхапе ръката.

27.

Обадиха се в 3:12 след полунощ.

Моли бе взела слушалката от безжичния телефон в хола, беше я качила тайно на втория етаж и я бе скрила под едно списание на нощното шкафче. Не ѝ позволяваха да има собствен телефон, въпреки че всички момичета от класа ѝ имаха. Според Брус, ако едно момиче разполагаше със собствен телефон, това бе най-добрият начин да се забърка в неприятности.

Не позволяваше и на Чад да има телефон, въпреки че Моли знаеше, че Чад си е купил, а също и пейджър, за да може да изпраща важни есемеси на тъпите си скапани приятели. Брус нямаше представа. Моли го пазеше в тайна, защото мразеше Брус много повече от Чад. Брус бе наредил всички в къщата — освен него, разбира се — да се обаждат от кухнята, където останалите да могат да чуват разговора.

Телефонът извън три пъти. Моли погледна слушалката, стисна я в едната ръка и притаи дъх. В потната си длан стискаше портативен диктофон. Страхуваше се, че Брус спи и ще пропусне обаждането. Него не го интересуваше какво ще се случи с Ерин. Тъкмо когато реши да се обади, звъненето спря. Тя прехапа устни и натисна копчето на телефона с едната ръка, а с другата — бутона за запис.

Гласът беше ужасен, зловещ, гласът на непознатия, който вече бе чула на видеокасетата, също като от филм на ужасите. Всяка дума бе внимателно подбрана, отекуваше злокобно и страшно. Очите на Моли се напълниха със сълзи.

— Ти наруши правилата. Момичето ще плати.

— Какво говориш? — попита Брус.

— Ти наруши правилата. Момичето ще плати.

— Нямах избор.

— Ти наруши правилата. Момичето ще плати.

— Не съм виновен аз. Не съм викал ченгетата. Какво искате да направя?

— Донеси парите на уреченото място. В неделя. Точно в шест. Никаква полиция. Никакви детективи. Сам.

— Колко?

— Донеси парите на уреченото място. В неделя. Точно в шест. Никаква полиция. Никакви детективи. Сам. Ти наруши правилата. Момичето ще плати. Ти наруши правилата. Момичето ще плати. Ти наруши правилата. Момичето ще плати.

Разговорът прекъсна.

Моли затвори телефона и изключи диктофона. Трепереше толкова силно, че се страхуваше да не повърне. „Ти наруши правилата. Момичето ще плати.“ Думите се повтаряха толкова силно, че ѝ се прииска да запуши уши, ала гласът звучеше в главата ѝ.

Тя бе виновна. Мислеше си, че постъпва правилно, че така е най-добре. Казваше си, че тя е единствената, готова да направи всичко, за да спаси Ерин. Беше се опитала да действа. Беше потърсила помощ. Сега Ерин щеше да умре. И тя бе единствената виновна.

Вината бе нейна и на Елена.

„Ти наруши правилата. Момичето ще плати.“

28.

В онзи магичен час преди утрото, когато нощта върви към своя край...

Спомняме си разни неща по необясними причини. Не бях забравила тези стихове на Т. С. Елиът от осемнадесетгодишна, защото когато бях за първа година в „Дюк“, страшно си падах по преподавателя по литература Антъни Теръл. Спомням си разгорещеното обсъждане на творбите на Елиът, докато седяхме с кафенето на колежа и пиехме капучино, а Теръл разсъждаваше за времето и духовното прераждане, докато аз твърдах, че Елиът е в основата на мюзикъла на Бродуей „Котки“, което, разбира се, беше пълна глупост.

Бях готова да докажа, че слънцето е синьо, единствено за да прекарам повече време с Антъни Теръл. Това е то моето ухажване.

Не мислех за Антъни, докато се бях сгушила на канапето и гризях нокътя на палеца си, загледана през прозореца към мрака преди зазоряване. Мислех си за несигурността и какво ще излезе, когато тази безкрайна нощ най-сетне приключи. Не се сецах за духовното прераждане. Може би защото единствената ми мисъл бе, че съм пропиляла шансовете си да попадна в ада.

Потръпнах веднъж, а след малко още веднъж, много по-силно. Нямах представа как ще живея, ако неуспешното влизане в къщата на Ван Занд станеше причина да изчезне доказателството, което го свързваше с убийството. Ако имаше някаква връзка с отвличането на Ерин Сийбрайт, а аз бях съсипала единствената възможност той да бъде обвинен и да признае къде е Ерин...

Странно. Преди да чуя за Ерин Сийбрайт, не знаех как да живея със себе си, защото Хектор Рамирес бе загинал заради мен. Сега обаче имаше значение какво ще се случи.

Кой знае как, но докато се занимавах с този случай, в сърцето ми бе започнала да се промъква надеждата. Ако я бях забелязала, щях да й

обърна бързо гръб и да затръшна вратата, както постъпвам с амбулантните търговци.

Не, благодаря, това, което предлагате, не ме интересува.

*„Надеждата е създание хвъркато,
което се загнездва в душата, пее ни без думи
и никога не спира... не спира...“*

Емили Дикинсън

Не исках надежда за себе си. Исках просто да съществувам.

В съществуването без надежда няма нищо сложно. Поставяш единия крак пред другия и вървиш напред. Ядеш, спиш, действаш. Животът, истинският живот с всички емоционални рискове, които водеше след себе си, бе сложна работа. Всеки риск вещаеше евентуален успех или неуспех. Всяко чувство предизвикваше обратното чувство. Страхът не съществуваше без надежда, както надеждата нямаше да я има без страх. Не исках нито едното, нито другото. А изпитвах и двете.

Хоризонтът порозовя, а аз продължих да гледам през прозореца. Бяла чапла прелетя на фона на розовата ивица между тъмнината и земята. Преди да реша, че това е някакъв знак, влязох в спалнята и се облякох за езда.

Полицайте не почукаха на вратата ми през нощта, за да ме разпитват за якето и взлома в къщата на Лоринда Карлтън и Томас Ван Занд. Питях се, къде е якето ми, след като не беше у полицайте? Нима кучето го бе завлякло на стопанката си, за да покаже трофея? Ами ако Ван Занд бе намерил рецептата с името ми, какво щеше да стане?

Несигурността е истински ад за агента под прикритие. Бях изградила къща от карти и се бях представила като един човек пред определена група хора, а като съвсем различен пред друга група. Не съжалявах, че съм го направила. Познавах рисковете. Цялата работа бе да се добера до нещо, което си струваше, преди да ме разкрият и колодата карти да се срути. Лошото бе, че така и не бях открила къде е Ерин Сийбрайт, че бях прецакала прикритието си пред хората от конната база тъкмо когато те ме бяха приели, а най-лошото бе, че нямаше да оправдая очакванията на Моли.

Нахраних конете и се зачудих дали да позвъня на Ландри или да изчакам той да ме потърси. Искаше ми се да разбера как е минал разпитът на Ван Занд и дали са направили аутопсия на Джил Морон. Дори не знам защо си въобразявах, че ще ми каже след снощния провал.

Застанах пред бокса на Фелики, докато тя довършваше закуската си. Кобилата бе дребна с едра глава, в която нямаше нищо женствено, но пък сърцето и самочувствието ѝ бяха като на слон, а пък отношението ѝ към света бе за завиждане. Редовно побеждаваше много по-елитни коне на арената и ако имаше възможност, не се съмнявах, че би показала среден пръст на конкуренцията.

Тя присви уши, погледна ме лошо и тръсна глава, сякаш искаше да ме попита какво съм я зяпнала.

Разсмях се, което бе приятна изненада след всички неприятности, струпали ми се на главата. Извадих ментов бонбон от джоба си. Ушите ѝ щръкнаха, щом чу шумоленето на хартийката и веднага подаде глава над вратата.

— Смело момиче си ти — заговорих ѝ аз.

Тя внимателно подхвана лакомството и го схруска. Почесах я под челюстта и тя се разтопи от удоволствие.

— Точно така — измърморих аз и потърсих друго лакомство. — Напомняш ми за мен самата. Само че от мен никой не се интересува.

Чакълът на алеята изхрущя под гумите на автомобил. Сребрист джип спря край обора.

— И аз ги приказвам едни. — Кобилата погледна колата на Ландри с наострени уши. Както повечето кобили със спортни заложби, Фелики винаги бе нащрек за натрапници и опасност. Завъртя се в бокса, изцвили и ритна стената.

Не излязох, за да посрещна Ландри. Можеше и сам да дойде. Отидох при Д'Артанян и го изведох от бокса. С крайчеца на окото наблюдавах как детективът приближава. Беше облечен като за работа. Утринният бриз подметка червената му вратовръзка през рамо.

— Имаш много свеж вид рано сутринта за човек, който е обикалял чуждите къщи нощес — започна той.

— Нямам представа за какво говориш. — Взех четка от шкафа и се заех с коня, нещо, за което Ирина със сигурност щеше да мърмори на руски, ако днес не бе почивният ѝ ден.

Ландри се облегна на една колона, пъхнал ръце в джобовете си.

— Значи не знаеш нищо за влизането с взлом в къщата на Лоринда Карлтън, същата къща, в която живее Томас Ван Занд?

— Не. Какво е станало?

— Снощи получихме обаждане през 911, че там имало доказателство, с помощта на което сме щели да го тикнем зад решетките за убийството на Джил Морон.

— Супер. Намерихте ли го?

— Не.

Сърцето ми се сви. Една-единствена друга новина можеше да бъде по-лоша — че са открили тялото на Ерин. Искрено се помолих на Бог да не се случва.

— Значи не си била там — настоя Ландри.

— Казах, ти, че ще си легна и ще чета книга.

— Каза ми, че ще се отпуснеш във ваната и там ще четеш книга — поправи ме той. — Това не е отговор.

— Ти не си ми задал въпрос. Нали ме поправи.

— Беше ли в къщата снощи?

— Имаш ли причина да смяташ, че съм била аз? Някакви отпечатъци? Нещо да е изпаднало от джоба ми? Да има запис от наблюдателни камери? Някой свидетел да се е появил? — Притаих дъх, защото не бях сигурна от кой отговор се страхувах най-много.

— Влизането с взлом е противозаконно.

— Да ти призная, май си спомням, че е така от времето, когато бях на работа. А имаше ли някакви следи, че някой е влизал с взлом?

Не му беше никак весело от заядливите ми забележки.

— Ван Занд се е прибрал, преди да успее да извадя заповедта за обиск. Дори ризата да е била там, той се е отървал от нея.

— Каква риза?

— По дяволите, Естес!

Стисна ме за рамото и ме завъртя към себе си, а Д'Артанян се стресна. Едрият жребец се задърпа назад, подскочи и се изправи на задните си крака.

Ударих Ландри по гърдите с длан. Все едно че ръката ми попадна върху тухлена стена.

— Какви ги вършиш, за бога! — изсъсках аз.

Той ме пусна и се отдръпна, по-притеснен от коня, вместо от мен. Пристъпих към жребеца, за да го успокоя. Д'Артанян погледна Ландри, без да е убеден, че може да му се вярва. Май предпочиташе да избяга нанякъде.

— Изобщо не съм спал — подхвърли Ландри вместо извинение. — Изобщо не съм в настроение да се надприказваме. Никой не те е разпознал. Каквото и да кажеш, няма да бъде използвано против теб. Нито Ван Занд, нито онази глупачка ще пуснат оплакване, защото съм сигурен, че знаеш, че нищо не е откранато. Искам само да ми кажеш какво видя.

— Няма значение, че се е отървал от нея. Изглежда, си имал много точно описание, иначе нямаше да успееш да получиш разрешителното. Да не би той да се е изпуснал по време на разпита? Защо тогава не го задържа, докато получиш разрешителното и не приключеше с обиска?

— Нямаше разпит. Той поиска адвокат.

— Кой му е адвокат?

— Бърт Шапиро.

Удивително! Бърт Шапиро можеше да се сравнява единствено с баща ми по високопоставени клиенти. Интересно, кой от вечно задължените на Ван Занд балъци се бе погрижил да плати сметката?

— Жалко — намусих се аз. Наистина жалко, за мен. Шапиро ме познаваше открай време. Ако Ван Занд му покажеше рецептата, с мен бе свършено. — Жалко, че не си изчакал да мине аутопсията, преди да го изпържиш. Щеше да го пораздрусаш и може би той щеше да се изпусне за нещо.

Май уцелих. Забелязах го по начина, по който стисна зъби.

— Аутопсията показа ли нещо? — попитах аз.

— Ако беше излязло нещо, едва ли щях да съм тук сега. Щях да съм се заровил в стаята за разпити и да разнищвам онзи боклук, независимо дали е с адвокат или без.

— Не мога да си представя, че е толкова умен, та да знае как да се измъкне от едно убийство.

— Освен ако не е свикнал с тази процедура.

— Никога не е бил хващан — обясних аз.

Избрах бяла подложка с емблемата на „Авадонис“, сложих я на гърба на коня и чак тогава нагласих седлото. Все още усещах

напрежението на Ландри, докато ме наблюдаваше. Да не би аз да бях тази, която излъчваше напрежение?

Обиколих коня, за да наглася колана. При Д'Ар ставаше бавно и постепенно, защото както се изразяваше Ирина, той бе нежно цвете. Затегнах го с една дупка, след това се наведох, за да проверя дали всичко е наред. Наблюдавах как Ландри пристъпва от крак на крак и се мести неспокойно.

— Обадили са се на семейство Сийбрайт — каза най-сетне той. — Похитителят предупредил, че момичето щяло да бъде наказано, защото Сийбрайт нарушил правилата.

— Господи! — Отпуснах се на земята, защото имах чувството, че ще падна. — Кога са се обадили?

— Посред нощ.

След като прецаках работата у Ван Занд. След като Ландри бе отишъл там за обиск.

— Наредил ли си да следят Ван Занд?

Детективът поклати глава.

— Шефът няма да одобри. Шапиро вече пици за тормоз над клиента му заради обиска. Не можем с пръст да го пипнем. На какво основание да наредя да го следят?

Потрих чело.

— Супер. Направо супер.

Ван Занд можеше да прави каквото си поиска. Дори да не беше така, знаехме, че не е отвлякъл момичето сам. Един е снимал, друг я е сграбчил. Нищо нямаше да попречи на партньора му да нарани Ерин, ако Ван Занд беше под двадесет и четири часово наблюдение.

— Ще я наранят, защото те въвлякох в тази история — прошепнах аз.

— Първо, знаеш не по-зле от мен, че момичето може вече да е мъртво. Второ, знаеш, че постъпи правилно. Брус Сийбрайт нямаше да направи абсолютно нищо.

— В момента това никак не ме успокоява.

Изправих се, облегнах се на шкафа и скръстих ръце. Отново усетих тръпка, която започваше от сърцето, сякаш бях потресена от онова, което щеше да се случи на Ерин Сийбрайт заради мен. Ако вече не беше мъртва.

— Уговорили са ново място — продължи Ландри. — Ако имаме късмет, ще пипнем съучастника до края на деня.

Късмет, значи.

— Къде и кога? — попитах аз.

Той ме погледна. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила, лицето му — безизразно като камък.

— Къде и кога? — попитах отново аз и пристъпих към него.

— Не можеш да отидеш там, Елена.

Затворих очи за момент, защото знаех, че разговорът ни приключва.

— Не можеш да ме изключиш.

— Не зависи от мен. Шефът ще ръководи шоуто. Да не би да си въобразяваш, че ще ти позволи да се месиш? Дори да зависеше от мен, нали не мислиш, че щях да ти позволя след снощната самоинициатива?

— Снощната самоинициатива доведе до нещо. Появи се окървавената риза на заподозрения в убийство.

— Да, но я нямаме.

— Не съм виновна аз.

— Спипаха те на местопрестъплението.

— Това нямаше да се случи, ако не се беше надувал снощи и не беше прибрал Ван Занд — озъбих се аз. — Може би щях да изкопча нещо от него, докато вечеряхме. Ти можеше да се заемеш с него покъсно, след аутопсията. Можеше да го задържиш, за да вземеш заповед за обиск и сам да откриеш ризата. Да, ама не. Ти не го направи и сега онзи тип е на свобода...

— Аз ли съм виновен, че ти се набута в къщата? — ококори се Ландри. — Сигурно Рамирес е бил виновен, че се е изправил пред куршума.

Ахнах така, сякаш ми бе ударил шамар. Инстинктът ме подтикна да отстъпя назад. Едва се сдържах да не го направя.

Гледахме се в продължение на един дълъг неприятен момент, а думите му увиснаха между нас. След това се обърнах, върнах се при Д'Артанян, за да довърша подготовката.

— Господи — измърмори Ландри. — Съжалявам. Не трябваше да го казвам.

Не отговорих. Съсредоточено затяхах коланите.

— Съжалявам — извини се той, когато станах. — Просто толкова много ме ядоса...

— Не ми ги пробутвай такива — обърнах се към него аз. — Нося достатъчно вина, за да се нагърбя и с твоята.

Той извърна поглед, засрамен от себе си. Можех да мина и без тази малка победа. Цената бе прекалено висока.

— Ти си гадняр, Ландри — заявих аз, без да влагам особени чувства. Все едно че му казах, че има къса коса. Прозвуча като най-обикновено изречение.

Той кимна.

— Да, така е. Понякога съм точно такъв.

— Не те ли чака обезопасяване на мястото на размяната? Аз трябва да си яздя коня.

Свалих юздата на Д'Ар от куката и му я сложих. Ландри не помръдваше.

— Трябва да те попитам нещо. Мислиш ли, че е възможно Дон Джейд да е партньор на Ван Занд в тази работа? Говоря за отвличането.

Замислих се.

— И Ван Занд, и Джейд са били свързани с Ярка звезда — убития кон. И двамата ще изкарат много пари, ако Трей Хюс си купи белгийски кон.

— Значи са нещо като партньори.

— Може и така да се каже. Джейд е искал да се отърве от Джил Морон — може би защото е била мързелива и глупава, може би защото е знаела нещо за Ярка звезда. Ерин Сийбрайт е била личният коняр на Ярка звезда. Може и тя да е знаела нещо. Защо? Да не би да имаш нещо за Джейд?

Той се поколеба дали да ми каже. Най-сетне си пое дълбоко дъх, изпусна го и ме излъга. Усетих, че се кани да ме излъже. Личеше по очите му, които в миг станаха безизразни. Очи, типични за ченге.

— Просто се опитвам да свържа точките — обясни той. — Съвпаденията са прекалено много, така че не е възможно да не са свързани по някакъв начин.

Тръснах глава и му отправих горчивата си иронична полуусмивка. Сетих се за забележката на Шон колко сме си били подхождали. Как ли пък не! Аз и Ландри. Невъзможна комбинация.

— И какво показва аутопсията? — попитах отново аз. — Или и това е някоя държавна тайна?

— Задушила се е.

— Изнасилена ли е?

— Лично аз смятам, че той се е опитал, но не е успял да го вдигне. Натъпкал я е в мръсотията на бокса, и докато се е пробвал, тя се е задушила. Беше поела повръщано и конски изпражнения.

— Господи! Горкото момиче. — Да умре по този начин и нито един сред познатите ѝ да не скърби за нея.

— Или пък опитът за изнасилване е нарочно режисиран — продължи Ландри. — Никъде няма сперма.

— А нещо под ноктите?

— Нищичко.

Приключих и с юздата, обърнах се и го погледнах.

— Той ѝ е почистил ноктите?

Детективът сви рамене.

— Може да не е толкова тъп, колкото изглежда.

— Това е отработено поведение — настоях аз. — Не е като да задуши момичето и да изпадне в паника. Не му е за пръв път. Правил го е и преди.

— Пуснах описание на случая в мрежата, обадох се и в Интерпол, и на белгийските власти за подобни случаи.

Вече си мислех за Ерин, която може и да не бе в ръцете на обикновени похитители, а на сериен убиец, който си има свой мотив.

— Затова имат негово досие — казах аз по-скоро на себе си, отколкото на Ландри. — Онзи ми наприказва глупости... Знаех си, че Интерпол не биха се занимавали, ако нямаше нищо. Армеджиън, мръсно — измърморих аз.

— Кой е Армеджиън?

Значи той е пресял получената от Интерпол информация. Ако се окажех права, Ван Занд бе истински хищник, а добрият ми приятел от ФБР ми бе спестил информацията. Знаех защо го е направил. Вече не бях част от неговия клуб.

— Да са те търсили федералните? — попитах аз.

— Засега не.

— Дано това да означава, че греша, не просто, че са тъпанари.

— А, те са си тъпанари, за това спор няма — подкрепи ме Ландри. — Ако се опитат да се намесят в случая, ще нагазят много дълбоко.

Погледна часовника си.

— Трябва да вървя. Взехме разрешително за обиск на апартаментите на Морон и Сийбрайт. Може нещо да ни изведе на прав път.

— Голяма част от личните вещи на Ерин са пренесени в апартамента на Джил — подсказах му аз и поведох коня.

— Откъде знаеш.

— На снимката, която имам на Ерин, тя е облечена с блузата, в която бе намерена мъртвата Джил Морон. Затова ще ти се стори, че Ерин се е изнесла... просто Джил е откраднала всичко.

Изведох Д'Ар от конюшната и спряхме при степенната. Нямах намерение да изпращам Ландри. С периферното си зрение забелязах, че ме наблюдава с ръце на ханша. Зад него се показва Ирина, облечена в синя копринена пижама, стиснала чаша кафе в ръка. Хвърли на детектива един убийствен поглед и го подмина, за да се качи в апартамента си. Той дори не я забеляза.

Качих се на коня и поехме към арената. Нямам представа колко време бе останал Ландри. Когато поех юздите, от ума ми изскочиха всички мисли за срещата. Поемах мириса на коня, усещах слънцето по кожата си, слушах джаз китарата на Марк Антъни да се носи от колоните над арената. Бях тук, за да се пречистя, за да намеря смисъла на съществуването си, да усетя как приятно се стягат мускулите ми и по гърба ми се стичат капки пот. Дори да не си бях извоювала този момент спокойствие, щях на всяка цена да намеря време за него.

Когато приключих, детективът си бе отишъл. Затова пък някой друг бе дошъл на гости.

Томас Ван Занд.

29.

— Значи нея са открили мъртва в конната база?

Ландри погледна възрастната госпожа. Беше с цикламен клин, пуловер с паднали рамене и пухкави пантофи. Стискаше огромна тлъста оранжева котка, която сякаш се канеше да ухапе някого.

— Не мога да ви кажа, госпожо — отвърна Ландри, докато оглеждаше малкия апартамент. Истинска дупка. Като че ли някой го беше претърсвал. — Някой влизал ли е тук от петък вечерта насам?

— Не, абсолютно никой. Бях непрекъснато вкъщи. Приятелят ми Сид остана при мен — довери тя и се изчерви срамежливо. — Откакто разбрах, че другата е изчезнала, реших, че трябва да съм много внимателна.

Ландри огледа отново стаята.

— Защо е в този вид?

— Защото тя е едно прасе, затова! Не бива да говоря зле за мъртвите, само че... — Ева Роузън вдигна поглед към опушения таван, сякаш да се увери, че Господ я наблюдава. — Беше много противна. Знам, че се е опитвала да ритне моя Сесил.

— Кой?

— Сесил! — Та повдигна котката.

Звярът изръмжа.

Ландри се дръпна, за да повдигне купчина дрехи, оставени върху неоправеното легло. Повечето бяха твърде малки, за да станат на Джил Морон. А и етикетите им все още не бяха махнати.

— Според мен тя крадеше — обади се отново Ева. — Как е починала?

— Нямам право да ви кажа.

— Някой я е убил, нали? Така казаха по новините.

— Така ли?

— Сексуално престъпление ли е било? — Личеше й, че искрено се надява да е така.

Хората бяха невероятни.

— Знаете ли дали е имала приятел? — попита Ландри.

— Тази ли? — Тя се намръщи. — Не. Другата имаше.

— Ерин Сийбрайт.

— Нали казах и на приятелката ви, дето оглеждаше другата стая.

Тад нещо си.

— Чад — подсказан Ландри и пристъпи към масичката, отрупана с обвивки от бонбони и шоколади, сред които бе оставен препълнен пепелник. — Чад Сийбрайт.

Ева остана ужасена.

— Имат еднаква фамилия. Те да не би да са били женени?

— Не, госпожо. — Той прегледа купчината списания. „Пийпъл“, „Плейгърл“, „Хъслър“. Боже господи.

— Олеле. В собствения ми дом!

— Някой да е идвал тук — попита Ландри. — Приятели. Шефът им?

— Кой шеф?

— Дон Джейд.

— Него не го знам. Виждала съм само Парис — обясни тя. — Руса. Красива, много мило момиче. Винаги намираще време да си побъбри с мен. Все питаше за бебчетата ми.

— Бебчета ли?

— Сесил и Бийни. Тя плащаше наема — за Парис говоря. Много мило момиче.

— Кога е идвала за последен път?

— Напоследък не се е мяркала. Много е заета, да знаете. Язди коне. Фиу! Прескача препятствия. — Тя прехвърли котката в другата си ръка с такъв замах, сякаш щеше да я метне нанякъде. Котката присви уши и издаде звук като сирена.

Ландри отиде до нощното шкафче край леглото и отвори чекмеджето.

Бинго!

Извади химикалка от джоба си и внимателно премести яркоцикламен вибратор, след това се насочи към находката си. Снимки на Дон Джейд, възседнал черен кон с лента на победител. Имаше още снимки, докато прескача с друг кон високо препятствие. На следващата бе застанал до момиче, чието лице бе издраскано.

Ландри обърна снимката. Първата половина от посвещението също бе задраскана с химикалка. Така бе натискано, че химикалката бе разкъсала фотографската хартия, но въпреки това се четеше ясно.

„На Ерин.

С любов, Дон.“

30.

— Трябва да се спускаш по-плавно.

Ван Занд бе паркирал отстрани на пътя. Караше тъмносив шевролет, не беше с мерцедеса. Стоеше облегал на оградата и ме наблюдаваше. Щом го видях, усетих напрежение. Очаквах да чуя за него по новините, където да съобщях, че е арестуван, или да го видя, когато отида в конната база, където щях да съм заобиколена от хора.

Той прескочи небрежно дървената ограда и се приближи към арената. Очите му бяха скрити зад огледални очила. Беше напълно безизразен и спокоен. Отново ми се стори блед и се зачудех дали убийството не го е разтърсило, или просто се страхува да не го заловят. Да не би причината да бе, че е оставил нещо недоизпитано. По-точно казано мен.

Погледнах към паркинга до конюшната. Колата на Ирина я нямаше. Тръгнала е нанякъде, докато съм упражнявала коня.

Шон не се мяркаше никакъв. Ако изобщо се бе върнал след снощния запой, сега щеше да спи до късно.

— Трябва да се отпуснеш малко в кръста, за да може и конят да се чувства по-спокойно — продължи Ван Занд.

Зачудих се дали знае и в някакво скрито кътче на душата ми се надигна съмнението, че е разбрал. Възможностите запрепускаха в мислите ми, както ставаше непрекъснато, откакто се бях върнала от безуспешната мисия в дома му. Беше открил рецептата и си бе спомнил името от „Сайдлайн“. Ако не той, то Лоринда Карлтън се бе сетила коя съм. Сигурно списанието се е търкаляло някъде из къщата. Може дори заедно да са огледали снимката. Възможно бе Ван Занд да е познал или коня, или профила ми, или е сглобил парчетата, когато е забелязал, че се споменава фермата на Шон. Може да е открил якето и рецептата, да е решил, че Елена Естес е ченге, изпратено да провери къщата, докато той е повикан на разпит при Ландри. След това се е обадил на адвокатата си и го е помолил да провери името. Шапиро веднага се е сетил.

Нямаше значение как ме е разкрил. Важното сега бе какво смята да прави. След като знаеше, че съм била в дома му в събота вечерта, значи бе наясно, че съм видяла окървавената риза. Прииска ми се да бях задържала проклетата дреха, без да мисля за последствията. Поне по този начин сега щеше да е в затвора, а аз нямаше да съм сама с мъж, за когото се предполагаше, че е убиец.

— Опитай отново — настоя той. — Дай лек галоп.

— Тъкмо приключвахме.

— Американци — изрече презрително той и застана отстрани на арената с ръце на кръста. — Той още не е загреял. Работата му тепърва започва. Дай в лек галоп.

Прииска ми се да му се противопоставя, но докато бях на коня, щях да се чувствам по-висока и в по-голяма безопасност. Поне докато ми станеше ясно какво знае, беше най-добре да се шегувам.

— Двадесетметров кръг — нареди Ван Занд.

Накарах коня да направи кръг двадесет метра в диаметър, опитах се да дишам спокойно и да се съсредоточа, забелязал, че ръцете ми стискат яздите прекалено стегнато и усещах как пулсът ми тупти в дланите. Затворих очи за две крачки, изпуснах задържания въздух и се отпуснах на седлото.

— Защо си толкова напрегната, Ел? — попита той с коприненомек глас, от който по гърба ми полази студена тръпка. — Конят усеща. И той става напрегнат. Стегни краката, отпусни ръцете.

Опитах се да реагирам както трябва.

— Защо си дошъл толкова рано?

— Не се ли радваш да ме видиш? — попита той.

— Щях да се зарадвам повече, ако те бях видяла снощи на вечеря. Върза ми тенекия. Така не печелиш точки.

— Случи се нещо непредвидено.

— Да не би да си попаднал на самотен остров? Там нямаше ли телефони? Дори когато си в полицията, ти позволяват да ползваш телефона.

— Да не би да мислиш, че съм бил в полицията?

— Нито знам, нито ме интересува.

— Съобщих на оберкелнера. Не можах да ти се обадя. Не си ми казала телефона си. — След това смени тона. — Постегнато, по-

стегнато, по-стегнато! — нареди той. — Покажи повече енергия и давай по-бавно. Хайде. Накарай го да се стегне!

Спрях коня почти на място. Копитата му блъскаха неспокойно в земята.

— Да не би да си решил да се реваншираш, като ми преподадеш безплатен урок по езда?

— Нищо не е безплатно, Ел — отвърна той. — Накарай го да се носи с всяка крачка. Все едно че е перце.

Направих както ми каза — поне се опитах — и не успях, защото наистина бях прекалено напрегната.

— Не му позволявай да излиза от крачка, когато пожелае! — кресна Ван Занд. — Той ли ще те командва?

— Не.

— Зап тогава му позволяваш своеволия?

Гневът му имаше за цел да ми покаже, че съм глупава.

— Отново! Лек галоп! Повече енергия, не се отпускай!

Повтаряхме упражнението отново и отново. В някои от опитите просто не се получаваше, а понякога грешките ми се редяха една след друга. По едрата шия на Д'Артанян изби пот. Фланелката ми бе съвършено мокра. Мускулите на гърба ми започваха да се схващат. Ръцете ми се разтрепериха от умора.

Започнах да се питам дали постъпвам разумно. Не можех да остана на коня цял ден, а когато дойдеше време да слеза, щях да се строполя на земята безпомощна като медуза, изхвърлена на брега. Ван Занд очевидно ме наказваше и знаех със сигурност, че му доставя огромно удоволствие.

— ... и го накарай да се носи като снежинка.

Отново пришпорих коня и притаих дъх в очакване на ново избухване.

— Така е по-добре — призна намусено той.

— Стига толкова — заявих аз и отпуснах юздите. — Ти да не би да се опитваш да ме убиеш?

— Защо да правя подобно нещо, Ел? Нали сме приятели?

— Поне така си мислех.

— И аз така си мислех.

Минало време. Нарочно го каза, не беше грешка на език, който владееше свободно, както още три или четири.

— Снощи по-късно се обадох в ресторанта — призна той. — Оберкелнерът ми каза, че не си ходила.

— Бях там. Теб те нямаше, затова си тръгнах — излъгах аз. — Изобщо не съм виждала оберкелнера. Сигурно е бил в тоалетната.

Ван Занд се замисли над казаното.

— Много те бива — отбеляза той.

— В какво?

Наблюдавах го, докато с Д'Артанян обикаляхме в кръг, за да се успокои дишането на коня.

— В обездката, разбира се.

— От половин час ми крещиш да направя поне едно нещо като хората.

— Трябва ти неотстъпчив треньор. Ти си прекалено своенравна.

— Няма нужда да ставаш груб.

— Мислиш, че съм груб ли? Тъпак? — попита той, без да влага чувства, нещо, което ме притесни много повече от обичайните промени в настроението му. — Аз съм човек на дисциплината.

— Искаш да ме сложиш на мястото ми.

Той не отговори.

— Защо си дошъл толкова рано? — попитах отново аз. — Едва ли си тук, за да се извиниш за снощи.

— Няма за какво да се извинявам.

— Няма и да разбереш, че има, дори случаят да е под носа ти. Да не би да си дошъл при Шон заради Тино? Клиентката ти от Вирджиния появи ли се?

— Пристигна снощи. Останала шокирана, когато се прибрала и заварила крадец в къщата.

— Някой е нахлул в къщата ти? Та това е ужасно. Какво е откраднато?

— Странното е, че не липсва нищо.

— Голям късмет. Нали не са я наранили? Онази вечер гледах по новините репортаж за възрастна двойка, ограбени у тях от двама хаитяни, въоръжени с мачете.

— Не е ранена. Крадецът избягал. Кучето на Лоринда го подгонило, но се върнало само с якето му.

Стомахът ме присви. Кожата на ръцете ми настръхна, въпреки че бе топло.

— Къде е конярят ви? — попита Ван Занд и се обърна към конюшнията. — Защо я няма, за да поеме коня?

— Почива си и пие кафе — отвърнах аз и ми се прииска да беше наистина така. Забелязах, че Ван Занд извърна поглед към паркинга, къде бе спряно единствено моето беемве.

— Добра идея, кафе — подхвърли той. — Вържи го за оградата. Можем да изпием по едно кафе заедно и да уточним някои неща.

— Трябва да го изчеткам.

— Да се оправи рускинята. Това е нейна работа, не твоя.

Замислих се дали да не дръпна юздите и да избягам. Беше полесно да си го представя, отколкото да го сторя. Той щеше да застане точно пред мен и Д'Ар щеше да се опита да го заобиколи. Дори да не го събори, трябваше да прескочи оградата, за да излезе от арената. Не бях сигурна, че Д'Артанян ще прескочи. Можеше да откаже пред самата ограда и да ме хвърли.

— Ела — нареди Ван Занд.

Обърна се и пое към конюшнията.

Нямах представа дали е въоръжен. Знаех само, че аз не разполагам с нищо. Ако влезех в конюшнията с него, той щеше да има огромно предимство.

Стиснах юздите. Бедрата ми се стегнаха. Д'Артанян затанцува под мен и изпръхтя.

Цветно петно на оградата привлече погледа и вниманието ми. Беше Моли. Колелото ѝ бе подпряно на оградата и тя тичаше към мен.

Вдигнах пръст към устните си с надеждата да не извика името ми. Не че имаше значение. Бях възпитана и отгледана като дете на адвокат, така че бях научена да не признавам нищо. Дори когато ти представят неопровержими доказателства, продължавай да отричаш.

Моли дотича, спря и погледна Ван Занд, който я забеляза едва сега. Слязох от Д'Артанян и протегнах ръце към момиченцето.

— Не е ли това Моли Великолепната! — възкликнах аз. — Ела леля Ел да те гушне.

В очите ѝ проблесна несигурност, но по лицето ѝ не пролича нищо. Май имаше богат опит с Кристъл и мъжете в живота ѝ. Пристъпи задъхана към мен, челото ѝ бе покрито с пот. Прегърнах я през слабите рамене и ми се прииска да я направя невидима. Беше тук заради мен и тъкмо заради мен бе в опасност.

Ван Занд ме погледна, без да крие неодобрението си.

— Леля Ел? Да не би да имаш роднини тук?

— Водя се леля по заслуги — отвърнах аз. Стиснах силно ръката ѝ и я погледнах. — Моли Авадън, това е приятелят ми господин Ван Занд.

Не исках Ван Занд да я свърже с Ерин. Освен това белгиецът можеше да се заеме с изчезването ми, но едва ли щеше да посегне на роднина на Шон. Трябваше да го подведа дотолкова, че с цялата си самовлюбеност на социопат да реши, че поне за момента се справя особено успешно с това, заради което бе дошъл. Ако не беше арогантността му, досега да се бе качил на първия самолет за Брюксел или за господ знае кое друго място. Очевидно все още бе убеден, че може да се измъкне невредим, че работите му вървят безпроблемно, че ще продължава да се върти около богатите и известните.

Моли погледна Ван Занд и го поздрави хладно и резервирано.

Ван Занд се насили да се усмихне.

— Здравей, Моли.

— Обещах на Моли днес да я заведа на представянията — обясних аз. — Май ще ти откажа за кафето, Зед. Къде се дядна тази Ирина? Ще трябва аз да се погрижа за коня.

Той се намръщи и премисли възможностите.

— Тогава ще ти помогна — реши той и пое юздите на Д'Артанян.

Моли ме погледна разтревожено. Трябваше да ѝ кажа да се махне, да изтича за помощ, но Ван Занд ме изпревари:

— Хайде, госпожице Моли — подкани я той. — Значи се интересуваш от коне, така ли? Също като чичо си Шон ли?

— Нещо такова — измрънка Моли.

— Ела тогава да махнем седлото на коня.

— Не — реших аз. — Ако нещо ѝ стане, аз ще съм виновна. — Погледнах Моли и се опитах да я накарам да прочете мислите ми. — Моли, сладурче, изтичай до къщата да видиш дали чичо ти Шон е станал.

— Няма го — заяви Ван Занд. — Обадох се, когато идвах насам, и се включи телефонният секретар.

— Това означава, че не е вдигнал — намеси се Моли.

Ван Занд се намръщи и поведе жребеца към конюшната.

Наведох се да целуна Моли по бузата и прошепнах:

— Обади се на 911.

Тя се обърна и хукна към голямата къща. Ван Занд я погледна през рамо.

— Нали е страхотна сладурана? — попитах аз.

Той не отговори.

Влязохме в конюшната и подготвихме Д'Артанян за почистване, свалихме му юздата и го спънахме. Минах от другата страна на коня, за да разкопчаю останалата част от амуницията. Бях нащрек и внимавах да не изпусна Ван Занд от поглед.

— Длъжник си ми заради вечерята — подхвърлих аз.

— Длъжница си ми заради урока.

— Квит ли сме?

— Не бих казал — отвърна той. — Не съм свършил с уроците, Ел Стивънс.

Той застана пред коня. Аз заобиколих животното и се наведох да сваля колана.

— Щом казвам, значи си свършил.

— Има различни уроци — заяви тайнствено той.

— Не ми трябва наставник. Въпреки това ти благодаря.

Дръпнах се към шкафа с четките и препаратите и скришом извадих ножици. Нямаше да се поколебая да го наръгам, ако направеше и една погрешна стъпка.

Може би, помислих си аз, трябва да го наръгам профилактично. Доброто нападение е чудесна защита. Той беше убиец. Защо да рискувам да ме нарани, а също и Моли? Можех да се приближа и да забия ножиците в корема му. Кръвта му щеше да изтече, преди да е разбрал какво става.

Можех да се оправдая като кажа, че е било при самозащита. Ван Занд вече бе заподозрян за убийство.

Щях да се обадя на татко да ме защитава. Пресата направо щеше да полудее. Бащата и своенравната щерка се събират отново, докато той се бори да я спаси от газовата камера.

Не бях отнемала умишлено човешки живот. Запитах се дали ще започнат да ме измъчват угризения след всичко, което бях научила за Ван Занд.

— Двамата с теб щяхме да бъдем страхотен отбор — заяви той.

Заобиколих към предницата на коня.

Стиснах ножиците, докато го гледах как се приближава.

Ръцете ми трепереха от умора и нерви. Съмнявах се, че ще ми стигнат силите да го наръгам.

— Така говориш, сякаш няма да те видя повече — заядох се аз. — Да не би да заминаваш някъде? Или може би аз?

Все още бе с огледалните очила. Не виждах очите му. Лицето му си оставаше безизразно. Нямах да ме убие точно тук и сега. Дори да не се колебаеше, че ще трябва да убие и Моли, не беше сигурен дали Шон е в къщата или не.

— Нямам намерение да ходя никъде — отвърна той и пристъпи напред.

— Томас! — гласът на Шон прогърмя в другия край на конюшната. Усетих как ме заоблива облекчение, също като приливна вълна, която отми останалата в тялото ми сила. — Вече се тревожех, че повече няма да се върнеш! Нали никой не се е опитал да те нарани този път?

— Наранена е само гордостта му — намесих се аз и се облегнах на шкафа, за да оставя ножиците на мястото им. — Отказах му удоволствието да ми стане треньор.

— Олеле! — засмя се Шон. — Не е възможно да искаш тази работа. Последният го нарязва на ленти и сервира остатъците му със спагети, което поляхме с кианти.

— Някой трябва да я укроти — заяви Ван Занд и намери сили да пусне нещо като усмивка.

— И аз искам да бъда отново на двадесет, но няма как да стане. — Шон приближи до мен. Целуна ме по бузата и ме стисна за ръката. — Миличка, Моли те чака с нетърпение. Защо не отидеш да се справиш? Аз ще се погрижа за Д'Артанян.

— Нали и ти трябва да вървиш? — опитах се да го измъкна аз. — Днес е обядът.

— О, да. — Той погледна нещастно Ван Занд. — Ездачите против ревматоидния артрит. Дали не беше някоя друга благородна кауза? Извинявай, че ще те зарежем така, Томас. Обади ми се утре. Ще отидем заедно на обяд. Ще измислим нещо. Може би ако клиентката ти от Вирджиния се появи, тъкмо ще ни запознаеш на обяда.

— Разбира се — съгласи се Ван Занд.

Пристъпи към мен, постави ръце на раменете ми и ме целуна по бузите. По дясната, по лявата и отново по дясната. Също като холандците. Погледна ме и на мен ми се стори, че усещам омразата в очите му, въпреки че все още бе с огледалните очила.

— До скоро, Ел Стивънс.

31.

Разтреперих се, докато наблюдавах как Ван Занд се отдалечава. Той можеше да ме убие. Аз можех да го убия...

„Доскоро...“

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Шон. — Малката ти приятелка дотича и ми каза да се обадя на 911.

— Аз й казах. Мислех, че те няма. Ти обади ли се?

— Не. Изскочих веднага, за да те спасявам! За бога, няма да чакам вътре, докато се появят проклетите ченгета. Междувременно този маниак щеше да те е разфасовал.

Прегърнах го.

— Ти си моят герой.

— Чакам обяснение — настоя той.

Отдръпнах се от него и първо се огледах, за да съм сигурна, че дяволът не е променил намеренията си и не е решил да се върне.

— Имам основание да вярвам, че Ван Занд е убил момичето в конната база.

— Господи, Ел! Защо не е в ареста тогава? Какво прави тук?

— Не е в ареста, защото е успял да се отърве от доказателството. Знам, защото го видях и се обадих на ченгетата. Само че когато Ландри е пристигнал, доказателството вече го е нямало. Мисля, че Ван Занд знае, че аз знам.

Шон ме гледаше втренчено, искрено шокиран, докато се опитваше да осмисли чутото. Горкото момче! Май наистина не е имал представа с какво се захваща, когато ме прибра.

— Ще се възползвам от този момент на мълчание, за да ти напомня, че ти ме въвличе в тази работа — натяхнах му аз.

Той погледна към тавана, след това извърна поглед към пътеката и Д'Артанян, който чакаше търпеливо.

— И това би трябвало да е спорт за благородници — отбеляза Шон. — Прекрасни животни, прекрасни хора, незначителна конкуренция...

— Във всеки бизнес има подводни камъни. Сама го знаеш.

Той поклати глава тъжно и сериозно.

— Да, виждал съм как хората мамят, познавам други, които са били излъгани при сделки с коне, познавам и трети, които са се измъкнали след доста съмнителни постъпки. Господи, Ел! Убийство? Отвличане? Говориш за един свят, който не познавам.

— И съм затънала до шия. — Посегнах и го погалих по гладката буза. — Нали искаше нещо интересно.

— Ако имах представа... Много съжалявам, миличка.

— Не, аз съжалявам — отвърнах, тъй като не знаех как да се извиня на приятеля си, задето го бях запознала с убиец. — Можех да се откажа. Можех да се отдръпна, когато шерифската служба пое случая. Не го направих. Това бе моят избор. Не биваше да те въвличам в тази работа.

И двамата бяхме шокирани, чувствахме се изтощени. Шон ме прегърна и ме целуна по косата.

— Моля те, Ел, внимавай — прошепна той. — Не те спасих, за да те убият.

Не си спомням кога за последен път някой ме бе прегръщал. Бях забравила колко е хубаво да се потопиш в нечия топлина. Бях забравила какво е истинската загриженост на верен приятел. Почувствах се отново щастливка — за пръв път от много време насам.

Едното ъгълче на устата ми се вирна нагоре, когато го погледнах.

— Добрите дела се наказват — заявих аз.

С крайчеца на окото си забелязах, че Моли наднича иззад ъгъла на конюшната, уплашена и стресната.

— Той си отиде, Моли — казах аз. — Всичко е наред.

Тя се стегна, докато идваше по пътеката, освободена от страха, обладал детето, хукнало за помощ.

— Кой беше този? — попита тя. — Да не би да е един от похитителите?

— Още не мога да кажа. Възможно е. Лош човек е. Това поне е сигурно. Добре че се появи, Моли. Много ти благодаря.

Тя погледна Шон.

— Извинявай. — След това насочи очи към мен с изражение на делова дама. — Трябва да говоря с теб насаме, Елена.

Шон изви вежди.

— Ще отида да оправя Д'Ар — предложи той. — Трябва да свърша нещо, за да си успокоя нервите. Още е много рано, за да хвана чашата.

Благодарих му и поведох Моли към приемната. Ирина бе направила кафе и мирисът му изпълваше помещението. Разсеяно се зачудих защо бе слязла от апартамента си, за да го направи? Имаше си собствена кухня. Нямахше значение. Доволна, че в каната има още, аз си сипах, отнесох го до бара и си налях стабилно количество уиски.

Рано било, друг път!

— Ти искаш ли нещо? — попитах Моли. — Вода? Сода? Един двоен скок?

— Не, благодаря — отвърна любезно тя. — Ти си уволнена.

— Моля?

— Съжалявам, но трябва да прекратим това споразумение — настоя тя.

Погледнах я продължително и настойчиво с надеждата да разбере какво става. Сетих се какво ми беше казал Ландри и реших, че е крайно време да се отърся от влиянието на завоалираните заплахи на Ван Занд.

— Знам за последното обаждане, Моли. Ландри ми каза.

Искреното ѝ лице бе преbledняло от страх. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Те ще наранят Ерин заради мен. Защото аз те наех, а ти доведе полицаите.

Не бях виждала по-отчаян човек. Моли Сийбрайт стоеше по средата на стаята, облечена в червени панталони и тъмносиня фланелка, стиснала малките си ръце пред себе си, докато се опитваше да не заплаче. Зачудих се дали и аз съм изглеждала толкова нещастна, когато казах почти същите думи на Ландри.

Заобиколих бара и ѝ посочих един от тапицираните с кожа столове, а аз се настаних на другия.

— Моли, не се обвинявай за казаното при обаждането. Ти постъпи правилно, като потърси помощ. Какво щеше да стане с Ерин, ако не бе ме намерила? Какво щеше да направи Брус, за да я върне?

Сълзите ѝ закапаха.

— Т-те к-к-казаха да няма полиция. Може би ако... ако беше само ти...

Стиснах ръцете ѝ. Бяха леденостудени.

— Това не е работа за сам човек, Моли. Трябват ни всички ресурси на полицията, за да върнем Ерин и да заловим хората, които са я отвлекли. Шерифската служба има достъп до телефонни разговори, до досиета на престъпници. Те могат да подслушват, да анализират доказателствата. Щеше да е грешка, ако не им се бях обадила. Моли, ти не си направила нищо лошо. Нито пък аз. Единствените, които са виновни, са хората, при които е сестра ти.

— Ама гласът непрекъснато повтаряше, че тя ще плати, защото сме нарушили правилата.

Тя се отдръпна от мен и бръкна в чантичката на кръста си. Извади малък диктофон и ми го подаде.

— Трябва само да чуеш.

— Ти си записала разговора?

Тя кимна, извади листче и също ми го подаде.

— Записах и номера, от който се обаждаха.

Взех диктофона и листчето и пуснах записа. Металическият глас, променен до неузнаваемост от специално устройство, се разнесе от малките колони: „Ти наруши правилата. Момичето ще плати.“ Думите се повтаряха отново и отново, прекъсвани единствено от недодяланите оправдания на Брус Сийбрайт. След това дойде ред на инструкциите: „Донеси парите на уреченото място. В неделя. Точно в шест. Никаква полиция. Никакви детективи. Сам. Ти наруши правилата. Момичето ще плати. Ти наруши правилата. Момичето ще плати. Ти наруши правилата. Момичето ще плати.“

Моли бе притиснала ръка към устата си. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Прииска ми се да превъртя касетата, за да я изслушам отново, но не биваше да го правя пред нея. Тя и без това щеше да чува този глас в кошмарите си.

— Замислих се над казаното и начина, по който беше казано.

„Никаква полиция, никакви детективи.“

Да не би да говореха за Ландри? Може би за мен? Как бяха разбрали? Нямахше нито патрулни коли, нито пък униформени полицаи бяха влизали в дома на семейство Сийбрайт. Никой не бе имал пряк контакт с похитителите. Ако са наблюдавали къщата от разстояние, значи са видели различни мъже да влизат и излизат в събота.

„Никаква полиция. Никакви детективи.“

Ландри и Уайс бяха говорили с повечето познати на Джейд, бяха разпитвали както за Джил Морон, така и за Ерин. Всички би трябвало да знаят, че се води разследване за убийство. Обзалагам се, че никой не бе споменал нищо за отвличане, само че Ерин е изчезнала, че никой не я е виждал.

„Никаква полиция. Никакви детективи.“

Защо е подчертано „детективи“? За Ландри ли само ставаше въпрос? Кой знаеше, че и двамата сме замесени?

— По кое време се обадих? — попитах аз.

— В три и дванадесет след полунощ.

След фиаското в къщата на Ван Занд.

Като изключим Ван Занд кой знаеше, че съм замесена? Семейство Сийбрайт, Майкъл Бърн и Ландри. Изключвах Моли. Изключвах и Кристъл. Беше се обадил Брус, следователно не бе възможно той да звъни. Това не го изключваше, тъй като бе ясно, че похитителят не е сам, а вече се знаеше, че Брус излъга къде е бил по време на отвличането.

Беше съмнително Ван Занд да се обади от тях, след като знаеше, че полицията е по петите му заради убийството и задават въпроси и за Ерин. Може да е излязъл и да се е обадил от уличен телефон. Може да се е обадил, докато си е лежал удобно в спалнята, ако е използвал мобилен телефон, докато е гледал някой от любимите си порнофилми. Лоринда Карлтън сигурно е била в съседната стая с противното си куче.

— Искаше ми се да се обадя на този номер, но ме беше страх — призна Моли. — Знаех, че полицаите подслушват. Прецених, че така само ще си навлека неприятности.

Станах, отидох до телефона на бара, набрах номера и се заслушах в свободния сигнал. Погледнах бележката на Моли и грижливо написаните с момичешки почерк цифри. Невероятно дете — записала бе и разговора, и номера. На дванадесет години вече бе потговорна от всички останали в това семейство.

Зачудих се какво ли прави Кристъл, докато Моли беше тук и ми спасяваше живота, а също и живота на сестра си.

— Ела с мен.

Отидохме в къщата за гости и аз извадих списъка с номерата, който бях преписала от телефона на Брус Сийбрайт, за да сравня. Номерът бе същият като два от старите телефони. Кодът показваше, че обаждането е от Роял Палм Бийч.

Бях дала на Ландри номерата. Вече имаше имената на всички, ако на тези телефони изобщо отговаряха имена.

Възможно ли е Дон Джейд да е партньор на Ван Занд в тази работа? Та това бе отвличане!

Дали Ландри бе успял да проследи номера до Джейд? Това ли не ми беше казал?

За мен беше недопустимо Джейд да е толкова несъобразителен и небрежен, че да използва номер, който лесно може да бъде проследен? Всеки глупак щеше да се сети, че трябва да звъни или от най-обикновен мобилен телефон, който след това да изхвърли, или от уличен.

Ако обаждането беше от онези обикновени телефони с картите, какъвто купих на Моли, тогава полицаите трябваше досега да са проследили телефона до магазина, от който е бил купен, за да вземат номера на личната карта на купувача.

— Сега какво? — попита Моли.

— Първо вземи това. — Подадох ѝ телефона, който ѝ бях купила, заедно с листче, на което бяха номерата ми. — Така ще можеш да се свързваш с мен. Картата е за един час, след това преставя да работи. Това са номерата ми. Ако чуеш или видиш нещо за Ерин, веднага ми се обади.

Тя погледна евтиния телефон, все едно че ѝ давах златно кюлче.

— Вашите знаят ли, че си излязла?

— Казах на мама, че отивам да покарам колело.

— Тя беше ли на себе си, когато ѝ го каза?

— Горе-долу.

— Ще те закарам до вас — предложих аз. — Остава и теб да тръгнат да те търсят.

Бяхме до вратата, когато Моли се обърна и ме погледна.

— Ти ще отидеш ли на мястото на размяната? — попита тя.

— Не ме допускат, но имам други следи, които трябва да проверя. Все още ли работя за теб?

Тя не беше сигурна.

— Искаш ли?

— Да — потвърдих аз. — Искам. Дори да ме беше уволнила, щях да остана до самия край. Когато започна нещо, го довършвам. Искам Ерин да се върне жива и здрава.

Моли все още стискаше телефона в ръка, но приближи, прегърна ме през кръста и се притисна към мен.

— Благодаря ти, Елена. — Вдигна очи и ме погледна по-сериозно, отколкото се полага на едно дванадесетгодишно дете.

— Благодаря ти, Моли — отвърнах аз по-искрено, отколкото тя предполагаше. Надявах се да се окажа достойна за доверието и благодарността ѝ.

— Ти си много специален човек — заявих аз и отстъпих назад. — За мен е чест, че те познавам.

Тя не знаеше какво да отговори. Беше наистина специално дете, което хората не забелязваха, а трябваше да ценят. Може би така бе по-добре. Моли се бе възпитавала сама и се бе справила много по-успешно, от майка си.

— Искан ми се да не бях специална — призна тихо тя. — Искан ми се да бях нормална, с нормално семейство и нормален живот.

Думите ѝ ме жегнаха в сърцето. И аз бях на дванадесет едно време, и на мен ми се искаше да имам нормално семейство и все мечтаех да не съм трън в очите на близките си, да не съм аутсайдер. Мъжът, който се предполагаше, че ми е баща, не ме искаше. Бях бременна за жената, която се предполагаше, че ми е майка. На дванадесет вече бях загубила стойността си на аксесоар в живота ѝ.

Признах на Моли единственото, което можех.

— Не си сама, Моли. Ние, специалните момичета, трябва да се поддържаме.

32.

— Да го приберем ли? — попита Уайс.

Всички се бяха събрали в кабинета на шефа — и Ландри, и Уайс, и още двама детективи, Майкълс и Дуайър, а също и нежеланият от никого специален агент Уейн Армеджиън от ФБР. Лейтенант Уилям Дугън, шеф на „Кражби и убийства“ бе застанал зад бюрото, подпрял ръце на ханша си. Беше висок, загорял мъж с посребряла коса, който чакаше да се пенсионира, за да поживее спокойно.

Дугън погледна Ландри.

— Ти какво мислиш, Джеймс?

— Мисля, че уликите, с които разполагаме са косвени и недостатъчни, освен ако кръвната група на Джейд не съвпадне с тази от бокса, където е била убита Джил Морон. Но дори и така няма да имаме основание да го задържим. Само че нямаме представа каква е кръвната му група. Той със сигурност няма да ни каже. Ще ни трябва съдебно разрешение, за да вземем проба. Освен това е по-вероятно кръвта да е на Ван Занд.

— Мислиш ли? — предизвика го Уайс. — Джейд се е карал с момичето в „Плейърс“. Освен това излъга, че не се е връщал в конната база.

— Излъга, че не е трябвало да се връща — поправи го Ландри. — Никой на пропуска не го е видял да минава. Не са го виждали и в конюшната.

— И Ван Занд не са виждали — продължи Уайс.

Ландри сви рамене.

— И двамата знаят как да влязат. Ван Занд се е натискал на Джил Морон в „Плейърс“, преди да се появи Джейд. Освен това остава анонимното сведение за окървавената риза.

— Така и не я намерихме — напомни му Уайс. — Дори не сме сигурни дали тя съществува. Знаем, че Джил Морон е съсипала дрехи на Джейд за няколко бона. Ако той е влязъл и я е хванал... Може да я е убил, докато е бил разгорещен, а след това да е представил нещата като

опит за изнасилване и така да е искал да го припише на Ван Занд. Може той да е подхвърлил ризата и да се е обадил на 911.

— Нека просто приемем, че и двамата са виновни — предложи Ландри. — Аз лично нямам нищо против. Могат да ги екзекутират едновременно.

— Какво знаем за обаждането на 911?

— Направено е от уличен телефон пред „Пъбликс“ в търговския център „Таун Скуеър“, на пресечка от къщата, в която живее Ван Занд — уточни Уайс, без да откъсва поглед от Ландри.

— Адвокатът на Ван Занд пищи, че това е полицейско насилие, конспирация — оплака се Дугън.

Ландри сви рамене.

— Съдия Бонуит прецени, че имаме достатъчно основание за обиск. Бърт Шапиро може да ходи да се застреля.

— Каква конспирация? — попита Армеджиън.

— Някой е нахлул в къщата на Ван Занд снощи, докато е бил тук за разпит — обясни Уайс. — След това дойде обаждането за окървавената риза.

— А вие не я намерихте — продължи Армеджиън. — Предполагам, че нямаше да мине в съда. Шапиро щеше да заяви, че е била подхвърлена.

— Ван Занд трябва да се премести в Маями. Двата с О'Джей Симпсън ще станат партньори на голф — предложи Уайс.

Всички, с изключение на Ландри се разсмяха при тази безвкусна шега.

— Можехме да натикаме този изверг в затвора с обвинение за убийство и да го оставим там, докато разнищим случая — предложи на свой ред Ландри, — вместо да го оставим на свобода, а той да се метне на който самолет пожелае, за която и да е страна.

— Мислиш, че Ван Занд и Джейд заедно са извършили отвличането ли? — попита Армеджиън.

— Възможно е. Ван Занд е извратеният. Джейд е мозъкът. Възможно е да се окаже, че са Джейд и още някой.

— Мотив?

— Пари и секс.

— Какво имаме за него?

— Джейд е последният, който е видял Ерин Сийбрайт. Той твърди, че тя е зарязала работата си и е напуснала града, въпреки че не е казала на никой друг за намеренията си — обясни Ландри.

Дуайър продължи:

— Телефонните разговори са провеждани от мобилен с карта. По номера успяхме да открием коя е телефонната компания, производител на апарата, а от тях взехме серийния му номер. Купен е от „Радио Шак“ на Окичоби в Ройъл Палм Бийч.

— В магазина имат клиентски архив, но не записват серийните номера на телефоните. През седмицата преди отвличането на Ерин Сийбрайт са продали седемнадесет. Трима от купувачите ги проследихме по кредитните карти. Останалите са платили в брой.

— Показахме на персонала снимка на Джейд — обясни Майкълс. — Никой не го разпозна, въпреки че един от продавачите беше чувал името.

— Че защо му е на Джейд да използва собственото си име? — попита Армеджиън.

— Да го викнем и да го попитаме — предложи Ландри. — Само че той вече заплаши да повика адвокат и ако се окаже, че и неговият е същата стока като на Ван Занд, ще се измъкне за три минути, а ние ще провалим размяната и няма да има на какво повече да разчитаме. Броени часове преди определения час той може да изпадне в паника и да убие момичето или просто да ѝ види сметката, защото се е ядосал.

— Ами ако успеем да задържим Джейд и го притиснем да издаде партньора си? — предложи Армеджиън.

Ландри го погледна презрително.

— Ти познаваш ли тези хора? Някога разговарял ли си с Дон Джейд?

— Не, но...

— Този нещастник е като ледена буца. На нищо не се връзва. Щом се доближим, веднага свирва на кучетата пазачи. Пълна загуба на време. Най-добре да следим от разстояние Ван Занд и Джейд, да видим дали някой няма да ни отведе при момичето или пък да ги ковнем и двамата на мястото на размяната. Тогава ще имаме някаква база за действие и адвокатите ще запечатат сделката.

Армеджиън заопипва възела на вратовръзката си.

— Наистина ли вярваш, че те ще се явят на мястото на размяната?

— Да имаме друг избор? — попита Ландри. — Ти какво искаш да направим, Армеджиън? Да прецакаме нещата и да идем спокойно да похапнем след това ли?

— Ландри? — изръмжа предупредително Дугън.

— Какво? Какво съм казал?

— Внимавай с отношението... Специален агент Армеджиън е дошъл, за да ни помогне.

— Знам защо е тук.

Армеджиън изви едната си вежда. Тя май беше само една. Черна рошава гъсеница се виеше от едното слепоочие чак до другото.

— И защо?

Ландри се наведе към него.

— Тук си заради белгиеца... въпреки че не си напипал следата сам. Ако беше кихнал информацията за него още първия път, когато са ти я поискали, може би Джил Морон щеше да е жива.

Армеджиън сведе очи.

— Нямам представа за какво говориш.

— И аз — обади се Дугън. — За какво става въпрос, Джеймс?

— Става дума, че федералните искат те да спипат птиченцето. Оказва се, че Ван Занд е сериен убиец, до когото много искат да се доберат.

— Единствената ни информация за Ван Занд — обясни Армеджиън — са предположенията на една разузнавателна агенция в Европа. Нищо повече. Обвиняван е за дребни неща, но винаги е бил оневиняван. И ти щеше да научиш същото, ако беше отправил запитване към Интерпол, детектив Ландри.

На Ландри му се искаше да изтъкне, че някой вече е питал, само че ако този нещастник споменеше името на Елена, щеше да настъпи истински хаос. Да не говорим, че Уайс го гледаше многозначително.

— Ти не си ли се свързвал с тях — попита Дугън. — Мислех, че вече си искал сведения.

— Да, свързах се. — Ландри не откъсваше очи от федералния. — Добре, да си поиграем. Какво правят хората ти тук? Не искам да ми се мотаят в краката и да преобат размяната.

Армеджиън вдигна ръце.

— Ти водиш парада. Аз съм тук за консултации и съвети.

Друг път, помисли си Ландри.

— Работил съм по отвличания — обясни Армеджиън. — Ти провери ли мястото?

Ландри се ококори.

— Виж ти. Защо да го правя?

— Ландри...

— Доколкото разбрах, там е открито пространство — продължи Армеджиън.

— Оставил съм човек, който да наглежда какво става — намеси се Дугън. — Мястото е трудно за наблюдение. Скрил се е в каравана за превозване на коне малко встрани от конната база.

— Има един път, който обикаля именията около базата — обясни Майкълс. — Има и непавиран път, до който се стига през порта, близо до мястото. Можем да оставим коли, които да патрулират.

— Хората ми могат да проследят Ван Занд, лейтенант — предложи Армеджиън. — Така твоите няма да бъдат обвинени в полицейски тормоз.

— Леле какво великодушие — измърмори Ландри.

Дугън му се намръщи.

— Престани веднага, иначе лично ще повикам Бърт Шапиро да се разправя с теб.

Ландри не откъсваше поглед от Армеджиън.

— Адвокат или федерални — и в двата случая сме преобани.

Надяваше се Ерин Сийбрайт да не плати прекалено висока цена.

33.

„Донеси парите на уреченото място. В неделя. Точно в шест.“

Тъй като нямаше никакви други инструкции, предположих, че става въпрос за първоначалното посочено място.

Ставаше въпрос за конния парк, който съществуваше едва от 2000 година, където американският олимпийски отбор тренираше обездка. За разлика от тренировъчните площадки в Уелингтън, тук всичко бе много по-компактно, със значително по-семпло разпределение с четири опесъчени хиподрума, които се използваха главно за обездка и три манежа за разгриване, разположени под формата на буквата „П“ около просторна тревна площ. Също както повечето конюшни в конната база, и тук имаше огромни палатки с преносими хранилки, разположени в предната част. Тук боксовете се изпълваха единствено, когато предстоеше представяне. През останалото време паркът пустееше.

В задната част се намираще единствената стабилна постройка — груба двуетажна сграда с огромни бели колони отпред. На първия етаж бяха секретарските офиси, а на втория — електронният и озвучителният център.

От втория етаж се виждаше целият парк. Това бе съвършеното място, на което някой снайперист можеше да заеме позиция.

Сградата бе в самия край на парка. Зад нея минаваше канал, единият бряг на който бе обрасъл с дървета. Отвъд дърветата имаше нещо като пътека, по която минаваха велосипеди и джипове за ужас на хората, които отглеждаха капризни състезателни коне. Ако някой минеше по пътеката и пресечеше канала, можеха да използват стълбите, които се виеха в задната част на сградата.

Сигурно похитителите знаеха тези подробности. Нали те бяха избрали мястото. Странен избор, казах си аз. Нямаше много пътища за влизане и излизане. Те щяха да видят врага от разстояние, ала врагът също щеше да ги види. Залавянето им бе единствено въпрос на

числено превъзходство. Защо не бяха избрали място с много народ, откъдето да избягат незабелязани?

„Никаква полиция. Никакви детективи. Ти наруши правилата. Момичето ще плати.“

Тук нямаше да се получи както трябва.

Похитителите знаеха, че вече участват и хора от шерифската служба. Не можеха да рискуват да се покажат с Ерин на такова открито място. Предполагах, че самите те няма да се появят. Не, нямаше да дойдат на мястото.

Шест часа в неделя. Точно една седмица след като бяха отвлекли Ерин Сийбрайт. Зачудих се дали времето имаше значение. Питам се дали всички ченгета ще бъдат в Локсахачи, когато похитителят изхвърлеше тялото на Ерин пред задния вход на конната база в Уелингтън — мястото, откъдето бе отвлечена.

Пуснах касетата с отвличането с надеждата да видя нещо, което преди бях пропуснала, да достигна до някое прозрение.

Ерин стоеше пред портата. Чакаше. Кого ли чакаше? Приятел? Любовник? Дилър на наркотици? Дон Джейд? Томас Ван Занд? Не изглежда изобщо напрегната, когато вижда белия ван. Дали го е познала? Дали не си мисли, че това е човекът, когото очаква? Дали това е бил човекът, с когото е имала среща?

Ландри ми беше казал, че се е свързал с отдел „Наркотици“, за да провери какво е миналото на Ерин Сийбрайт. Хващана е била един-единствен път с екстази. Какво ли бяха открили? Преди две години щях да знам към кого да се обърна за информация, ала тогава бях все още част от екипа на наркоченгетата. А две години са много време в бизнеса с наркотици. Нещата там се променят главоломно. Дилърите ги тикват в затвора или ги избиват. Дребните риби се сменят още по-често, особено когато отговарят за продажбите в гимназиите. Те трябва да бъдат приблизително на възрастта на клиентите си, ако искат да им имат доверие.

Тази работа с наркотиците май нямаше да ме изведе доникъде. Ако тя разпространяваше кока или хероин, което е свързано с много пари, да, разбира се. Само че трябваше да продаде бая екстази, за да изработи тристата хиляди долара, които бяха поискани за откуп. Провинението ѝ не бе нищо повече от младежка лудория, точно както

бяха преценили и в съда. Тя не бе обвинена за разпространение, само за притежание.

Зачудих се дали отличникът Чад Сийбрайт знаеше, че Ерин е взимала наркотици. Питам се доколко е успяла да го разврати. Той нямаше правдоподобно алиби за вечерта на отвличането.

Само че Ландри не ме беше питал за Чад.

Възможно ли е Дон Джейд да се окаже партньорът на Ван Занд в отвличането?

Ландри не бе задал случайно този въпрос. Дали Ерин не е била на онова място, за да се срещне с Джейд? Джейд ли бе зрелият мъж в живота ѝ? Бях готова да се обзаложа, че отговорът е да. Ако наистина беше така, тогава Джейд щеше да контролира момичето и тя нямаше да бъде заплаха, дори да знаеше какво се бе случило с Ярка звезда.

Помислих отново за коня и за начина, по който бе умрял, за успокоителното, което му е било дадено. Парис не каза нищо съществено за лекарството. Беше изброила възможностите: ромпун, ацепромазин, бенамин.

Знаеше се, че Джейд е посягал на коне преди и е успявал да се измъкне. Ако това бе истина, той много добре знаеше, че няма смисъл първо да упоява коня. Нямаше да допусне некропсията да покаже издайнически резултат.

Ами ако намереният, който отправих към Майкъл Бърн, се окажеше истина? Ами ако Бърн мразеше съперника си толкова много и желанието му да го съсипе бе по-силно от всичко, толкова силно, че бе готов да пожертва животното, което обичаше, за да натопи Джейд?

Бърн със сигурно знаеше, че едно успокоително ще бъде като огромна червена точка за застрахователите. Компанията щеше да откаже да плати. Трей Хюс губеше четвърт милион долара. Джейд се прощаваше с кариерата си и по всяка вероятност щяха да го тикнат в затвора.

Ако Ерин е знаела за смъртта на Ярка звезда, ако е била наясно как Бърн е организиран всичко, то тогава Бърн имаше мотив да се отърве от момичето. Защо обаче да рискува с отвличане? Толкова ли отчаяно се нуждаеше от пари? Вероятността да го хванат бе много голяма, освен ако не бе открил начин да лепне и отвличането на Джейд. Така и не успях да измисля как би могъл да го направи. Ако

Ван Занд имаше нещо общо с отвличането, не намирах връзката между него и Бърн.

Станах от стола, обиколих къщата и се опитах да отделя истината от догадките.

Бях убедена, че Томас Ван Занд е социопат, престъпник, убиец. Имаше логика. Ако беше виновен за смъртта на едно момиче, можеше да бъде отговорен и за изчезването на друго. Той бе толкова арогантен, че сигурно си мислеше, че може да извърши похищение за откуп. На кого ли се е доверил, за да го направи свой партньор? А кой се бе доверил на него?

Всичко, това бе прекалено рисковано за Джейд. Може би той също бе социопат, но между Ван Занд и Дон Джейд имаше огромна разлика. Ван Занд бе непредсказуем. Джейд умееше да се контролира и бе методичен. Защо му е да се замесва в нещо, което ще го изобличи като мошеник и убиец? Защо да убива Ярка звезда по начин, по който всички ще решат, че е виновен? Защо да рискува да отвлече Ерин за откуп?

Ако е искал да се отърве от нея, защо просто не е направил така, че тя да изчезне? Ако твърдеше, че се е преместила в друг град, защо не бе скрил колата ѝ? Защо я бе оставил паркирана в конната база с надеждата да не я забележат?

Нещата не се връзваха. Ландри обаче мислеше, че Джейд е вътре. Защо?

Ерин бе имала нещо общо с Ярка звезда.

Уж беше казала на Джейд, че напуска. Единствено на него.

Джейд я бе виждал последен.

Той каза, че била заминала за Окала. А това не бе така.

Защо му трябва на Джейд да измисля подобни небивалици, които лесно можеха да бъдат проверени и да се докаже, че са неверни.

Наистина не виждах къде е логиката. Само че Ландри бе открил смисъл. С каква друга информация разполагаше, която не ми беше известна? Някоя незначителна на пръв поглед нишка, която свързваше Дон Джейд с престъплението.

Телефонните номера, от които някой бе звънял в дома на семейство Сийбрайт.

Не ми беше приятно, че Ландри разполага с подробности, за които аз не знам. Аз бях тази, която му дадох номерата, а той трябваше

само да ги провери. Аз бях тази, която му даде видеокасетата от отвличането, а той имаше около себе си техници, които да обработят записа. Аз бях тази, която се сети да провери в Интерпол какво могат да кажат за Ван Занд. Също така знаех, че ако Ландри пръв се бе обадил в Интерпол, никой нямаше да скрие от него информация за миналото на Ван Занд.

Огорчението се трупаше в гърдите ми. Случаят си беше мой. Аз бях тази, която прояви достатъчно загриженост и се опита да помогне на момичето. Аз бях тази, която свърши черната работа. И в същото време аз бях тази, която подритваха. Информацията била секретна и било преценено, че не може да ми се казва.

И кой бе виновен за тази работа?

Аз.

Аз си бях виновна, че вече не съм ченге. Аз бях виновна, че вкарах Ландри в играта. Бях постъпила правилно и междуременно се бях оттеглила.

Случаят беше мой. Мой си беше. Тези думи се повтаряха в главата ми в безкраен ритъм. Случаят беше мой. Мой си беше. Това бе същият случай, който не исках да поема. Случаят беше мой. Мой си беше. Той бе свързал живота ми с истинския свят. Същият свят, от който сама се бях оттеглила. Светът, от който се бях отказала.

Противоречиви чувства се блъскаха като остри камъни и искрите, разхвърчали се от тях, подклаждаха лошото ми настроение. Не издържах повече на напрежението, затова грабнах един от уникатите, които красяха декора, и го запокитих с всичка сила в стената.

Почувствах се по-добре. Тръсъкът бе задоволителен. Взех друг уникат — някаква тежка дървена топка от колекция, подредена в една купа, и я метнах като бейзболна топка. Див животински звук изблигна от гърлото ми. Беше оглушителен вик, който продължи толкова дълго, че усетих как главата ме заболя от усилието. Когато най-сетне млъкнах, се почувствах изцедена, сякаш някой демон бе изтръгнал душата ми.

Отпуснах се на канапето. Дишах тежко и зяпах стената. По нея бяха останали две видими вдлъбнатини на височината на главата. Май това бяха подходящи места за картини.

Преместих се на един стол, отпуснах главата си в ръце и се опитах да изпразня главата си за десет минути. След това се изправих, взех си ключовете и пистолета и излязох от къщата.

В никакъв случай нямаше да позволя на Джеймс Ландри да ме изключи. Случаят си беше мой. Аз бях тази, която щеше да го разреши.

Щеше да бъде или край на случая, или моят край — последователността беше неизвестна.

34.

Най-сигурният начин да разбереш откъде духа вятърът е да се изплюеш срещу него.

Неделите с конни представяния и състезания в Уелингтън са много весели и забавни. По време на зимния конен фестивал, състезанието по паркур за голямата награда се провежда в неделя следобед. Многого пари привличат и много хора.

Малко по-надолу от стадиона за поло, където по същото време ще се проведе международният мач, скамейките на хиподрума са изпълнени със стотици фенове, ездачи, коняри, дошли да наблюдават най-добрия състезател по прескачане на препятствия и да станат свидетели кой ще грабне голямата награда от сто бона, ако не и повече.

Операторски екипи от „Фокс Спорт“ са плъзнали навсякъде. Продавачи с колички са се подредили на пътеките между арената и по-малките площадки, а наоколо са се струпали хора, готови да пропилят парите си за какво ли не, от сладолед до диамантени бижута и малки кученца. В същото това време тече надпреварата за голямата награда, а по малките площадки се провеждат най-различни състезания.

Влязох през служебния вход, минах покрай временните боксове и паркирах колата си на заден около три палатки преди конюшната на Джейд. Нямах представа дали Ван Занд вече не ме е накуснал пред останалата част от тайфата на Джейд. И какво, ако го е направил, запитах се аз. В момента нямах намерение да се правя на търпелива и да играя игрички.

Този път не бях облечена като празноглава богаташка. Бях се спряла на джинси и платнени обувки. Черна фланелка и бейзболна шапка. Дебел колан и глок, пъхнат отзад на колана под фланелката.

Заобиколих палатката на Джейд отзад. Влязох като първата вечер, когато дойдох тук. Минах по пътеката покрай боксовете на други треньори, където си говореха хора, които не познавах, смееха се и си подвикваха, докато се подготвяха за предстоящите представяния. Конярите четкаха животните и сплитаха гривии и опашки, почистваха

седла, юзди и колани, лъскаха ботуши. По-надолу по пътеката, непосредствено зад конюшните на Джейд, конете на друг треньор чакаха отегчено. Два вече бяха излизали на арената и късите им гриви все още изглеждаха къдриви от плитките, разресани след като ездачите бяха приключили. Останалите дори не бяха изчеткани. Наоколо не се мяркаше нито един коняр.

Нахлувих шапката, взех вила, примъкнах количка за оборски тор до един от боксовете и влязох. Обитателят на бокса дори не ме погледна. Наведох глава и започнах да ровя с вилата, докато се придвижих към задната част. Надникнах между металната рамка на бокса и спуснатото отгоре зебло, което служеше за стена.

В задния бокс, някакво момиче с щръкнала червена коса се бе качило на степенка и сплиташе гривата на Парк Лейн. Пръстите ѝ работеха чевръсто и умело. Тя задържаше плитките, като ги връзваше с плътен черен конец. Всяка отделна плитка бе съвършено еднаква с останалите, полегнали върху врата на коня. Главата ѝ се движеше нагоре-надолу, докато работеше в такт с мелодия, която чуваше единствено тя.

Едно от многобройните умения, които носеха добри пари през зимния сезон, бе сплитането на гриви и опашки. В конната база имаше четири хиляди коне и за повечето треньорите поръчваха сплитане, а тъй като нямаше достатъчно коняри, всеки, който умееше да сплита, изкарваше добри пари. Има момичета, които непрекъснато обикалят от конюшня в конюшня, започват още преди зазоряване и сплитат гриви и опашки, докато пръстите им изтръпнат. Опитните могат да изкарат по няколко долара на ден — при това в брой, стига клиентите да нямат нищо против да им платят на ръка.

Момичето, което Джейд бе натоварил с тази работа, не откъсваше очи от задачата си, а пръстите ѝ сякаш летяха. Изобщо не ме забеляза.

Парис мина по пътеката пред шкафа с препарати и четки, погълната в разговор по мобилния си телефон. Беше облечена като за представяне, в кожени бричове и изящна тъмнозелена риза. Не се мяркаха нито Джейд, нито Ван Занд.

Едва ли Ландри бе успял да прибере и двамата. Нямаше да направи нищо, преди да се разбере какво ще стане на мястото за предаване на откупа. Ако имаха шанс да получат парите, похитителите

може би щяха да оставят Ерин жива — в случай че вече не бяха я убили. Ако малкото, с което Ландри разполагаше за Джейд, се окажеше въздух под налягане, щеше да бъде прекалено опасно да го арестува. А и при Ван Занд все още нямаше нищо, за което да се хванат. Ако прибереше единия, другият похитител щеше да остане на свобода и можеше да направи с Ерин каквото пожелае. Ако знаеше, че партньорът му е подведен под отговорност, имаше вероятност да изпадне в паника, да убие момичето и да избяга.

Ландри трябваше да рискува довечера в шест и да се надява уговорката да не се окаже лъжлива, все пак бе малко вероятно похитителите да се появят с Ерин.

Не успях да чуя нищо от разговора на Парис. Не ми се стори и притеснена. Гласът ѝ се лееше като мелодия. Няколко пъти се засмя и широката ѝ усмивка блесна.

Хвърлих няколко вили оборски тор в количката, прехвърлих се в съседния бокс и направих същото. Надничах между зеблото и рамката, когато Хавиер изнесе такъмите на Парк Лейн.

— Извинете? Извинете?

Трепнах, когато чух гласа. Обърнах се към жена на възраст, зяпнала ме втренчено. Прасковенорозовата ѝ коса приличаше на нахлупена каска. Беше накичена с прекалено много златни бижута и отдалече личеше, че е надута снобка от елита.

Опитах се да се направя на объркана.

— Бихте ли ми казали къде е конюшната на Джейд? — попита тя.

— Джейд конюшня? — повторих аз с изразен френски акцент.

— Конюшната на Дон Джейд — повтори високо и ясно тя.

Посочих стената зад мен и отново се заех да рина лайна.

Жената ми благодари и се отправи към края на палатката. Само след миг Парис Монтгомъри се разчурулика:

— Джейн! Колко се радвам да те видя!

Значи това бе Джейн Ленъкс, собственичката на Парк Лейн. Същата собственичка, която се бе обадила след смъртта на Ярка звезда, защото обмисляла възможността да прехвърли коня си при друг треньор.

През тайната си наблюдателница гледах двете жени — Парис първа се наведе, за да прегърне новодошлата. Не можеше да се

приблужи особено заради внушителния бюст на Джейн Ленъкс.

— Много съжалявам, че Дон го няма, Джейн. Има някаква работа заради убийството на онова нещастно момиче. Обади се да предупреди, че няма да се върне навреме и ще пропусне представянето на Парк Лейн. Аз ще съм с нея. Надявам се да не останеш разочарована. Знам, че идваш чак от Ню Джърси, за да гледаш как Дон я язди...

— Парис, не се извинявай. Ти я яздиш прекрасно. Няма да остана разочарована, че ти ще я представиш на арената.

Влязоха в приемната и гласовете им заглъхнаха. Преместих се в бокса зад тях и се опитах да подслушам през стената. Гласовете им се променяха от шепот до мърморене, след това отново към шепот. Всеки път, когато се вълнуваха, ставаше ясно за какво говорят.

— Знаеш колко обичам ти да се грижиш за Парки, но искам да ти призная, Парис, че нещата, които се случват, силно ме притесняват. Мислех, че той е загърбил миналото, когато замина за Франция...

— Разбирам те, но искрено се надявам да премислиш, Джейн. Тя е чудесен кон. Има блестящо бъдеще.

— Ти също, миличка. Трябва и ти да се замислиш за бъдещето си. Знам колко си лоялна към Дон, само че...

— Извинете? — прозвуча зад мен остър глас. — Вие коя сте? Какво правите тук?

Обърнах се към жена с гъста посивяла коса и сбръчкано лице.

— Какво си въобразявате, че вършите? — попита тя и отвори вратата на бокса. — Веднага ще повикам охраната.

Отново се престорих на объркана, свих рамене и попитах на френски дали това е конюшната на Майкъл Бърн. Било ми наредено да почистя конюшната на Майкъл Бърн. Не съм ли попаднала където трябва?

Името на Бърн бе единственото, което жената разбра.

— Майкъл Бърн ли? — попита тя, сгърчила лице. — Какво той?

— Работя за Майкъл Бърн — обясних колебливо аз.

— Това не са неговите коне! — сопна се тя. — Какво ти става? Не можеш ли да четеш? Това не е неговата конюшня.

— Не е неговата ли? — опулих се аз.

— Сбъркала си конюшната — заяви на висок глас жената. — Майкъл Бърн. Натам! — кресна тя и махна неопределено с ръка.

— Много се извинявам — рекох аз, измъкнах се от бокса и затворих вратата. — Извинявам се.

Оставих вилата, свих рамене, разперих ръце и се опитах да си придам глуповат вид.

— Майкъл Бърн! — кресна отново жената и размаха ръце като умопобъркана.

Кимнах и отстъпих.

— Merci, merci...

С наведена глава, отпуснати рамене и ниско нахлупена шапка, аз излязох от палатката. Парис се отдалечаваше на Парк Лейн. Приличаше на момиче от корицата на списание „Таун енд Кънтри“. Джейн Ленъкс и захаросаната ѝ коса я следваха с електромобила.

Отново се вмъкнах в палатката на редицата на Джейд. Хавиер, който по всичко личеше, че е получил повишение, водеше сивия жребец на Трей Хюс да го изчетка. Изчаках го да се заеме с работата си, след това се пъхнах незабелязано в бокса.

Местопрестъплението бе прегледано още вчера. Навсякъде бе полепнал пращец, след като полицаите бяха снемали отпечатъци. На вратата продължаваше да виси жълта ограничителна лента.

Не ми хареса, че Джейд го няма, още повече че до определеното за предаване на откупа време оставаха броени часове. Кое около смъртта на Джил Морон бе негово дело? Не бе благоволил да отговаря на въпросите за нея, когато ченгетата бяха извадили тялото ѝ от ямата с оборски тор. Не искал да бъде притесняван с нищо, когато му предстояло представяне. За неговите работи отговаряла помощничката му Парис Монтгомъри. Всички подробности, ежедневните проблеми, изявленията за пресата, всичко било нейно задължение. Нямаше нещо, за което тя да не носи отговорност. Такава е съдбата на помощник-треньорите.

Ала днес не беше така. Днес Парис щеше да язди звездата на конюшнията и да я представи пред зрителите под взора на богатата собственичка. На това му се казваше късмет.

Запитах се докъде стига лоялността на Парис Монтгомъри. Устата ѝ работеше бързо, но във всяка добра дума, която казваше за Джейд, във всеки комплимент като че ли имаше скрит подтекст. Бе прекарала три години в сянката на Дон Джейд, бе управлявала бизнеса му, беше се разправяла с клиентите, беше обучавала конете му. Ако

Джейд бъдеше отстранен, пред Парис Монтгомъри щеше да се отвори невероятна възможност. От друга страна, тя не бе имела от международен мащаб на ринга. Тепърва предстоеше да доказва таланта си. Щеше да ѝ е необходима подкрепата на неколцина богати собственици, за да осъществи намеренията си.

След малко щеше да представи Парк Лейн пред Джейн Ленъкс, която се канеше да напусне кораба на Джейд.

Огледах конюшната, ала не изпусках от очи вратата, очаквайки някой да ме разкрие. Парис бе оставила шкафа отворен. Вътре бяха подредени чисти ризи и якета. Джинсите и фланелките бяха хвърлени долу. Кожен сак бе покрит с небрежно съблечена блуза.

Отново се озърнах към вратата, клекнах и прегледах чантата, ала вътре нямаше нищо интересно — четка за коса, програма на представянията, несесер с грим. Нямаше нито портфейл, нито мобилен телефон.

От дясната страна на шкафа при чекмеджетата се виждаше малка пластмасова кутия, занитена към дъното. Опитах се да я отворя. Заклучалката, макар и най-обикновена, си бе на мястото, но кутията бе евтина, с пластмасови панци, които се виждаха, щом дръпнеш вратичката. Всеки крадец би я подминал, за да се насочи към другите конюшни, където бяха оставени чанти на леснодостъпни места.

Само че аз не бях обикновен крадец.

Обърнах се отново към вратата на конюшната, след това се заех с кутията и задърпах страната, която поддаваше. Тя не издържа и аз разбрах, че всеки момент ще успея да я отворя. В този момент звънна мобилен телефон и зазвуча увертюрата от „Вилхелм Тел“. Мобилният телефон на Парис Монтгомъри. Звукът не идваше от кутията пред мен, а от шкафче над главата ми.

С края на фланелката избърсах отпечатъците си от кутията, изправих се и отворих високия шкаф. На дисплея на телефона се бе изписало името: „Доктор Ритър“. Изключих телефона, закачих го на колана на джинсите си и се измъкнах навън.

Хавиер продължаваше да се занимава със сивия кон, насочил цялото си внимание към животното, докато го решеше с гумена четка. Конят дремеше, наслаждаваше се на процедурата също както човек се наслаждава на хубав масаж.

Спрях на вратата на бокса, представих се на испански и попитах любезно Хавиер къде мога да намеря господин Джейд.

Той ме погледна крадешком и отвърна, че не знае.

— Много лоши неща се случват тук напоследък — подхвърлих аз.

— Да, наистина лоши.

— Случилото се с Джил е ужасно.

— Ужасно наистина.

— Детективите разпитваха ли те?

— Не искам да имам нищо общо с полицията. Нямам какво да им кажа. Бях при семейството на братовчед ми онази нощ. Не знам нищо.

— Жалко, че същата нощ сеньор Джейд не е минал да направи обичайната нощна обиколка, защото така е можел да предотврати убийството.

— Или пък сеньора Монтгомъри — отбеляза Хавиер и продължи да замахва с четката.

— Някои хора обаче смятат, че сеньор Джейд е виновният.

— Хората са склонни да вярват в най-лошото.

— Знам, че детективите са разговаряли с Ван Занд. Ти знаеш ли Хавиер?

Хавиер мислел единствено за работата си, защото му била прекалено много, откакто и двете момичета ги нямало.

— Не, аз мисля единствено за работата си. Прекалено много е, откакто и двете момичета ги няма.

— Да, и другото момиче го няма. Ти познаваш ли добре Ерин Сийбрайт?

— Не. Нямам нищо общо с тях, защото не говоря добре английски.

— Трудно е така — съгласих се аз. — Хората не проявяват уважение към теб. Дори не им хрумва, че ти изпитваш същото към тях, защото те не разбират испански.

— Младите момичета мислят единствено за себе си и за мъжете, които преследват.

— Ерин била хвърлила око на сеньор Джейд, така ли?

— Да.

А сеньор Джейд обръщаше ли й внимание?

Отговор не последва.

— Или може би Ван Занд е бил мераклията?

— Аз се занимавам единствено с работата си. Не се меса в работата на другите.

— Така е най-добре — съгласих се аз. — Защо да си търсиш белята? Виж какво стана с Джил. Казала е, че знае нещо за смъртта на Ярка звезда и ето какво ѝ се случи.

— Мъртвите не могат да говорят.

Погледът му се плъзна покрай мен. Обърнах се и видях Трей Хюс да приближава.

— Леле, Ели, ти си момиче с много таланти — отбеляза той. Стори ми се по-тих и спокоен от обикновено, не беше пиян, нито пък весел. — Говориш разни езици.

Свих едното си рамо.

— Езиците се научават. Всички, които сме учили в колежи, го можем.

— На мен английският ми е достатъчен.

— Няма ли да яздиш? — попитах аз и погледнах небрежните му дрехи.

Свободен панталон, размъкната фланелка, маратонки.

— Парис ще го представя днес — отвърна той, пресегна се над мен и докосна сивия по носа. — Тя знае как да го успокои, след като си излях яда върху него в петък.

Забеляза как съм облечена и изви вежда.

— Днес не приличаш много на себе си.

Разперих ръце.

— Предреших се като обикновените хора.

Той се усмихна сънено. Зачудих се дали настроението му не се е скапало заради липсата на някое химично вещество в кръвта му.

— Чух един слух за теб, скъпа — рече той и ме погледна с крайчеца на окото си, докато подаваше стиска сено на коня.

— Наистина ли? Дано да е нещо пикантно. Да не би да съм завъртяла страстна любов с някого? С теб, например?

— Така ли стана? Това му е лошото, когато остаряваш — реши той. — Аз все още се забавлявам, но вече не помня.

— Значи всичко ти се струва ново и готино.

— Винаги приемам нещата от хубавата им страна.

— Кажи какво си чул за мен — помолих аз.

Повече ме интересуваше от кого го е чул. Дали не беше от Ван Занд? Или от Брус Сийбрайт? Ван Занд като нищо можеше да пусне разни слухове, за да обърне хората срещу мен и нещата да се развият в негова полза. Сийбрайт можеше да е споделил проблемите си с Хюс, защото държеше повече на клиентите, отколкото на доведената си дъщеря.

— Че не си това, за което се представяш — отвърна Хюс.

— Нима не е така с всички ни?

— Правилно, скъпа, правилно.

Излязохме от бокса и поехме по пътеката навън към арената. Небето бе притъмняло и всеки момент щеше да завали. От другата страна на пътя водата в лагуната изглеждаше сребриста под поривите на вятъра.

— И коя се предполага, че съм... ако не съм тази, за която се представям? — попитах аз.

— Шпионка — призна той.

Не ми се стори никак притеснен, напротив, държеше се неестествено спокойно. Вероятно и той бе уморен от игри. Запитах се дали е сред ключовите играчи, или просто се бе оставил да го повлече течението.

— Шпионка, значи? Това поне е нещо вълнуващо — отвърнах аз. — За някоя чужда страна ли? Или за терористична групировка?

Хюс сви рамене и ги задържа, а след това наведе глава на една страна.

— Знаех си, че те познавам — каза тихо той. — Просто не можех да си спомня откъде. Старият ми мозък вече не е като едно време.

— Каква загуба.

— Ще си направя трансплантация, но все забравям да се обадя за час.

Жалко наистина, мислех си аз, докато вървахме един до друг. Трей Хюс имаше всичко — беше хубав, умен, богат и можеше да постигне каквото пожелае. А ето че бе избрал да се превърне в застаряващ алкохолик и пропаднал женкар.

Смешното е, казах си тъжно, че хората, които ме познаваха от едно време, може би си мислеха същото. „Тя имаше всичко,

семейството ѝ бе толкова добро, а пропиля шансовете си. И защо? Погледнете я на какво прилича сега. Жалко.“

Никога няма да разберем какво се таи в сърцата на другите, какво им дава сили, какво ги сломява, какво означава смелост за тях, как изразяват бунта си, как приемат успеха.

— И откъде ме познаваш? — попитах аз.

— Познавам баща ти. Случвало се е да ползвам услугите му няколко пъти. Името ме подсети. Естес. Ел. Елена Естес. Имаше най-великолепната коса, която съм виждал — спомни си той. Погледът му бе отнесен, докато се ровеше в паметта си. — Един приятел ми каза, че си станала частен детектив. Не може да бъде.

— Не е истина. Обади се в комисията по разрешителните и попитай. Дори не са чували името ми.

— Това е добър бизнес — каза той, без да обръща внимание на думите ми. — Господ ми е свидетел, че тук е пълно с тайни. Какво ли не са готови да направят хората за някой и друг долар.

— Например да убият кон ли? — попитах аз.

— Да убият кон. Да съсипят нечия кариера. Да сложат край на един брак.

— Да сложат край на човешки живот.

Той не се учуди на думите ми.

— Най-старият мотив на този свят — алчността.

— Да. И краят е винаги един и същ — неблагоприятен.

— За някои — отвърна той. — Работата е там, да не си ти този някой.

— А твоята роля в тази игра каква е, Трей?

Той се усмихна мрачно.

— Аз съм тъжният клоун. По цял свят хората си падат по тъжни клоуни.

— Мен ме интересува единствено злодеят — обясних аз. — Можеш ли да ме насочиш в правилната посока?

Той се опита да се изсмее, но май не му достигнаха сили.

— Разбира се. Иди в огледалната зала и поеми наляво.

— Едно момиче е мъртво, Трей. Ерин Сийбрайт е отвлечена. Това не е никаква игра.

— Не е. Повече прилича на филм.

— Ако знаеш нещо, сега е моментът да ми кажеш.

— Сладурче — започна той, зареял поглед към водата. — Ако знаех нещо, днес нямаше да съм тук.

След тези думи си тръгна, качи се в кабриолета си и подкара бавно. Наблюдавах го как се отдалечава и си казах, че съм сбъркала още в началото, когато реших, че всичко води към Джейд. Всичко сочеше към Трей Хюс — и сделката със Сийбрайт, и работата на Ерин при Джейд, и смъртта на Ярка звезда. Всичко водеше към Трей.

И така, въпросът за голямата парична награда бе дали той бе иницирал бурята, или бурята се вихреше около него?

Трей си падаше по хубави момичета. Това не бе тайна. А „Скандал“ бе бащиното му име. Един господ само знаеше колко любовни връзки е завъртял през живота си. Беше свалил Стела Бърн, докато Майкъл му е бил треньор. Бил е с нея в нощта, когато майка му е починала. Нищо чудно да бе набройкал и Ерин. Но да прибегне до отвличане? Ами Джил Морон?

Не можех да си представя подобно нещо. По-точно не исках. Трей Хюс III бе първото ми голямо увлечение.

„Познавам баща ти. Случвало се е да ползвам услугите му няколко пъти.“

Какво бе искал да ми каже с тези думи? Защо му е трябвал адвокат от калибъра на баща ми? Как можех да разбера? Да се обадя ли на собствения си баща след всички тези години на горчиво мълчание и да го попитам?

„И така, татко, забрави, че ти се противопоставях за всичко и заряхах следването, за да стана ченге. Забрави, че ти винаги си бил некадърен, отчужден и незаинтересован родител, разочарован от мен, защото не ти бях родно дете. Това е минало-заминало. Я ми кажи сега защо Трей Хюс се е нуждаел от безценните ти услуги?“

С баща ми не си бяхме проговорили десет години. Нямаше да си проговорим и сега.

Беше ми любопитно дали Ландри е разпитвал Трей. Много ми се искаше да разбера дали е пуснал името за рутинна проверка. Ландри не ме беше питал за Трей Хюс, интересуваше се единствено от Джейд.

Върнах се при беемвето, качих се и зачаках. Парис скоро щеше да се заеме със сивия кон на Хюс. След представянето Трей щеше да се появи в конюшнията. А когато си тръгнеш, аз нямаше да се отделя от него.

Ето че в един миг Трей Хюс се превърна в център на света.
Скоро щях да разбера защо.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

ВТОРА СЦЕНА

ПЪРВИ КАДЪР НА ФОКУС

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО: КОНЕН ПАРК В ИКУЕСТРИЪН ИСТЕЙТС, СЪНСЕТ

От три страни се е ширнало поле. В края му се виждат дървета и каналът. Асфалтиран път минава отпред. Наоколо не се мярка никой, но ченгетата чакат, притаени в засада.

Приближава се черна кола и паркира край портата. Брус Сийбрайт слиза и се оглежда. Има сърдит вид, нервен е. Решил е, че това е капан.

Прав е.

Отваря багажника и изважда две големи сини платнени торби. Прехвърля торбите през портата, след това прескача, вдига отново торбите и се оглежда. Очаква да забележи някакъв знак, да се появи човек. Може би дори търси с поглед Ерин, въпреки че няма да има нищо против, ако не я види никога повече.

Тръгва с неприкрито нежелание по алеята към сградата. Прилича на човек, който е готов да се подмокри при първия шум.

По средата на пътя спира, застава на място и чака. Завърта се бавно в кръг. Пита се какво ли ще се случи. Остава торбите и поглежда часовника.

6:05 следобед.

Започва да се смрачава. Лампите се включват с тихо бръмчене. Гласът, промененият до неузнаваемост глас, познат му от телефонните разговори, се разнася от високоговорителите.

Гласът:

— Остави торбите на земята.

Брус:

— Къде е момичето?

Гласът:

— Остави торбите на земята.

Брус:

— Искам да видя Ерин!

Гласът:

— Навесът. Първа арена. Навесът. Първа арена.

Брус:

— Какъв навес? Каква арена?

Разтревожен е, не знае накъде да се обърне. Не понася моментите, в които не владее положението. Не иска да остави парите. Поглежда към двете арени най-близо до сградата и избира дясната. Понася торбите и застава в края на арената.

Брус:

— Какъв е този навес? Не виждам никакъв навес!

Стои и чака нетърпеливо. С всяка секунда става все по-тъмно. Поглежда към съдийската ложа — малък дървен заслон в края на арената, и тръгва към нея.

Брус:

— Ерин? Ерин!

Обикаля предпазливо ложата. Някой може да изскочи, да го застреля или да го наръга. Тялото на Ерин може да падне отнякъде.

Нищо не се случва.

Пристъпва към вратата, отваря я и отскача назад.

Нищо не се случва.

Брус:

— Ерин? Тук ли си?

Отговор няма.

Бавно оставя торбите на земята и отново пристъпва към ложата, най-сетне събрал смелост да влезе. Вътре е празно. На бял плакат е написано „НАКАЗАНИЕ“.

Гласът:

— Ти наруши правилата. Момичето плати.

Откъм дърветата изскачат ченгета. Неколцина се втурват по стълбите към сградата. Оглеждат бравата, събарят вратата с ритници, нахлуват с крясъци и насочени напред оръжия. Лъчите на фенерите им подскачат из ъглите на помещението. Вътре няма никой.

Приближават се към аудиоконзолата, разположена под един от прозорците, от които се вижда целият парк и забелязват най-обикновен таймер, който е задействал апаратурата точно в 6:05.

Касетката продължава да се върти.

Гласът:

— Ти наруши правилата. Момичето плати. Ти наруши правилата.

Момичето плати.

Гласът отеква в настъпващата нощ.

ЕКРАНЪТ УГАСВА.

Трей Хюс не се върна в конюшната на Дон Джейд.

Чаках в колата и поглеждах към часовника си на всеки три минути, поне така ми се струваше. Наближаваше шест. Хавиер поведе сивия кон извън конюшната, покрит с чул, за да не настине, и се върна с Парк Лейн. Парис и Джейн Ленъкс дойдоха с електромобила, после Ленъкс се качи в златист кадилак и потегли.

Погледнах отново часовника. Беше станало 5:43.

В друг конен парк, на няколко километра, Ландри и екипът му от „Кражби и убийства“ сигурно вече бяха заели позиция и очакваха появата на похитителите.

Искаше ми се да отида, за да видят как ще протече всичко, но ми беше пределно ясно, че няма да ме допуснат. Исках да разбера къде бяха Джейд и Ван Занд, какво вършеха, кой ги наблюдаваше. Освен това много държах да научи къде се беше дянал Трей Хюс. Трябваша ми хора, които да следят тези неща и да ми докладват. Исках аз да ръководя разследването.

Старият прилив на адреналин отново бе нахлул и раздвижил кръвта ми. Усещах как кожата ми тръпне. Чувствах се жива.

Парис се появи от конюшната, облечена в ежедневни дрехи, качи се в яркозелено инфинити и пое към служебния изход. Запаших колата и дадох газ след нея, като пуснах един камион да застане между нас. При Пиърсън зави наляво по криволичещ път към покрайнините и мина през Бинкс Форест.

Моли сигурно бе вкъщи, свита в някой ъгъл като мишле, ококорила очи, докато се вслушва във всеки шум и чака, изпълнена с отчаяние, да научи някакви вести за Ерин. Беше нетърпелива да разбере какво се е случило по време на насрочената размяна.

Искаше ми се да бъда при детето и заради нея, и заради себе си.

Намалих, когато Парис спря на Съдърн — натоварено кръстовище, което водеше към Палм Бийч в едната посока и към

провинцията в другата. Тя се насочи към Локсахачи и продължи по пътя към тъмната гориста местност.

Следях внимателно задните светлини на инфинитито, убедена, че е поела към конния парк.

Злокобно усещане за дежа ви пролази по гърба ми. За последен път бях пътувала по тези пътища през нощта, когато все още бях наркоченге. Караваната на братята Голъм бе спряна недалече.

Стоповете на автомобила блеснаха. Парис не даде мигач.

Намалих и вдигнах поглед към огледалото за обратно виждане, когато нечий фарове осветиха купето. Сърцето ми лудо заблъска.

Не ми беше никак приятно, че има някой зад мен. По този път рядко се мяркаха коли. Тук не се минаваше случайно, всеки идваше насам с определена цел, освен ако не работеха или не живееха някъде наоколо.

Отново стомахът ми се сви, също като сутринта, когато Ван Занд се появи в имението и аз се уплаших, че съм сама с него.

Доскоро, каза той, когато ме целуна по бузата.

Парис зави по някаква алея. Минах покрай нея и хвърлих бърз поглед. Както повечето отдалечени имения, и тук къщата бе в стила на фермерските домове, строени през седемдесетте с обрасъл, неподдържан двор. Вратата на гаража се вдигна и тя вкара автомобила вътре.

Защо живееше чак тук, запитах се аз. Бизнесът на Джейд вървеше успешно. Парис със сигурност изкарваше добри пари, достатъчно, за да се настани в Уелингтън, близо до конната база и да си позволи апартамент в някой от комплексите, където живееше главно ездачи.

Нямаше да се учудя, ако някой коняр бе пратен тук. Наемите наоколо бяха евтини — сравнително евтини. Парис Монтгомъри със зеленото си инфинити и наследствения пръстен с диаманти и смарагди определено не пасваше на това място.

Фаровете отзад ми подсказаха, че автомобилът зад мен е скъсил дистанцията.

Натиснах рязко спирачките и завих надясно по друг страничен път. Оказа се, че не е никакъв път, а задънена улица с наскоро почистени терени. Фаровете ми осветиха къща в строеж.

Колата зад мен също зави в задънената улица.

Дадох газ на завоя на алеята, за да обърна по посока на главния път, след това набих спирачки, беемвето поднесе и блокира изхода.

Нямаше да позволя на копелето да ме преследва като заек.

Извадих глока от тайника на вратата.

Отворих със замах тъкмо когато другата кола се изравни с мен и някой спусна прозореца.

Насочих пистолета право в лицето на шофьора. Очите му щяха да изскочат, а устата му застина широко отворена.

Не беше Ван Занд.

— Кой сте вие? — изкрещях аз.

— Господи! За бога! Не ме убивай!

— Млъквай, мама ти стара! — продължих да крещя аз. — Да ти видя документите! Веднага!

— Аз просто... просто... — заекна той. — Изглеждаше на около четиридесет, слаб, с гъста коса.

— Слизай от колата! Да ти виждам ръцете!

— Господи! — продължи да хленчи той. — Моля те, не ме убивай. Ще ти дам всичките си пари...

— Млъквай. Аз съм ченге.

— Господи!

Очевидно това му се стори значително по-зле, отколкото възможността да го ограбя или убия.

Слезе от колата, протегнал ръце напред.

— Десняк или левак?

— Какво?

— Десняк ли си или левак?

— Левак.

— С дясната ръка извади портфейла и го остави на капака на колата.

Той послушно извади портфейла и го постави върху колата, а сетне го плъзна към мен.

— Как се казваш?

— Джими Манети.

Отворих портфейла и се престорих, че виждам на мътната светлина, която разпръсваха фаровете на автомобилите.

— Защо ме следиш?

Той се опита да свие рамене.

— Мислех, че и ти се оглеждаш.

— Защо да се оглеждам?

— За купона. На Кей и Лиса.

— Кои са Кей и Лиса?

— Не знам. Просто Кей и Лиса. Сервитьорки са. В „Стимърс“.

— Мили боже — измърморих аз и подхвърлих портфейла на капака. — Ти малоумен ли си?

— Май да.

Поклатих глава и свалих пистолета. Цялата треперех. Чувствах, че се отпускам и осъзнах, че съм щяла да пръсна главата на един невинен глупак.

— Стой настрана, за бога — наредих аз и се отправих заднешком към колата. — Следващият, на когото се натресеш, може и да не се окаже сговорчив като мен.

Оставих Джими Манети с вдигнати ръце, излязох от задънената улица и се отправих обратно в посоката, от която бях дошла. Опитвах се да дишам дълбоко и да успокоя сърцето си.

Къщата, в която влезе Парис Монтгомъри бе вече осветена. Кучето ѝ си гонеше опашката пред вратата. На алеята отпред бе паркирана кола.

Класическо порше кабриолет със свален гюрук и име вместо регистрационен номер. ГОТИН ПИЧ!

Колата на Трей Хюс.

36.

— Очевидно е, че са влезли и са нагласили касетата и таймера, преди още да се обадят — разсъждаваше Ландри.

Бяха се събрали в конферентната зала: двамата с Уайс, Дугън и Армеджиън. Майор Оуен Каткарт, ръководител на следствения отдел, също бе дошъл, за да помогне, а след това да докладва на шериф Сакс. Бяха дошли Брус и Кристъл Сийбрайт и жена от агенцията „В подкрепа на жертвите“, но Ландри така и не чу името ѝ.

Жената от „Жертви“ и Кристъл Сийбрайт седяха отстрани на групата. Кристъл отново трепереше като чихуахуа, очите ѝ бяха хлътнали, косата ѝ приличаше на обезцветена перука от филм на ужасите. Брус никак не се зарадва, когато я видя, и веднага настоя да се прибере, защото той щял да оправи нещата. Кристъл се престори, че не го е чула.

— В парка не са се провеждали никакви мероприятия през последните три седмици — обясни Уайс. — Било е заключено с катинари. Никога не е имало специална охрана заради местоположението му. Въпреки това не е трудно да се влезе.

— Някакви отпечатъци? — попита Каткарт.

— Няколкостотин — отвърна Ландри. — По аудиокасетата няма, нито по видеокасетата, нито по таймера.

— Някой зае ли се да обработи касетата, за да стигнем до истинския глас?

— В момента работят по въпроса — обади се Дугън.

— Какво има на видеокасетата? Пуснете да видим.

Ландри се поколеба, погледна Кристъл и жената от „Жертви“.

— Доста е шокиращо, господине. Не знам дали семейството...

— Искам да я видя — заговори за пръв път Кристъл.

— Кристъл, за бога! — сопна се Брус и пристъпи зад нея. — Защо ти е да я гледаш? Детективът току-що ти каза...

— Искам да я видя! — повиши глас тя. — Тя ми е дъщеря.

— Искаш да видиш как някакъв изрод я напада ли? Как я изнасилва? Това ли се опитваш да кажеш, Ландри? — попита Брус.

Ландри размърда устни. Сийбрайт го караше да стиска зъби. Ако успееше да приключи със случая, без да прасне един на този тип, щеше да е истинско чудо.

— Казах, че е шокиращо. Няма изнасилване, но Ерин... пребиват Ерин. Не ви препоръчвам да гледате, госпожо Сийбрайт.

— Кристъл, няма защо... — започна Брус.

Жена му го прекъсна:

— Тя ми е дъщеря ти казах.

Кристъл Сийбрайт се изправи, стиснала разтрепераните си ръце.

— Искам да видя записа, детектив Ландри. Искам да видя какво е причинил съпругът ми на дъщеря ми.

— Аз ли? — Брус поаленя и от гърлото му се изтръгна клокочене, все едно че се задушаваше и всеки момент щеше да получи инфаркт. Погледна ченгетата в залата. — Аз съм жертвата в този случай.

Кристъл се завъртя към него.

— Ти си точно толкова виновен, колкото и онзи, който я е отвлякъл!

— Не съм аз този, който намеси ченгетата. Те казаха никакви ченгета.

— Ти нямаше да направиш нищо — заяви с горчивина Кристъл.
— Дори нямаше да ми кажеш, че е отвлечена.

Сийбрайт се почувства неловко. Устата му трепереше от раздразнение. Спря до съпругата си и сниши глас:

— Кристъл, нито е времето, нито мястото да водим този разговор.

Тя не му обърна внимание и погледна Ландри.

— Искам да видя записа. Тя ми е дъщеря.

— Като че ли ти пука — измърмори Брус. — Уличните котки са по-добри майки от теб.

— Според мен е важно госпожа Сийбрайт да види поне част от записа — наля масло в огъня жената от „Жертви“. — Кристъл, можеш да поискаш да спрат, когато прецениш.

— Искам да видя целия запис.

Кристъл пристъпи неуверено напред на високите си обувки с леопардова шарка. Беше крехка като стъклена фигурка и човек имаше чувството, че дори най-лекото докосване ще я разбие на милион пъстроцветни парченца. Ландри пристъпи, за да я подхване под ръка. Жената от „Жертви“ най-сетне се сети да се надигне от мястото си, за да помогне. Застана до Кристъл Сийбрайт и ѝ предложи подкрепата си.

— Не мисля, че е разумно, госпожо Сийбрайт — каза Дугън.

Кристъл го погледна в упор.

— Искам да видя записа! — изпищя тя. — Колко пъти да повтарям? Трябва ли да крещя? Трябва ли да извадя съдебно решение? Искам да го видя!

Дугън вдигна примирено ръка.

— Ще пуснем касетата. Кажете ни, когато искате да спрем, госпожо Сийбрайт.

Той кимна на Уайс и следователят зареди касетата. Щяха да използват екрана на двадесет и един инчов телевизор, докаран на количка.

Всички утихнаха, когато видяха първия кадър в спалня, очевидно в някаква каравана. Прозорецът я издаваше: евтина алуминиева рамка и мръсно стъкло. Някой бе написал наопаки с пръст „ПОМОЩ“, за да се прочете думата и отвън.

Беше нощ. Една-единствена крушка разпръскваше мъждива светлина.

Ерин Сийбрайт лежеше гола върху мръсен лекьосан дюшек без чаршафи. Едната ѝ китка бе закопчана за металната рамка на леглото. Нямахше почти нищо общо с момичето, което Ландри бе видял на снимката. Долната ѝ устна бе разцепена и покрита със спечена кръв. Около очите ѝ имаше кръгове от непочистен грим. По ръцете и краката ѝ личаха червени петна и синини. Беше свила крака в напразен опит да прикрие голотата си. Гледаше право към камерата, по лицето ѝ се стичаха сълзи, а очите ѝ изглеждаха стъквени от преживения ужас.

— Защо не искате да ми помогнете? Помолих ви за помощ! Защо просто не направите каквото ви казаха? — питаше тя и в гласа ѝ се прокрадваше истерия. — Толкова ли много ме мразите? Не знаете ли какво ми причинява той? Защо не искате да ми помогнете?

— Господи! — прошепна Кристъл и покри устата си с длан. От очите ѝ бликнаха сълзи и потекоха по бузите. — Господи, Ерин!

„Предупредихме ви — прозвуча металическия глас, плътен и бавен, с леко задавен говор. — Нарушихте правилата. Момичето ще плати.“

Фигура, цялата в черно, се показа иззад камерата — беше с черна маска, черни дрехи, черни ръкавици — и приближи към леглото. Ерин изхленчи. Сви се на леглото, притисна се към стената, опита се да се скрие и покри глава със свободната си ръка.

— Недей! Недей! — пищеше тя. — Не съм виновна!

Фигурата я удари с камшик за езда. Ландри трепна, когато камшикът изплющя върху плътта ѝ. Последва нов замах, след него още един. Ударите се сипеха върху ръцете ѝ, гърба, краката и бедрата. Момичето не спираше да пищи — остри пронизителни писъци, които пронизваха Ландри като ледени висулки.

Дугън спря касетата, без някой да го моли.

— Господи — прошепна Брус Сийбрайт.

Обърна се и прокара длан по лицето си.

Кристъл Сийбрайт се облегна на жената от „Жертви“. Лицето ѝ бе сгърчено от плач, ала от гърлото ѝ не излизаше никакъв звук. Ландри я хвана под едната мишница, Уайс я подкрепи от другата страна и двамата я поведоха към стола ѝ.

Брус Сийбрайт не бе мръднал от мястото си. Смотаният нещастник бе зяпнал жена си с изражение, което показваше, че ако може, веднага би разтрогнал брака им.

— Казах ти, че само ще се разстроиш — обади се той.

Кристъл се отпусна на стола и се преви на две, заровила лице в ръцете си. Цикламената ѝ пола се бе вдигнала до средата на бедрата.

Ландри ѝ обърна гръб, пристъпи към Брус и заяви тихо:

— Ако можеш да си измъкнеш главата от задника поне за няколко секунди, би могъл да покажеш малко състрадание.

Сийбрайт имаше наглостта да се обиди.

— Аз не съм злодеят! Не съм аз този, който ви позвъни, след като похитителите бяха наредили да не се намесвате.

— Точно така — вдигна глава Кристъл. — Ти не се обади на никого! Не направи абсолютно нищо!

— Ерин щеше да е вече вкъщи, ако онази жена не си беше навряла носа — заяви гневно Брус. — Аз се справях успешно. Те щяха да я пуснат. Щяха да разберат, че няма да им се поддам и щяха да я пуснат.

— Ти я мразиш! — изкрещя Кристъл. — Искаше тя да умре. Изобщо не искаш да я виждаш повече!

— За бога, Кристъл. Ти също! — кресна на свой ред Сийбрайт. — Тя е просто един боклук, също като теб, преди да се заема с теб. Това не означава, че искам да умре.

— Стига! — заяви Ландри и пристъпи към Сийбрайт. — Напуснете!

— Осигурих ти живот, за който не беше и сънувала — продължи Сийбрайт. — Не искаше Ерин да се пречка. Ти лично я изхвърли от къщата.

— Страхувах се! — изплака Кристъл. — Страхувах се от теб!

Тя се разхлипа отново, свлече се от стола на земята и се сви на топка.

— Вън! — нареди Ландри и избута Сийбрайт към вратата.

Сийбрайт се дръпна и излезе сам в коридора. Ландри го последва, а Дугън излезе след тях.

— Ще подам обвинение! — кресна Сийбрайт.

Ландри го погледна гневно.

— Какво?

— Искам онази жена да бъде подведена под отговорност!

— Жена ти ли?

— Естес! Това нямаше да се случи, ако не беше тя.

Дугън погледна Ландри.

— Какви ги говори той?

Ландри не му обърна внимание и приближи към Сийбрайт.

— Доведената ти дъщеря е била отвлечена. Да не би и за това да обвиняваш Естес?

Сийбрайт насочи пръст към лицето му.

— Ще ѝ отнема разрешителното. Освен това искам да се обадя на адвокатата си. Не съм искал да се намесвате. Ето какво се случи. Ще ви съдя! Ще съдя и отдела ви, и Елена Естес!

Ландри го перна през ръката и го притисна към стената.

— Помисли си добре, преди да започнеш да ръсиш заплахи, дебелогъз нещастнико!

— Ландри! — кресна Дугън.

— Ако открия едно-единствено нещо, което те свързва с отвличането, ще ти видя сметката!

— Ландри!

Дугън го дръпна грубо за едното рамо. Ландри се изтръгна от ръката му и отстъпи, без да откъсва очи от Сийбрайт.

— Иди да се поразходиш, детектив Ландри — нареди Дугън.

— Попитай го за какво говореше тя — намекна Ландри. — Попитай го какво ѝ е казал, когато го е помолила за помощ. Кога е било това? Защо не чухме нито дума по този въпрос? Искам разрешение за обиск на къщата на копелето и на офиса му. Ако крие доказателства, нека гние след това в затвора.

— Върви — настоя Дугън. — Веднага!

Ландри тръгна по коридора и влезе в приемната. Настани се на бюрото си, отвори чекмеджето за моливи и потърси кутията „Марлборо Лайте“, която криеше там. Отдавна беше спрял да пуши, но в някои моменти не издържаше и сега бе точно такъв момент. Извади цигара, взе запалка, а след това излезе от сградата, за да се разходи по тротоара и да изпуши цигарата на спокойствие.

Беше разтреперан. Искаше му се да се върне в сградата и да пребие Брус Сийбрайт, докато онзи падне в безсъзнание. Копелето гадно! Дъщерята на съпругата му бе отвлечена, а той решил да не прави нищо. Да се оправя както иска. Ако онези решат, нека да я изнасилват, да я убият, да я хвърлят в канала. Боже мили!

„Защо не искате да ми помогнете? Помолих ви за помощ! Толкова ли много ме мразите?“

Сийбрайт не беше споменал, че е говорил с Ерин. Ландри бе готов да заложи пенсията си, че Сийбрайт крие някъде още една касета. Касетата, на която Ерин моли за помощ. А Брус Сийбрайт не бе направил нищо.

Но това не беше причината, поради която наказваха Ерин.

Тя беше на онова мръсно място, прикована гола за леглото и я пребиваха с камшик, защото някой бе нарушил правилата и полицията се бе намесила.

Възможно бе Естес да е попаднала на гнездо от оси. Тя бе разговаряла с всички, свързани по някакъв начин с Ерин Сийбрайт. Може би Ван Занд бе разбрал, че тя не е тази, за която се представя.

Цялата шайка на Джейд мина през залата за разпити в неделя, заради смъртта на Джил Морон. Името на Ерин не бе споменато нито веднъж. По този начин Джейд може и да се е досетил.

Възможно бе някой от квартала да е наблюдавал, въпреки че на Ландри не му се вярваше. Беше прегледал докладите за съседите — и семействата им, и професиите, и връзките им с петимата Сийбрайт. Нямахше нищо.

Оставаше вероятността похитителите да са сложили подслушвателни устройства в къщата, ала това му се стори прекалено. Тук не ставаше въпрос за някой мултимилionер, когото искаха да оберат.

Може би похитителите разчитаха на вътрешна информация. Ами момчето на Сийбрайт. Ами самият Сийбрайт? Нима това не бе най-добрият начин да се отърве от всякакви подозрения, като сътрудничи на ченгетата, след това, когато всичко се скапе, обвинява тях и сам излиза чист. Той самият е нямало да направи абсолютно нищо, за да помогне на Ерин, ако Естес не бе започнала да рови.

Щял е да постъпи точно както каза Ландри в началото: да крие информацията, докато момичето се появеше мъртво — ако изобщо се появеше. Тогава щеше да каже на съпругата си, че е направил всичко по силите си. Жалко, че не се бе получило по този начин, защото за него Ерин бе просто един боклук.

Цигарата изгоря. Ландри я пусна на тротоара, стъпка я, след това се наведе и вдигна угарката, за да я хвърли в боклука.

А как се вместиаше Дон Джейд в цялата тази работа?

Естес му беше казала, че Сийбрайт е продал земя на Трей Хюс, а Дон Джейд работеше с Трей Хюс. Брус бе намерил работа на Ерин с помощта на Хюс. На момичето щеше да му е по-добре, ако бе избягала от къщи, за да живее по улиците на Маями.

Всичко се завърташе около Джейд. Естес го бе казала още в самото начало. Само че това не бе цялата истина. Всичко се връщаше към Трей Хюс.

Ландри извади мобилния телефон от джоба и се обади на Дуайър, който следеше Джейд.

— Той къде е?

— Вечеря в „Майкълс Паста“. Специалитет на вечерта: чесново хлебче и ризото с морски дарове.

— С кого е?

— С някаква дърта брантия с огромни цици и оранжева коса. Да го прибера ли?

— Не.

— Какво стана на размяната?

— Оказа се постановка. Знаели са, че ще бъдем там.

— Как така?

— Имам известни подозрения.

— За подозрителните са измислили лекарства.

— Да, нарича се арест. Знаеш ли къде са федералните?

— Чудят се в кой крачол да го преместят. Разправят, че Ван Занд не е излизал от къщата. Мерцедесът е отпред на алеята.

— А къде е колата на онази мърла Карлтън?

— Не ме питай. Не е моя работа.

— Супер.

На Ландри му се прииска втора цигара, когато забеляза Дугън да излиза след Брус Сийбрайт и да го изпраща до ягуара на паркинга. Жена му я нямаше. Дугън тръгна по тротоара към него.

— Трябва да приключвам — каза той на Дуайър и затвори мобилния си телефон.

— Какво знаеш за Елена Естес? — попита направо Дугън.

— Че е била в „Наркотици“.

— Каква е тази работа с частния детектив?

— Доколкото знам, не е.

— Защо Сийбрайт е решил, че е на частна практика?

Ландри сви рамене.

— Той изобщо мисли ли? Нещастен тъпанар! За него няма проблем разни перверзници да задържат едно осемнадесетгодишно момиче и да я бият с камшик.

— Каква е връзката на Естес със случая? — попита Дугън.

По лицето му личеше, че едва се сдържа да не избухне.

— Знам, че нямаше да има случай, ако тя не бе дошла в офиса, за да ми разкаже какво става — отвърна Ландри.

— Тя има ли нещо общо?

— Живеем в свободна страна.

— Не чак толкова свободна — сопна се Дугън. — Доведи я тук.

37.

И ето че най-неочаквано животът в провинциалния Локсахачи ми се стори привлекателен. Изолирано от тълпите, които преживяваха от конния бизнес, това бе съвършеното място, където човек да можеше да върти тайна любовна връзка.

Очевидно Дон Джейд не бе единственият в конюшната, който играеше креватни игри, за да постигне целта си. Ако Трей Хюс не беше в къщата, за да обсъжда как се е представил конят му този ден, значи Парис Монтгомъри бе успяла да пипне най-богатия клиент на Джейд. При това без всякаква злоба.

Може би Джейд знаеше. Може би тя действаше с неговата благословия. Може би именно тя бе застрахователната полица на Джейд, с която щеше да задържи вниманието му.

Само че инстинктът ми подсказваше, че не е така. Не бях забелязала никакви волности между Парис и Трей. В конюшната се държаха като клиент и треньор.

Парис бе умно, амбициозно момиче. Ако благодарение на Парис Трей бе щастлив, то и Парис бе щастлива, благодарение на него.

Докато се връщах към Уелингтън, се зачудих дали Парис знае, че едно време Хюс е бил клиент на Майкъл Бърн. Това не бе осигурило на Майкъл място в напудрената му нова конюшня. Стела Бърн също не бе успяла да постигне нищо по този въпрос.

Питах се колко ли време е продължила връзката им. Хюс бе прехвърлил конете си при Джейд преди девет месеца, което означаваше, че през лятото са били в конюшната на Джейд в Хамптън. Много е вероятно Трей да бе прекарал лятото там и да се е потопил във въртележката на богатите сноби. Може дори да е завързал някоя и друга връзка.

Прехвърлях тези неща наум, докато пътувах към Уелингтън. Реших да се отбия до Кар Харбър Корт.

Мерцедесът, който Трей Хюс бе заел на Ван Занд, бе паркиран на алеята пред къщата. На паркинга за посетители малко встрани, двама

мъже с ризи и вратовръзки седяха в стар форд „Таурус“.

Федерални агенти.

Паркирах няколко места встрани и приближих към автомобила. Мъжът зад волана спусна прозореца.

— Здравсти на федералните — поздравих аз. — Тази сутрин го видях в тъмносин шевролет „Малибу“.

Шофьорът ме погледна с типичните за ченге безизразни очи.

— Моля?

— За Томас Ван Занд говоря. Нали сте му бавачки?

Те се спогледаха, след това отново извърнаха очи към мен.

— Госпожо? Вие коя сте? — попита шофьорът.

— Едно време бях приятелка на онзи нещастник Армеджиън. Предайте му какво съм казала.

Оставих ги да зяпат като кретени и да наблюдават колата, за която бях сигурна, че не е местена цял ден от това място.

Томас Ван Занд беше свободен като птичка.

„Доскоро...“

Поставих pistolета на седалката до мен и се отправих към къщи, за да чакам там.

По нищо не личеше някой де е нахлул с взлом в имението на Шон. Знаех, че Шон не е дал на Ван Занд кода за отваряне на портата. Въпреки това бях нащрек.

Паркирах до конюшната и проверих конете. Обиколих всичките боксове, стиснала pistolета в ръка. Спирах край всеки кон, за да го погая и усещах как напрежението ми намалява. Оливър се опита да изяде pistolета. Фелики вирна уши, когато ме видя, за да ми напомни, че е единствена и неповторима, а след това зачака нещо вкусно. Д'Артанян скромно чакаше да го почеша по врата.

През всичкото време си мислех за Ерин Сийбрайт, как се смееше, докато се занимаваше с Ярка звезда на видеокасетата, която открих в спалнята на Ван Занд. Питях се дали тези спомени я утешават, където и да се намираше, каквото и да ѝ се случваше.

Прииска ми се да се обадя на Ландри, за да разбере какво се е случило на мястото за размяна, но знаех, че не бива. Той не ми беше нито приятел, нито довереник. Нямах да ми каже. Надявах се Моли да се обади, ала знаех, че тя едва ли ще бъде първата, на която ще съобщят какво се е случило. Брус със сигурност е отишъл в конния

парк. Каквото и да се бе случило, в шерифската служба щяха да направят разбор и анализ на събитията. През това време никой нямаше да благоволи да уведоми Моли.

Оставаше само да чакам. След това си спомних, че съм забравила телефона на Парис Монтгомъри в колата. Взех го, докато вървах към къщата за гости и се настаних на писалището, за да го прегледам.

Апаратът беше „Нокиа“, последен модел. Иконката за гласови съобщения мигаше, но нямаше как да ги прослушам, защото не знаех паролата. Сетих се, че този модел запаметява автоматично последните десет номера.

Прегледах ги веднага. „Гласова поща“ се появи на екрана. Прехвърлих се на следващото: Джейн Л — моб. Следващото: Дон — моб.

На алеята блеснаха фарове.

Не беше Шон. Когато той се прибираще, никога не виждах фаровете му, защото се насочваше направо към гаража в далечния край на къщата.

Може би Ирина се прибираще.

Може и да не беше тя.

Оставих телефона, стиснах глока, угасих лампата и се приближих до прозореца.

Лампите, които осветяваха нощем конюшната, не стигаха до спрелия автомобил. Когато шофьорът слезе и закрачи към къщата, по походката познах, че е Ландри.

Сърцето ми заби по-бързо. Сигурно ми носеше новини. Независимо дали бяха добри или лоши, бяха новини. Отворих вратата, преди да стигне терасата. Той спря и вдигна ръце, без да откъсва поглед от пистолета.

— Не убивай вестносеца — помоли той.

— Лоши ли са новините?

— Да?

— Мъртва ли е?

— Още не се знае.

Облегнах се на рамката на вратата и въздъхнах. Усетих облекчение, ала в същото време ми прилоша.

— Какво стана?

Той ми разказа за събитията, за записа, нагласен с таймер, за видеокасетата и побоя над Ерин.

— Господи... — прошепнах аз и потрих лицето си с ръце. Усещах само едната половина. В този момент ми се прииска да бях изгубила всякаква чувствителност. — Господи! Горкото момиче.

„Ти наруши правилата. Момичето ще плати.“

Моя бе идеята да се нарушат правилата. Цял живот нарушавах правила и дори не се замислях, докато не станеше прекалено късно. Така и не си научих урока. Ето че сега Ерин Сийбрайт щеше да плати.

Трябваше да постъпя различно. Ако не се бях държала така грубиянски с Брус Сийбрайт, ако не бях настояла да се обърнат към полицията...

Ако не бях аз... Ако Моли бе намерила някой друг...

— Не се измъчвай, Естес — прошепна Ландри.

Изсмях се.

— Че това е едно от малкото неща, с които се справям успешно.

— Не е така — опита се да ме успокои той.

Беше застанал съвсем близо до мен. Сенките ни се припокриваха на пътеката пред нас. Ако бях различна жена, може би в този момент, щях да потърся подкрепата му. Не се спомням кога за последен път бях разкрила уязвимостта си пред друг човек. Дори не знаех как да го направя. Освен това не бях сигурна, че Ландри няма да ме отблъсне.

— Не е само заради теб — каза той. — Понякога просто така става.

Нали самата аз му бях казала същото преди двадесет и четири часа.

— Всичко, което кажа, може и ще бъде използвано против мен.

— Щом се налага.

— А налагаше ли се да те въведа в случая?

Той поклати глава.

— Не. Но ми харесва как звучи.

— Благодаря.

— Няма защо.

Останахме загледани един в друг дълго, след това Ландри потри врата си с ръка и погледна навътре.

— Може ли да си сипя от твоя скоч? Денят беше истински кошмар.

— Разбира се.

Той отиде до барчето и си сипа два пръста уиски на моята възраст и отпи.

Седях на облегалката на фотьойла и го наблюдавах.

— Джейд къде беше по време на операцията?

— В Уест Палм на среща с родителите на Джил Морон. Днес следобед бяха дошли със самолет от Бътрак, Вирджиния, и настояха да се видят с него.

— Ами Ван Занд?

Той поклати глава и стисна зъби.

— Зае се приятелчето ти от ФБР.

— Армеджиън ли? Не ми е приятел, но като гледам май и ти не си се сближил много с него.

— И няма защо, дошъл е като „консултант и съветник“. Нали неговите хора наблюдават Ван Занд?

— Неговите хора висят в една кола пред къщата. Ван Занд дойде тази сутрин с шевролет.

Ландри веднага застана нащрек.

— Какво е търсил тук?

— Искаше да ме предупреди.

— Значи знае, че снощи си била у тях.

— Мисля, че да.

— Това никак не ми харесва.

— Представяш ли си какво ми е на мен?

Ландри отпи от скоча и се замисли.

— И той не беше на мястото на размяната. Това е сигурно.

— Което не означава, че няма нищо общо с похищението. Същото важи и за Джейд. Сигурна съм, че това е била целта на записа с таймера. Така лошите момчета си имат алибита за времето на размяната.

— Освен това са искали да накажат Сийбрайт.

— И освен това са знаели, че ще бъдете там. Не са имали никакво намерение да се появят с Ерин.

— Въпреки това трябваше да отидем.

— Разбира се — съгласих се аз. — Само че не ми харесва какво ще стане с Ерин. Сега вече са наясно, че няма да получат парите. Какво печелят, като я държат жива? Абсолютно нищо.

— Ще се позабавляват с камшика — отвърна Ландри. Сведе поглед и поклати глава. — Господи! Да го беше видяла как замахваше. Ако биеше така конете, от дружеството за защита на животните досега да са го арестували.

— Джейд? — предположих аз. — Сигурна съм, че знаеш за него нещо, което на мен не ми е известно, но много се съмнявам, че той е човекът, който ни трябва.

— Ти беше тази, която ми каза, че всичко води към него.

— Донякъде е така. Но има нещо, което ме кара да се съмнявам. Връзката му с Трей Хюс е напълно професионална — чака новата конюшня, купува му скъпи коне. Защо му е да рискува с нещо толкова нелепо като отвличането на Ерин?

— Ерин е знаела нещо за убития кон.

— Защо тогава просто не се е отървал от нея? — попитах аз. — В Южна Флорида сме. Най-лесното нещо е да се отървеш от трупа. Защо му е да се забърква в отвличане?

Ландри сви рамене.

— Значи е психар. Въобразява си, че е всемогъщ.

— Това по-скоро важи за Ван Занд. Само че не разбирам как е възможно Джейд да рискува всичко заради едно похищение, освен това не мога да си го представя да се съюзи с непредсказуем човек като Ван Занд.

Ландри отпи нова глътка скоч. Реших, че се чуди дали да сподели нещо с мен.

— Един от номерата, които ми даде, бе от мобилен телефон с предплатена карта. Проследихме го до „Рейдио Шак“ в Роял Палм Бийч. Продавачите не познаваха Джейд. Само един реши, че Джейд се е обаждал и е разпитвал за телефоните, а после е заявил един.

— Как е възможно Джейд да направи такава глупост? — попитах аз. — Той не би го направил.

— Може да е решил, че ще се отърве от телефона, когато картата изтече, така че няма да има значение с кого разговаря.

Станах и започнах да крача из къщата. Поклатих глава.

— Дон Джейд не би стигнал дотук, ако беше глупак. Ако е искал да заяви телефон, защо не е дал фалшиво име? Защо не им е казал малкото си име? Не. Тук няма никаква логика.

— Това е единственото, с което разполагаме — отвърна отбранително Ландри. — Няма да пренебрегна тази следа. Знаеш не по-зле от мен, че престъпниците допускат грешки. Стават небрежни. Прецакват нещата.

— Може би някой е направил грешката вместо него.

— Какво, да не би да мислиш, че някой го е натопил?

— На мен така ми се струва. Джейд по-скоро ще загуби, отколкото да спечели от тази работа.

— Правил го е преди... Не помниш ли застрахователните измами с мъртвите коне.

— Да, но тогава нещата са били различни.

— Вълкът не си мени нрава.

— Виж — настоях аз. — Не го защитавам. Просто ми се струва, че има още гнили ябълки. Не е само той. Знаеш ли къде е бил Майкъл Бърн, когато е станало убийството на Джил Морон?

— В „Плейърс“. Имал е среща с клиент, само че клиентът не се появил. Бърн излязъл на входа, за да му позвъни, и тогава станал свидетел на сцената между Джейд и момичето.

— Ами после?

— Прибрал се и прекарал вечерта със съпругата си.

Извих очи към тавана.

— А, да, госпожа „Алиби“.

— Какво? — погледна ме раздражен Ландри. — Да не би да мислиш, че Бърн е мозъкът, който стои зад цялата работа?

— Не съм казала подобно нещо. Все още не разбирам защо му е на някой от тях да се замеси в отвличане. Само че Майкъл Бърн мрази Дон Джейд до полуда, буквално до полуда. Бърн е изгубил много, когато Трей Хюс го е зарязал. Станал е злобен и много огорчен. Може и той да е убил коня. Може би си въобразява, че ако премахне Джейд от пътя си, Хюс отново ще се върне при него. Дори това да не се случи, той с удоволствие би съсипал живота на Джейд.

— А каква е връзката на Ван Занд с Бърн? Ти все още вярваш, че той е убил Джил, нали?

— Да, така е, въпреки че не разбирам каква е връзката. Може да е убил Джил и това да няма нищо общо със секса — предположих аз. — Може да е партньор на Бърн, може да е партньор на Парис Монтгомъри — която между другото спи с Трей Хюс, — но не вярвам

да е партньор с Дон Джейд. Остава Трей Хюс. Целият този кошмар се върти около него.

— Господи каква каша — измърмори Ландри. Допи скоча и остави чашата на масичката за кафе. — На твоє място не бих го споменала на лейтенант Дугън.

— Че защо да го споменавам?

Пейджърът на Ландри изпиука. Той погледна екрана и вдигна очи към мен.

— Защото иска да те види колкото е възможно по-скоро.

Ландри ми отвори вратата на сградата. Дори не му благодарих. Всичките ми мисли бяха насочени към предстоящата среща. Трябваше ми план за действие, иначе Дугън и Армеджиън щяха да ме изхвърлят от случая като мръсно коте.

Чакаха в офиса на лейтенанта. Бяха се събрали Дугън, Армеджиън и Уайс. Уайс ме изглежда злобно, когато влязох. В студените му очи бе събран много гняв. Не му обърнах никакви внимание и се отправих към Дугън, погледнах го право в очите и му подадох ръка.

— Лейтенант, Елена Естес. Бих казала, че за мен е удоволствие, но съм сигурна, че няма да бъде. — Обърнах се към Армеджиън. — Уейн, благодаря ти за информацията за Ван Занд. Цялата истина щеше да ми е по-полезна, но какво пък толкова? И без това никой не понасяше Джил Морон.

Кръглите бузи на Армеджиън поаленяха.

— Нямам право да издавам секретна информация на гражданите.

— Разбирам. Сигурно затова си се обадил веднага на лейтенант Дугън, нали? Да го предупредиш, че трябва да обърне специално внимание на този тип, нали така?

— Нямахме причина да вярваме, че Ван Занд е заплаха — опита се да се защити Армеджиън. — Нямах представа за момичето на семейство Сийбрайт. Не знаех, че е отвлечена.

— Сигурна съм, че тези думи много ще успокоят семейството на Джил Морон.

— Загрижеността ви за семейството ѝ е трогателна, госпожице Естес — намеси се Дугън. — Кое то ми се струва доста интересно, след

като знам какво е било отношението ви към семейство Сийбрайт.

— Отнесох се към тях с нужното уважение.

— Не и според Брус Сийбрайт.

— Той не заслужава уважение, както предполагам сам вече знаете. Честно казано, не съм убедена, че не е замесен в отвличането.

— Теориите ви, госпожице Естес, не ме интересуват — заяви Дугън.

— Защо ме повикахте, тогава?

— Семейство Сийбрайт искат да подадат жалба срещу вас. Изглежда, сте ги подвели.

— Няма такова нещо.

— Вие не сте частен детектив — продължи с нападките Дугън.

— На никого не съм казвала подобно нещо. Вероятно семейство Сийбрайт са прибегнали до погрешно заключение.

— Не се опитвайте да ме баламосвате. Ако искате да си играете с думите, тогава е трябвало да станете адвокат.

— Благодаря. Давате ми ценен съвет по отношение избора на кариера.

— Жалко, че не е послушала този съвет, преди да причини смъртта на един от нас — измърмори Уайс зад гърба ми.

Не откъсвах очи от Дугън.

— Намесих се, защото помагах на едно момиченце, което се страхуваше, че сестра му е в опасност, а никой — включително и полицията — не ѝ вярваше. Това бе единственият мотив, лейтенант. Ако Брус Сийбрайт се чувства заплашен по някакъв начин, може би трябва да разберете защо.

— Ние владеем положението — отвърна Дугън. — Настоявам да престанете да се занимавате със случая. Веднага!

Огледах присъстващите в стаята.

— Боже, да не би да съм пропуснала нещо? Да не би отново да сте ме взели на работа? Защото, ако не сте, тогава съм сигурна, че не можете да ми казвате какво да правя, къде да ходя и с кого да разговарям. Аз съм свободен гражданин.

— Възпрепятствате официалното разследване.

— Нямаше да има никакво разследване, ако не бях аз.

— Не мога да позволя гражданите да правят каквото пожелаят, да влизат с взлом в чужди домове, да пречат на събирането на

доказателства...

— Влизането с взлом е престъпление — заявих аз. — Ако имате доказателство, че съм извършила подобно престъпление, тогава трябва да ме арестувате.

— Само кажете, лейтенант — предложи Уайс. — С удоволствие ще я тикна там, където ѝ е мястото.

— Елена, в момента задача номер едно е да открием Ван Занд — обади се Армеджиън. — Както за шерифската служба, така и за ФБР.

Погледнах го отегчено.

— А-ха. Супер. Тази сутрин дойде у нас и ме заплаши. Ти къде беше по това време, Уейн? И още нещо трябва да ти кажа. Обзалагам се на сто долара, че нямаш представа къде се намира в момента. Нали?

Изречението му бе достатъчно красноречиво.

— Семейство Сийбрайт ще изискат ограничителна заповед срещу вас, госпожице Естес — продължи Дугън. — Ако се приближите до дома им или до работното място на господин Сийбрайт, ще се наложи да ви арестуваме.

Свих рамене.

— Можете да изпратите някой новобранец да ми съобщи. Ако не желаете да говорите по случая, лейтенант, държа да ви кажа, че ми губите времето.

Дугън изви вежди.

— Да не би да бързате?

Извадих мобилния си телефон от джоба на якето, прегледах номерата и натиснах копчето за набиране. Не откъсвах поглед от лейтенанта, докато телефонът звънеше.

— Ван Занд? Ел се обажда. Извинявай за сутринта, наложи ми се да тръгна бързо. Как можах, особено след като ми крещя толкова време и ме накара да се почувствам като човек, който не може да кара колело, камо ли да язди кон.

По линията се чу шум. Някакъв далечен шум и пращане. Беше в кола. Щях да продължа разговора дори да ми затвореше телефона. Исках Дугън да разбере, че не ме притежава и в същото време да му набия в главата, че мога да съм от полза, независимо дали му е приятно или не.

— Да не би да мислиш, че бях прекалено груб? — попита Ван Занд.

— Не. Грубото ти отношение ми харесва — намекнах аз.

Ново мълчание, след което той се разсмя.

— Не познавам друга като теб, Ел.

— Това хубаво ли е или лошо?

— Въпрос на бъдеще. Учудвам се, че ми се обаждаш.

— Пеперудата и пламъкът — отвърнах аз. — Ти ме караш да мисля бързо, Зед. Дватамата с Шон ще ходим в „Плейърс“ да пийнем по чашка. Свободен ли си?

— В момента не съм.

— Ами по-късно? — предложих аз.

— Не мисля, че мога да ти имам доверие, Ел.

— Защо не? Аз нямам никаква власт. Отритната съм от всички.

— И ти ми нямаш доверие — заяви той. — Мислиш си за мен лоши неща, които не са истина.

— Тогава ме убеди, че си добър човек. Никога не е късно да се сприятелим. Освен това поканата е само да пийнем по нещо, за бога! Доведи и приятелката си Лоринда. Можеш да й продадеш коня на Шон, докато похапваме нещо за десерт. Ще те чакам по-късно. Чао.

Приключих разговора и прибрах телефона в джоба си.

— Да — отговорих най-сетне на Дугън. — Бързам. Както изглежда, имам среща с Томас Ван Занд. — Обърнах се към Армеджиън. — Какво ще кажеш да разкараш опашката от онова тъпо място, където висят нахалост цял ден?

Не изчаках отговора му.

— За мен беше удоволствие, господа — заявих аз, махнах им с ръка и излязох от стаята.

Бях замаяна. Имах чувството, че съм се приближила до зъл великан и съм му се изплюла в лицето. Току-що бях успяла да настроя против себе си шефа на „Кражби и убийства“, а също и шефа на районния клон на ФБР — специален агент Армеджиън. Постигнах го с един замах.

Какво пък толкова. Те ме бяха изключили, не аз тях. С готовност щях да им кажа каквото знаех по случая, но те не пожелаха да ме изслушат. Поне им дадох да разберат, че не могат да ме сплашат. Знаех си правата, познавах и закона. Освен това бях права. Нямах да има случай, ако не бях накарала Ландри насила да се заеме, ако не бях

звъняла на Армеджиън за информация. Нямах да им позволя да ме погалят по главата и да ме пратят в глуха линия.

Кречех напред-назад по тротоара пред сградата, вдъхвах топлия нощен въздух и се питах дали съм постъпила както трябва, дали имаше значение, дали не беше прекалено късно.

— Добра сценка, Естес.

Ландри приближи с цигара в едната ръка и запалка в другата.

— Направо не е за вярване, че излязох жива.

— Мислиш ли, че Ван Занд ще се появи в „Плейърс“? — попита той и запали цигарата.

— Мисля, че да. Прекалено много обича игричките. При това не го заплашва арест. Знае, че нямате нищо, за което да се хванете, иначе досега да сте го тикнали в ареста. Предполагам, че ще дойде само за да ви натрие носовете — а също и моя.

Импулсивно посегнах, взех цигарата от пръстите му и си дръпнах. Ландри ме наблюдаваше. Както обикновено, лицето ми си оставаше безизразно.

— Пушиш ли? — попита той.

— Не — отвърнах аз, обгърната от облак дим. — Спрях ги преди години.

— И аз.

— Но продължаваш да криеш една кутия в бюрото, нали? — любопитствах аз.

Той пое отново цигарата.

— Или това, или алкохола. Поне заради цигарите не могат да ме уволнят. Все още не.

— Уайс е голямо лайно.

— Просто е нисък — отвърна Ландри вместо обяснение.

— Знам, че не съм добре дошла в тази работа — отвърнах аз. — Само че този случай си беше мой и все още мога да бъда от полза.

— Да, знам. Натякна го на лейтенанта.

Нещо като усмивка пробягна по устните му. Одобрението на детектива означаваше много за мен.

— Да пипаш с ръкавици, е остаряла тактика, да не говорим, че отнема прекалено много време — обясних аз. — Нямам време да се ебавам с каквото и да е.

Взех цигарата, за да си дръпна за последно, и устните ми докоснаха мястото, където бяха неговите. Не исках да си мисля, че в това има нещо еротично, но всъщност имаше, и Ландри го знаеше. Погледите ни се срещнаха, задържаха се и между нас премина електричество.

— Трябва да вървя — заявих аз и отстъпих по тротоара.

Ландри не помръдна от мястото си.

— Ами ако Дугън реши, че му трябваш?

— Знае къде отивам. Може и той да дойде и да ме черпи едно.

Детективът поклати удивено глава.

— Невероятна си, Естес!

— Просто се опитвам да оцелея — отвърнах аз и се отправих към беемвето.

Когато на излизане от паркинга минах покрай тротоара, фаровете ми попаднаха на Уайс, застанал на входа на сградата. Дребен нещастник. Предположих, че ще тормози Ландри, задето е пушил с мен, но това си беше работа на Ландри. Аз имах собствени проблеми. Очакваше ме среща с убиеца.

38.

Жени. Тъпи неблагодарни мръсници! Ван Занд бе прекарал по-голямата част от живота си да ухажва и ласкае жените — независимо как изглеждаха, — разкарваше ги да оглеждат коне, даваше им съвети, напътстваше ги. Той им бе необходим, за да им казва какво да правят, как да мислят, какво да купят. А те проявяваха ли някаква благодарност? Не. Повечето бяха тъпи егоистки, които нямаха акъл в главите. Заслужаваха да бъдат мамени. Заслужаваха всичко, което им се струпваше.

Замисли се за Ел. Все още я наричаше с това име, макар да знаеше, че не е истинско. Тя не беше като повечето жени. Беше умна, хитра и дръзка. Притежаваше неоспоримата мъжка логика, но я комбинираше с женска хитрост и сексапил. Намираше я възбуждаща, тя бе истинско предизвикателство. Виж, тази игра си струваше усилието.

Освен това беше права — не можеше да направи нищо, за да го нарани. Срещу него нямаше улики, следователно той бе невинен.

Усмихна се при тази мисъл, почувства се щастлив и по-висш от останалите.

Грабна мобилния си телефон и набра номера в къщата. Остави го да звъни. Настроението му отново се скапа. Още едно позвъняване и щеше да се включи телефонният секретар. Нямаше желание да говори с идиотската машина. Къде, по дяволите, беше Лоринда? Сигурно се е запиляла някъде с противното си псе. Отвратително въшливо изчадие.

Телефонният секретар се включи и той й остави съобщение, че ще я чака в „Плейърс“.

Порядъчно ядосан, той затвори и подхвърли телефона на съседната седалка на мърлявата евтина кола, която Лоринда му даде да кара. Нямаше да позволи полицията да го следи. От къде на къде ще го следят, беше й казал той. Невинна жертва на полицейски тормоз бил. Тя, разбира се, му повярва, въпреки че бе видяла окървавената риза.

Той и на това намери обяснение, а тя, както трябваше да се очаква, му повярва.

Защо не вземаше под наем по-хубава кола, когато пътуваше. Така и не успяваше да я разбере. Лоринда разполагаше с пари, наследени от семейството ѝ във Вирджиния. Томас си бе направил труд да проучи. Само че тя ги пилееше за благотворителност, правеше щедри дарения за изоставени кучета и остарели коне, вместо да ги използва за себе си. Живееше като циганка във фермата, която беше наследство от баба ѝ, даваше под наем огромната къща, а самата тя обитаваше с цяла глутница кучета и котки онази стара картонена къща, която никога не се сещаше да изчисти.

Томас ѝ беше казал, че има нужда да си направи пластична операция на лицето, да си оправи циците и да се постегне, ако иска да хване богат съпруг. Тя се бе изсмяла и го бе попитала защо ѝ е друг съпруг, след като Томас се грижи за интересите ѝ.

Тъпо създание.

Жени. Те бяха проклятието на живота му.

Зави на изток по Съдърн, замислен за жената, с която имаше среща. Тя си въобразяваше, че може да го изнудва. Каза му, че знаела всичко за мъртвото момиче, което, разбира се, не беше вярно. Само че тя се бе превърнала в проблем преди това, заради лъжите, които разказа на американците за него. Нещастна отмъстителна кучка! Такива бяха те руснаците. На този свят не съществуваше по-зловна раса от тях.

Смъртта на тази щеше да е по вина на Саша Кулак. Томас я бе прибрал, беше ѝ осигурил покрив над главата, работа, възможност да се учи от него, да се възползва от невероятните му познания — както относно конете, така и в леглото.

Трябваше да го боготвори. Единственото ѝ желание трябваше да бъде да му угажда и да му слугува. Трябваше да му е благодарна. Вместо това го обра и му заби нож в гърба, като тръгна да разпространява слухове.

Колко много му струваше само да се обади на клиентите, които я познаваха, с които имаше вероятност да се е свързала, след като го напусна, за да ги предупреди, че момичето създава само неприятности, че е крадла и по всяка вероятност наркоманка и че той, разбира се, не е направил нищо лошо.

Ето че сега се налагаше да се справи с приятелката ѝ — рускинята на Авадън. Авадън трябваше да я уволни още в петък, когато онази се опита да го убие в конюшнията на Шон. Направо невероятно какво са готови да изтърпят тези американци.

Беше му писнало от Флорида. Искаше да се върне в Белгия. Вече си бе резервирал и полет. Товарен самолет за Брюксел, който превозваше коне. Щеше да се води коняр и нямаше дори да плати. Очакваше го още един ден тук, посветен на бизнеса, за да покаже на всички, че няма какво да крие, че няма причина да се притеснява от полицията. След това щеше да се върне в Европа за известно време, а тук можеше да дойде отново едва когато хората променяха мнението си за него.

Намали и огледа табелата. Беше предложил срещата да се състои в конната база, ама момичето отказа и настоя да се видят на оживено място. Бе избрала „Магда“ — смрадлив бар в индустриалната част на Уест Палм Бийч. Разкапана сграда, която дори в тъмното личеше, че е олющена и проядена от какви ли не гадини.

Ван Занд зави отстрани на бара, за да остави колата на паркинга отзад.

Щеше да открие момичето в бара и да я почерпи. Когато не гледаше, щеше да ѝ пусне малко наркотик в напитката.

Щяха да си поговорят, а той да се опита да разясни недоразумението със Саша. След известно време наркотикът щеше да подейства. Когато настъпеше моментът и тя не можеше да се съпротивлява, щеше да я изведе навън.

Останалите щяха да решат, че е пияна. Той щеше да я натъпче в колата и да я откара на място, където можеше да я убие и да се отърве от тялото.

Откри свободно място за паркиране, вкара на заден до веригата, която разделяше бара от съседната автоморга. Страхотно място. Тук нищо не се виждаше. Щеше да се справи с проблема бързо и безпроблемно, а след това щеше да отиде в „Плейърс“ и да пийне с Елена Естес.

Влязох в „Плейърс“ сама. Ако Ван Занд се появеше с Лоринда Карлтън, щях да извиня Шон, защото няхах намерение да го въвличам

в тази история.

Клубът се оказа пълен. Спечелилите на представянията днес празнуваха, а загубилите давеха мъката си. Повечето конюшни не работеха в понеделник, затова никой не бързаше да се прибира и обсъждаха състезанията през почивните дни. Защо да си лягаш толкова рано в неделя вечер.

Тук бе като на сцена с поне стотина актьори. Жените демонстрираха последната мода в Палм Бийч и последните постижения на пластичната хирургия. Мургави латиноамериканци, играчи на поло, се опитваха да се пуснат на всяка богата лелка. Разни знаменитости бяха дошли за уикенда. Мяркаха се и кралски особи от Саудитска Арабия. Всички очи шареха, за да открият най-обещаващия партньор в заведението.

Забелязах малка масичка в дъното на бара и седнах с гръб към стената, за да виждам всички в заведението. Поръчах си тоник с лимон и се опитах да разкарам бивша бейзболна звезда, който се присламчи, за да ме пита дали се познаваме.

— Не — отвърнах аз, поласкана, че ме е избрал сред всички тук.
— Освен това едва ли би искал да ме познаваш.

— Защо?

— Защото създавам само неприятности.

Той се настани на другия стол и се облегна на масата. Усмивката му красеше много реклами за бельо и най-различни услуги.

— Не каза каквото трябва. Заинтригува ме.

— Освен това чакам някого.

— Късметлия. Той какво си има, което на мен ми липсва?

— Не знам — отвърнах аз с крива усмивка. — Все още не съм го виждала по бельо.

Той разпери ръце и се ухили.

— Аз нямам тайни.

— Ти нямаш срам.

— Нямам. Но накрая винаги печеля момичето.

Поклатих глава.

— Няма да стане този път, готин.

— Този тип притеснява ли те, Ел?

Вдигнах очи към застаналия до масата Дон, стиснал Мартини в ръка.

— Не, май аз съм тази, която го притеснява — отвърнах аз.
— Нещо такова — отвърна господин „Бейзбол“ и смръщи вежди.
— Нали не чакаш този?
— Всъщност точно него чаках.
— Въпреки че си ме виждала по бельо ли?
— Обичам изненадите. Какво друго да ти кажа?
— Явно по-късно ще го зарежеш. — Той стана от масата. — Ще те чакам на бара.
Останах да гледам след него, учудена, че съм се забавлявала от този флирт.
— Защо ми се струваш впечатлена? — попита Джейд и се настани на стола. — Той е въздух под налягане, както се казва.
— А ти откъде знаеш?
Той ме погледна втренчено, все едно че не бе пил и глътка. Беше напълно трезвен.
— Ще се изненадаш колко неща знам, Ел.
Отпих от тоника и се запитах какво ли знае за мен, защото не бях сигурна дали Ван Занд не му бе казал коя съм или може би Треј. Дали пък не го каза просто така.
— Едва ли — отвърнах аз. — Сигурна съм, че има доста неща, които така и не си забелязал.
— Не са много.
— Затова ли прекара толкова много време с детективите вчера?
— попитах аз. — Имал си много за казване ли?
— Не. Страхувам се, че убийството на Джил е сред нещата, за които не знам абсолютно нищо. Ами ти?
— Аз ли? И аз така. Ван Занд ще мине по-късно. Да го попитаме него. Имам чувството, че ще ни разкаже неща, от които косата ни ще се изправи.
— Не е трудно да накараш някого да ти разкаже нещо, Ел — отбеляза Джейд.
— Не. Трудното е да накараш човек да ти каже истината.
— Ти това ли търсиш? Истината?
— Нали знаеш какво казват за истината? Истината те прави свободен.
Той отпи от мартинито и извърна поглед.
— Зависи кой си.

Момичето чакаше под лампата на задната врата. Косата ѝ бе като лъвска грива. Беше облякла черни панталони, които подчертаваха дългите ѝ крака и джинсово яке. Беше с яркочервено червило. Пушеше.

Ван Занд реши, че това е момичето на Авадън. Тези момичета никога не изглеждаха същите, когато бяха извън конюшните.

Ван Занд отвори вратата и слезе. Запита се дали няма да успее да я подмами да тръгне още сега, да я натика в колата и да си замине. Само че опасността да се появи някой свидетел бе прекалено голяма. Докато мислеше, вратата се отвори и той видя едър мъж. Застана под лампата, разтвори крака, стиснал ръце пред себе си. Момичето го погледна, усмихна се чаровно и каза нещо на руски.

Докато вървеше от колата към сградата, Ван Занд бе обзет от някакво смътно предчувствие. Забави крачка. Едрият руснак държеше нещо в ръка. Сигурно пистолет.

Зад белгиеца се отвориха вратите на някаква кола и по асфалта заскърцаха подметки.

Беше допуснал ужасна грешка. Момичето бе достатъчно близо и той веднага забеляза, че го наблюдава и се усмихва зловещо. Понечи да се обърне и да се качи в колата. Пред него се изпречиха трима мъже, двамата като товарни добичета, застанали отстрани на по-дребен мъж в изискан тъмен костюм.

— Да не би да си мислите, че не е трябвало да идвате, господин Ван Занд? — попита дребният.

Ван Занд се вгледа в него.

— Познаваме ли се?

— Не — отвърна той и в същия миг подчинените му стиснаха Ван Занд за ръцете. — Но предполагам, че знаете името ми. Кулак. Алекси Кулак.

— Вярваш ли в кармата, Ел? — попита Джейд.

— Господи, не.

Джейд все още ближеше мартинито. Аз пиех втори тоник със сода. Не може да се отрече, че бях евтино гадже. Седяхме заедно от

петнадесет минути, а от Ван Занд нямаше и следа.

— Защо ми е да вярвам? — любопитствах аз.

— Каквото има да се случва, просто се случва.

— За всички ли или за мен? Не, не ми харесва да разсъждавам по този начин.

— Не ти ли се струва, че трябва да си платиш за стореното?

— Веднъж убих човек — признах спокойно аз, единствено за да видя изражението му. Сигурно за пръв път от поне десет години насам той остана изумен. — Предпочитам да не ми се връща.

— Убила си човек! — възкликна той. Личеше, че се опитва да не изглежда сликсан. — Той очакваше ли го?

— Не. Стана случайно — ако вярваш в случайности. Ами ти? Да не би да чакаш миналото да ти устрои засада? Или може би се надяваш да ти се размине?

Той довърши мартинито, когато Сузана Атуд влезе в заведението.

— Ще ти кажа в какво вярвам, Ел — продължи той. — Вярвам в себе си, вярвам в настоящия момент, вярвам във внимателно обмислените неща.

Прииска ми се да го попитам той ли е обмислил убийството на Джил Морон и отвличането на Ерин Сийбрайт. Искаше ми се да разбера дали той е планирал връзката между Парис Монтгомъри и Трей Хюс, но забелязах, че вниманието му е насочено другаде.

— Приятелката ми дойде. — Той стана от масата. Погледна ме и ми се усмихна развеселен и учуден. — Благодаря за разговора, Ел. Ти си удивителен човек.

— Успех с кармата — подхвърлих аз.

— И на теб с твоята.

Докато го наблюдавах как минава през залата, се зачудих какво го бе накарало да подхване този философски разговор. Ако бе невинен, дали си мислеше, че неочакваният обрат към лош късмет се дължи на прегрешенията в миналото му? Или може би разсъждаваше по същия начин, по който разсъждавах и аз, че няма такова нещо като лош късмет, че няма случайности, нито пък съвпадения. Ако мислеше, че някой се опитва да му надене примка на шията, кого ли би посочил за кандидат?

С крайчеца на окото си забелязах, че бейзболистът се е насочил към мястото, което Джейд освободи. Станах от масата, защото няхах

повече настроение за флиртове. Исках Ван Занд да се появи не за друго, а за да натрия носовете на Дугън и Армеджиън като им покажа, че от мен има полза.

Бях сигурна, че ще се появи. Вярвах, че няма да устои на възможността да се настани на обществено място, спокоен и самодоволен, докато си приказва с жена, убедена, че е убиец, която не можеше да направи абсолютно нищо по въпроса. Усещането за сила щеше да бъде опияняващо, така че той не би пропуснал такъв момент.

Чудех се какво ли върши, дали е нещо свързано с отвличането. Питях се дали той е мъжът в черно, който така жестоко е биел Ерин с камшик, както ми разказа Ландри. Психясал мръсник! Не ми бе трудно да си го представя да прави подобно нещо. За него контролът бе особено важен.

Докато стоях пред вратата на „Плейърс“, си го представих в затвора, където за контрол и дума не можеше да става и някой диктуваше всяка минута от живота му.

Карма. Май ми се искаше да повярвам в кармата.

Побоят не беше най-лошото. Най-лошото бе увереността, че когато той приключеше, идваше краят на живота му. Също толкова зле беше, че не владееше положението. Всички карти бяха в Алекси Кулак, братовчед на руската курветина, която сега щеше да му съсипе живота.

Един от руснаците стоеше на задната врата, за да не позволи на никого да излезе и да стане свидетел на побоя. Останалите двама залепиха устата на Ван Занд с уплътнител за канали и вързаха ръцете му отзад. Натикаха го на задната седалка в колата на Лоринда и минаха през отворената метална врата към автоморгата от другата страна на бара. След това паркираха в огромен мръсен гараж и го измъкнаха навън.

Той, разбира се, се опита да побегне. Ръцете не му позволяваха да се движи бързо, паниката спъваше краката му и му се струваше, че вратата се отдалечава. Главорезите го стиснаха със здравите си ръце и го повлякоха към парче линолеум, проснат на циментовия под. Върху линолеума бяха подредени инструменти, все едно че бяха в хирургичен кабинет — чук, манивела, клещи. Очите му се замъглиха от сълзи и пикочният му мехур изпусна топла струя.

— Счупете му краката — нареди спокойно Кулак. — За да не може да избяга, страхливецът долен.

Най-едрият бияч го държеше, докато другият взе чука. Ван Занд риташе и се гърчеше. Руснакът замахна, пропусна и изруга, когато чукът се стовари в циментовия под. Вторият удар попадна в целта и улучи вътрешната страна на коляното. Капачка се раздробила като яйчена черупка.

Писъците на Ван Занд бяха заглушени от лепенката на устата. Болката избухна в мозъка му като нажежена лава и премина през тялото му като торнадо. Изпусна се отново и от миризмата на изпражнения му се догади. Третият удар попадна върху пищяла точно под другото коляно. Костта се разцепи и чукът пропадна в меката плът.

Някой дръпна рязко лепенката, той се катурна на една страна и повърна, а след това отново и отново.

— Ще мърсуваш с млади момичета, а — чу той гласа на Кулак. — Убиец! Изнасилвач! Американското правосъдие не е достатъчно за теб. Това е чудесна страна, но хората са прекалено снизходителни. Умеят да казват „моля“ и „благодаря“ и оставят убийците на свобода заради разни глупости. Саша умря заради теб. Сега си убил и друго момиче, а полицията дори не може да те тикне в затвора.

Ван Занд поклати глава и отпусна лице върху линолеума. Хлипаше и се задъхваше.

— Не. Не. Не. Не съм... случайно... не съм виновен. — Думите излизаха неясни и накъсани. Болката го раздираше и пулсираше.

— Лъжлив боклук! — срязва го Кулак. — Знаем за окървавената риза. Знаем, че си се опитал да изнасилиш момичето, както си изнасилил Саша.

Кулак го наруга на руски и кимна на главорезите. Отстъпи назад и загледа спокойно как налагат Ван Занд с тънки метални пръти. Първо го удряше единият, след това другият, избирайки много внимателно и методично мястото на удара. От време на време Кулак им даваше инструкции на английски, за да може Ван Занд да разбере.

Не биваше да го удрят по главата. Кулак го искаше в съзнание, да може да чува и да усеща болката. Нямахше да го убият, той не заслужаваше бърза смърт.

Ударите бяха по стратегически места.

Ван Занд се опита да заговори, опита се да моли, опита се да обясни, опита се да прехвърли вината. Не бил виновен той, че Саша се е самоубила. Не бил виновен той, че Джил Морон се е задушила. Никога не се бил натрапвал на жена.

Кулак стъпи на линолеума и го изрита в устата. Ван Занд се задуши с кръвта и избитите зъби, закашля се и отново повърна.

— Писна ми от брътвежите ти — заяви Кулак. — В твоя свят ти не си отговорен за нищо, което си извършил. В моя свят, човек плаща за греховете си.

Кулак пушеше и чакаше устата на Ван Занд да престане да кърви. Тогава отново залепиха устата му с лепенка, омотавайки долната част на главата му няколко пъти. Залепиха заедно и счупените му крака и го подхвърлиха в багажника на взетия под наем шевролет на Лоринда.

Последното, което видя, бе как Алекси Кулак се навежда, за да се изплюе върху него и багажникът се хлопна. Светът на Томас Ван Занд потъна в мрак и мъчителното чакане започна.

39.

Наблюдавах хората, които идваха и си отиваха от „Плейърс“ тази вечер, ала Томас Ван Занд така и не се появи. Чух някаква жена да пита за него на бара и реших, че това е Лоринда Карлтън. Беше в началото на четиридесетте и приличаше малко на позападнала Шер. Ако това беше тя, значи Ван Занд ѝ беше казал, че имаме среща да пийнем по нещо. Работата бе там, че от Ван Занд нямаше и следа.

Към единадесет се появи Ирина с някаква приятелка. Пепеляшките бяха дошли да пропилят по някоя и друга петарка и да пофлиртуват с играчите на поло, преди каретите им да се превърнат в тикви и да се върнат в стаите, където живееха под наем, или в апартаментите над конюшните в някое имение.

Около полунощ господин „Бейзбол“ отново си пробва късмета.

— Последен шанс за малко романтика.

Беше пуснал в действие чаровната си усмивка, извил въпросително вежди.

— Какво? — попитах аз и се престорих на безкрайно учудена. — Цяла вечер си тук и нито едно младо невинно създание не ти се е метнало на врата?

— Пазех се за теб.

— Май за всичко имаш готов отговор.

— Трябва ли да продължавам в същия дух? — попита той.

— Трябва да се разкараш, умнико.

Ландри пристъпи към него и размаха значката си като щит.

Господин „Бейзбол“ ме погледна.

Свих рамене.

— Нали ти казах, че нося само неприятности.

— Жив ще те изяде, приятел. — Ландри се усмихна зъбато като акула. — И няма да ти хареса.

Онзи отдаде чест по военному и се оттегли.

— Това пък какво беше? — попита загрижен Ландри и се настани срещу мен.

— Едно момиче трябва да знае как да си прекарва времето.
— Ще се откажеш ли да чакаш Ван Занд?
— Смея да заявя най-отговорно, че ми вързаха много дрънчаща тенекия. Дугън прибра ли копоите?
— Преди пет минути. Беше заложил на теб. Това означава много.
— Никога не залагай, когато резултатът е непредсказуем — казах му аз. — В девет случая от десет, си загубен.
— Само че всичко се компенсира, когато спечелиш.
— Дугън не ми прилича на хазартен тип.
— На теб изобщо не ти пука какво мисли Дугън. Нещо да кажеш по този въпрос?

Не желяех да признавам, че ми се иска да си върна част от уважението, което бях загубила, когато кариерата ми в полицията приключи, както и че искам да натрия носа на Армеджиън. Имах неприятното чувство, че ми се иска да го кажа. Ландри ме наблюдаваше по-внимателно, отколкото ми бе приятно.

— Беше много дръзко да се обадиш на Ван Занд — напомни ми той. — Но пък може да даде добър резултат. Той какво каза, когато го попита дали е свободен?

— Каза, че имал някаква работа. Най-вероятно е трябвало да изхвърли тялото на Ерин.

— Видях Лоринда Карлтън — призна Ландри. — Спрях я, когато си тръгваше.

— Дълга сплетена коса с перо ли? — попитах аз. — В най-бавната лента на модната магистрала, нали?

Ландри ми се стори развеселен от описанието.

— Прибери си ноктите.

— Жена, която е достатъчно глупава, че да си падне по Ван Занд, не може да разчита на уважението ми.

— За това съм съгласен с теб — кимна той. — Тази обаче е царицата на глупачките. Готов съм да заложа стотачка, че е видяла окървавената риза и дори е помогнала на Ван Занд да се отърве от нея и въпреки това продължава да си въобразява, че той е някакъв принц.

— Какво каза тази вечер?

Той изсумтя.

— Дори да бях й паднал на колене, пак нямаше да се обади на 911. Решила е, че съм въплъщение на злото. Не пожела да каже и дума.

Само че според мен не беше дошла, за да забърсва мъже. Имам чувството, че представата ѝ за приятно прекарване е да гори ароматизирани свещи и да четете поезия на глас.

— Попита бармана дали е виждал Ван Занд — докладвах аз.

— Значи е дошла с намерението да се види с него. Виждаш ли? Значи си е струвало да се заложи на теб.

Канеха се да затварят бара. Сервитьорите пренасяха чашите на бара и обръщаха столовете върху масите. Изправих се бавно. Усетих, че цялото тяло ме боли и имам мускулна треска от приключенията през последните дни. Оставих десет долара на масата.

Ландри изви вежда.

— Много си щедра.

Свих рамене.

— Работата им е гадна, а пък аз разчитам на попечителски фонд.

Излязохме заедно. Красавците се бяха разотишли. Забелязах колата на Ландри паркирана срещу моята в далечния край на паркинга.

— Не познавам друго ченге, което да разчита на попечителски фонд.

— Не е кой знае какво, Ландри. Освен това, както обичаш да ми напомняш, вече не съм ченге.

— Нямах значка — уточни той.

— Аха, да не би да си въобразявам, или това беше нещо като комплимент? — попитах аз, когато стигнахме до колите?

— Не си въобразявай, Естес — отвърна той с плаха усмивка.

— Ще се държа като дама и ще ти благодаря.

— Защо си станала ченге? — попита той. — Можеше да си избереш каквато искаш професия или да не правиш абсолютно нищо.

Огледах се за да спечеля малко време, докато обмислях как да му отговоря. Нощта беше задушна, луната изглеждаше почти бяла заради влагата. Въздухът бе наситен с аромата на трева, мокра почва и екзотични цветя.

— Всеки фройдист ще ти каже, че изборът ми очевидно е бил бунт срещу баща ми.

— Така ли беше?

— Да, но има и още нещо — признах аз. — Докато живеех при нашите, наблюдавах баща ми как пречупва правосъдието и го продава на онзи, който е в състояние да плати най-високата цена. Тогава реших,

че някой трябва да наклони везните на другата страна, да направи някакво усилие, за да изравни силите.

— Защо не стана прокурор?

— Прекалено много драпане нагоре в йерархията. Свързано е с политика. Може би не си забелязал, но дипломацията и подмазвачеството не са сред многобройните ми таланти. Освен това прокурорите не участват нито в престрелки, нито пък ги пребиват.

Той не се разсмя. Наблюдаваше ме по начин, който ме караше да се чувствам гола.

— Ти си невероятна, Естес — за кой ли път измърмори той.

— Да, така е, невероятна съм.

Не влагах същия смисъл като него. През миналата седмица не знаех коя съм и каква. Чувствах се като същество, измъкнало се от какавида, и все още не бях наясно в какво ме е превърнала метаморфозата.

Ландри докосна лицето ми — лявата половина, където усещанията бяха по-скоро бегъл спомен. Това ми се стори добре, защото той не можеше да ме докосне истински, а аз не си позволявах да бъда разтърсена и смутена както ставаше едно време. Отдавна не бях допускала някой да ме докосва, така че не можех да си представя да постъпя по друг начин.

Вдигнах брадичка и го погледнах в очите, зачудена какво ли вижда той в моите. Дали усещаше, че съм уязвима и това не му беше приятно? Дали бе забелязал нетърпението ми и колко много ме притеснявало? Дали беше разбрал, че не му се доверявам напълно и въпреки това усещам привличането?

Ландри се наведе и притисна устни към моите. Позволих му да ме целуне, дори участвах в целувката, макар и обхваната от нетипична за мен плахост. Истината бе, че онази Елена, която стоеше пред него в момента, не бе целувана никога преди. Опитът, натрупан преди самоналоженото изгнание, ми се струваше толкова далечен, сякаш бях чела за него в някоя книга.

Той имаше вкус на кафе и едва доловим аромат на цигари. Устните му бяха топли и твърди. Решителен е, помислих си аз. Приятен. Вълнуващ...

Зачудих се какво изпитва. Дали няма да реши, че съм безчувствена, ако бе усетил неподвижността на устните ми? Започнах

да се притеснявам.

Бях отпуснала длан на гърдите му. Усещах ударите на сърцето му и се питах дали и той усеща как препуска моето.

Ландри вдигна глава и ме погледна. Чакаше. Продължаваше да чака...

Не казах нито дума, не го поканих, въпреки че част от мен копнееше да го направи. Поне този път помислих, преди да действам. Може би щях да съжалявам. Макар да бях достатъчно смела и безразсъдна, когато си играех с убиеца и се опълчвах на властите и ФБР, не притежавах достатъчно дързост, за да предприема тази крачка.

Тъглчето на устата на Ландри се изви нагоре, сякаш бе успял да проникне в мислите ми.

— Ще карам след теб, докато си стигнеш до вас — реши той. — Искам да съм сигурен, че Ван Занд не те причаква.

Извърнах поглед и кимнах.

— Благодаря.

Страхувах се да го погледна, страхувах се, че ако отворя уста, ще го покана да прекара нощта при мен.

Обърнах му гръб и се качих в колата. Сега ме беше страх много повече, отколкото сутринта, когато си мислех, че ще ми се наложи да наръгам човек, за да спася живота си.

Пътувах безпроблемно до имението на Шон. Голямата къща тънеше в мрак. Блестеше единствено лампата в апартамента на Ирина, разположен над конюшнията. Ван Занд не ме чакаше.

Ландри влезе в къщата и се огледа. След това, като истински джентълмен, пристъпи към вратата и зачака да кажа нещо.

Аз пристъпвах нервно от крак на крак, ухапах нокътя си, сетне скръстих ръце.

— Аз... виж... бих те поканила да останеш, но точно сега с това отвличане...

— Разбирам — отвърна той, докато ме наблюдаваше. Погледът му бе настойчив, а очите потъмнели. — Някой друг път.

Дори да знаех какво да отвърна на тези думи, не успях да го изрека. След това той си тръгна.

Заклучих вратата и загасих лампите, влязох в спалнята и се съблякох. Взех душ и измих мириса на цигари от косата си. След като се избърсах, останах дълго пред огледалото, оглеждах тялото си,

оглеждах и лицето, опитвах се да преценя кого виждам, каква съм станала.

За пръв път от две години насам, се чувствах жена. Гледах се и виждах жена, не призрак, не маска, не празната черупка, която ненавиждах.

Проследявах с очи белезите, където асфалтът бе смъкнал кожата и на нейно място се бе образувала нова. Питам се каква ли ще бъде реакцията на Ландри, ако го допусна да види пораженията. Не ми беше приятно да се чувствам уязвима пред него. Искаше ми се да вярвам, че ще погледне тялото ми, без да остане шокиран, че няма да каже и дума.

Фактът, че изобщо се замислях за тези неща, ми се стори невероятен, но в същото време ми даде надежда. Вдъхна ми нова смелост и жажда за живот.

Жажда за живот. Надежда... Тъкмо това не исках. Въпреки това се нуждаех от надеждата. Исках я заради Ерин, заради Моли... заради мен самата.

Може би, помислих си аз, може би наказанието ми е свършило и ако продължа да упорствам, то ще се превърне в разрушителна мания.

Влязох в спалнята, отворих чекмеджето на нощното шкафче и извадих болкоуспокояващите. Обзета от страх и трепет, отнесох хапчетата в банята и ги пръснах на плата. Преброих ги едно по едно, както правех почти всяка вечер през последните две години. След това ги пуснах отново едно по едно в тоалетната и дръпнах водата.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

ПЪРВА СЦЕНА

ПЪРВИ КАДЪР НА ФОКУС

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО: КЪСНА ВЕЧЕР — КРАЙНИТЕ МЕСТА НА ПАРКИНГ НА ТЪРГОВСКИ ЦЕНТЪР

Паркингът е почти празен. Няколко редици коли са спрели пред денонощния супермаркет. Останалите магазини са затворени.

Момичето тича към светлината на супермаркета. Краката ѝ са слаби и уморени. Плаче. Косата ѝ е мръсна и рошава. По лицето ѝ се виждат синини. Ръцете са набраздени с червени белези.

Забелязва патрулна кола на управлението от Палм Бийч и с клатушкане хуква към нея. Опитва се да извика за помощ, ала гърлото ѝ е пресъхнало и не излиза никакъв звук. На няколко метра от колата, тя се спъва и пада на колене.

Момичето:

— Помощ! Помогнете ми! Моля ви...

Знае, че полицаите не могат да чуят шепота ѝ. Оставай съвсем малко, но силите не ѝ достигат, за да продължи.

Лежи на асфалта и хлипа. Полицаят я забелязва и слиза от колата.

Полицаят:

— Госпожице? Госпожице? Добре ли сте?

Момичето го поглежда и се разплаква от облекчение.

Полицаят коленичи до нея. Провиква се към колегата си.

Полицаят:

— Ригър! Викни линейка! (Обръща се към момичето)
Госпожице? Можете ли да говорите? Как се казвате?

Момичето:

— Ерин. Ерин Сийбрайт.

ЕКРАНЪТ УГАСВА.

40.

— В какво състояние е? — попита Ландри, когато влезе в спешното отделение на болница „Палм Уест“. Полицаят, докарал Ерин, подтичваше след него.

— Някой я е пребил, но иначе е в съзнание и говори.

— Има ли следи от сексуално насилие?

— Лекарят я преглежда в момента.

— Къде я открихте?

— Дватамата с Ригър бяхме на паркинга пред „Пъбликс“. Тя изскочи изневиделица.

— Каза ли как се е добрала дотам?

— Не. В истерия е, не спира да плаче, нали знаете.

— Забелязахте ли други хора наоколо? Някакви автомобили?

— Не. В момента две други патрулки обикалят района, да не би да изникне нещо необичайно.

Ландри почука на вратата на кабинета за прегледи и щом сестрата надникна навън, ѝ показа значката си.

— Почти приключихме — обясни тя.

— И как е.

— Още не може да се каже със сигурност.

Той кимна и отстъпи назад, а след това извади мобилния телефон от джоба си. Дугън бе отишъл лично да уведоми семейство Сийбрайт. Уайс щеше да се появи всеки момент.

Набра телефона на Елена и зачака тя да се обади. Опита се да си я представи в леглото. Все още усещаше вкуса на устните ѝ.

— Ало? — Гласът ѝ прозвуча уморено и предпазливо.

— Естес? Ландри е. Будна ли си?

— Да.

— Ерин Сийбрайт е в спешното отделение на „Палм Уест“. Или похитителите са я пуснали, или тя е успяла да избяга. Още не знам какво е станало.

— Господи! Ти видя ли я? Говори ли с нея?

— Не. В момента проверяват дали е изнасилена.

— Добре че поне е жива. Съобщиха ли на семейството ѝ?

— Лейтенант Дугън е при тях. Сигурно ще дойдат в най-скоро време. Виж — каза той, когато забеляза, че Уайс се оглежда на рецепцията. — Трябва да вървя.

— Добре. Ландри...

— Да.

— Благодаря ти, че ми събщи.

— Случаят си беше твой — каза той и заципа телефона на кръста си, без да сваля очи от Уайс.

— Дугън ли беше? — любопитства Уайс.

— Той е при семейството.

— Ти вече говори ли с момичето?

Преди Ландри да успее да отговори, лекарката излезе от стаята за прегледи и се огледа. Ландри ѝ показа значката си.

— Детективи Ландри и Уайс — представи той и двамата. — Тя как е?

— Сами можете да си представите, че не е на себе си. — Беше дребна пакистанка с очила, които уголемяваха очите ѝ поне три пъти. — Има множество дребни рани, охлузвания, контузии, въпреки че няма нищо счупено. Струва ми се, че е бита или с някакъв кабел, или с камшик.

— Следи от изнасилване има ли?

— Вагинални натъртвания. Синини по бедрата. Няма сперма.

Също като Джил Морон, помисли си Ландри. Надяваше се да открият източник на нещо, което да им даде ДНК-то на похитителя, може би косми.

— Тя каза ли нещо?

— Само че е бита. Била уплашена. Непрекъснато повтаря, че не може да повярва, че той би извършил подобно нещо.

— Спомена ли някое име? — попита Уайс.

Лекарят поклати глава.

— Може ли да поговорим с нея?

— В момента съм ѝ дала слабо успокоително, но ще може да отговори на въпросите ви.

— Благодаря ви, докторе.

Ерин Сийбрайт приличаше на избягала статистка от филм на ужасите. Русата ѝ коса бе сплетена и рошава. Лицето ѝ бе в синини, устната — разцепена. Когато Ландри и Уайс влязоха в стаята, тя ги погледна с огромни ужасени очи.

Ландри веднага позна изражението. Беше работил две години в отдел „Сексуално насилие“. Бързо откри, че няма да издържи. Просто не успяваше да потисне гнева си, когато се изправеше очи в очи с извършителите.

— Ерин? Аз съм детектив Ландри. Това е детектив Уайс — представи се тихо Ландри и дръпна стол до леглото. — Много се радвам да те видя. Да знаеш колко хора се опитваха да те открият.

— Той защо просто не плати? — попита тя удивена. В ръка държеше пластмасова бутилка вода и нервно се въртеше, сякаш по този начин се опитваше да намери спокойствие. — От тях не се искаше нищо друго. Те му звъняха непрекъснато, изпращаха касетите. Защо просто не направи каквото искаха?

— За втория си баща ли говориш?

По бузите ѝ рукнаха сълзи.

— Толкова много ли ме мрази?

— Ерин! Трябва да ти зададем няколко въпроса за случилото си — помоли Ландри. — Може ли да поговорим сега? Искаме да заловим хората, които са ти причинили това. Колкото по-бързо ни разкажеш, толкова по-бързо ще приключим. Разбираш ли?

Тя не отговори. Нито веднъж не срещна погледа му. Ландри знаеше, че тя не иска да е жертва. Не искаше всичко това да е истина. Не искаше да ѝ се налага да отговаря на въпроси за преживяното. Беше гневна, чувстваше се неловко, срамуваше се. Беше работа на Ландри да измъкне от нея всичко, което знаеше.

— Можеш ли да ни кажеш кой ти причини това, Ерин? — попита той.

Тя се загледа право пред себе си и устната ѝ потрепери. Вратата се отвори и тя се разплака още по-силно.

— Той — заяви тя и изгледа озлобено Брус Сийбрайт. — Ти ми причини това! Гаден кучи син!

Изправи се на леглото и запокити бутилката по него. Водата плисна навсякъде, когато Брус Сийбрайт вдигна ръце, за да отбие полетялата към главата му бутилка.

Кристъл се разписка и хукна към леглото.

— Ерин! Господи! Милинката ми!

Ландри стана, когато жената се опита да се хвърли на леглото. Ерин се сви на топка при горната табла, дръпна се от майка си и я погледна с болка, гняв и отвращение.

— Махай се от мен! — извика тя. — Ти вечно се съюзяваше с него. Никога не си се интересувала от мен!

— Милинка, не е вярно! — изплака Кристъл.

— Вярно е! Защо не го накара да ми помогне? Ти изобщо направи ли нещо?

Кристъл хлипаше, посягаше към дъщеря си, без да я докосва, сякаш едната от тях бе затворена зад някакво силово поле.

— Извинявай! Извинявай!

— Вън! — изкрещя Ерин. — Махайте се! И двамата!

Охранител от болницата се показа в коридора. Ландри хвана Кристъл за ръцете и я поведе към вратата.

Уайс изви очи и измърмори.

— Колко е хубаво, когато семейството се събере отново.

41.

Моли ми се обади непосредствено след Ландри. Вече се обличах. Казах ѝ, че ще отида в болницата, въпреки че ми беше пределно ясно, че няма да ме допуснат до стаята на Ерин. Ако Брус Сийбрайт ме забележеше, щяха да ме изхвърлят от сградата. Ако беше задействал когото трябва и си беше издействал ограничителна заповед в неделя вечерта, като нищо щях да пренощувам зад решетките. Бях предупредена.

Дори да беше така, не се поколебах дори за миг дали да отида.

Когато влязох в чакалнята, Моли се втурна към мен. Беше пребледняла от страх, а очите ѝ горяха от вълнение. От една страна бе облекчена, че сестра ѝ е жива, ала от друга се боеше какво може да ѝ се е случило, докато е била в болницата.

— Не мога да повярвам, че Брус ти е позволил да дойдеш — казах аз.

— Не ми е позволил. Дойдох с мама, с нейната кола. Двамата се карат.

— Браво на майка ти — измърморих аз и я поведох към канапетата в чакалнята. — Защо се карат?

— Мама обвинява Брус, защото Ерин е била наранена. Брус все повтаря, че е направил онова, което е сметнал за най-добро.

Най-доброто за него самия.

— Ти ще поговориш ли с нея? — попита Моли.

— Не разчитай да ме допуснат лесно.

— Ами мен?

Горкото дете! В очите ѝ се таеше надежда, а в същото време изпитваше ужас, че няма да ѝ позволят. В цялата тази каша не можеше да разчита на друг, освен на мен. Представяше си, че голямата ѝ сестра, която обича толкова много, е всичко, което е останало от семейството ѝ. Друг бе въпросът доколко сегашната Ерин щеше да прилича на Ерин отпреди една седмица. След всичко, което бях научила за момичето през последните няколко дни, бях убедена, че

вярата на Моли в сестра ѝ е била просто един мираж още преди отвличането.

Спомням си, че си помислих още първия ден, когато Моли дойде при мен, че малката Сийбрайт скоро ще научи, че животът е пълен с разочарования. Спомням си как си казах, че ще ѝ се наложи да научи уроците, с които всички се сблъскват рано или късно, че ще бъде предадена от човек, когато обича, на когото има доверие.

Прииска ми се да притежавах силата да я защитя от всичко това. Можех единствено да се постарая да не бъда следващият човек, който да я разочарова. Тя бе дошла при мен, когато никой друг не се интересуваше от нея и бе заложила на една непредсказуема личност, както казваше Ландри.

— Не знам, Моли — отвърнах аз и я докоснах по главата. — Най-вероятно няма да я видиш тази вечер. Може би чак след ден-два.

— Мислиш ли, че са я изнасилили? — продължи да пита тя.

— Възможно е. Лекарката я е прегледала и е взела проби...

— Изследване за изнасилване — прекъсна ме тя. — Знам за какво става въпрос. Нали гледам „Новите детективи“. Ако е била изнасилена, ще се опитат да сравнят пробата с ДНК-то на заподозрените. Няма да се получи само ако той е бил много внимателен и е ползвал презерватив, а след това я е накарал да вземе душ. Тогава няма да намерят нищо.

— Нали Ерин е вече тук — отвърнах аз. — В момента това е най-важното. Може би тя ще успее да посочи похитителите. Дори да не успее, пак ще ги хванем, Моли. Нали ме нае да свърша работата. Няма да се откажа, докато не приключи всичко. А то няма да приключи, докато аз не преценя.

По това време думите ми звучаха много добре, ала щеше да настъпи момент, когато щях съжалявам, че съм ги изрекла.

— Елена? — Моли вдигна към мен сериозното си лице. — Още ме е страх. Нищо че Ерин се върна. Мен продължава да ме е страх.

— Знам.

Прегърнах я през раменете и тя облегна глава на мен. Това бе един от онези кратки моменти, които остават завинаги в спомените ти. Някой се бе обърнал към мен за утеха и аз бях успяла да му я дам.

Отнякъде в спешното се разнесе трясък, последван от писък и още много викове. Погледнах по коридора зад канапето, на което

седяхме двете с Моли и забелязах Брус Сийбрайт да излиза заднешком, слисан и объркан. След него излезе Ландри, повел хлипащата, изпаднала в истерия Кристъл.

— Ще разбере каквото мога — обърнах се към Моли. Знаех, че е крайно време да изчезна нанякъде. — Обади ми се на сутринта.

Тя кимна.

Минах покрай рецепцията и се скрих в дамската тоалетна, защото бях сигурна, че Кристъл ще се появи в най-скоро време. Тя нахълта след половин минута, разплакана, по лицето ѝ бе потекъл аркансил на черни струйки, червилото ѝ без размазано около устата.

Изпитах съжаление към нея. В някои отношения Кристъл бе по-голямо дете от Моли. Цял живот бе мечтала да има уважаван съпруг, красив дом и всичко останало. Никога не си бе представяла, че животът като на кукла Барби ще бъде осеян с капаните на бедността. Сигурна съм, че никога не ѝ бе хрумвало, че неподходящият избор на мъж пресичаше всички социални и икономически граници.

Тя се облегна на мивките и се наведе, лицето ѝ разкривено от мъка.

— Кристъл? Мога ли да помогна? — попитах аз, въпреки че знаех, че не мога.

Тя ме погледна, избърса първо сълзите, а след това и носа си с ръка.

— Какво правиш тук?

— Моли ми се обади. Знам, че са открили Ерин.

— Тя ме мрази. Мрази ме, а аз нямам право да я обвинявам — призна жената. Погледна се в огледалото и заговори на отражението си: — Всичко е съсипано. Всичко!

— Върна си детето.

Кристъл поклати глава.

— Не. Всичко е съсипано. Какво ще правя?

Аз лично бих завлякла Брус на часа в съда, за да се разведе с него, но истината е, че съм от огорчените отмъстителни жени.

— Тя обвинява Брус — продължи Кристъл.

— А ти не го ли обвиняваш?

— Обвинявам го — прошепна тя. — Истината е, че вината е моя. Всичко стана по моя вина.

— Кристъл, на мен не ми влиза в работата как подреждаш живота си — отвърнах аз. — А и ти едва ли би ме послушала, но въпреки това ще ти кажа каквото мисля. Дори всичко да е станало по твоя вина, дори цял живот да си правила погрешни избори, животът не е свършил, животът на Ерин също не е приключил, както и животът на Моли. Все още имаш време да оправиш нещата. Ти не ме познаваш — продължих аз, — затова нямаш представа, че пред теб стои експерт по съсипването на собствения му живот. Съвсем наскоро открих, че всеки ден се появяват нови шансове. И при теб ще стане така.

На това му се казва безплатна психотерапия в дамската тоалетна. Чувствах се така, сякаш трябваше да ѝ предложа ленена кърпа за ръце и да се надявам на излизане да се сети да ми остави бакшиш в кошничката пред вратата на тоалетната.

Влезе едра жена в алена хавайска роба муму и ни изгледа презрително, все едно че се бяхме пъхнали в тоалетната, за да се отдадем на лесбийски удоволствия. Аз я погледнах с не по-малко презрение, а тя се обърна и се скри в една от кабинките.

Излязох в коридора. Брус Сийбрайт бе в чакалнята близо до изхода и се караше за нещо с детектив Уайс и лейтенант Дугън. Ландри не се виждаше. Запитах се дали някой се е сетил да уведоми Армеджиън, че Ерин е избягала. Той щеше да иска да я разпита с надеждата момичето да посочи Ван Занд като един от похитителите.

Май не ми оставаше друго, освен да чакам, докато враждебно настроените елементи се разкарат. Щях да постоя на паркинга и да наблюдавам колата на Ландри. Ако имаше как да остана насаме с него за момент, щях да се възползвам.

Обърнах се и влязох в коридора, за да открия машината, която правеше изключително гадно кафе.

Лекарката даде на Ерин Сийбрайт по-силно успокоително. Ерин се сопна на жената да я остави намира. Крехкото цвете вече наостряше бодли, каза си Ландри. Той чакаше в ъгъла и не се обаждаше, докато наблюдаваше как момичето нарежда на жената да изчезва от стаята. След това се обърна и го погледна.

— Искам всичко това да свърши — заяви тя. — Просто искам да си легна и когато се събудя, да е вече минало.

— Няма да е толкова лесно, Ерин — обясни той, пристъпи напред и седна. — Ще бъда напълно откровен с теб. Половината трудности вече минаха. Боже, иска ти се никога да не се беше случвало, нали? И с мен е така. Само че сега трябва да ни помогнеш да заловим виновниците, за да не причинят същото на някой друг. Знам, че имаш по-малка сестра, Моли. Знам, че не би искала с нея да се случи същото, което се случи с теб.

— Моли... — Тя произнесе името на сестра си и за момент затвори очи.

— Моли е страхотно хлапе — каза Ландри. — Най-съкровеното ѝ желание още от самото начало бе ти да се върнеш.

Момичето попи подпухналите си очи с хартиена салфетка, пое си дъх на пресекулки и се подготви да разказва.

— Знаеш ли кой ти причини това, Ерин? — попита Ландри.

— Бяха с маски — отвърна тя. — Така и не видях лицата им.

— Въпреки това са говорили с теб. Чула си гласовете им. Може би си разпознала някой от тях по жестовете, нещо характерно.

Тя не каза нито да, нито не. Седеше притихнала, впила очи в стиснатите си в скута ръце.

Ландри чакаше.

— Струва ми се, че знам кой е единият — заяви тихо тя.

Нови сълзи напълниха очите ѝ, предизвикани от разочарование, тъга и болка.

Докосна челото си с ръка и се опита да скрие очи. Опитваше се да скрие истината.

— Дон — прошепна тя най-сетне. — Дон Джейд.

42.

Уайс излезе пръв от болницата и хукна към колата си. Докато профучаваше покрай мен, забелязах, че говори по мобилния си телефон. Нещо ставаше.

Десет минути по-късно, пристигна Армеджиън, влезе в болницата, а минута по-късно излезе с Дугън. Застанаха на тротоара, Армеджиън бе ядосан и развълнуван. Гласовете им ставаха ту по-силни, ту притихваха. Бях оставила прозорците отворени и разговорът долиташе до мен. Армеджиън се оплакваше, че са го изолирали, че не са му съобщили своевременно какво става. Дрън-дрън-дрън. Дугън не се церемони много с него. Не бил секретарка на ФБР, трябвало да престане, защото работели за една и съща кауза и тям подобни.

Качиха се в немаркираните си автомобили и потеглиха.

Слязох от колата и се върнах в спешното. Минах по коридора към стаята за прегледи, където бе Ерин. Ландри излезе с огромен кафяв плик за събиране на доказателствен материал. Вътре бяха дрехите на Ерин, които щяха да бъдат изпратени в лабораторията, за да ги проверят за ДНК.

— Какво става? — попитах аз и побързах да го настигна.

— Ерин твърди, че Джейд е един от похитителите.

— Сигурна ли е? — попитах аз, неспособна да повярвам. — Видяла ли го е?

— Твърди, че били с маски, но мисли, че е бил той.

— Как така? Защо е решила, че е той? По гласа ли го е познала?

Някоя татуировка ли е забелязала? Какво има?

— Нямам време за това, Елена — отвърна той нетърпеливо.

— Уайс отиде с полицаите да го прибере. Трябва да се върна в управлението.

— Тя каза ли нещо за Ван Занд?

— Не.

— Кой друг е бил с тях?

— Не каза. Нещата все още не са ясни. Само че смятаме да пипнем Джейд, преди да се изнесе нанякъде. Ако знае, че тя се е измъкнала, значи ще побърза да се покрие. Ако успеем да го заловим веднага, ще го притиснем да издаде партньора си.

Вратите се отвориха и ние излязохме навън. Упътихме се към колата на Ландри. Исках всичко да приключи и времето да спре в този момент, за да помисля, преди още нещо да се е случило. Развоят на събитията правеше рязък ляв завой, а аз нямаше да успея да го взема. Ландри обаче нямаше намерение да чака.

— Къде са я намерили? — попитах аз. — Как е успяла да се измъкне?

— По-късно — отвърна Ландри и се качи в автомобила си.

— Ама...

Запали и аз трябваше да отскоча, когато той даде газ и излетя от паркинга.

Стоях като глупачка, наблюдавах го как се отдалечава и се опитвах да открия смисъл в случилото се досега. Нямаше логика Джейд да поеме риска с едно отвличане. Да не говорим, че не беше от хората, които биха го направили. Джейд в никакъв случай не бе от онези, които бяха готови на съвместна работа.

Ландри бе набелязал Джейд за заподозрян, ала уликите му бяха само косвени. Имаше интерес Джейд да бъде заподозрян.

Исках да разбера какво е казала Ерин. Исках да чуя всичко от нея. Исках да чуя отговорите ѝ и сама да си направя изводи въз основа на всичко, което бях научила за хората, замесени в тази каша.

Линейка с пусната сирена се отправи към болницата, спря с изсвирване на гуми пред входа и хора от персонала изскочиха, за да поемат пациентката. Едра жена надаваше диви писъци, докато я сваляха на носилка и призоваваше Господ, а от счупения ѝ ляв крак бликаше като гейзер артериална кръв. Някой се провикна, че друга линейка кара втора пострадала.

Вмъкнах се обратно в болницата и се смесих с множеството, докато лекари и сестри откарваха жената към травматологията. Хората от персонала подтичваха. Насочих се право към стаята на Ерин и влязох.

Леглото беше празно. Ерин вече бе прехвърлена в някоя от стаите. Тук все още не бе почистено. Имаше метален поднос с

инструменти и окървавени топки памук. В малката мивка бе оставен спекулум, забравен след прегледа за изнасилване.

Разбрах, че купонът е свършил, а мен никой не ме бе поканил. Ландри бе взел дрехите на Ерин и резултатите от прегледа за изнасилване. Нямах да открия нищо тук.

Въздъгнах и отстъпих. Разсеяният ми поглед попадна на пода. Тънка гривна бе паднала под масата. Наведох се и я взех. Беше сребърна, отделните сегменти оформени като подкови, всяка свързана със следващата. Бяха закачени няколко дребни талисмана — конска глава и буквата „Е“.

Точно каквото би отивало на една тийнейджърка, почитателка на конете. Зачудих се дали ѝ е подарена от някого. Дали той е мъж и дали въпросният мъж не я е предал по най-ужасния начин.

Вратата се отвори със замах и аз се обърнах към влезлия полицай.

— Къде са откарали племенницата ми? — попитах аз. — Ерин Сийбрайт.

— На четвъртия етаж, госпожо.

— Ще я пазят ли? — попитах аз. — Ами ако някой от похитителите се върне...

— Пред стаята ѝ има колега на пост. Не се тревожете, госпожо. Сега е в безопасност.

— Това е истинско облекчение — отвърнах аз без следа от ентузиазъм. — Благодаря ви.

Той задържа вратата, за да изляза. Тръгнах си разочарована. Нямах да успея да се добера до Ерин. Не можех да се добера и до Джейд. Нямах представа къде се крие Ван Занд. Беше три след полунощ и аз отново бях изолирана от случая.

Пъхнах гривната в джоба си и тръгнах към къщи, за да поспя.

43.

— Какво ще кажете, господин Джейд?

Ландри постави снимките една до друга на масата пред Дон Джейд, Джейд яхнал кон, се усмихваше към обектива. Джейд — застанал до пъстра ограда на арената, с бричове и ботуши, обърнат в профил. Джейд на друг кон прескача препятствие. Джейд прегърнал Ерин, лицето ѝ надраскано с химикалка от злобната Джил Морон.

— Няма какво да кажа.

Ландри посегна и обърна последната снимка със сръчността на крупие на блекджек, обръщащо асо.

— Преди някой да я надраска, е пишело: „На Ерин. С любов, Дон“. Нещо да кажете?

— Не съм го писал аз.

— Можем да повикаме експерт графолог, за да провери.

— Изобщо не започвайте битка с мен, господин следовател — намеси се Бърт Шапиро. Говореше така, сякаш умираше от отегчение. На Ландри му се прииска да се случи тъкмо това. — Разполагам с потезки оръжия от вашите.

Бърт Шапиро не бе нищо повече от един ходещ и говорещ изрод, облечен в скъпарски маркови дрехи.

Ландри погледна адвокатата изпод вежди.

— Каква е връзката ви с тези хора, господин адвокат?

— Според мен отговорът е очевиден, ала не бива да забравям, че си имам работа с шерифската служба — отвърна Шапиро, без да крие, че се забавлява. Дребен мазник! — Аз съм адвокат на господин Джейд.

— Това май го разбрах. Освен това сте и адвокат на Ван Занд.

— Да.

— И кой още сте прикътали в змийското гнезденце? Трей Хюс, може би?

— Списъкът на клиентите ми е поверителен.

— Просто се опитвах да ви спестя време — отвърна Ландри. — Хюс ще бъде следващият, за да поговорим с него за господин Джейд.

Така че, ако и той е в контингента ви, просто ще се наложи да почакате в компанията на нас, тъпаците от шерифската служба цял ден. Наслаждавайте се на гостоприемството ни и на лошото кафе.

Шапиро се намръщи.

— Имате ли някакво законно основание да задържате господин Джейд тук, детектив?

Ландри огледа стаята също като Шапиро преди малко.

— Според мен отговорът е ясен от мига, в който господин Джейд му бяха прочетени правата. Обвинен е в отвлечането на Ерин Сийбрайт.

Джейд блъсна стола назад и скочи.

— Това е нелепо! Никого не съм отвлечал.

— С какви доказателства разполагате, за да подкрепите обвинението, детектив? — попита Шапиро. — Преди да ми отговорите, нека изтъкна, че не е незаконно запален почитател или подчинен да ви снима.

Ландри погледна Джейд и остави тишината да натече.

— Не, но е незаконно една млада жена да бъде държана против волята ѝ, да бъде вързана за легло и бита с камшик.

Джейд избухна:

— Това е нелепо!

Ландри се наслаждаваше на всяка секунда. Хитрата лисица беше притисната в ъгъла. Ето че и той можел да проявява чувства.

— На Ерин не ѝ е било никак смешно. Твърди, че вие сте замислил всичко.

— Защо ѝ е да разправя такива неща? — попита Джейд. — Винаги съм бил мил и любезен с това момиче.

Ландри сви рамене, за да го ядоса още повече.

— Може би защото сте я тормозили, обиждали, изнасилили сте я...

— Не съм направил подобно нещо!

Шапиро положи длан върху ръката на клиента си.

— Седни, Дон. Очевидно момичето е допуснало грешка — обърна се той към Ландри. — Ако е била измъчвана, както твърдите, един господ знае какво са ѝ внушили похитителите. Може да са я убедили в какво ли не. Може да са я държали упоена...

— Защо го казвате? — попита Ландри.

— Защото е повече от очевидно, че момичето не е на себе си, след като си мисли, че Дон има нещо общо с тази работа.

— Да, някой определено не е разбрал — заяви Ландри. — Когато говорихме за последен път, господин Джейд отрече да има нещо общо с Ерин Сийбрайт, освен колегиални отношения. Може би той разбира по друг начин значението на словосъчетанието „колегиални отношения“. По принцип тези отношения не включват секс между работодател и служител.

Джейд изпъшка.

— Вече ви казах, че никога не съм правил секс с Ерин.

Ландри се престори, че не чува. Той побутваше снимките на масата.

— Тези снимки ги намерихме днес сутринта — в неделя сутринта — в апартамента, където са живели Джил Морон — жертва на убийство и сексуално насилие — и Ерин Сийбрайт — жертва на отвличане и сексуално насилие. Джил Морон е видяна за последно, когато сте се карали, а вие сам признахте, че сте последният, който е виждал Ерин, преди да изчезне.

— Тя дойде да ми съобщи, че напуска — каза Джейд. — Нямах представа, че е изчезнала, преди вие да ми кажете.

— Дон, отношенията със служителите май не са силната ви страна? Ерин иска да напусне, затова я връзвате за леглото. Джил ви разочарова, затова я натъпквате в ямата с лайната и тя се задушаваша...

— Господи! — възкликна Джейд, без да спира да крачи напред-назад. — Кой би повярвал, че съм способен на такива неща?

— Същите хора, които са убедени, че сте пуснали ток на коня, за да приберете застраховката.

— Не съм правил подобно нещо.

— Ерин е знаела, Джил също е знаела. Едната е мъртва, а другата има страхотен късмет, че е все още жива.

— Това са предположения — намеси се Шапиро. — Нямаме никакво доказателство в подкрепа на твърденията си.

Ландри не му обърна никакво внимание.

— Къде беше миналата неделя, Дон? Късно следобед в неделя, някъде към шест?

Шапиро погледна предупредително клиента си.

— Не отговаряй на този въпрос, Дон.

— Сам ще се сетя — отвърна Ландри. — С вашата приятелка госпожа Атуд, която притежава невероятната способност да бъде на две места едновременно.

Джейд сведе поглед.

— Не знам за какво намекувате.

— Каза ми, че си бил заедно с госпожа Атуд в четвъртък вечерта, когато конете на Майкъл Бърн са били пуснати, а една жена е била нападната на не повече от тридесет метра от конюшната ти.

Шапиро вдигна пръст.

— Нито дума, Дон.

Ландри продължи.

— Същата вечер госпожа Атуд е видяна на благотворителния бал в Палм Бийч. Да не би да си въобразяваш, че ще приемем думите ти за чиста монета, без да проверим, Дон? Или пък думите на дамата?

— Видяхме се, след като тя приключи.

— Дон, недей...

— Ясно — кимна Ландри. — Значи говорите за времето, когато тя е била с приятели в „О’Бар“?

Джейд се отпусна на стола и потри слепоочия.

— Не помня кое време беше...

— Щеше да е по-разумно да приемеш алибито на Джил за четвъртък — отбеляза Ландри. — Тя беше готова да излъже заради теб всяка вероятност си е била у дома по това време.

Шапиро се бе надигнал от мястото си, за да спре клиента.

— Господин Джейд няма какво повече да ви каже по този въпрос. Приключихме.

Ландри погледна адвоката.

— Клиентът ви, господин Шапиро, все още може да си помогне. Не ме разбирайте погрешно. Добре се е накиснал, но все още има възможност да излезе чист от тази история. Партньорът му е на свобода. Може би Дон не е човекът с камшика. Може цялата идея да е била на другия. Дон може да се спаси, като ни каже името му.

Джейд затвори очи за момент, пое си дълбоко въздух и се стегна.

— Опитвам се да ви съдействам, детектив Ландри — обясни той. Личеше, че се мъчи да запази спокойствие. — Не знам нищо за отвличането. Защо ми е да рискувам с такова нещо?

— За пари.

— Изкарвам достатъчно. Ще бъде още по-добре, когато започна работа в новата конюшня на Треј Хюс. Не ми трябват пари.

Ландри сви рамене.

— Може да сте някой ненормалник. Навремето познавах един, който уби жена и ѝ отрязва езика, за да види колко е дълъг.

— Това е отвратително.

— Да, така е, но аз се сблъсквам непрекъснато с такива неща — обясни Ландри. — Ще ви кажа как виждам аз нещата: едно момиче изчезва безследно, друго е мъртво, един кон е убит, за да се вземат парите от застраховката. Всичко се върти около вас, господин Джейд.

— Няма никаква логика — настоя Джейд. — Щях да изкарам добри пари при продажбата на Ярка звезда...

— Ако успеете да го продадете. Разбирам, че е имало проблеми.

— Накрая все някой щеше да го купи. Междувременно, аз си прибирах таксата като треньор всеки месец.

— И за новия кон, който ще го замести, също ще продължите да прибирате таксата, нали?

— На Треј Хюс не му се налага да чака да продаде единия кон, за да купи друг.

— Истина е. Само че с течение на годините богатите стават все по-алчни и по-нетърпеливи. А вас ви е очаквала голяма комисионна за новия кон, нали?

Джейд въздъхна и затвори очи за момент, докато се опитваше да се овладее.

— Имах намерение сътрудничеството ми с Треј Хюс да е дълго и успешно. Той ще купува и продава много коне. Аз ще изкарвам комисионна от всеки един. Така е в нашия бизнес. Защо ми е да рискувам като отвличам момичето? Този риск надвишава многократно възможната печалба.

— Ако от друга страна спазвам закона — продължи той, — ще се преместя в нова конюшня, където ще мога да тренирам конете на хора, готови да платят много. Виждате ли, детектив Ландри, просто няма в какво да ме обвините.

— Не е точно така, Дон — отвърна натъжен Ландри.

Джейд погледна Шапиро.

— И в какво ще го обвиниш, Ландри? — попита Шапиро.

— Разполагам със записи от обажданията на похитителите в дома на семейство Сийбрайт, направени от мобилен телефон с карта, купен преди две седмици от Дон Джейд.

Джейд не откъсваше очи от него.

— Какви ги говорите?

— Разполагате ли със свидетел, който може да посочи господин Джейд като купувач? — попита Шапиро.

— Не съм купувал никакъв телефон — заяви Джейд и се обърна отново към адвокатата си.

Ландри не откъсваше очи от Джейд.

— Освен това разполагаме с показанията на Ерин Сийбрайт, пребитата, наранена и уплашена до смърт. А тя твърди, че ти си виновен. Какво повече ми трябва, Дон?

Джейд се обърна настрани и поклати глава.

— Нямам нищо общо с тази работа.

— Станал си алчен — продължи Ландри. — Ако си искал да я премахнеш, защото е била наясно какво е станало с Ярка звезда, трябвало е просто да я убиеш и да хвърлиш тялото в канала. Когато си я отвлякъл, нещата са тръгнали на зло. Хората са непредсказуеми. Може би дори си написал сценарий, ала не всеки следва указанията ти като момичето, вързано за леглото.

Джейд не отговори.

— Притежавате ли имоти в района на Уелингтън, господин Джейд?

— Това може да се провери в архивите — отговори вместо него Шапиро.

— Освен ако имотът не е закупен съвместно с друг, или от трето лице — изтъкна Ландри. — Ще ни кажете ли или трябва сами да ровим? Или да попитам госпожица Монтгомъри, която се грижи за „нещата“ ви.

— Не разбирам каква е връзката — намеси се отново Шапиро.

Ландри не му обърна никакво внимание, цялото му внимание бе насочено към Джейд, за да хване дори най-малката промяна в изражението му.

— Имаш ли нещо общо с Брус Сийбрайт и „Грифин Дивелъпмънт“?

— Знам, че „Грифин Дивелъпмънт“ се занимава с Феърфийлдс, където строят конюшните на Треј Хюс.

— А ти лично имаш ли нещо общо с тях?

— Случвало се е веднъж или два пъти да разговарям с хора от офиса им.

— А с Брус Сийбрайт?

— Не си спомням.

— Как постъпи на работа Ерин Сийбрайт? — попита Ландри.

— Треј знаеше, че ми трябва коняр, и ми каза за Ерин.

— Откога работиш с господин Хюс?

— Познаваме се отдавна. Миналата година прехвърли конете си при мен.

— Скоро след смъртта на майка му ли стана?

— Стига! — отсече Шапиро. — Ако сте решил да ходите на риболов, детектив Ландри, предлагам да си наемете яхта. Ставай, Дон.

Ландри ги остави да стигнат до вратата и заговори едва когато Шапиро посегна към бравата.

— Притежавам яхта, господин адвокат — заяви той. — А когато ми падне някоя едра риба, първо я изтеглям, след това я обезкостявам и накрая я пържа. Никак не ме интересува кои са й приятели, нито пък колко време ще ми отнеме.

— Браво — похвали го Шапиро и отвори вратата.

Дугън стоеше отпред заедно с Армеджиън и заместник областния прокурор.

— Вие, господин Шапиро, сте свободен да си вървите — разреши Дугън. — Клиентът ви обаче ще трябва да се порадва на гостоприемството ни. Утре ще бъде определена гаранцията.

44.

— Той предложи да се срещнем на задния вход — обясняваше тихо тя, свела очи.

Ландри бе спал на една кушетка в управлението и се бе върнал в болницата рано сутринта, за да чака събуждането на Ерин Сийбрайт. Джейд щеше да бъде призован пред съда малко по-късно днес. Ландри искаше областният прокурор да разполага с всички възможни факти, за да задържи Джейд в ареста.

— Хората клюкарстват, особено за Дон — обясни Ерин. — Той казваше, че не искал да започнат да говорят и за нас. Разбирах го. Струваше ми се вълнуващо, невероятно. Щяхме да имаме тайна връзка. Колко съм била жалка...

— Преди това правили ли сте секс? — попита Ландри.

Стараяше се да говори съвсем спокойно. Нито обвиняваше, нито заставаеше на нечия страна.

Тя поклати глава.

— Флиртувахме. Бяхме приятели. Поне така си мислех. Той ми беше шеф, но... Искаше ми се да бъде нещо повече, а и той го искаше. Поне така ми каза.

— Значи ти е казал, че ще те чака на задния изход. Ти знаеше, че там няма да ви види никой, нали?

— Този уикенд в последните две конюшни нямаше коне. Там прибират конете за обездка, когато ги докарат в Уелингтън за някое представяне. Освен това беше неделя вечерта. По това време наоколо няма жива душа.

— Не си казвала на господин Джейд, че напускаш работа и се местиш в Окала, нали?

— Не. Защо да го правя? Исках да продължа да работя за него. Бях влюбена в него.

— Какво се случи след това, Ерин? Отиде на задния вход, за да се срещнете...

— Той закъсня. Помислих, че е решил друго. Когато ванът спря, някакъв тип с маска изскочи и... и... ме сграбчи.

Гласът ѝ секна от бликналите сълзи. Ландри ѝ подаде кутията със салфетки и зачака.

— Познаваше ли го, Ерин?

Тя поклати глава.

— Позна ли гласа му?

— Толкова се изплаших!

— Сигурно. Трудно е да запомниш подробностите, когато си изплашен до смърт и ти се случва нещо толкова ужасно. Трябва да се опиташ да потиснеш неприятните спомени. Вместо да го преживяваш на бързи обороти, опитай се да видиш отделни моменти, като снимки.

— Опитвам се.

— Знам — потвърди тихо той. — Не бързай, Ерин. Ако искаш да си починеш, просто ми кажи и ще прекъснем. Нали?

Тя го погледна и се опита да се усмихне.

— Добре.

— След като така и не си видяла лицата им, защо реши, че Джейд е единият от похитителите?

— Нали той ми каза да го чакам на задния вход.

— Знам, но ти позна ли го по нещо характерно, за да си сигурна, че е той?

— Та аз го познавам — заяви тя, без да крие огорчението си. — Познавам фигурата му, знам как се движи. Сигурна съм, че чух гласа му на няколко пъти.

— Ами гласът на другия? Стори ли ти се познат? Забеляза ли акцент?

Момичето поклати глава и потри очи. Пролича колко е изтощена.

— Той не говореше много. А когато имаше да каже нещо, шепнеше. Никога не е говорил с мен.

— Знаеш ли къде са те държали? — попита Ландри. — Можеш ли да ни заведеш?

Ерин поклати глава.

— Беше каравана. Нищо повече не видях. Толкова беше ужасно. Мръсно, старо.

— Наблизо имаше ли път? Направиха ли ти впечатление някакви звуци?

— Не знам. Чувах се коли някъде в далечината. Не знам. През повечето време бях упоена. „Спешъл кей“^[1].

— Ти откъде познаваш този наркотик?

Тя изви поглед настрани.

— Отпреди. Пробвала съм го на едно парти.

— А снощи какво стана? Как успя да се измъкнеш?

— Другият ме извлече от караваната и ме натовари на вана. Помислих си, че ще ме убие и ще изхвърли някъде трупа ми, така че никой да не ме открие.

Тя си пое накъсано дъх и се опита да се овладее. Ландри чакаше.

— Кара дълго. Не знам колко точно. Беше ми дал една доза „Спешъл кей“. Въздействието започваше да минава. Чаках ванът да спре, защото знаех, че тогава ще ме убие.

— Нищо ли не видя през прозорците?

Тя поклати глава.

— Бях на пода. Много се уплаших, когато спряхме! Той отвори вратата и ме смъкна навън. Бях замаяна. Не можех да стоя права. Паднах на земята... пътят не беше асфалтиран. А той се качи във вана и пое нанякъде.

Бяха я изхвърлили на пътя като торба с боклук. Тя бе просто вещ, от която повече не се нуждаеха. Бе извадила невероятен късмет, помисли си Ландри.

— Нямам представа колко време съм лежала на пътя — продължи Ерин. — Накрая станах и се опитах да вървя. Видях светлини. Беше някакъв град. Просто вървях напред.

Ландри замълча за момент. Остави си време, за да осмисли казаното от Ерин. Прехвърли чутото няколко пъти и усети как напират нови въпроси.

Значи Джейд и компания са преценили, че няма да получат откупа. Предпочели са да разкарат момичето, вместо да ги съдят за убийство. Само че, поне така виждаше нещата Ландри, Ван Занд, който бе съучастник на Джейд, вече бе привлякъл вниманието към себе си заради другото убийство. Защо бе поел риска Ерин Сийбрайт да го разпознае? Сигурно са предполагали, че тя няма да бъде сто процента сигурна. Бяха се постарали да не оставят следи, които да насочат детективите към тях.

Това, разбира се, трябваше да се провери. Дрехите, с които бе облечена Ерин, бяха занесени в лабораторията, за да бъдат щателно прегледани под микроскоп на светлината на флуоресцентни лампи и всяка съмнителна власинка щеше да бъде отделена с пинцети и изследвана.

Може би освобождаването на Ерин не бе нищо повече от игра за тях. Нека жертвата живее, нека знае, че не може да направи нищо. Нека жертвата живее, а полицаите да се гърчат от безсилие и чувство на вина, защото нямат никакви доказателства. Да, това бе игра на власт.

Проблемът обаче бе, че Ландри нямаше намерение да позволи на негодниците да се измъкнат.

— Ерин, те някога споменаха ли как са се спрели на теб?

Тя поклати глава, впила очи в диктофона на Ландри, поставен върху металния поднос на леглото.

— През повечето време бях упоена. Знам, че им трябваха пари. А те знаеха, че Брус има пари.

— Брус ли го наричаха?

— Вече не помня колко пъти му звъняха...

— Когато говореха за него — обясни Ландри, — първото му име ли използваша? Брус ли го наричаха?

Ерин кимна.

— Ти ли им каза името му?

— Не, те го знаеха.

На Ландри му се стори странно престъпниците да говорят за Брус, като използват малкото му име. Бе прекалено фамилиарно. Все едно че им беше приятел.

— Щяха да ме убият заради него — заяви Ерин с горчивина. — Не мога да повярвам, че майка ми е още с него. Тя е толкова безхарактерна.

— Човешките взаимоотношения са сложно нещо — отбеляза Ландри, изневерявайки на стила си.

Без да откъсва очи от ръцете в скута си, Ерин поклати глава.

— Ерин, колко видеокасети направиха похитителите, докато беше в караваната?

— Не знам. Три или четири. Беше толкова унижително. Караха ме да се моля. Какво ли не ми правеха. Удряха ме. — Тя се разплака

отново. — Беше ужасно!

Копелето гадно, помисли си Ландри. Три или четири касети, значи. Сийбрайт бе предал на полицията само една, освен взетата на мястото, определено за размяна.

— Ерин, някой от мъжете прави ли секс с теб?

Сълзите ѝ рукнаха по-силно.

— Те непрекъснато ми даваха наркотик. Нищо не можех да направя. Не можех да ги спра. Н-н-нищо не м-м-можех да направя.

— Ще направим всичко по силите си, за да разнищим случая, Ерин. Ще работим заедно — ти и аз — и ще ги хванем. Нали?

Тя вдигна към него пълните си със сълзи очи и кимна.

— Почини си сега — подкани я Ландри и пристъпи към вратата.

— Детектив Ландри?

— Да?

— Благодаря ви.

Ландри излезе с надеждата в най-скоро време да има истинска причина тя да му благодари.

Чаках в коридора, когато Ландри излезе от стаята на Ерин. Не се изненада, когато ме видя. Спря пред вратата ѝ, извади мобилния си телефон и се обади на някого. Разговорът продължи около три минути. Когато приключи, огледа коридора, стаята на сестрите, след това се приближи към мен.

— Какво казва тя? — попитах аз, докато вървахме към изхода.

— Твърди, че е Джейд, обаче похитителите са били с маски през цялото време и са я държали упоена с кетамин. Не видяла Джейд нито веднъж. Не знае кой е другият. Казва, че почти не е говорил.

— Това е нетипично за Ван Занд — отбелязах аз. — Не познавам друг, който толкова да обича да слуша гласа си.

— Щеше да познае гласа му по акцента — реши Ландри. — Може би е по-умен, отколкото изглежда. — Въздъхна и поклати глава. — Показанията ѝ няма да имат голяма тежест.

Той бе намръщен и аз усетих, че не успявам да задържа вниманието му. В момента прехвърляше наум казаното от Ерин и се опитваше да намери някаква следа, която да му помогне като доказателствен материал.

— Все още не ти трябва като свидетел — напомних му аз. — Разполагаш с достатъчно за Джейд, за да повдигнеш обвинение. Може да излезе нещо от лабораторните анализи.

— Да бе! Ти си била голяма оптимистка — подхвърли саркастично той.

Свих рамене.

— Какво знаеш за него, което не ми е известно? Да не би да си открил нещо в жилището му?

Той не ми отговори.

— Нещо в апартамента на момичетата?

— Снимки на Джейд. На едната са двамата с Ерин. Някой е написал на гърба „На Ерин. С любов, Дон“. Джил е надраскала снимките. Заличила е Ерин, и лицето, и името ѝ с химикалка.

— Всички момичета са луди по Дон.

— Само дето не разбирам защо — измърмори Ландри.

— Откри ли дали притежава някаква собственост, освен апартамента си?

— Не е толкова глупав, че да държи Ерин на място, което би насочило полицията към него. Де такъв късмет!

— Тя как се е измъкнала?

— Каза, че са я пуснали. Разбрали са, че няма да получат парите, затова са я натоварили отзад във вана, повъртели са се и са я стоварили на някакъв път като излишен товар.

— Значи не може да каже къде са я държали.

— Не. В каравана. Не знае нищо повече.

— Разбира ли се нещо от последната касета? Някакви шумове?

— Чува се нещо в далечината. Техниците се опитват да изолират шума. На мен ми приличаше на бумтене на тежки машини.

— Ерин какво каза?

Той погледна през прозореца.

— Не била сигурна. Била упоена. „Спешъл кей“. Лесно се намира — обясни Ландри. — Хората, които работят с ветеринари, веднага могат да се снабдят.

— „Спешъл кей“ не се използва при конете — казах му аз.

— По принцип е за дребни животни.

— Въпреки това може да се вземе от ветеринар.

— Ами Чад?

— Снощи не е мърдал от тях — обясни Ландри и отново извади мобилния си телефон. — Освен това Ерин и Чад са имали интимна връзка. Мислиш ли, че тя нямаше да го познае, ако я е изнасилил?

— Може тъкмо той да е бил мълчаливецът. Може само да е гледал, докато партньорът му я е оправял. Може да е била толкова упоена, че да не познае и Дядо Коледа, ако се надвеси над нея.

Ландри се намръщи още повече, докато проверяваше есемесите.

— Знаеш ли, Естес, голяма си досадница.

— Не ми казваш нищо ново. Слушай, Ландри, зарежи ги всички и остави Господ да ги съди.

— Не ме изкушавай. Ако питаш мен, на половината от хората около това момиче мястото им е в затвора — измърмори той, докато прослушваше гласовата си поща. — След около два часа ще имаме разрешително за обиск в дома на семейство Сийбрайт. Сигурен съм, че Дугън ще включи и наркотиците като възможност.

— Какво друго ще търсите?

— Ерин все повтаря, че похитителите са звънели на Брус Сийбрайт много пъти, че касетата не била само една. Спомена за три или четири.

— Мили боже, какво е направил той с тях? — попитах аз. — Да не би да ги е продавал в интернет?

— Той ще започне да твърди, че се е опитвал да овладее положението — измърмори Ландри. — Идиот!

Седнах на перваза на прозореца и усетих как слънцето напича гърба ми, докато мислех доколко е възможно Брус Сийбрайт да е замесен.

— Да предположим, че Сийбрайт е искал да разкара Ерин. Урежда отвлечането, няма никакво намерение да намесва ченгетата, нито пък да направи нещо, за да върне Ерин. Защо не са я убили? Могли са да направят всичките касети за час, да ѝ видят сметката и да изхвърлят тялото.

— Тогава се намесвам аз и въвличам и теб — продължих аз. — На Брус му се налага да се включи в играта. Пак трябва да задам същия въпрос. Защо не е накарал съучастника си да я убие?

— Защото сме го поставили под наблюдение, задаваме въпроси. Съучастниците виждат, че ченгетата душат и започват да се плашат.

— Значи пускат Ерин, за да ти помогнат да разрешиш случая, така ли? — Поклатих глава. — В това няма никаква логика.

— Разигравам картите, с които разполагам, Естес — обясни нетърпеливо Ландри. — Ерин казва, че е бил Джейд. Аз съм склонен да ѝ повярвам. Глупаво е да не го направя. Ако нещата се обърнат към Брус Сийбрайт, пак ще съм склонен да повярвам. Престъпленията сближават най-невероятни хора.

Не казах нищо. Понякога осъзнавам колко е важна дискретността. Ландри си имаше заподозрян, както и косвени улики. Имаше жертва, почти сигурна в думите си, и таеше някои съмнения.

— Трябва да вървя — каза той и затвори капачето на мобилния телефон. — Областният прокурор е свикал заседание, преди да призоват Джейд.

Поколебах се дали няма да успея да се промъкна в стаята на Ерин, след като той си тръгне, но видях дежурния полицаи да се връща, след като бе ходил да пие кафе.

— Ландри? — повиках го аз, когато тръгна по коридора. Той извърна глава. — Нещо за Ван Занд?

— Не. Изобщо не се е връщал в къщата.

Понечи отново да тръгне, ала аз го извиках втори път.

Извадих гривната на Ерин и му я подадох.

— Открих я на пода в стаята за прегледи, където беше Ерин снощи. Попитай я за гривната. Може да е подарък от Джейд.

Той я взе и пръстите му докоснаха моите.

— Благодаря, че ми разказа.

Ландри кимна с глава.

— Случаят беше твой.

— Мислех, че не си от хората, които споделят.

— Винаги има пръв път.

Той погледна гривната и тръгна.

Излязох от болницата и огледах внимателно паркинга за тъмносин шевролет, но Ван Занд го нямаше. Нямаше го и белият лексус на Кристъл Сийбрайт, нито ягуарът на Брус. Какви загрижени родители! Ерин им бе казала да си вървят и те я бяха послушали. Изобщо нямаха скрупули.

Така и не успях да разбера хората, които раждат деца, но не ги гледат, не се грижат за тях, не им помагат да израснат като хора. Защо

им бяха тогава? За да има кой да продължи рода ли? За да дадат своята дан, може би? За да имат доказателство за някоя връзка ли? Нали това трябваше да направи всеки на даден етап от живота си — да създаде семейство, да отгледа деца. Малцина обаче го осъзнаваха по същество.

Не знаех много за възпитанието на Ерин Сийбрайт, но едва ли би стигнала до положението, в което се намираше, защото семейството я бе обградило с обич. Поне според думите на сестра ѝ, тя бе изпълнено с горчивина и гняв момиче.

Разказът ѝ не ми вдъхваше особено доверие. От личен опит знаех, че пълните с горчивина и гняв момичета искат хората, които са ги наранили най-силно, да платят за греховете си. Зачудих се дали наистина обвинява онзи, който е отговорен. Може би Джейд не я е обичал. Може да е разбил сърцето ѝ. Може би, когато е била завладяна от болка и ужас, под въздействието на наркотика да е решила, че той е един от мъчителите ѝ.

Не биваше да пропускам възможността, похитителят да я бе накарал да повярва в нещо.

Отново се замислих за Майкъл Бърн. Не му е било трудно да се обади в „Рейдио Шак“ и да помоли да му запазят един телефон. После е изпратил някой от служителите си да го вземе. Ако е знаел, че Ерин харесва Джейд, може да се е възползвал, докато я е държал като затворничка.

Само че кой можеше да е партньорът на Майкъл? Доколкото знаех, той нямаше връзка със семейство Сийбрайт. Не се разбираше и с Трей Хюс.

Трей Хюс винаги носеше в себе си телефона на баща ми. Трей заглеждаше момичетата наред и бе неразривна част от цялата тази ужасно заплетена история.

Не ми се искаше да вярвам, че е способен да се замеси в подобна гадост. Продължавах да залагам на Ван Занд. Струваше ми се, че съм смесила парченцата от три различни пъзела. Тайната на успеха бе да сглобя картината, като не позволя да се получи нещо абстрактно.

[1] „Спешъл кей“ — кетамин хидрохлорид; води до силни халюцинации, завален говор и физическа слабост. — Б.пр. ↑

45.

Заместник областният прокурор не се притесни от факта, че Ерин Сийбрайт не бе виждала лицата на похитителите. Както Елена бе казала, имаха достатъчно основание да повдигнат срещу него обвинение и да определят непосилно висока гаранция или да не дадат право на гаранция. Тогава според законите на Флорида щяха да разполагат със 175 дни, за да изправят Джейд пред съда. Това бе достатъчно време, за да съберат необходимия доказателствен материал.

Кръвта, открита в конюшната, където бе убита Джил Морон, бе анализирана в лабораторията. Ако бе същата като на Джейд, тогава към обвинението в отвличане, щяха да прибавят и обвинение в убийство. Бяха поставили под съмнение алибито на Джейд за нощта, в която момичето бе убито. Той нямаше алиби и за вечерта, когато е бил убит конят — събитието, което според Естес бе предизвикало последващите събития.

Ландри се замисли за Елена, докато излизаше от офиса на прокурора. Не му беше приятно, че храни съмнения относно участието на Джейд. Още по-неприятно му бе, защото мнението ѝ имаше значение за него. Тя го бе въвлякла в тази каша и сега му се искаше нещата да започнат да се изясняват и да се окажат толкова простички, колкото тя бе казала в началото. При повечето престъпления беше така — оказваше се нещо много просто. Средностатистическото убийство бе свързано с пари или секс и не бе нужна намесата на Шерлок Холмс, за да бъде разрешено. Същото беше и при отвличанията за откуп. Добре свършената полицейска работа водеше до арести и присъди. Не искаше този случай да приключи по различен начин.

Може би причината, поради която съмненията на Естес го притесняваха толкова много, бе, че същите съмнения не спираха да човъркат и него. Той се опита да се отърси от тях, докато вървеше по коридора. Уайс излезе от общата зала и го пресрещна.

— Парис Монтгомъри е дошла. Питаше за теб — уточни той и изви очи.

— Открихте ли нещо в къщата на семейство Сийбрайт?

— Ударихме джакпота — похвали се Уайс. — Имаше една видеокасета, пъхната в библиотеката в кабинета на Сийбрайт. Направо не е за вярване. Заснели са как изнасилват момичето. В момента Сийбрайт е в конферентната зала. Натам съм тръгнал.

— Чакай, и аз ще дойда — каза Ландри и усети как гневът го прогаря отвътре. — Искам да смея този кучи син!

— Ще чакаш на опашка — увери го Уайс.

Парис Монтгомъри крачеше зад масата, когато Ландри влезе в стаята за разпити. Стори му се притеснена и нервна, въпреки че безпокойството не ѝ бе попречило да се гримира и да си направи косата.

— Госпожице Монтгомъри, благодаря ви, че дойдохте. Заповядайте, седнете. Да ви донеса ли нещо? Кафе?

— За бога, не — отвърна тя и седна. — Ако поема още малко кофеин, сигурно ще започна да се въртя из тази стая като пумпал. Не мога да повярвам какво става. Дон е в затвора. Ерин е била отвлечена. Господи! Тя добре ли е? Опитах се да разговарям с лекарите, но те не пожелаха да ми кажат нищо.

— Пребита е — каза Ландри. — Но ще се оправи.

— Дали ще ми позволят да я видя?

— Засега пускат само най-близките. Може би по-късно днес.

— Чувствам се виновна заради случилото се. Та тя работеше за мен! Трябваше да я наглеждам. — Големите ѝ кафяви очи плувнаха в сълзи. — Трябвало е да направя нещо. Когато Дон каза, че е напуснала и заминава — трябваше да се опитам да разбера къде е отишла. Трябвало е да усетя, че нещо не е наред.

— Защо? Имало ли е причина за подозрения?

Тя извърна поглед. Изражението ѝ бе на човек, който се опитва да си припомни нещо.

— Ерин ми се струваше доволна от работата. Знаех, че има проблеми с приятеля си, но кое момиче на нейната възраст няма? Просто... Ами трябваше да я попитам защо напуска така неочаквано. Разберете ме, конярите постъпват на работа, после напускат, дори и в разгара на сезона. Има толкова много възможности. Някой им предлага повече пари или здравна застраховка, или допълнителен свободен ден, те се полакомяват и напускат.

Ландри нито изказа съжаление, нито се опита да я успокои. Някой определено е трябвало да следи по-отблизо какво става с Ерин Сийбрайт. Нямахме намерение да позволи на никого да му се размине.

— Знаехте ли дали Ерин и Дон имат връзка? — попита той.

— Ерин беше хлътнала по него.

— А според вас той поддал ли се е?

— Аз... ами... Дон е обаятелен.

— Това „да“ ли е или „не“?

— Той привлича жените и това много му харесва. Обича да флиртува.

— А с Ерин?

— Ами... да... Само че не мислех, че ще се възползва от нея. Не искам да вярвам, че го е направил.

— Може и да го е направил.

Тя се поколеба, а това бе достатъчно красноречив отговор.

— Ерин споменавала ли е пред вас нещо за смъртта на коня?

— Беше разстроена. Всички бяхме разстроени.

— Не е ли намекнала, че знае какво се е случило?

Тя отново извърна поглед и притисна с два пръста едва забележимата бръчка, появила се между веждите ѝ.

— Не вярваше да е станало случайно.

— Нали тя се е грижела за коня?

— Да. Отнасяше се много внимателно с него — също и с останалите коне. Отделяше им доста време. Понякога след работа минаваше, за да провери дали всичко е наред.

— А онази нощ връщала ли се е?

— Към единадесет. Всичко е било наред.

— Защо е мислела, че смъртта му не е нещастен случай?

Парис Монтгомъри се разплака. Огледа стаята така, сякаш търсеше някоя пукнатина, в която да се свре.

— Госпожице Монтгомъри, ако Дон Джейд е направил това, в което е обвинен, не му дължите никаква лоялност.

— Не вярвах, че е способен да извърши подобно нещо — призна тя с тънък гласец, за да оневини себе си, не Джейд.

— Какво се случи?

— Ерин ми каза, че Дон е бил в конюшната, когато е дошла на работа сутринта. Било е рано. Доста рано. Същия ден имахме

представяния и Ерин трябваше да сплита гриви и да подготви конете. Каза ми, че видяла Дон в бокса на Ярка звезда. Правел нещо с кабела на вентилатора. Приближила се, за да го попита защо е дошъл толкова рано.

Тя спря и се постара да се овладее. Пое си дълбоко дъх. Ландри чакаше.

— Видяла Ярка звезда на пода. Дони казал, че конят е прегризал кабела на вентилатора и й показал къде. Само че Ерин каза, че държал нещо в другата си ръка. Сторило й се инструмент.

— Мислите, че той е прерязал кабела, за да прилича на нещастен случай ли?

— Не знам — разхлипа се тя и покри лицето си с ръце. — Не искам да вярвам, че е убил нещастното животно!

— Това може да е най-незначителното от всичко, което е извършил — предупреди я Ландри.

Той отпи спокойно кафе, докато Парис Монтгомъри плачеше, измъчвана от вина, че си бе мълчала. Той започна да прехвърля наум новите факти. Ерин може да е обвинила Джейд, че той е предизвикал нещастния случай. Логично бе това да доведе до убийството й, мислеше детективът, както вероятно се бе случило и с Джил Морон. Само че покупката на мобилния телефон доказваше, че похищението е било планирано преди смъртта на коня. Следователно едното нямаше нищо общо с другото.

— Какво направихте, след като Ерин ви разказа всичко това? — попита той.

Парис попи сълзите си с хартиена салфетка.

— Ядосах се. Казах й, че си въобразява, че е било нещастен случай. Дон не би...

— Въпреки че Дон на няколко пъти го е правил.

— Не вярвах това да е истина — заяви тя. — Нищо не бе доказано.

— Знае се обаче, че е умен и изобретателен, когато се налага да избегне последствията от действията си.

Дори в този момент тя се опита да защити Джейд.

— През трите години, откакто съм с него, никога, абсолютно никога не съм го видяла да прояви грубост към някой от конете, които тренира.

— Как реагира Ерин, когато разбра, че не ѝ вярвате?

— Отначало се разстрои. След това поговорихме. Казах ѝ същото, което ви казах и на вас току-що. Попитах я дали вярва, че той би наранил някого. Накарах я да се засрами, че изобщо подобна мисъл ѝ е минала през ума.

— Значи, когато по-късно Джейд ви каза, че тя е напуснала...

— Не се изненадах особено.

— Въпреки това не ѝ се обадохте.

— Опитах се да ѝ позвъня, но тя не отговаряше. Оставих съобщение на гласовата ѝ поща. Два дни по-късно ходих до апартамента ѝ, но по всичко личеше, че е заминала.

Тя въздъхна театрално и погледна Ландри с огромните си очи, пълни с надежда за прошка.

— Какво ли не бих дала, ако можех да върна времето назад и да променя случилото си.

— Да — съгласи се Ландри. — Сигурно и на Ерин ѝ се иска същото.

46.

Припомних си деня, когато започна всичко. Това бе денят, в който бяха открили Ярка звезда мъртъв. Същият ден, в който Ерин Сийбрайт бе отвлечена от задния вход на конната база „Палм Бийч“. Написах всичко с черно мастило на скъпата хартия в екрю, която открих в бюрото. Описах развитието по часове. Отбелязах приблизителното време, когато Джейд уж е купил мобилния телефон, моментът, когато Ерин и Чад са се скарали, когато Ерин е открила Ярка звезда мъртъв, когато е била отвлечена. Записах всичко, което знаех по случая, и подредих листата един до друг на пода в спалнята.

Бях решила, че случилото се е в резултат на смъртта на Ярка звезда, ала докато разглеждах моментите, разпределени във времето и обмислях последователността от събития, разбрах, че сгреша. Планът за отвлечането на момичето е бил приведен в действие, когато Ярка звезда бе намерен мъртъв. Някой бе купил мобилни телефони за еднократна употреба. Някой бе осигурил караваната, където беше скрита Ерин, бе донесъл аудио и видеоуреди, бе купил кетамин, за да упоят Ерин, и бе намерил вана, в която да натикат момичето. Сложен план, в който участваха поне двама души.

Исках да разнищя всичко, което се бе случило онази неделя, денят, в който Ярка звезда бе умрял и Ерин бе отвлечена. Исках да разбера какво се бе случило между Ерин и Джейд същия ден, а и преди това. Беше важно да знам къде са били Трей Хюс и Томас Ван Занд през това време.

Погледнах разпределението на времето и го сравних с нещата, които знаех. Независимо колко пъти го преглеждах, най-простото обяснение не беше най-доброто. Знаех, че много хора биха се спрели на очевидното. Включително и Ландри.

Аз обаче никога не върших нещата по простия начин.

Върнах се в хола, извадих касетата от отвлечането и я пъхнах във видеоплейъра.

Ерин е застанала на задния вход и чака. Вижда как ванът приближава. Не помръдва, когато маскираният изскача. Тя извиква: „Не!“ След това побягва. Той я сграбчва.

Превъртях касетата и я пуснах отново.

Мислех за всичко, което бях казала на Ландри, и за нещата, които не бях споменала пред него.

Питах се кой бе заподозрян и кой не беше.

Дон Джейд бе в ареста. Полицията следеше внимателно всяка стъпка на Брус Сийбрайт. Томас Ван Занд, гадината долна, престъпник, заподозрян в убийство, беше изчезнал.

Върнах се на бюрото и започнах да ровя сред пръснатите листа, за да открия бележката, изровена от боклука на Ван Занд. Там бе времето на полета, с който щяха да превозват конете до Брюксел. Беше за тази вечер в единадесет. Трябваше да дам информацията на Ландри. А Ландри на свой ред щеше да я предаде на Армеджиън.

Майната му! Нищо нямаше да дам на Армеджиън. Ако можех да направя така, че да заприлича на глупак, нямаше да се поколебая. Друг бе въпросът, че след фиаското в „Плейърс“ сигурно нито Армеджиън, нито Дугън искаха да имат нещо общо с мен.

Реших, че когато му дойде времето, ще отида на летището и сама ще чакам Ван Занд, а след това ще се обадя на Ландри. Ако Томас Ван Занд си въобразяваше, че убийството в моята страна може да му се размине, значи не бе познал.

47.

Нямаше представа откога е в багажника на колата. Вече бе ден. Разбра по горещината. Гадното слънце на Флорида печеше право върху автомобила и в багажника бе почти невъзможно да се диша.

Щеше да умре на това отвратително място заради онази руска мръсница. Те всъщност бяха две. Лицата им се сливаха в едно в представите му. Заради болката и горещината, той ту губеше съзнание, ту идваше на себе си.

Трябваше да се опита да се измъкне, ала не можеше да помръдне. Нямаше представа колко от костите му са счупени. Щеше да се опита да вика, но долната част на лицето му беше обвита в лепенка. Много пъти през изминалите часове изпадаше в паника от страх, че ще повърне и ще се задуши.

Също като дебелията от конюшните. Тъпа тлъста курва!

Беше готова да прави секс с Джейд. Защо тогава да не прави и с него. Част от побоя беше по нейна вина. Кулак бе разбрал за смъртта ѝ.

Беше случайност. Какво убийство е това? Ако се бе отървал от тялото, както имаше намерение, никой нямаше да разбере. Никой нямаше да задава въпроси и да любопитства къде е Джил. Че на кой нормален човек може да му пука за нея?

Ако не го бяха убедили да изхвърли тялото в ямата с лайната, част от събитията можеха да бъдат избегнати. Може би сега нямаше да чака да умре.

Отвън долетяха нестройни звуци. Забръмчаха машини и се понесоха гласове. Говореха на руски. Руснаци. Проклети руснаци.

Нещо удари колата, разклати я, след това я изтласка напред. Шумът ставаше все по-силен, също като звяр, измъкнал се от ада, който поглъщаше всичко по пътя си. Бумтенето бе оглушително — ревят на звяра се смеси с хрущенето на метал, когато предната част на колата бе погълната.

Той разбра какво предстои. Знаеше, затова започна да пици, въпреки че писъкът отекна единствено в главата му. Крещеше имената

на всички жени, които се бяха обърнали против него.

Жени! Тъпи неблагодарни кучки. Те бяха неговото проклятие. Много пъти бе казвал, че жените ще причинят смъртта му. Както обикновено, се оказа прав.

48.

Това бе едно от най-кошмарните неща, които Ландри бе гледал. Ерин Сийбрайт бе завързана с разтворени крака на леглото, пицеше и плачеше, докато един от похитителите я насилваше.

Дугън, Уайс и Дуайър бяха застанала в полукръг, скръстили ръце, докато гледаха записа. Лицата и на тримата бяха като издялани от камък.

Ландри спря касетата и стовари юмрук отстрани на телевизора. Обърна се рязко към Сийбрайт.

— Извратен кучи син!

— Никога не съм я виждал! — кресна Сийбрайт и скочи.

— Ландри... — опита се да го предупреди Дугън.

Ландри не го чу, не чу и че телефонът на Уайс звъни. Не забелязваше нищо в стаята. Пред погледа му бе Брус Сийбрайт и детективът бе обладан от желание да го пребие до смърт с голи ръце.

— Какво? Да не би да си я кътал за по-късно? — попита Ландри.
— Сигурно си смятал да организираш филмов фестивал.

Сийбрайт поклати разпалено глава.

— Нямам представа как се е озовала в кабинета ми.

— Ти си я сложил там!

— Не съм! Кълна се!

— Похитителите са ти я изпратили, както и първата.

— Не е вярно!

— Ако зависеше от теб, никой нямаше да разбере за тези касети.

— Това... аз... Не е вярно...

— Гаден боклук! — кресна Ландри в лицето му.

Дугън понечи да застане между тях и блъсна Ландри в гърдите.

— Детектив Ландри, отстъпи!

Ландри го заобиколи.

— Не ти ли стигаше, че си се отървал от нея? Искал си да я измъчват, така ли?

— Не! Аз...

— Млъквай! — кресна Ландри. — Млъквай, мамицата ти!

Сийбрайт отстъпи назад, малките му очички бяха облепени от страх. Строполи се тромаво на сгъваемия стол, на който бе седял допреди малко.

— Ландри! — кресна Дугън.

Дуайър се изправи пред него и вдигна ръка.

— Джеймс...

— Искам адвокат! — заяви Сийбрайт. — Този е напълно превъртял!

Ландри се овладя, пое си дълбоко въздух и впи поглед в Брус Сийбрайт.

— Най-добре прати да повикат Господ, Сийбрайт — заяви с едва овладян глас Ландри. — Ще ти трябва нещо повече от адвокат, за да измъкне жалкия ти задник от лайната.

Определянето на гаранция за Джейд отне двадесет минути. Пет минути, в които се казаха съществени неща, и още петнадесет, за да се порадва Шапиро на звученето на собствения си глас. Според Ландри той трябваше да положи усилия, за да заработи неприлично високия хонорар, който прибираще на час.

Ландри бе застанал в дъното на съдебната зала и оглеждаше присъстващите. Все още потръпваше от прилива на адреналин и ярост. Преброи присъстващите в конферентната зала, все едно че броеше овце. Беше дошъл целият антураж на Шапиро, съставен от напористи адвокати, трудолюбиви пчелички, асистентът на прокурора, малка група репортери и Трей Хюс.

Прокурорът, Анджела Рока, изложи намерението си да предаде делото за съд и поиска гаранция от един милион долара.

— Ваша милост — възмути се Шапиро. — Как така един милион долара! Господин Джейд не е богат като клиентите си. Тази гаранция е равностойна на отказ да бъде пуснат под гаранция.

— Не възразявам, ваша светлост — намеси се Рока. — Господин Джейд е посочен от жертвата като похитител и насилник. Освен това от шерифската служба го подозират в бруталното убийство на една от служителките си.

— С цялото ми уважение, ваша светлост, господин Джейд не може да бъде наказван за престъпление, в което не е обвинен.

— И аз така съм чувала, докато бях в правния факултет — отбеляза саркастично нейна милост Ида Грийн.

Ида бе дребна червенокоса дама, прехвърлила се тук от Ню Йорк, и се нареждаше сред любимите съдии на Ландри. Нищо не впечатляваше Ида, включително Бърт Шапиро.

— Ваша милост, делото на прокурора...

— Не ме интересува. Тук сме, за да определим гаранцията, господин Шапиро. Налага ли се да ви напомням какъв е редът?

— Не, ваша милост. Помня го от правния факултет.

— Браво. Значи не сте успял да пропилиете парите на родителите си. Определям гаранция в размер на петстотин хиляди долара в брой.

— Ваша милост... — започна пак Шапиро.

Ида махна с ръка, за да го накара да замълчи.

— Господин Шапиро, клиентите на клиента ви харчат такива суми, без да им мигне окото. Убедена съм, че ако държат на господин Джейд толкова, колкото държите вие, ще му помогнат.

Личеше, че Шапиро е меко казано недоволен.

Рока се престаши да изложи следващото си искане.

— Ваша милост, тъй като господин Джейд е живял в Европа и има много познати там, смятаме, че има опасност да се опита да избяга от страната.

— Господин Джейд да предаде задграничния си паспорт. Нещо друго, госпожо Рока?

— Настояваме господин Джейд да даде кръв и коса за изследване, за сравнителен анализ на доказателствения материал, ваша милост.

— Погрижете се за това, господин Шапиро.

— Ваша милост — възропта Шапиро. — Това е грубо посегателство върху личната свобода на клиента ми...

— Колоноскопията^[1] би била грубо посегателство, господин Шапиро. Пробите от коса и кръв са задължителни.

Тя приключи с удар на чукчето. Трей Хюс стана, отиде в предната част на съдебната зала, написа чек, подаде го на чиновника и Дон Джейд бе освободен.

[1] Колоноскопия — инструментално изследване, което позволява на лекаря да огледа отвътре дебелото черво на пациента. — Б.пр. ↑

49.

Превъртах отново касетата.

Питах се дали хората на Ландри са открили другите видеокасети, за които Ерин бе казала, че са изпращани на Брус Сийбрайт. Ако ги бяха открили, искрено се надявах да го арестуват и да го обвинят — например в укриване на доказателства, възпрепятстване на работата на полицията, конспирация, каквото и да е. Въпреки че патилата на Ерин бяха приключили, въпреки мотива зад случилото се, Брус Сийбрайт бе проявил престъпно равнодушие към човешки живот.

Замислих се за записа с побоя над Ерин, който не бях гледала, но който според Ландри бе особено брутален. Око за око, Брус, казах си аз.

Отново включих единствената касета, с която разполагах.

Колко пъти я бях гледала досега? Достатъчно, за да съм видяла всички подробности, и въпреки това се чувствах длъжна да я видя отново и да потърся нещо, което съм пропуснала, нещо, което ми се бе изплъзнало. След толкова много превъртане оставаше нещо, което ме човъркаше, чувство, загнездило се дълбоко в мен и някакво смътно подозрение, което не можех дори да определя.

Ванът приближава. Ерин стои край портата.

Ванът спира. Ерин продължава да стои на мястото си.

Маскираният изскача. Ерин извиква: „Не!“ Опитва се да избяга.

Натискам паузата и образът застива на екрана. Плътна: бяла линия минава през лицето на Ерин и похитителя, докато двамата тичат към портата. Без да виждам изражението ѝ и маската му, кадърът може да има съвсем друг смисъл. Ако човек не знае за какво става въпрос, би решил, че са двама влюбени, които се гонят през смях. Спокойно могат да бъдат помислени и за двама, които се опитват да избягат от някакво нещастие или тичат да окажат помощ на други хора. Без лицата те са просто две тела в избелели и протрити джинси.

Бавните действия на Ерин ме притесняват. Да не би да не можеше да повярва? Да не би да бе парализирана от страх? Нещо

друго ли имаше?

Пуснах касетата отново и внимателно проследих как мъжът я сграбчва отзад и я завърта. Тя го ритва с всички сили. Той я удря с опакото на ръката си толкова силно, че ако не я държеше, би се строполила на земята.

Ужасно. Наистина бе ужасно. Съвсем реално насилие. Не можех да го отрека.

Гледах как я поваля и натиска лицето ѝ в прахта на пътя. Забелязвам го как забива игла в ръката ѝ. Кетамин. „Спешъл кей“. Наркотикът на рейвърите, на изнасилваните, използван от ветеринарите, които се занимават с дребни животни.

Ерин е взимала наркотици, когато е ходила по купони. Сама бе казала на Ландри кой наркотик са ѝ давали. Как е възможно да го разпознае, освен ако похитителите не са били така любезни да ѝ кажат, освен ако не бе изпитвала многократно ефекта му.

Замислих се над нещата, които Ерин бе казала на Ландри, и за всичко онова, което бе премълчала, все парченца от историята, които не пасваха.

Била сигурна, че Джейд е един от похитителите, въпреки че не го бе видяла. Сигурна била, че е той — мъжът, по когото бе увлечена, мъжът, заради когото по всяка вероятност бе зарязала Чад. Без дори да види лицето му, тя знаеше, че той я е пребил. Защо? Защо бе решила така? Защо му е на него да го прави?

Беше убедена, че Джейд е единият похитител, докато за втория нямаше никаква представа кой може да бъде.

След като я бе пребил, изнасилвил, дрогирал и не бе получил откупа, заради който бяха положени толкова усилия, похитителите просто я бяха повозили, за да загуби ориентация и я бяха пуснали. Просто така. Не само че я бяха пуснали, но ѝ бяха върнали и дрехите, дори гривната.

Не ѝ вярвах. Не вярвах на разказа ѝ. Бях готова да направя всичко, само и само да се отърва от това чувство. Искаше ми се да се усъмня в собствените си инстинкти, както се съмнявах от деня, в който бе убит Хектор Рамирес. Каква ирония, че докато разнищвах този случай отново се сдобих със старата вяра в себе си, а ето че в момента най-съкровеното ми желание бе да греша.

Сетих се за Моли и ми се прииска да можех да заплача.

Бях готова да се помоля да греша, ала не вярвах, че съществува висша сила, която би се вслушала в думите ми.

Усетих как ми прилошава, докато превъртах касетата и се насилвах да я изгледам отново, този път на бавни обороти, за да мога още по-внимателно да огледам всичко и да потърся онова, което се страхувах, че няма да намеря.

Видеоплейърът ми бе средна работа. Ландри е имал възможност да гледа записа на много по-качествена уредба в техническата лаборатория, снабдена с най-новите високотехнологични изобретения. Въпреки това, докато гледах касетата секунда по секунда, добивах добра представа. Докато са заснемали отвличането, камерата е била насочена предимно към Ерин. Изглежда, тя не беше на повече от два, максимум три метра. Забелязах, че косата ѝ е прибрана с шнола, че е облякла тясна червена къса фланелка, която откриваше плоския ѝ корем. На единия крачол на джинсите имаше бяло петно.

Похитителят я стисна за ръката, носеше часовник. Така и не виждах онова, което исках да видя.

Обикалях в къщата за гости като котка, хваната в капан, и прехвърлях наум хората в живота на Ерин: Брус, Ван Занд, Майкъл Бърн, Джил Морон, Треј Хюс, Парис Монтгомъри. Много ми се искаше Брус да се окаже виновен. Знаех, че Ван Занд е убиец. Майкъл Бърн имаше мотив да съсипе Дон Джейд, но тази работа с отвличането не се връзваше. Джил Морон беше мъртва. Треј Хюс бе центърът на малките им вселени. Оставаше Парис Монтгомъри.

Парис и лоялността ѝ към Дон Джейд, от която бе готова да се отметне всеки момент. И тя, също като Майкъл Бърн печелеше много, ако Джейд беше опозорен, дори повече. Цели три години се бе трудила в сянката на Джейд, бе омайвала хората с многокаратовата си усмивка, страстта си към хубавите неща и жаждата да попадне под светлината на прожекторите. Тя управляваше живота му, конюшната му, занимаваше се с всичко.

Замислих се за дребните „истини“, които тя ми довери за смъртта на Ярка звезда, които можеха да съсипят Дон Джейд. След като бе готова да сподели тези неща с мен, какви ли съмнения насаждаше у Треј Хюс всеки път, когато спеше с него?

На сутринта, когато тялото на Джил Морон бе открито, Парис наглеждаше работата на Хавиер и му даваше инструкции да почисти

бокса, в който бе извършено престъплението. Въпреки че през това време говореше с ликвидатора от застрахователната компания за щетите нанесени на дрехите на Джейд и изплащането на компенсация, тя не изпускате Хавиер от поглед. Запитах се дали смъртта на Джил е била изненада за нея.

Замислих се и за предполагаемото изнасилване и съмнението на Ландри, че нещата са били нагласени. Спомних си как изглеждаше тялото на Джил, заровено в ямата за оборски тор.

А когато го откриеха, кой щеше да бъде първият заподозрян? Дон Джейд, разбира се.

Клиентите му могат и да преглътнат някой и друг скандал, но убийството на момиче? Едва ли. Отвлечане? Няма начин. След като Джейд бе елиминиран и богатите клиенти престанеха да му вярват, кой щеше да има най-голяма полза? Парис Монтгомъри.

Обадих се на Ландри и оставих съобщение на гласовата му поща. След това изгасих монитора и излязох от къщата.

Ирина се бе изтегнала на шезлонг край конюшната по горнище на бански и къси панталони, скрила очи зад огромни черни очила.

— Ирина — провикнах се аз, докато вървах към колата. — Ако се появи Томас Ван Занд, веднага позвъни на 911. Търсят го за убийство.

Тя вдигна лениво ръка, за да покаже, че ме е чула и се обърна по корем, за да попече и гърба си.

Отидох в конната база, до конюшната на Джейд, за да поговоря отново с Хавиер. В понеделник бе малко вероятно да ни хванат. Конюшната беше затворена. Трей Хюс и Парис нямаше защо да идват. Така че имаше голяма вероятност работникът да ми каже каквото знае.

Оказа се, че в конюшната на Джейд няма жива душа. Не беше почистено и конете пръхтяха недоволно в очакване на обяда си. По всичко личеше, че са изоставени. Пътеката бе осеяна с препятствия като вили, гребла, метли и преобърнати кофи за оборски тор. Очевидно някой много е бързал.

Заех се да напълня коритата и яслите с фураж и сено.

— Гледай ти. Сега за коняр ли ще се представяш?

Погледнах към задната част на палатката и забелязах застаналия на входа Майкъл Бърн, облечен с джинси и фланелка. Не го бях

виждала толкова доволен, откакто започна цялата каша. Беше напълно спокоен. Съперникът му бе в затвора и светът му се струваше розов.

Той сви рамене. За пръв път забелязах, че носи малка кутия. Нещо, взето от ветеринаря.

— Луд умора няма — отвърна той.

— Както и завистниците.

Ромпун. Едно от успокоителните, които често се даваха на конете. Всички наоколо разполагат с лекарството. Нали така ми каза Парис, когато стана въпрос, че са намерили следи от него при аутопсията на Ярка звезда.

— Да не би да си решил да се повеселиш? — попитах аз и кимнах към кутията.

— Имам един, дето не дава да го подковат — обясни Бърн. — Трябва му нещо да се поуспокои.

— И Ярка звезда ли беше труден за подковаване?

— Не. Защо питаш?

— Просто така. Не си ли виждал Парис днес?

— Дойде малко по-рано. Завари хайка на имиграционните. Отведоха и последния й коняр.

— Какво?

— Тази сутрин имаше хайка — обясни той. — Гватемалецът го спипаха пръв.

— Кой им е казал? Ти ли? — попитах направо аз.

— Не съм аз — отвърна той. — И на мен ми взеха един от работниците.

Имиграционните организират хайка и един от първите се оказва работник в деветнадесета конюшня. Той бе единственият от обкръжението на Джейд, когото можех да убедя да ми каже истината — ако я знаеше, — а ето че той изчезваше тъкмо когато нещо по случая можеше да се разплете.

Трей ме бе видял да разговарям с Хавиер. Може да е казал на Парис. Или пък Бърт Шапиро е искал да разкара гватемалеца от страната, в случай че знаеше нещо, уличаващо за Джейд.

— Доколкото разбрах, бил в ареста — уточни Майкъл Бърн.

— Джейд ли? Да. Освен ако не си е платил гаранцията. Обвинение в отвличане. Ти знаеш ли нещо по въпроса?

— Откъде да знам?

— Може да си бил тук вечерта, когато се е случило. Преди седмица, в неделя, привечер, на задната врата.

Бърн поклати глава и понечи да си тръгне.

— Не бях тук. Останах си вкъщи, при жената.

— Ти си изключително предан съпруг, готов да прости за всичко, а, Майкъл — подиграх му се аз.

— Такъв съм — потвърди доволно той. — Не съм аз престъпникът, госпожице Естес.

— Не си ли?

— Не, насочи се към Дон Джейд.

Не, казах си аз, докато той се отдалечаваше, не ми се вярва.

50.

Телефонът ми звънна, докато вървах към колата.

— Да обядваме заедно — предложи Ландри.

— Не си ли чувал за етикет? — срязах го аз.

Той спомена закусвалня на десет минути път и затвори.

— Ерин Сийбрайт е заварила Джейд в бокса при умрелия кон — разказваше Ландри.

Седяхме в колата му. На седалката между нас бе поставен плик с храна и изпълваше колата с миризма на печено месо и пържени картопки. Никой от двамата ни не ядеше.

— Хванала го е, когато се е занимавал с електрическия кабел.

— Ерин ли ти го каза?

— Сега отивам при нея, за да я попитам. Така и не стана въпрос за коня тази сутрин. Разпитвах я единствено за подробности около отвличането. Парис Монтгомъри се появи в участъка. Тя ми каза. Тази сутрин по новините имаше репортаж за бягството на Ерин от похитителите. Очевидно това е стреснало госпожица Монтгомъри.

— Прилича на лешояд, който кръжи около умиращо животно — отбелязах аз. — Надушила е възможност.

— Тя твърди, че Ерин е хванала Джейд и той я е отвлякъл още същия ден. Просто не е възможно, Ландри.

— Знам. Планът по отвличането вече е бил приведен в действие.

— Дали е така? Техничарите успяха ли да открият нещо от първата касета?

— Да, но така и не ми остана време да мина. Защо?

— Погледни къде е гривната, която ти дадох днес сутринта.

— Какво общо има гривната?

— Мислиш ли, че похитителите са ѝ я дали като прощален подарък? — попитах аз. — Гледах касетата поне петдесет пъти. Гривна няма, докато снощи е била на ръката ѝ.

Ландри не можа да повярва.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че и момичето е замесено? Ти луда ли си? Естес, ти не си я виждала. Направо е пребита. Не си гледала записа, където я налагат с камшик. А тази сутрин Уайс и Дуайър са открили още една касета в кабинета на Сийбрайт. На нея изнасилват момичето.

Думите му ме накараха да замълча.

— И той я е държал у тях? В кабинета си ли?

— Натъпкана на полицата покрай други неща.

Не знаех какво да кажа. Нали тъкмо на това се надявах — Сийбрайт да плати за стореното от него. Само че новината за касетата със запис на изнасилване променяше нещата.

— Истинско ли изглеждаше? — попитах аз.

— Целият настръхнах — отвърна Ландри. — Искаше ми се да стисна Сийбрайт за врата и да го душа, докато очите му изскочат.

— Той къде е?

— Задържан е. Областният прокурор още не е решил в какво да го обвини.

— Какво стана с гаранцията на Джейд?

— Трей Хюс я плати.

— Интересно дали Парис знае.

— Обзалагам се, че той плаща и хонорара на Бърт Шапиро.

— Ти успя ли да го разпиташ? За Трей ти говоря.

— Повикан е на разпит. Шапиро не позволява да се яви.

— Пусни името му в компютърните справки — напомних му аз.

— Трей има нещо мътно в миналото. Вчера ми каза, че е ползвал услугите на баща ми. Хората не наемат Едуард Естес, когато им лепнат глоба за превишена скорост.

Ландри поклати глава с отвращение.

— Все едно че сме се натъкнали на чувал, пълен със змии.

— Да — съгласи се той. — Сега остава да разберем кои са отровни.

Нищо не предизвиква по-силно презрение от сляпата преданост. Карах към Локсахачи, замислена за Парис Монтомъри и посещението ѝ в полицията, за да уличи шефа си като убиец на коне и застрахователен измамник. Парис бе от момичетата, които държат да свирят първа цигулка, а ето че Дон Джейд я бе лишавал от това

удоволствие в продължени на цели три години. Тя му бе помогнала да си създаде клиента.

Тя го бе защитавала ревностно и в същото време бе копала гроба му.

Питах се дали Парис не е подшушнала на имиграционните власти къде да открият Хавиер. Била е с Трей предишната вечер. Той може и да ѝ е казал за мен, че има подозрения, че работя като частен детектив, че ме е заварил да си говоря най-свободно на испански с единствения работник, останал в конюшната на Джейд, който може би знаеше нещо важно.

Възможно бе самият Трей да се бе обадил. Сигурно имаше някакви причини. Опитах се да си го представя като един от похитителите. Нима годините на разврат го бяха променили дотолкова, че отвличането на едно момиче не бе нищо повече от игра за него?

Половината следобед беше вече минал, когато завих към къщата на Парис Монтгомъри. Сред гъстите гори на Локсахачи, светлината се стопяваше сред дългите сенки на високите борове, протегнали върхове към небето.

Минах покрай къщата на Парис и се отправих към задънената улица, където снощи за малко не застрелях Джими Манети. Недостроените къщи бяха празни, в очакване на следващия работен ден. Паркирах колата, извадих глока от скривалището и се отправих към пътя. Прикривах се зад дърветата и се стараех да не оставам на открито.

Къщата бе подобна на тази на Ева Роузън, в псевдоиспански стил, вероятно строена през седемдесетте, с бяла едра мазилка и кедров покрив, обрасъл с мъх. Влязох през страничната врата в гаража, където бе прибрана косачката за трева и украшения за коледната елха. Зеленото инфинити не беше вътре.

Вратата към къщата бе заключена и лампичката на алармата показваше, че е включена. Обиколих къщата с надеждата да открия отключена врата, за предпочитане отворен прозорец. Нямах късмет.

През прозореца на хола видях гнусен килим, който някога може и да е бил бял, прости ниски мебели, на които малко хора биха седнали. Телевизорът ми се стори висок поне колкото мен и бе вързан с всякаква друга техника, за която човек може да се сети — видео и

дивидиплеър, колони и мощна уредба, които приличаха на екипировка, взета от НАСА.

Заобиколих отзад. На верандата бе монтирано огромно джакузи с дървен обков. Около него бяха пръснати несъобразени по стил и цвят мебели и няколко жадни за слънчеви лъчи цветя. Мрежестата врата не бе заключена, но плъзгащият се прозорец към трапезарията не се отвори. На масата бе хвърлена пощата — списания, сметки.

Втора плъзгаща се врата в края на верандата водеше към спалня с оранжев мокет. Завесите бяха дръпнати и се виждаше огромно легло с червена плюшена кувертюра. Над богато резбованата табла, имитация на дърво, бе закачена картина на гола жена с три гърди и две лица. В единия ъгъл бе поставен телевизор. Огледах заглавията на касетите, подредени под телевизора, и се запитах дали не съм единственият човек в Южна Флорида, който не притежава порно колекция.

Недалече се чу бумтенето и ръмженето на тежка машина. Какъв късмет извадих само, някой се бе върнал на строежа в края на задънената улица и се канеше да изрине колата ми оттам.

Задният двор бе потънал в сенки, въпреки че небето си оставаше наситеносиньо. Шумът не идваше от новата къща край улицата без изход, а откъм дърветата на запад, от другата страна на двора на Нарие.

Мощният мотор не спираше да ръмжи, чуваше се приглушено хрущене и пукане, докато чудовищната машина настървено си вършеше работата. Предположих, че наблизко балират слама и се обърнах, загубила интерес. След миг се спрях.

Ландри каза, че се чувал шум от тежки машини на записа, където пребивали Ерин. Тя обаче каза, че не помни такъв звук, когато детективът я разпитвал с надеждата да добие някаква представа къде е била държана.

Тръгнах към края на задния двор. Беше обрасъл с млади фиданки и избуял бамбук, дива лоза бе оплела всичко наоколо и дворът приличаше на джунгла, която с радост би заела целия двор, ако я нямаше къщата.

Тътенът и бумтенето на машините станаха по-отчетливи. Чу се рев от мотора на камион и постоянното бибиткане, което сигнализираше, че дава на заден.

Докато се опитвах да надникна през зелената стена, за малко да пропусна. Тя бе скрита в зеленината също като древна руина. Сива и ръждясала, оставена някога там, за да не пречи, сега се бе превърнала в неделима част от пейзажа. Това бе каравана. Някога може и да е служила за кабинет на техническия ръководител на строежа, ала сега прозорчето в самия край бе оплескано с мръсотия. Някой бе написал с пръст една-единствена дума: „ПОМОЩ“.

51.

Животът може да се промени за един-единствен миг.

За малко да пропусна. Бях готова да се обърна и да си тръгна. След това разбрах защо Парис Монтгомъри се бе настанила в разнебитената къща толкова далече от конната база. Бях си помислила, че това е убежището ѝ от любопитните погледи и се бях оказала права. С тази разлика, че тайната ѝ връзка с Трей Хюс не бе единственото, което криеше.

Караваната се бе килнала на една страна сред избуялата зеленина като някакво кошмарно създание. В мига, в който я видях, у мен се събудиха спомени, които не можех да допусна да ме завладеят.

„Адреналинът бумти в кръвта ми като ракетно гориво. Сърцето ми блъска като автомобилно бутало. Готова съм да действам.“

Извадих пистолета и се промъкнах предпазливо от страни на караваната. Едва когато приближих достатъчно, забелязах пътеката, където някой бе минавал, за да се добере до изкривените ръждясали стъпала, провиснали пред вратата.

Въпреки че слънцето не бе докосвало задния двор през последния час, макар че бе хладно, аз усетих как се потя и чух собственото си дишане.

„Наредено ми беше да не мърдам от мястото си, но ми е пределно ясно, че това е грешка... Губим ценно време... Случаят си е мой. Знаем какво правя.“

Завладя ме същата тръпка. Случаят си беше мой. Аз бях направила разкритията. Ето че се появи колебание. Бях обзета от нервно очакване. Сграбчи ме страх. Последния път, когато взех такова решение, се оказа, че съм допуснала грешка. Грешка, която струва човешки живот.

Облегнах се на стената на караваната и се опитах да наложя на пулса си да се успокои, на мислите си да потекат по-бавно, постарях се да изключа чувствата, които се дължаха по-скоро на посттравматичен шок, отколкото на вълнение в момента.

Парис е наела това място преди месеци, казах си аз. Ако го е избрала, защото е отдалечено и заради караваната, това означава, че е обмисляла и подготвяла всичко още преди началото на сезона. Запитах се дали Ерин е била избрана, защото се справя добре с работата, или защото още от самото начало е била набелязана като жертва.

Цялата треперех, докато вадах телефона с лявата си ръка. Набрах пейджъра на Ландри, оставих номера си и добавих сигнала за помощ 911. Оставих и съобщение на гласовата му поща, дадох адреса на Парис Монтгомъри и му съобщих да дойде час по-скоро.

Ами сега какво, помислих си аз, когато затворих телефона и го натъпках в джоба. Да чакам ли? Да чакам Парис да се прибере и да ме завари в задния си двор ли? Дали да пропусна възможността, докато чакам да се смрачи достатъчно и Ландри да ми позвъни.

„Случаят си е мой. Знам какво правя...“

Знаех какво ще каже Ландри. Щеше да настоява да го чакам. Върви седни в колата като добро момиче.

Никога не съм била добро момиче.

„Случаят си е мой. Знам какво правя...“

Последния път, когато го казах, се оказа, че съм сбъркала, при това много.

Как само ми се искаше да се окажа права.

Бавно се изкачих по металните стълби, които се бяха забили в песъчливата почва и се бяха откъснали от караваната, така че оставаше петдесетина сантиметрова дупка. Застанах отстрани на вратата, почуках два пъти и изкрещях:

— Полиция!

Не последва нищо. От караваната не се чу нито шум, нито движение. Нямахте ги очакваните изстрели, които да надупчат вратата. Мина ми през ум, че Ван Занд може да е вътре и да се крие, докато дойде време да се качи на самолета за Брюксел. Възможно бе тъкмо той да е партньорът на Парис Монтгомъри, който ѝ помага да отстранят Джейд и да осигурят мястото ѝ в живота на Треј Хюс. По време на акцията по превземане на бизнеса, той се е отдал на хобито си да тормози млади момичета. Може би сумата от откупа е била таксата му за помощта при съсипването на Дон Джейд.

Каква бе ролята на Ерин в тази игра? Вече не бях сигурна, още повече, след като Ландри ми бе разказал за записите с изнасилването и

побоя. Касетата с отвличането, която гледах не по-малко от десет пъти, ме бе накарала да се усъмня, че Ерин наистина е жертва. Възможно бе Парис да я е подмамила да участва в заговора, като ѝ е намекнала, че това е чудесна възможност да накаже родителите си и щом планът е бил задействан, я е предала в ръцете на Ван Занд. От тази мисъл ми се догади.

Дръпнах се още встрани, притаих дъх и открях вратата с лявата си ръка.

„Били Голъм отваря вратата, ококорен, надрусан стабилно с кристал мет. Диша тежко. Стиска пистолет.“

Капка пот се стича надолу между веждите ми и се спуска по носа.

Насочила глока напред, аз се втурнах в караваната и насочих дулото първо наляво, а след това надясно. В предната част нямаше никой. Хвърлих бегъл поглед на обзавеждането: старо метално бюро, висок лампион, стол. Всичко бе потънало в прах, опасно в паяжини. По пода бяха натрупани купчини стари вестници. Бяха пръснати кутии от боя. Задуши ме застояла миризма на мухъл, прах и цигарен дим, пропили се навсякъде, дори под износения линолеум. Шумът от машините навън отекваше между стените и ставаше по-звучен.

Предпазливо пристъпих към задната част, все още насочила пистолета напред.

Не бях гледала записа с побоя над Ерин, ала се сетих от описанието на Ландри, че това е мястото. Легло с метални табли се виждаше в дъното. Отгоре бе поставен мърляв дюшек без чаршафи, оплескан в кръв.

Представих си Ерин, точно както ми я бе описал Ландри — гола, изранена, вързана за едната ръка към таблата на леглото, пищи отчаяно, докато похитителят я налага с камшик. Представих си я като жертва.

На петдесетина сантиметра от леглото бе поставен триножник с видеокамера. Зад него имаше маса, отрупана с безразборно подхвърлени празни кутии от безалкохолни, недопити бутилки вода, отворени пликове с чипс и пепелник, пълен с угарки. Имаше и два шезлонга, на седалката на единия подхвърлено списание „Ин Стайл“, а на другия бяха метнати дрехи, част от тях изпопадали на пода отзад.

Снимачна площадка. Тук бе заснета извратената драма, чието последно действие предстоеше.

Бумтенето на машините отвън бе спряло. Тишината бе като присъствие на човек, току-що вмъкнал се отвън. Кожата по ръцете и тила ми настръхна в очакване.

Прилепих се към стената до вратата в предната част и вдигнах безшумно глока.

Чух, че вратата се отваря и зачаках.

Долових движение в предната част. Нечии обувки скърцаха и трополяха по стария линолеум. Старите кутии от боя издрънчаха. Понесе се миризма на разредител.

Кой ли щях да заваря, ако се покажех? Дали беше Парис, Ван Занд или Трей Хюс?

Застанах на вратата и насочих пистолета. Беше Чад Сийбрайт.

— За тази работа ще загубиш почетното си място в ученическия съвет.

Той ме зяпна и разредителят продължи да се лее по пода около обувките му.

— Бих те попитала какво правиш тук, Чад, но е очевидно.

— Не — разтърси глава той, докато ме зяпаше опулен. — Ти не разбираш. Не е каквото си мислиш.

— Нима? Не се ли готвиш да унищожиш мястото на престъплението и да заличиш всички доказателства?

— Нямам нищо общо с цялата работа! — настоя той. — Ерин ми се обади от болницата. Помоли ме да ѝ помогна.

— И ти — един напълно невинен — просто заряза всичко, за да извършиш престъпление заради нея, така ли?

— Обичам я — призна искрено той. — Тя се прецака. Не искам да отиде в затвора.

— И защо да ходи в затвора, Чад? — попитах аз. — Предполага се, че тя е невинна жертва.

— Така е — настоя отново той.

— Въпреки това ти е казала да дойдеш тук и да подпалиш караваната. На детективите пък е казала, че няма представа къде са я държали. Ти как разбра, че е тук?

Умът му работеше на трескави обороти, докато се чудеше какво да измисли.

— Защо смяташ, че Ерин е загазила, Чад? — попитах отново аз.
— Детектив Ландри разполага с видеокасети, на които я бият и изнасилват.

— Тя измисли всичко.

— Да я пребият ли? Да я изнасилват ли? Значи идеята е била на Ерин?

— Не. На Парис. Не трябвало да е наистина. Така разправяше Ерин. Трябвало само да изглежда така. Така ѝ е казала Парис. Трябвало да съсипят Джейд, за да може тя да поеме бизнеса. Само че нещата излезли от контрол. За малко да я убият.

— Кой са „те“?

Той извърна поглед и въздъхна дълбоко и нервно. По челото му бяха избили капки пот.

— Не знам. Тя говореше единствено за Парис. Сега се страхува, че Парис ще я повлече в блатото със себе си.

— Значи ти си дошъл, за да опожариш мястото на престъплението и смяташ, че всичко ще си дойде на мястото. Така ли?

Адамовата му ябълка подскочи нагоре и надолу, когато преглътна.

— Знам как изглежда отстрани.

— Изглежда така, като че ли си се накиснал до ушите, Младши — отвърнах аз. — Веднага до стената и да ти виждам ръцете.

— Моля те, не го прави — помоли той и се опита да преглътне сълзите. — Не искам неприятности с ченгетата. Следващата есен постъпвам в „Браун“.

— Трябваше да помислиш, преди да се съгласиш да извършиш палеж.

— Исках да помогна на Ерин — оправда се той. — Тя не е лош човек. Наистина не е. Просто е... Тя просто... Винаги са ѝ се струпвали неприятности. Освен това искаше да си го върне на баща ми.

— А ти не искаше ли?

— Скоро завършвам. Няма да има значение какво мисли той. Тогава двамата с Ерин щяхме да сме заедно.

— Изправи се до стената — подканих го аз.

— Имай милост — изхленчи той и заплака, след като направи крачка към стената.

— Не съм от милостивите.

Влязох навътре, а Чад пристъпи към стената, която разделяше двете части на караваната. Двамата партньори по неволя разменят местата си. Плъзнах поглед настрани, когато минавах покрай отворената врата.

Парис Монтгомъри се качваше по стълбите.

В мига, в който извърнах очи, Чад се нахвърли върху мен, с лице, разкривено от ярост.

Пистолетът ми изтрещя, когато той ме удари над китката и аз пропуснах целта. Спънах се във вестниците и пръснатите по пода кутии боя и полетях назад, повлечена от тежестта му. Останах без дъх, когато се стоварих на пода. Главата ми се удари толкова силно, че пред погледа ми затанцуваха звездички.

Глокът бе все още в дясната ми ръка, пръстът на спусъка. Пистолетът се беше килнал на една страна, а пръстът ми стърчеше неестествено. Не можех да стрелям, но вдигнах оръжието, замахнах и ударих Чад Сийбрайт по главата с всички сили. Той изпъшка и от бузата му рухна кръв, докато се опитваше да ме стисне за шията.

Замахнах и го ударих втори път, а дулото на глока попадна право в дясното му око. Очната ябълка се пръсна и върху мен покапа кръв, лимфа и очна ципа. Чад изрева и се хвърли настрани, покрил лицето си с ръце.

Превъртях се настрани, опитах се да се изправя, но се подхлъзнах на мокрия от разреждателя линолеум и заопипвах наоколо, за да открия нещо, което да ми помогне.

— Кучка! Мръсна кучка! — крещеше зад мен Чад.

Напипах крака на металното бюро и се надигнах. Обърнах се към Чад, който бе притиснал едната си ръка към изтичащото око, а с другата тъкмо замахваше с кутия боя. Кутията улучи лявата страна на челюстта ми и главата ми се отметна настрани.

Паднах върху бюрото, стиснах плота и се прехвърлих от другата страна. Чад не спираше да ме удря с празната кутия.

Сринах се на пода и дръпнах пистолета, за да го освободя от счупения пръст. Адреналинът бе притъпил болката. По-късно щях да я усетя — ако имах късмет.

Очаквах Чад да се прехвърли също, но когато вдигнах поглед, забелязах прозрачен оранжев блясък със синкав оттенък да пълзи по

разсипания разредител и да лумва.

Стиснах глока, левият показалец на спусъка, скочих на крака и стрелях, тъкмо когато Чад изскачаше през врата, миг преди да я хлопне след себе си.

Далечният край на караваната бе в пламъци, огнените езици лакомо облизваха евтината стена чак до тавана и обхващаха пръснатите по пода стари вестници. Идваха към мен. След броени минути караваната щеше да пламне цялата. Не виждах откъде мога да се измъкна.

Ландри забеляза пожара на километър и половина от мястото. Опита се да не се поддава на отчаянието, въпреки че даде газ и включи и светлините, и сирената на колата. Може би пожарът бе на друго място, може да бе случайно съвпадение. Колкото повече приближаваше адреса, който му бе дала Елена, толкова повече се убеждаваше, че не е случайност. Диспечерът непрекъснато призоваваше останалите колеги по радиостанцията.

Ландри спря в двора, изскочи от колата и затича към задната част.

Стените и прозорците на караваната се очертаваха сред оранжевите отблясъци.

— Елена — Той изкрещя името ѝ с всички сили, за да го чуе в тътена на огъня. — Елена!

Господи, ами ако е вътре...

— Елена!

Тичаше към караваната, ала горещината го отблъсна назад. Ако беше вътре, значи бе мъртва.

Разтърси ме задушаваша кашлица, докато се местех към задната част. Пламъците ме преследваха и вече поглъщаха стената около вратата. Усетих миризмата на разредител, пропила се в дрехите ми. Само едно пламъче бе достатъчно, за да се превърна във факла.

В задния ъгъл се виждаше втора врата. Димът беше толкова гъст, че не виждах почти нищо. Препънах се в столовете, когато се опитах да се затичам, въпреки това не спрях и се блъснах във вратата. Натиснах бравата и отново я блъснах. Беше заключена. Натиснах отново и опитах пак. Беше заключена. Натиснах отново и опитах пак.

Огънят се завихряше в помещението подобно на цунами.

Пъхнах пистолета отзад в колана на джинсите, грабнах видеокамерата от триножника, хвърлих я на леглото и замахвах с триножника като с бейзболна бухалка към прозореца, на който Ерин Сийбрайт бе написала „ПОМОЩ“. Веднъж. Втори път. Стъклото се пропука, но остана на мястото си.

Заблъсках края на триножника в пукнатината, за да го избия навън, изпълнена със страх, че когато това се случи, пламъците ще се стрелнат навън, за да поемат кислород. Кожата ми щеше да обгори, дробовете ми да се стопят и ако не загинех на място, щях искрено да съжалявам, че съм жива.

Видях как пламъците приближават и си представих ада.

Тъкмо когато си мислех за изкупление...

За последен пък стоварих триножника в стъклото.

— Елена! — изкреця Ландри.

Още веднъж се опита да приближи караваната, ала последвалият взрив го събори на земята. През извитите прозорци се стрелкаха пламъци и изпускаха валма оранжеви облаци. В далечината зазвучаха сирени. Бяха закъснели.

Разтърсен и сломен, той се изправи на крака и остана на мястото си, неспособен да направи нищо.

В първия момент ми се стори, че Чад е застанал в двора и наблюдава шедъовъра си, възхитен от себе си, задето бе успял да ме убие. Когато тръгна към мен и ме повика, разбрах, че е Ландри.

Притисках видеокамерата към гърдите си, опитах се да затичам към него, ала краката ми бяха като гумени и се подгъваха на всяка крачка.

— Елена!

Той ме стисна за раменете и ме привлече към себе си, а след това ме издърпа настрани от горящата каравана към верандата на Парис Монтгомъри.

— Мили боже! — прошепна той, когато ме сложи да седна на един стол. Огледа ме внимателно, като не смееше да отдели ръце от мен. — Мислех, че си вътре.

— Бях — закашлях се аз. — Чад Сийбрайт подпали караваната. Партия са с Парис и Ерин. Хвана ли го? Успя ли да ги хванеш?

Той поклати глава.

— В къщата е само кучето й. — Териерът подскочаше нагоре-надолу като топка и не спираше да лае.

Пред къщата виеха сирени. Един полицај приближи тичешком откъм гаража. Ландри се надигна и му показа значката си. Аз продължавах да кашлям в напразен опит да прочистя дробовете си и го наблюдавах как сочи към къщата. Полицаят кимна и извади пистолета си.

— Ранена ли си? — попита той, когато се върна и коленичи пред мен.

Докосна челюстта ми, където ме бе ударила кутията с боя. Не усещах нищо и нямах представа дали има поражения. Очевидно не, след като Ландри продължи да ме оглежда.

— Счупих си пръста — казах му аз и вдигнах дясната си ръка. Той пое нежно ръката ми и огледа пръста. — Случвали са ми се и по-неприятни неща.

— И ти си една дървена глава — измърмори той. — Защо не ме почака?

— Ако те бях чакала, Чад щеше да изгори караваната...

— Поне нямаше да си вътре. — Той се изправи и направи кръг около мен. — Изобщо не трябваше да влизаш, Елена! Можеше да съсипеш доказателствата...

— Нямаше да ни останат никакви доказателства! — креснах аз и скочих.

— На нас ли? — попита той и направи крачка към мен в опит да ме сплаши.

Веднага заех отбранителна позиция.

— Случаят си е мой. Аз те въвлякох. Значи случаят е наш. Не си въобразявай, че ще ти позволя да ме изтикаш в десета глуха, Ландри! Правя го заради Моли и ако се окаже, че сестра й участва доброволно в тази работа, ще удуша Ерин Сийбрайт собственоръчно. След това можеш да ме тикнеш в затвора и през следващите двадесет и пет години няма да ти се пречкам.

— За малко да се махнеш от пътя ми завинаги! — кресна той в отговор и посочи пожара. — Да не би да си въобразяваш, че го искам?

— Не е ли това желанието на всички детективи?

— Не! — продължи да крещи той. — Не и моето. Погледни ме! Не съм го искал.

Бяхме се наежили един срещу друг. Гледах го гневно право в лицето. Той не откъсваше поглед от мен, а изражението му бавно омекваше.

— Не — прошепна, — не, Елена. Не искам да изчезнеш от живота ми.

Това бе един от редките моменти, в които не знаех какво да кажа.

— Знаеш ли колко много ме изплаши? — попита тихо той.

И аз се изплаших, казах си наум, но вместо да го изрека на глас, смених темата.

— Каза, че ще споделиш с мен. Аз започнах този случай.

Ландри кимна.

— Да... Да, така е.

Пожарните коли от Локсахачи пристигнаха. Първата спря в двора. Наблюдавах как пожарникарите се захващат с работата толкова спокойно, сякаш участваха във филм, след това погледнах към ръцете си. Продължавах да стискам видеокамерата. Подадох я на Ландри.

— Успях да я спася. Ще можеш да снемеш отпечатъци.

— Значи тук са я държали, така ли? — попита той и се обърна към караваната.

— Чад каза, че отначало Ерин била съгласна с всичко, а после Парис се обърнала срещу нея. Само че ако Парис се е обърнала срещу нея, тя защо не е мъртва?

— Май ще трябва да зададем този въпрос на Парис — отвърна той. — И на Ерин. Знаеш ли каква кола кара Парис?

— Тъмнозелено инфинити. Чад е с черен пикап тойота. Освен това едното му око липсва. Може да отиде в болницата.

Ландри изви едната си вежда.

— Едното му око липсва значи? Извадила си му окото!

Свих рамене и погледнах настрани. Стомахът ми се преобърна при ужасния спомен.

— Едно момиче не може да се остави просто така.

Той потри устата си с ръка и поклати глава.

— Голяма работа си, Естес.

Сигурна съм, че в този момент съвсем не приличах на голяма работа. Истината около случая започваше да ми тежи. Адреналинът, тласкал ме да действам, докато бях пред прага на смъртта, вече се бе оттеглил.

— Ела — подкани ме Ландри.

Вдигнах поглед към него и той докосна лицето ми. Първо дясната страна, която все още чувствах. Усетих ласката му със сърцето си.

— Радвам се, че остана жива — прошепна той.

Имах чувството, че не говори за сегашния момент, че няма предвид пожара в караваната.

— И аз. — Отпуснах глава на рамото му. — И аз...

52.

Ландри пусна Парис Монтгомъри и Чад Сийбрайт за общо издирване. Всички патрули в щата и страната щяха да внимават за зелено инфинити и пикапа тойота на Чад. Беше изпратено специално предупреждение до бреговата охрана и летищата в Уест Палм Бийч и Форт Лодърдейл, както и до останалите малки летища в района.

Една от причините Южна Флорида винаги да е била удобно място за трафик на наркотици, бяха многобройните пътища да се влезе и излезе от щата, при това бързо. Парис Монтгомъри познаваше много хора от бизнеса с коне, много богаташи със собствени самолети и яхти.

Освен това бе близка с човек, който тази вечер щеше да откара коне за Европа: Томас Ван Занд.

— Открихте ли го? — попитах Ландри.

Седяхме в колата, паркирана в двора на Парис Монтгомъри.

— Не, скапаняците на Армеджиън са оплескали работата.

Разказах му за конете, които тази вечер щяха да бъдат превозени със самолет за Европа.

— Обзалагам си, че и двамата ще бъдат на борда тази вечер.

— Вече уведомихме авиокомпаниите — успокой ме Ландри.

— Не е толкова просто. Товарните полети са нещо напълно отделно от гражданските. Ако искаш да разбереш какво е тероризъм и страх, трябва някой път да прелетиш над Атлантическия океан в компанията на коне.

— Добре. Уайс и федералните могат да вървят да киснат на терминала за товарните полети.

Шефът на пожарната за района на Локсахачи, висок мъж с гъсти мустаци, приближи към колата, тъкмо когато Ландри посягаше към мобилния си телефон.

— На мястото е извършено престъпление, шефе — провикна се детективът през прозореца.

— Ясно. Палез.

— И това. Открихте ли собственикът на имота?

— Не, господине. Собственикът е извън страната. Обадох се на фирмата по поддръжка. Те ще се свържат със собственика.

— Коя е фирмата? — попита аз.

Шефът се облегна на прозореца и ме погледна.

— „Грифин Пропърти Мениджмънт“. Уелингтън.

Погледнах Ландри, ала в същия момент мобилният му телефон звънна.

— Май е време за нов разговор с Брус. Все още ли е при вас?

— Не. Пуснали са го. Ландри — обади се той. Лицето му се изопна и той свъси вежди. — Как така я няма? Къде е глупакът от охраната?

Ерин, сетих се аз.

— Кога? — попита той. — Направо супер! Кажу ми, че когато се върне, ще му откъсна главата и ще му я натъпча отзад!

Той затвори телефона и ме погледна.

— Ерин пак е изчезнала. Някой е запалил кошчето за боклук до стаята на сестрите и полицаят е отишъл да помага. Когато се върнал, нея я нямало.

— С Чад е.

— И двамата бягат. — Ландри запали колата. — Ще те оставя в спешното отделение. — Трябва да вървя.

— Остави ме при колата — помолих аз. — Мога и сама да отида.

— Елена...

— Става въпрос за пръста ми, Ландри. Няма да умра.

Въздъгнах и замълчах.

В спешното беше спокойно. Направиха снимка на пръста ми и се оказа, че не е изкълчен. Лекарят ми сложи обезболяваща инжекция и го намести. Отказах шина и го прикрепиха към съседния. Той ми написа рецепта за обезболяващи. Отказах я.

На излизане се отбих да попитам на информацията дали са имали пациент със сериозна очна травма. Служителката не знаеше да е постъпвал пациент с подобно оплакване.

Погледнах колко е часът, докато излизах от болницата. Оставах пет часа, докато самолетът на Ван Занд поемаше курс към летище „Кенеди“, а оттам за Брюксел.

Всички патрули в окръг Палм Бийч го търсеха, търсеха Парис, търсеха Чад и Ерин. Междувременно Дон Джейд бе излязъл под

гаранция, след като Трей Хюс бе написал чек за сумата, определена от съдията.

Всичко вече се въртеше около Трей Хюс — сделката със земята, Ярка звезда, Ерин, — а доколкото знаех, никой не го търсеше. Затова се заех аз. Ако той бе в центъра на събитията, може би щеше да се изясни какво става.

Доколкото знаех, имаше къща в Поло Клъб — охраняем квартал близо до конната база, където живееха само богаташи, любители на конете. Насочих се натам по задните улици, за да се отбия първо във Феърфийлдс.

Вратата към имението на „Готиния пич“ беше оставена отворена. Забелязах кола близо до караваната на техническия ръководител. Завих и фаровете ми попаднаха на поршето на Трей. Загасих беемвето и слязох, стиснала глока в ръка.

Единствената светлина идваше от висока лампа, ала наблизко звучеше песен на Джими Бъфет, посветена на удоволствието от безотговорността.

Отправих се към звука и минах покрай тъмната недовършена конюшня. Вторият етаж на строежа бе опасан от тераса към манежа с препятствията. Бяха запалени свещи и фенери. Забелязах Трей да танцува, а вечната цигара тлееше в оранжево между пръстите му.

— Качи се, сладурче! — провикна се той. — Мислех, че няма да дойдеш! Започнах сам веселбата.

Качих се по стълбите, без да го изпускам от поглед. Беше се надрусал. Нямах представа с какво. През осемдесетте беше почитател на кокаина. Когато напуснах наркоотдела, коката пак излизаше на мода. Носталгията си казваше думата сред старите хипари.

— Какво ще празнуваме, Трей? — попитах аз, когато се качих на терасата.

— Великолепният ми звезден живот — отвърна той и продължи да танцува.

В едната си ръка държеше бутилка текила. Ризата на палми висеше разкопчана над зеления му панталон. Беше бос.

— Ярка звезда — възкликна той и избухна в смях. — Каква лоша шега! Направо да паднеш!

Песента свърши, той се облегна на парапета и отпи дълга глътка от бутилката.

— Да не би да си ме очаквал? — попитах аз.

— Не, очаквах друга. Но да ти кажа, май няма значение.

— Не знам, Трей, според мен може и да има — зависи от мотива. Да не би да очакваше Парис?

Той потри лице и дребни искрици от цигарата полетяха наоколо като светулки.

— Точно така. Вече си частен детектив. Дали не трябва да кажа кука — или ще прозвучи твърде грубо и нелюбезно. Не, май най-точно казаното е кучка.

— Парис може и да не се появи тази вечер, Трей. Има неотложна работа.

— Така ли? С какво се е захванала?

— Опитва се да избяга от закона — обясних аз. — Двамата с Чад Сийбрайт се опитаха да ме убият днес.

Той присви очи към мен и зачака истината.

— Сладурче, ти какво си пушила?

— Стига, Трей. Ходил си у тях поне сто пъти. Знам за връзката ви. Не ми разправяй, че не знаеш за караваната и за Ерин.

— Ерин ли? Някой я е отвлякъл. Целият шибан свят се е понесъл на шейна към ада.

Поклатих глава.

— Всичко е било една пиеска. Не знаеш ли? Създадена специално заради теб.

Виждах лицето му на светлината на свещите. Опитваше се да изплува през мъглата, обвила мозъка му. Или не знаеше за какво говоря, или се опитваше да убеди сам себе си, че не знае.

— Пиеса в три действия — продължих аз. — Лъжа, измама, секс и убийство. Шекспир щеше да се гордее с подобно постижение. Още не съм прочела целия сценарий, но той започва с кръстоносен поход за светата земя — имението „Готин Пич“, — а кралят си ти.

И последната следа от озадачената му усмивка се стопи.

— Сега ще ти разкажа какво научих досега. Действието започва, когато на едно момиче на име Парис ѝ се приисква да стане кралица. Желанието ѝ е толкова силно, че тя си поставя за цел да съсипе единственият човек, застанал между нея и мечтата ѝ: Дон Джейд. Ти си мислиш, че няма да е трудно, защото на него и без това му се носи лоша слава. Хората са готови да повярват на най-лошото за него. Те ще

решат, че той е убил кон, който не е в състояние да постигне кой знае какви резултати. — Застрахователна измама ли? Че на него и преди му се е разминавало. Коняръчето му изчезва. Той я е виждал последен. Оказва се, че е отвлечена. А когато успява да се спаси, познай кого набеждава за похитител? Дон Джейд. Сигурно Парис си въобразява, че Трей ще го зареже. Джейд скоро ще го тикнат в затвора. Тогава тя ще стане кралицата на Готиния пич.

— Пиесата не е никак забавна — заяви Трей.

Той изгаси цигарата на каменния парапет и метна угарката настрани.

— Не. Никак. И краят няма да е щастлив — отвърнах аз. — Ти как мислиш?

— Познаваш ме, Ели. Опитвам се да не мисля. Аз съм просто една пластмасова чашка, която се люшка по вълните на океана, наречен живот.

Той подсмръкна и отново потри лице. Кръгла маса, подобна на гъба, бе поставена пред отворените френски прозорци към тъмната стая. Върху масата горяха десетина свещи и пръскаха светлина по стъклен поднос с кокаин, оформен на магистрални. До подноса бе оставена берета, 32 калибър.

— Защо ти е пистолетът, Трей? — попитах аз и се почувствах сигурна, когато усетих тежестта на собственото си оръжие, въпреки че го държах в лявата ръка.

— Плъхове — отвърна той и извади нова цигара от джоба.

Щракна със запалката, дръпна и изпусна дима към обсипаното със звезди небе. — Може по-късно да поиграя на руска рулетка.

— Играта ще бъде кратка — предупредих го аз. — Оръжието е автоматично.

Той се усмихна и сви рамене.

— Цял живот е все така. Не мога да се измъкна от гадната игра.

— Да, трудно ти е било. Колко наследи, когато Сали почина? Осемдесет милиона? Сто?

— Всеки един е обвързан с изпълнението на някакво условие — отвърна той.

— Както гледам, това не те спира да харчиш.

— Не.

Той се обърна и погледна имението. Нищо не се виждаше, освен различни нюанси на черното.

— Защо плати гаранцията на Джейд, Трей? Защо му осигури Шапиро? — попитах аз и се облегнах на парапета близо до него.

Той ми се усмихна.

— Защото баща ти беше зает.

— Твоята лоялност е като на разгонен котарак. Защо помагаш на Дон Джейд?

— Той ме направи такъв, какъвто съм днес — обясни Трей с крива усмивка.

— Убил е Сали, нали? — сетих се аз. — Бил си със съпругата на Майкъл Бърн, за да си изучааш алибито, докато Джейд е бил в къщата, скрит в тъмното... А сега вече няма мърдане.

— Че къде да мърдам? — попита той и разпери ръце. Цигарата подскачаше между устните му. — Аз съм кралят!

— Не, Трей — поправих го аз. — Първия път беше прав. Ти си тъжният клоун. Имаше всичко. А накрая ще се окажеш с едно нищо.

— Ти май поназнайваш някои неща, а, Ели?

— Знам всичко. Само че едва сега успявам да изпълзя от дупката, Трей, докато ти ще останеш на дъното.

Извадих телефона от джоба на джинсите си и се опитах да набера Ландри. Беше ми неудобно да си служа с дясната ръка, все още изтръпнала, ала вече започвах да усещам горещата пулсираща болка. Ландри трябваше да знае, че Трей очаква Парис. Сигурно е искала да вземе от него кола, която ченгетата не издирват. Може да се е обърнала към него с молба за пари, за да се премести да живее в Европа. Може би искаше да се опита да накара Трей да замине с нея. Двама богати бегълци щяха да обикалят великолепните столици на Европа, необезпокоявани от никого.

Направих две крачки към Трей и размених местата на телефона и пистолета, без да откъсвам очи от него. Пред мен бе един жалък плейбой, порасналият Питър Пан, напълно покварен от времето и собствените си пороци.

Телефонът на Ландри даваше свободно, когато Парис Монтгомъри се показа от тъмното зад френските прозорци. Без да се колебае, грабна беретата от масата и я насочи право в лицето ми.

53.

— Грижим се за много имоти, детектив — обясни Брус Сийбрайт. — С повечето нямам нищо общо.

— Интересува ме един-единствен — каза Ландри.

Двамата бяха в кабинета на Сийбрайт у тях. Брус се завъртя в кръг и въздъхна, вдигнал глава към тавана.

— Нямам нищо общо с него!

— И двамата знаем, че това не е истина.

— Нямам представа откъде се е появила видеокасетата — оправда се той. — Някой я е подхвърлил.

— Да, сигурно. Продължавай да го повтаряш. Питам те за собствеността в Локсахачи.

— Имам адвокат — повиши глас Сийбрайт. — Говорете с него.

— Сега говорим за друго.

— Вече ви казах, че нямам нищо общо с имотите, които се дават под наем.

— Искаш да ми кажеш, че човек, замесен в отвличането на Ерин, съвсем случайно е наел този имот от твоята фирма ли? Пак съвсем случайно си изпратил Ерин да работи при хора, които се оказват убийци, насилници и един господ знае още какви.

— Пет пари не давам какво мислите — отвърна Сийбрайт и посегна към телефона. — Нямам нищо общо с тази работа. Нито аз, нито синът ми. Сега се махайте от кабинета ми, иначе ще подам оплакване за полицейски тормоз.

— Мога ли аз да ти подам един ритник в задника, Сийбрайт — подметна Ландри. — И двамата с гнусното ти отроче заминавате в затвора.

Ландри излезе от кабинета, убеден, че в този момент гори от желание да откара голяма част от тайфата до клуб „Лайън Кънтри Сафари“ и да ги затвори в една клетка при лъвовете.

Кристъл Сийбрайт бе застанала в коридора на няколко крачки от вратата на кабинета. Поне този път не беше надрусана, но определено

бе съсипана. Когато минаваше покрай него, тя протегна ръка, за да го спре, и отвори уста, ала така и не успя да каже нищо.

— Мога ли да ви помогна, госпожо Сийбрайт?

— Аз го направих — призна тя.

— Моля?

— Жената дойде при мен, в моя офис. Аз ѝ дадох под наем имота. Помня името ѝ. Парис. Винаги съм искала да отида в Париж, а името ѝ ми напомни за това.

Тя не знаеше как да реагира на новината, забеляза Ландри. Дали да покаже, че се чувства виновна? Дали да се направи на шокирана? Може би да се разбеснее?

— Как се случи, че дойде при вас? — попита Ландри.

— Каза ми, че я била изпратила нейна приятелка. — В очите ѝ заблестяха сълзи. Тя поклати глава и погледна към кабинета на съпруга си. — Той ли е виновен? Мислите ли, че го е направил той?

— Не знам, госпожо Сийбрайт — призна Ландри. — Ще трябва да го попитате.

— Така изглежда — промърмори тя, без да откъсва поглед от вратата на кабинета. — Трябва да свърша нещо.

Ландри я остави в коридора, доволен, че не е нищо повече от ченге. Можеше да забрави тази история, когато всичко приключеше. Кристъл Сийбрайт нямаше такъв късмет.

54.

Не смеех да откъсна поглед от дулото на пистолета в ръцете на Парис Монтгомъри. Песента на Джими Бъфет отново се лееше.

— Остави телефона и пистолета — нареди Парис.

Държах глока с ранената си дясна ръка. Можех да опитам да го вдигна и да блъфирам, но нямаше да е никак убедително. Дори можех да дръпна спусъка, ако се наложеше. Преценявах възможностите, когато се включи гласовата поща на Ландри.

Парис пристъпи към мен. Беше ядосана и уплашена. Добре обмисленият ѝ план се пукаше по шевовете като евтина дреха.

— Много простичък план, нали Парис? — започнах аз. — Накарала си Ерин да ти помогне, за да натопите Джейд. Междувременно двамата с Чад успяват да съсипят Брус Сийбрайт. Всичко щеше да се получи, ако Моли Сийбрайт не беше дошла да ме моли за помощ.

— Остави телефона и пистолета! — нареди отново тя.

Защипах телефона на джинсите си и погледнах към Трей, неподвижен, с безизразно лице.

— Защо включи Ван Занд? — попитах аз. — Или той се е натрапил?

— Нямам представа за какво говориш.

— Защо тогава си насочила този пистолет в лицето ми, Парис?

Тя погледна към Трей.

— Всичко бе работа на Дон — каза тя. — Той уби Ярка звезда. Той отвлече Ерин. Той уби Джил. За всичко е виновен Дон, Трей. Трябва да ми повярваш.

— Защо? — попита той. — Защото е част от плана ти ли?

— Защото те обичам! — извика тя, макар да не откъсваше очи от мен и пистолета. — Ерин е видяла как Дон убива Ярка звезда. Дони е причинил ужасни неща, за да я накаже. Той е убил и Джил.

— Не, миличка, не е — отвърна уморено Трей. — Знам, че не го е направил.

— Какво говориш?

— Ти трябваше да направиш вечерна обиколка, когато Джил бе убита. Остави ме в леглото и отиде. Както и предишната вечер, когато някой бе пуснал конете на Бърн.

— Трей, объркан си — заяви остро тя.

— По принцип е така. Животът изглежда по-лесен, когато си объркан. Сега обаче не съм.

Тя направи нова крачка към мен, защото търпението ѝ се изчерпваше.

— Остави проклетия пистолет!

Въздъгнах дълбоко и се наведох бавно, уж да оставя пистолета на пода, но в следващия миг се хвърлих на земята и се превъртах настрани.

Парис стреля два пъти и единият куршум попадна в пода до мен, пръсвайки наоколо дребни парченца мрамор.

Прехвърлих пистолета в лявата си ръка, помагайки си с дясната, скочих и се хвърлих към нея, преди да успее да се прицели за трети път.

— Пусни го, Парис! Пусни го! Пусни го...

Тя се обърна и се втурна към стълбите в далечния край на балкона. Хукнах след нея и когато понечи да завие, стрелях.

Внимателно надникнах зад ъгъла към празното стълбище, осветено единствено от лампата на високия стълб. Може да се криеше от другата страна на площадката, притисната към стената, докато изчаква да се метна след нея. Представих си как завивам на площадката и куршумът ѝ попада право в гърдите ми, а кръвта ми обагря с единственото цветно петно черно-бялата сцена.

Приблжих се до края на балкона и погледнах долу. Нямаше я. Хукнах надолу. Поршето на Трей изрева тъкмо когато стигнах края на стълбите. Фаровете ме осветиха и автомобилът се понесе към мен.

Вдигнах пистолета, стрелях няколко пъти в предното стъкло и се хвърлих настрани.

Парис се опита да обърне, гумите изсвириха и чакълът се разхвърча сред облак прах. Колата поднесе и се удари в стената на сградата, след което се включиха и клаксонът, и алармата.

Парис отвори вратата, свлече се от седалката, изправи се веднага и хукна по алеята, притиснала ръка към лявото си рамо. Препъна се и

падна, изправи се отново и затича, след това пак се препъна и падна. Остана да лежи на земята под табелата, която известяваше, че това е имението „Готин пич“.

— Не, не, не, не, не! — хлипаше тя, когато я настигнах.

Между пръстите ѝ се стичаше кръв от раната в рамото.

— Играта свърши, Парис. — Погледнах я. — Нямах късмет, кучко!

55.

Моли се бе свила на леглото, притиснала колене под брадичката си. Трепереше цялата и се опитваше да не заплаче с глас.

Слушаше скандала на долния етаж. Гласовете им долитаха чак тук. Брус крещеше. Чупеха предмети. Изпълнена с гняв и омраза, майка ѝ също крещеше неистово, както Моли никога не я бе чувала досега. Зловещият ѝ писклив глас се разнасяше като сирена. Беше обезумяла. Брус я нарече луда неведнъж.

Моли се страхуваше, че този път може и да е прав. Изпитваше ужас, че Кристъл се бе прекършила и всичко, което досега бе потискала в себе си, избликуваше навън.

Крясъците станаха още по-силни и Моли скочи от леглото, заключи вратата и се опита да изтласка нощното шкафче пред нея. Грабна телефона, който ѝ бе дала Елена, върна се отново на леглото, подпря се на таблата и набра номера на Елена.

Даваше свободно и никой не се обаждаше. По бузите ѝ рукнаха сълзи.

Крясъците на долния етаж замлъкнаха и настана ужасяваща тишина. Моли се напрегна, за да чуе нещо, каквото и да е, ала тишината я притисна с такава сила, че тя се изплаши да не е оглушала.

След това долетя тих плах гласец, сякаш от друго измерение.

— Единственото ми желание бе да имам хубав живот...
Единственото ми желание бе да имам хубав живот...

56.

Ландри пристигна почти веднага след линейката, повикана за Парис. Когато бях стреляла по предното стъкло, един от куршумите ми бе попаднал в рамото ѝ. Беше загубила малко кръв, ала щеше да живее и да посреща дните в затворническа килия. Поне така се надявах.

Ландри слезе от колата и се отправи към мен. Вдигна пръст към полицая, който заграждаше мястото с жълта лента, за да му даде знак да ни остави за момент. Полицай Сондърс, придружителят ми от нощта, когато конете на Майкъл Бърн бяха пуснати от палатката, ме наблюдаваше подозрително. Явно не можеше да повярва, че съм невинна.

Ландри го изпрати настрани и насочи вниманието си към мен.

— Добре ли си?

Усмихнах му се.

— Сигурно вече ти е писнало да ми задаваш този въпрос. Да, добре съм.

— Имаш повече животи и от котките — измърмори той.

Разказах му какво се бе случило, какво бе казано и как се бях намесила.

— Какво те накара да дойдеш тук? — попита той.

— Не знам. Мислех, че Парис ще се опита да се види с Трей. Всичко бе свързано с него, с парите му, с новата конюшня.

Погледнах към недостроената сграда, масивните стени, облени в светлина от фаровете на линейката и патрулните коли. Бяха сложили белезници на Трей и го водеха към една от колите.

— Доколкото разбрах, Трей и Джейд са измислили как да се отърват от Сали Хюс, за да може Трей да наследи парите и да построи тази конюшня. Попитах Трей направо. Той дори не отрече. Затова е толкова предан на Джейд. Не е имал избор. Парис е искала да елиминира Джейд, за да разполага с всичко това. Но ето че накрая всички остават с празни ръце — обясних аз. — Измамите,

манипулациите, болката, която причиниха, са били за нищо. Всички загубиха.

— Така е — каза Ландри, когато линейката потегли, следвана от патрулна кола. — Когато се натъкна на подобен случай, ми се иска да бях послушал татко. Той искаше да стана инженер.

— А той с какво се занимаваше? — попитах аз.

Ландри изви устни.

— Беше ченге. Какво друго? Изкара тридесет години в полицейския участък „Батон Руж“.

— Чу ли се нещо за Ван Занд? — попитах аз, докато вървахме към колите си.

— Още нищо. Човекът от товарния терминал съобщи, че конете на Ван Занд са пристигнали преди малко, но белгиецът не му е звънял цял ден. Мислиш, че е въртял цялата тази работа с Парис ли?

— Все още съм убедена, че той е убил Джил. Само че Трей каза, че тя го е оставила в леглото и същата вечер е отишла да провери конете. Тялото на Джил е било оставено на онова място, за да го свържат с Джейд. Пасва идеално с плана на Парис.

— Знаем, че Ван Занд е бил в „Плейърс“ същата вечер — продължи Ландри. — Натискали се е. Възможно е да я е последвал с надеждата да се възползва от нея, след като Джейд ѝ е разбил сърцето. Възможно е тя да му е отказала, а той да не се е примирил. Ето защо я намерихме мъртва.

— Парис се появява на сцената и убеждава Ван Занд да се отърве от тялото, като го хвърли в ямата за оборски тор — предположих аз. — Дали е участвал в другия ѝ замисъл? Не се знае. Чад се опита да ми каже, че някой наистина е изнасилвил Ерин, че Парис е изпуснала нещата от контрол. Може Ван Занд да се е включил и да се е опитал да поеме ръководството.

— Ако е така, тя ще пропее — каза Ландри. — Вече е арестувана, докато той е на свобода. Нищо не съсипва партньорството по-успешно от заплахата да попаднеш в затвора. Браво, Естес!

— Изпълнявах гражданския си дълг.

— Трябваше все още да имаш значка.

Извърнах поглед.

— Много си мил. На твое място не бих казала подобно нещо пред колегите.

— Майната им! Така е.

Почувствах се смутена, защото комплиментът му ме развълнува.

— Нещо за Чад и Ерин? — попитах аз, когато телефонът звънна.

Ландри поклати глава.

— Естес — обадох се аз.

— Елена?

Разтрепераното гласче накара страхът да ме бодне като остри парчета стъкло.

— Моли! Моли, какво има?

Вече се бях втурнала към колата на Ландри. Забелязах загрижеността по лицето му, докато се опитваше да ме настигне.

— Елена, трябва да дойдеш. Моля те, ела!

— Тръгвам! Какво е станало?

Чувах глухо бумтене, сякаш някой удряше по врата.

— Моли?

Последва ужасяващ пронизителен писък.

— Бързо! — извика отчаяно Моли.

Последното, което чух, преди тя да прекъсне, бе нечовешки глас, който повтаряше:

— Единственото ми желание бе да имам хубав живот...
Единственото ми желание бе да имам хубав живот...

57.

— Добре — започна Ландри, — виж как ще го направим. Първо влизам аз с патрула.

Оставих го да говори, без да се интересувам какви са плановете му. Мислех единствено за Моли.

Ако някой наранеше детето...

Замислих се за бегълците Чад и Ерин. Ами ако се бяха върнали в къщата...

— Елена, ти чу ли ме?

Не му отговорих.

Той зави по алеята и спря на поляната. Една от патрулните коли ни последва. Изскочих от колата, преди той да успее да ме спре.

— По дяволите, Естес!

Вратата бе отворена. Нахлух, без дори да се замисля каква опасност може да дебне от другата страна.

— Моли!

Ландри бе зад мен.

— Сийбрайт? Аз съм Ландри.

— Моли?

Прескачах по две стъпала наведнъж.

Ако някой наранеше детето...

Ландри се отправи към кабинета на Сийбрайт. В къщата цареше злокобна тишина, освен някакъв тих шум, долитащ от кабинета.

— Сийбрайт?

Ландри се прокрадваше покрай стената с изваден пистолет. С периферното си зрение забеляза как Елена се втурва нагоре по стълбите.

— Сийбрайт? — извика отново той.

Шумът ставаше все по-ясен. Някой пееше. Застана до вратата, протегна ръка и стисна бравата.

Някой наистина пееше. Не, по-точно повтаряше напевно.

— Единственото ми желание бе да имам хубав живот...

— Моли!

Нямах представа коя от затворените врати е към нейната стая. Отворих първата врата. Оказа се стаята на Чад.

„Ако някой нарани това дете...“

Отворих втората врата. В тази стая не живееше никой.

— Моли?

„Ако някой нарани това дете...“

Третата врата се отвори няколко сантиметра и се удари в нещо. Блъснах силно.

— Моли!

„Ако някой я нарани...“

Вратата към кабинета се отвори и разкри грозна картина, Кристъл Сийбрайт бе застанала зад бюрото на съпруга си, цялата сплескана в кръв, полепнала и по изрусената ѝ коса, и по лицето, и по красивата розова рокля, с която бе и одева, когато Ландри я бе видял за последно. Брус Сийбрайт се бе строполил на безупречно чистото си бюро. От гърба му стърчеше кухненски нож, с който бе наръган поне петдесет пъти и в гърба, и във врата, и в главата.

— Мили боже... — прошепна Ландри.

Кристъл го погледна със стъклени ококорени очи.

— Единственото ми желание бе да имам хубав живот... Той го съсипа. Той съсипа всичко.

„Ако някой нарани това дете...“

Отстъпих крачка назад, поех си дълбоко въздух и блъснах вратата с рамо.

— Моли!

Препятствието от другата страна поддаде още няколко сантиметра, колкото да се вмъкна и да се опитам да го изтласкам на още няколко сантиметра. Някой бе натрупал половината мебели в стаята като барикада.

— Елена!

Моли се спусна към мен. Отпуснах се на колене, прегърнах я и я притиснах с всички сили. Притисках Моли Сийбрайт до себе си, докато тя плачеше. Останахме дълго така.

Правех го заради нея... и заради себе си.

58.

Докато я прегръщах, ѝ повтарях, че всичко е свършило. „Всичко свърши. Всичко свърши...“ Всичко свърши. Това бе лъжа, голяма лъжа, много по-значима от всички натрупали се досега лъжи. За Моли нищо не бе свършило, освен че вече нямаше семейство.

Кристъл, дори в най-добрите си моменти бе нервна и с разклатена психика, а сега се бе пречупила в момент на върхово напрежение. Обвиняваше съпруга си заради случилото се с Ерин. За отвличането, за изнасилването. Ландри сподели, че тя му е разказала за подозренията си, че Брус е изпратил Парис Монтгомъри при нея за наема на къщата в Локсахачи, където се бе разиграла драмата.

Тя бе достигнала предела на силите си. Нещата биха могли да се представят и в друга светлина: Кристъл бе защитила дъщеря си, като бе отмъстила за нея. Тъжното бе, че никак не ми се вярваше да е станало така. Беше убила Брус, не защото е съсипал дъщеря ѝ, а защото бе съсипал приказката, в която си въобразяваше, че живее.

„Единственото ми желание бе да имам хубав живот...“

Питах се дали Кристъл би останала с Брус, ако бе разбрала, че всички са били подложени на тормоз, режисиран от собствената ѝ дъщеря. Подозирах, че ще стовари цялата вина на Ерин. Щеше да намери извинение за греховете на Брус, за да запази хубавия си живот.

Човешкият мозък притежава удивителна способност да осмисля по своеобразен начин нещата.

Ландри изпрати патрулите да откарат Кристъл в шерифската служба, след това отведе нас с Моли в имението на Шон. Не бе спомената и дума за Агенцията за детски надзор, което бе стандартна процедура в случаи като този на Моли.

През по-голямата част от пътя пътувахме мълчаливо, изтощени от преживяното, замислени над всичко, което се случваше. Единственият звук в колата бе пращането на радиостанцията на Ландри. За мен шумът бе познат. За момент изпитах носталгия, както когато чуех някое парче от младежките си години.

Когато пристигнахме пред портата на „Авадонис“, Ландри се обади по мобилния си телефон на Уайс, останал да дебне на летището. От Ван Занд все още нямаше следа, а самолетът бе готов да рулира по пистата.

Изтощената Моли бе заспала, облегната на мен. Ландри я пое на ръце и я пренесе в къщата за гости. Докато го водех към втората малка спалня, си мислех, че сме като семейство, доста странно при това.

— Горкото дете — въздъхна той, щом излязохме на малката тераса. — Ще ѝ се наложи бързо да порасне.

— Те вече е пораснала — отвърнах аз и седнах на стола. — Била е дете не повече от минута и половина. Ти имаш ли деца?

— Аз ли? Не. — Ландри седна до мен. — А ти?

— Все си мислех, че това не е за мен. Наблюдавала съм твърде много провали и знам колко наранено остава едно дете.

Знаех, че ме наблюдава и се опитва да вникне в думите ми. Вдигнах поглед към звездите и се учудих, че съм разкрила пред него колко съм уязвима.

— Моли обаче е страхотна — обясних аз. — Естествено, възпитала се е сама, докато е гледала „Дискавъри“ и други документални канали.

— Бях женен веднъж — призна Ландри. — Известно време живях с една жена. Не се получи. Нали знаеш как е — работата, малките часове, аз съм труден характер и така нататък.

— Аз дори не съм опитвала. Стигам направо до това, че съм трудна за общуване.

Той се усмихна уморено. Извади от джоба си цигара и запалка.

— И в колата ли държиш кутия? — попитах аз.

— Трябва да изчистя вкуса на труп.

— Едно време пиех — признах аз. — За да разкарам гадния вкус.

— После спря ли?

— Спрях всичко, което може да притъпи болката.

— Защо?

— Защото вярвах, че съм си я заслужила. Изкупление. Чистилице. Наречи го както искаш.

— Глупости! — заяви Ландри. — Ти не си Бог, Естес.

— Какво облекчение за всички убедени вярващи. Може да съм си въобразила, че ще се справя по-добре от него.

— Грешка — реши той. — Не вярвам и папата да е непогрешим.

— Еретик.

— Просто казвам, че в теб има прекалено много добро, за да позволиш, на една грешка да те съсипе.

В единия ъгъл на устата ми затрептя усмивка.

— Знам — съгласих се аз. — Сега вече знам. Благодарение на Моли.

Ландри погледна през рамо към къщата.

— Какво ще й кажеш за Ерин?

— Истината — въздъхнах аз. — Тя няма да приеме друго.

Тази мисъл ме накара да се изправя. Макар че бях много изморена, все още ме измъчваше безпокойство и разочарование заради несправедливостите, заредили се в живота на Моли Сийбрайт и неспособността ми да се справям с хората. Скръстих ръце, вдъхнах влажния нощен въздух и тръгнах към края на терасата.

— Спомням си, че когато всичко започна, си казах, че на Моли й предстои да научи първия си важен урок в този живот. Щеше да научи, както и всички останали, че не може да разчита на друг, освен на себе си, че ще я разочарова човек, когато обича, на когото държи. Много ми се иска да имах възможност да променя това.

Ландри застана до мен.

— Можеш — отвърна той. — И го направи. Тя ти има доверие, Елена. Ти не я разочарова. И никога няма да го направиш.

Искаше ми се и аз да съм толкова сигурна в себе си.

Пейджърът му изпиука. Той погледна номера, дръпна мобилния и се обади веднага.

— Ландри.

Наблюдавах лицето му и забелязах изписалото се напрежение.

Когато приключи разговора, се обърна към мен:

— Хванали са Ерин и Чад на „Алигейтър Али“, на половината път за Венис. Тя твърди, че Чад я е отвлякъл.

59.

— Ти си на осемнадесет — обясняваше Ландри. — В очите на закона си възрастен човек. Направил си лош избор, който води до лоши последствия, следователно сега се налага да платиш. Въпросът е дали ще полетиш направо с главата надолу, или ще облекчиш и своя, и нашия живот.

Чад Сийбрайт зяпаше към стената. Плътна превръзка покриваше липсващото му дясно око.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва.

Щатски патрул бе забелязал автомобила на Чад на магистралата, известна като „Алигейтър Али“ — пътят, който свързваше източния бряг на Флорида със залива. Започнало преследване и най-сетне били спрени от блокада на пътя. Върнали двойката в окръг Палм Бийч, където им е мястото, за да бъдат предадени на властите и лекувани.

Сега бяха настанени в две съседни стаи за разпити и всеки един от тях се чудеше какво е измислил другият.

Ако Брус Сийбрайт беше жив, Ландри не се съмняваше, че на Чад щеше да му бъде осигурен адвокат от калибъра на Бърт Шапиро. Само че Брус Сийбрайт беше мъртъв, а Чад можеше да разчита на обществен защитник.

Заместник-прокурор Рока почука нервно по масата.

— Започвай, Чад. Приятелката ти ни разказа доста интересни неща. Как си я отвлякъл, за да изкопчиш пари от баща си. Имаме и видеокасета, на която я биеш.

— Трябва да видя тази касета — намеси се адвокатът.

Рока го погледна.

— Достатъчно убедителна е. А момичето се оказа доста словоохотлив свидетел.

— Това е лъжа — нацупи се Чад. Беше раздразнителен и уплашен. — Ерин не би ми причинила подобно нещо.

— Какво нещо? — попита Ландри. — Разкажи ни сега как я отвлече от болницата, докато охраната пред стаята се е опитвал да

загаси пожара, който си подпалил.

Чад поклати глава.

— Да не би да си мислиш, че Ерин не ни е разказала как си я изнасилвил и си я държал надрусана с кетамин? — попита Рока.

Адвокатът на Чад стоеше като жаба, зяпнал тъпо в напразен опит да лапне някоя муха.

Ландри въздъхна и се изправи.

— Знаеш ли, тази работа взе много да ми писва — обърна се той към Рока. Дребното лайно е решил да се накисне до шията. Добре. Нека гние в затвора. Баща му беше пълен боклук. Не можеш да промениш гените. Върви склучи споразумение с момичето. Да ти кажа, още щом си отвори устата, и съдебните заседатели ще наизвадят кърпичките.

Рока се престори, че мисли, след това се обърна към служебния защитник.

— Поговори с клиента си. Обвинението ще бъде потпури от закононарушения: отвличане, изнасилване, опит за убийство, палеж...

— Никого не съм изнасилвал — възмути се Чад. — Едва вчера отидох в караваната, за да помогна на Ерин.

— За да унищожиш доказателствата, защото тя е била мозъкът на всичко ли? — поинтересува се Рока.

Чад затвори очи и отпусна глава назад.

— Вече ви казах. Още в самото начало Ерин ми каза какво ще стане, но Парис се бе обърнала срещу нея. Нямам нищо общо с тази работа! Не съм виновен. Просто се опитвах да помогна на Ерин. Защо трябва да ме наказвате за такова нещо?

Ландри се наведе над масата.

— Загинаха хора, Младши. Ти се опита да убиеш моя приятелка. Влизаш на топло.

Чад скри лице в длани и се разплака.

— Не съм виновен аз!

— Ами касетата, която открихме в кабинета на баща ти, Чад? Там е заснето предполагаемото изнасилване. Касетата беше оставена на твърде удобно място в библиотеката. Как се е озовала там?

— Не знам!

— Аз пък знам — обади се Ландри. — Ти си я сложил.

— Не съм! Нямам нищо общо с тази работа!

Ландри въздъхна отвратен.

— Ще ти кажа нещо, Чад. Знам със сигурност, че си ти. Поеми си отговорността и си облекчи положението, защото с всяка лъжа, която изричаш, се закопаваш все по-дълбоко.

Той се приближи до едностранното огледало на стената, вдигна щорите и натисна копче на интеркома.

Рока стана.

— Помислете, господа. Най-доброто споразумение ще бъде прието. Който се колебае, губи по точки.

— Защо му е на Чад да те отвлича от болницата, Ерин?

— Той трябва да е бил вторият — отвърна момичето с гласец като на коте.

Не вдигаше поглед, сякаш бе засрамена или уплашена. Сълзи като ситни кристални капки се стичаха по бузите ѝ.

— Сигурно той е бил вторият похитител. Затова никога не говореше. Знаел е, че ще го позная.

— Значи той е влязъл в стаята ти в болницата посред бял ден и те е отвлякъл за втори път, за да не съобщиш на никого и да не можеш да го уличиш — предположи Ландри.

Тя покри уста с трепереца ръка и продължи да плаче. Общественият ѝ защитник, закръглена, майчински настроена жена, Мария Онхо, я погали по рамото.

Ландри ги наблюдаваше с безразличие.

— Чад казва, че двамата сте били влюбени, че си тръгнала доброволно с него.

Ерин зяпна.

— Не! Това не е истина! Аз... Ние... имахме кратка връзка. Още преди да се изнеса от къщата. — Тя поклати глава, явно съжалявайки за собствената си глупост. — Направи го единствено за да ядоса Брус. Не можеше да понесе мисълта, че съвършеното му синче се е хванало с мен — заяви тя, без да крие горчивината си. — Чад побесня, когато скъсах с него. Сам ми го каза. Каза, че няма да ме остави.

Мария Онхо ѝ подаде кутия с кърпички.

— Ерин — намеси се Рока, — Чад твърди, че ти си измислила тази работа с отвличането, не той. Идеята е била да съсипете Дон

Джейд, да унижите втория ти баща и да му измъкнете пари. За съжаление нещата излезли от контрол.

— Излезли били от контрол ли? — Ерин бе бясна. Не можеше да повярва на чувото. — Та те ме изнасилиха!

— И ти така и не забеляза, че единият е Чад — обади се Ландри. — Имала си връзка с него, спала си с него.

— Бях упоена! Вече ви казах. Защо не ми вярвате?

— Може би лекарката, която те прегледа вечерта, когато влезе в болница, си разбира от работата, защото съвсем не беше сигурна, че си била изнасилена.

— Какво? Ама... ама... Вие сте гледали касетата.

— О, да — потвърди Ландри. — Беше ужасно, брутално, отвратително. Ако беше истинско, щеше да имаш влагалищни разкъсвания и наранявания. Само че ти нямаш.

Изражението ѝ бе като на човек, попаднал в някакъв кошмар.

— Не мога да повярвам, че ми се случва подобно нещо — прошепна тя. — Биха ме! Изнасилиха ме! Погледнете ме!

Тя вдигна ръкави, за да покаже червените ивици от ударите с камшик.

— А, да — съгласи се отново Ландри. — Много убедително. Значи според теб Дан Джейд и Чад са партньори в отвличането, заедно с Парис Монтгомъри. Чад откъде познава Дон?

— Не знам.

— А защо ще бъде партньор с човека, който те е отнел от него?

Забеляза, че тя става все по-нервна и неспокойна. Дишането ѝ бе учестено.

Адвокатката го погледна злостно.

— Не можете да очаквате Ерин да разнищи целия случай вместо вас, детектив. Тя откъде ще знае какво са мислили похитителите?

— Не знам, госпожо Онхо. Ерин е имала интимна връзка с Чад, работила е за Дон Джейд, твърди, че е влюбена в него. На мен ми се струва, че ако някой знае отговорите на тези въпроси, това е Ерин.

Онхо продължи да гали момичето по гърба.

— Ерин, не е нужно да се подлагаш на всичко това...

— Не съм направила нищо лошо! — обърна се към нея Ерин. — Нямам какво да крия. Вината не е моя!

Ландри погледна Рока и изви очи.

— Кажи, Ерин, как стана така, че Чад се хвана с Джейд? Доколкото разбирам, единственото общо между тях е, че те познават. Не мога да си ги представя като приятели.

— Попитайте тях! — сопна се тя. — Може да са се харесали. Откъде да знам.

— И двамата са били вътре в нещата с Парис Монтгомъри, нали? Държали са те в каравана в задния ѝ двор.

Ерин покри лицето си с ръце.

— Не знам!

— Ерин е жертвата — обади се отново Онхо. — Не е тя човекът, който трябва да отиде в затвора.

— Чад твърди друго — подметна Рока. — И Парис разправя друго. Според тях отвличането е било идея на Ерин. Парис е измислила как да убият коня и да натопят Джейд. Ерин я натиснала да инсценират отвличане и да изкопчат пари от пастрока, като по този начин причинят разрив между нея, Сийбрайт и майка ѝ, а след това трябвало да посочат Джейд за извършител, за да може престъплението да съсипе кариерата му.

— Ще ви призная нещо — продължи Ландри. — Тази история ми се струва много по-смислена, защото не мога да си представя Чад и Джейд като двама социопати, при това тайни бисексуални любовници.

— Какъв кошмар! — изрида Ерин. — Те ме изнасилиха!

Ландри въздъхна, стана, изпъна рамене и потри лице. — Нещо не ми се вярва, Ерин.

Онхо отблъсна стола назад и също се изправи. Не беше много висока права.

— Това е варварство! Смятам, че приключихме. — Тя повика охраната пред вратата.

— Няма ли да останете за филма? — попита я Ландри и посочи телевизора и видеоплейъра, поставени на метална количка в единия ъгъл на стаята.

Онхо се намръщи.

— Какви ги говорите? Какъв филм?

— Те снимаха филми — отвърна Ерин. — Караха ме да правя какво ли не. Беше ужасно.

— Този не е бил за пред публика — каза Рока. — Няма ли да промениш стратегията, Ерин. Склонен съм да уредя най-доброто

споразумение на онзи, който каже най-малко лъжи.

Ландри включи видеоплейъра.

— Вие сте невероятно талантлива актриса, госпожице Сийбрайт — подхвърли той. — Ако не беше се насочила към престъпленията, щеше да си звезда в порноиндустрията.

Касетата бе копие на намерената във видеокамерата, спасена от Елена. На нея бе заснето какво става зад кулисите на така нареченото отвличане. Репетициите на актьорите бяха там.

На екрана се появи Ерин, полегнала прелъстително на дюшека, усмихната жадно към камерата. Леглото бе същото, на което бе привързана в записите, изпратени на Брус Сийбрайт. На същото това легло тя се бе свивала, докато я пребиваха толкова жестоко, че дори закоравелите ченгета бяха шокирани.

Мария Онхо изгледа касетата с преbledняло лице. Защитата ѝ се бе срутила.

Ерин погледна от адвокатката към Ландри.

— Те ме накараха да го направя. Трябваше да правя всичко, което ми кажеха, иначе щяха отново да ме бият! — извика тя. — Да не би да мислите, че исках да го направя?

Образът ѝ я гледаше от екрана, докато тя се докосваше между краката, а след това облизваше пръсти.

— Да — кимна Ландри. — Така мисля.

Мъжки глас на касетата изрече нещо и двамата с Ерин се разсмяха.

Ерин отблъсна стола от масата, стана и започна да обикаля стаята. Беше като животно, затворено в клетка, притиснато в ъгъла, яростно.

— Налагаше се да се преструвам — опита се отново да обясни тя. Страхувах се, че ще ме убият. Какво ви става, бе, хора? Това беше Чад. Сега вече знам. Той ме наказваше.

Нещо се удари от другата страна на двустранното огледало. Ерин и Онхо подскочиха. Ландри погледна Рока.

На екрана Чад Сийбрайт заобиколи камерата и пристъпи към застаналата на екрана Ерин. Коленичиха един срещу друг на мърлявия дюшек.

— Харесва ли ти, бебчо? — попита той.

Ерин го погледна и се усмихна лисичо.

— Знаеш как ми харесва. Харесва ми грубо.

И двамата се разсмяха. Две деца, които се забавляваха. Актьори, които правеха репетиция.

Ландри погледна към двустранното огледало, кимна на някого от другата страна, след това отиде при вратата и я отвори, уж за да каже нещо на охраната отпред.

— Мръсна кучка! — изкрещя Чад Сийбрайт към стаята, когато полицаят го отвеждаше. Беше с белезници. Сийбрайт се опита да се изтръгне и се хвърли към стаята за разпити. — Аз те обичах! Обичах те...

Опита се да я заплюе. Ландри отстъпи настрана, намръщен и отвратен.

— На някои хора им липсва елементарно възпитание — отбеляза той и затвори вратата.

Онхо зае бойна поза.

— Възмутително! Да торможите клиентката ми с похитителя й...

— Откажете се, госпожо адвокат — рече уморено Рока. — Щом съдебните заседатели видят записа, клиентката ви ще каже сбогом на бъдещето си.

— Искам споразумение! — изкрещя Чад. — Искам споразумение!

Ерин скочи от стола.

— Млъквай! Млъквай!

— Направих го заради теб! Обичах те!

Ерин го погледна със злоба и презрение.

— Скапан недорасъл идиот.

Ландри излезе на напечения от следобедното слънце тротоар, за да изпуши една цигара. Искаше да премахне вкуса на лъжите, да изгори мириса от всичко, което онези бяха сторили.

Чад Сийбрайт беше признал всичко, беше престанал да повтаря, че е невинен и бе готов да направи необходимото, за да нарани Ерин. Заяви, че Ерин е споделила с него плана си. Щели да инсценират отвличането й и да приберат откупа от Брус Сийбрайт. Ако не донесеше парите, тогава щеше да плати с репутацията си и с брака си. В същото време Дон Джейд щеше да бъде опозорен и разорен, а Парис Монтгомъри щеше да получи каквото искаше — бизнеса на Джейд и конюшната на Трей Хюс.

Простичък план.

Тримата седнали и написали сценарии за касетите, все едно че щели да правят филм. Според Чад побоят бил идея на Ерин. Тя настояла той да я удря с камшика, за да изглежда по-истинско.

Всичко било идея на Ерин и на Парис Монтгомъри. Чад не бил виновен.

Всички твърдяха, че вината не била тяхна.

Чад бил подведен от Ерин. Тя го използвала. Той бил напълно невинен. Майката на Ерин не я била възпитала. Брус Сийбрайт не я обичал. Парис Монтгомъри ѝ била промила мозъка.

Предстоеше разпитът на Парис и на Ландри му предстоеше да я изслуша, докато обяснява през сълзи как баща ѝ я карал да му прави свирки още когато била на три, как не станала кралица на абитуриентския бал и как всичко това ѝ повлияло негативно.

Чад твърдеше, че не знае нищо за Томас Ван Занд и за смъртта на Джил Морон. Ландри подозираше, че и за това няма да бъде виновен нито един от тях.

Ландри искаше да разбере едно. След като нито един от тях не беше виновен, как стана така, че имаше убити, осиротели, а на някои животът им бе напълно съсипан? Парис Монтгомъри, Ерин Сийбрайт и Чад Сийбрайт бяха взели решения, навредили непоправимо на толкова хора. Как бе станало така, че нито един от тях не бе виновен?

60.

„В онзи магичен час преди утрото, когато нощта върви към своя край...“

Отново си спомних стиховете, докато седях свита на стола на терасата и наблюдавах изгрева в деня, след като Чад Сийбрайт бе сключил споразумение с прокурора.

Чад бе издал Ерин. Ерин бе издала Парис Монтгомъри. Парис бе посочила Ван Занд за убиец на Джил Морон и се бе опитала да спечели точки пред прокурора. И тримата заслужаваха да се пържат в ада.

Замислих се за Моли и се опитах да използвам думите на Т. С. Елиът като заглавие на този етап от живота ѝ. Опитах се да не мисля за иронията, че тъкмо Моли се бе опитвала да събере отново семейството си, като ме нае да открия сестра ѝ, а накрая Моли бе останала единствената оцеляла от това семейство.

Брус Сийбрайт беше мъртъв. Кристъл си бе загубила разсъдъка. Ако някога изобщо бе подкрепяла Моли, сега вече това нямаше да се случва. Ерин, сестрата, която Моли обичаше толкова много, бе загубена завинаги. Дори не заради затвора, а заради предателството.

Животът се променя за секунда, за миг, в момента, когато вземеш погрешно решение... или пък правилно решение.

Разказах на Моли истината за участието на Ерин в цялата работа и я държах в прегръдките си, докато заспа, изтощена от плач.

След това излезе на терасата, увита в зелено одеяло, настани се на стола и се сви до мен, без да каже дума. Прокарах ръка по косата ѝ и ми се прииска да задържа този миг вечно.

След известно време заговорих.

— Кажя ми какво знаеш за тази леля Максин.

От шерифската служба бяха издирили единствената жива роднина на Кристъл Сийбрайт, шестдесет и няколко годишна вдовица от Уест Палм Бийч. Следобед щях да закарам Моли при нея.

— Става — отвърна без всякакъв ентузиазъм Моли. — Тя е... нормална.

— Не може да бъде.

Помълчахме още малко, загледани в надигналото се над поляната слънце. Опитах се да намеря думи.

— Много съжалявам за всичко, което стана, Моли. Въпреки това не съжалявам, че дойде да ме помолиш за помощ. Станах по-добър човек, откакто те познавам. Ако тази Максин не ми хареса — добавих аз, — връщаш се с мен у дома.

Моли ме погледна през очилата, които ѝ придаваха вид на бухал, и се усмихна за пръв път, откакто я познавах.

Пралеля ѝ Максин живееше в приятен блок с апартаменти и май наистина беше нормален човек. Помогнах на Моли да си пренесе нещата и останах на кафе със сладкиш от овесени ядки. Напълно нормална жена.

Моли ме изпрати и трябваше да си кажем мъчителното довиждане.

— Моли, знаеш, че можеш да ми се обаждаш по всяко време — напомних ѝ аз. — За каквото и да е.

Тя се усмихна с тъжната си мила усмивка и кимна. Зад очилата, искрените ѝ сини очи блестяха в сълзи. Подаде ми визитка, изрязана от лист хартия. Беше написала името си, новия адрес и телефонния номер до лепната лилава маргаритка.

— Ще трябва да ми изпратиш сметката — сети се тя. — Сигурно ти дължа доста пари. Ще трябва да ти плащам на вноски. Все ще измислим нещо.

— Не — прошепнах аз. — Не ми дължиш абсолютно нищо.

Прегърнах я и я задържах, готова да заплача.

Когато се върнах в имението, денят преваляше, слънцето изливаше разтопена оранжева лава по ширналия се западен хоризонт. Паркирах и се отправих към конюшнията.

Ирина бе вързала Фелики отпред и превързваше краката ѝ с билков извлек и спирт за през нощта.

— Как е? — попитах аз.

— Всичко е наред — отвърна тя, докато съсредоточено се опитваше да докара дясната превръзка същата като лявата.

— Извинявай, но напоследък не ти помагах много — започнах аз.

Тя вдигна поглед и се усмихна мило.

— Няма нищо, Елена. Няма значение. Знам кога нещо е важно.

Изкушавах се да я попитам за смисъла на живота.

Тя се прехвърли на задните крака на кобилата и ги намаза със сместа.

— Полицията откри ли белгиеца? — попита тя.

— Не, изглежда е изчезнал нанякъде с колата под наем на Лоринда Карлтън. Накрая ще го пипнат.

— Ще си плати за злодеянията — заяви Ирина. — Вярвам в кармата. А ти?

— Не знам. Може би.

— Мисля, че да.

Тя си пееше, когато излязох от конюшнията.

Ландри се бе настанил на един шезлонг край басейна. Наблюдаваше слънцето през тъмните си очила, но аз седнах до краката му и скрих гледката.

— Какво разбра, Ландри?

— Хората са голям боклук.

— Не всички.

— Не всички. Харесвам те, Естес — призна той. — Ти си добър и свестен човек.

— Радвам се, че мислиш така. Радвам се, че и аз вече мисля така — признах аз, въпреки че той едва ли разбра колко много означава това за мен.

Може и да бе разбрал.

— Трей Хюс издаде Джейд днес — започна да разказва той. — Твърди, че идеята да убият старата, за да може да наследи парите, била на Джейд. Той не бил виновен, че онзи свършил работата.

— Не, разбира се. А Джейд какво казва?

Той само поклати глава.

— Настани ли Моли?

— Да. Тя ще се оправя. Много ще ми липсва — признах аз.

Ландри посегна и докосна ръката ми.

— И ти ще се оправяш.

— Знам. Да. Ще се оправя. Наистина. Вече съм добре.

— Така е — съгласи се той и стисна ръката ми. — Какво ще кажеш да се поопознаем?

Усмихнах се криво, кимнах и двамата тръгнахме към къщата за гости, хванати за ръце.

Животът може да се промени в един-единствен миг.

Издание:

Автор: Тами Хоуг

Заглавие: Надпревара с похитител

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2006

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 24.04.2006

Редактор: Саша Попов

ISBN: 954-851-744-4; 978-954-584-063-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10708>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.